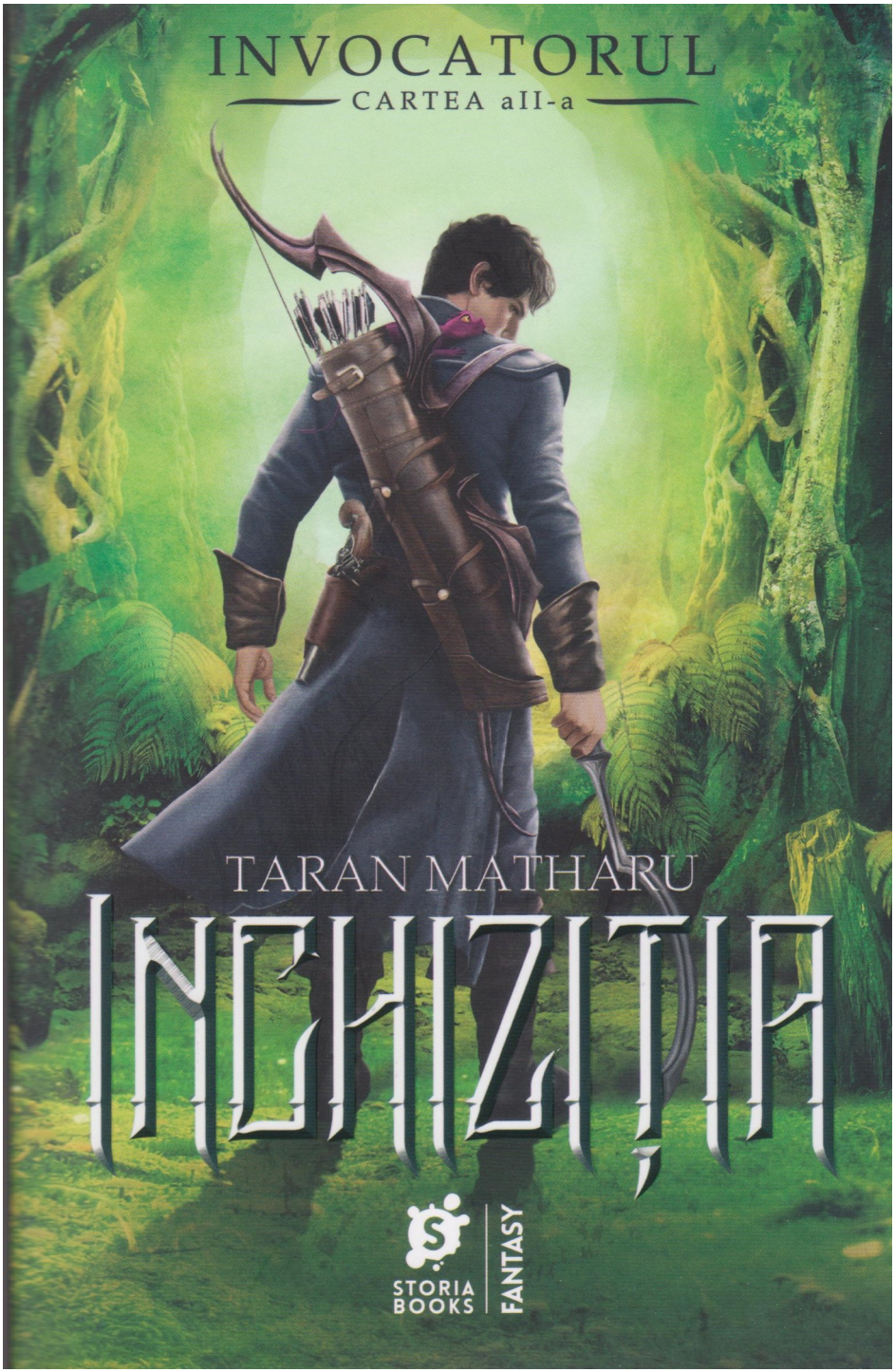
INVOCATORUL
CARTEA aII-a
TARAN MATHARU
INCHIZIȚIA
STORIA BOOKS
FANTASY

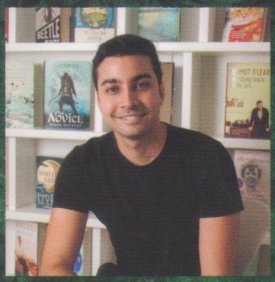

Taran Matharu s-a născut la Londra, în 1990, şi a fost pasionat de lectură încă din copilărie. Această pasiune l-a făcut să-şi dorească să creeze propriile poveşti, astfel că, la doar 9 ani, a început să scrie prima carte. După ce a absolvit cu rezultate excepționale Administrarea Afacerilor, Taran Matharu a intrat în lumea editorială, făcând un stagiu în vânzări online la Penguin Random House, în perioada iunie-septembrie 2013. După aceea a hotărât să dedice o perioadă de timp călătoriilor şi a început să scrie seria „Invocatorul" în noiembrie 2013, la vârsta de 22 de ani, luând parte la NaNoWriMo (National Novel Writing Month) 2013. Grație Wattpad.com şi a actualizărilor zilnice, popularitatea lui a crescut uimitor, ajungând la peste trei milioane de cititori în numai şase luni.

Ilustrație copertă: Malgorzata Gruszka
Fundal copertă: Shutterstock

INVOCATORUL

CARTEA aII-a

TARAN MATHARU

INCHIZIȚIA

Traducere din engleză de
Alina Marc-Ciulacu

STORIA BOOKS | FANTASY

Titlul original al acestei cărţi este: *The Inquisition* de Taran Matharu.

Copyright © 2016 by Taran Matharu
All rights reserved

© Storia Books, 2018, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Matharu, Taran
Inchiziţia / Taran Matharu; trad. din lb. engleză de Alina Marc-Ciulacu. — Bucureşti: Storia Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 94622 – 5 – 6
I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor
REDACTOR: Mirela Vişan
CORECTOR: Paula Rotaru
COPERTĂ: Fésüs L. Bama

DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Capitolul 1.....11
Capitolul 2.....19
Capitolul 3.....28
Capitolul 4.....37
Capitolul 5.....51
Capitolul 6.....59
Capitolul 7.....67
Capitolul 8.....74
Capitolul 9.....85
Capitolul 10.....98
Capitolul 11.....104
Capitolul 12.....111
Capitolul 13.....121
Capitolul 14.....129
Capitolul 15.....138
Capitolul 16.....147
Capitolul 17.....158
Capitolul 18.....169

Capitolul 19.....180
Capitolul 20.....192
Capitolul 21.....203
Capitolul 22.....218
Capitolul 23.....230
Capitolul 24.....236
Capitolul 25.....249
Capitolul 26.....256
Capitolul 27.....263
Capitolul 28.....269
Capitolul 29.....277
Capitolul 30.....287
Capitolul 31.....292
Capitolul 32.....305
Capitolul 33.....310
Capitolul 34.....316
Capitolul 35.....321
Capitolul 36.....331
Capitolul 37.....341
Capitolul 38.....350
Capitolul 39.....361
Capitolul 40.....368

Capitolul 41.....374
Capitolul 42.....386
Capitolul 43.....392
Capitolul 44.....397
Capitolul 45.....402
Capitolul 46.....410
Capitolul 47.....418
Capitolul 48.....430

Pentru Rob,
cel mai curajos bărbat din câţi am cunoscut

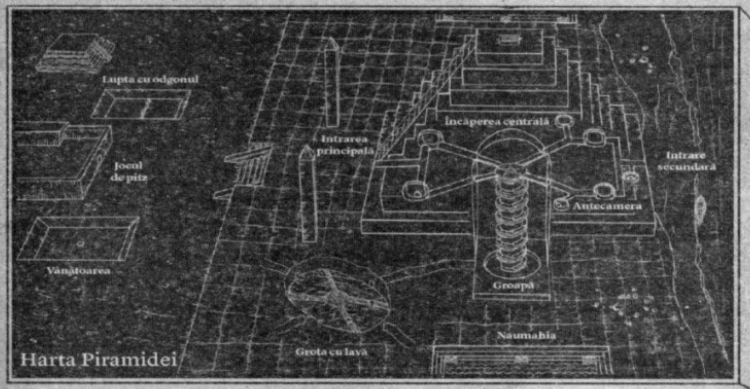

Harta Piramidei

Imperiul Hominum

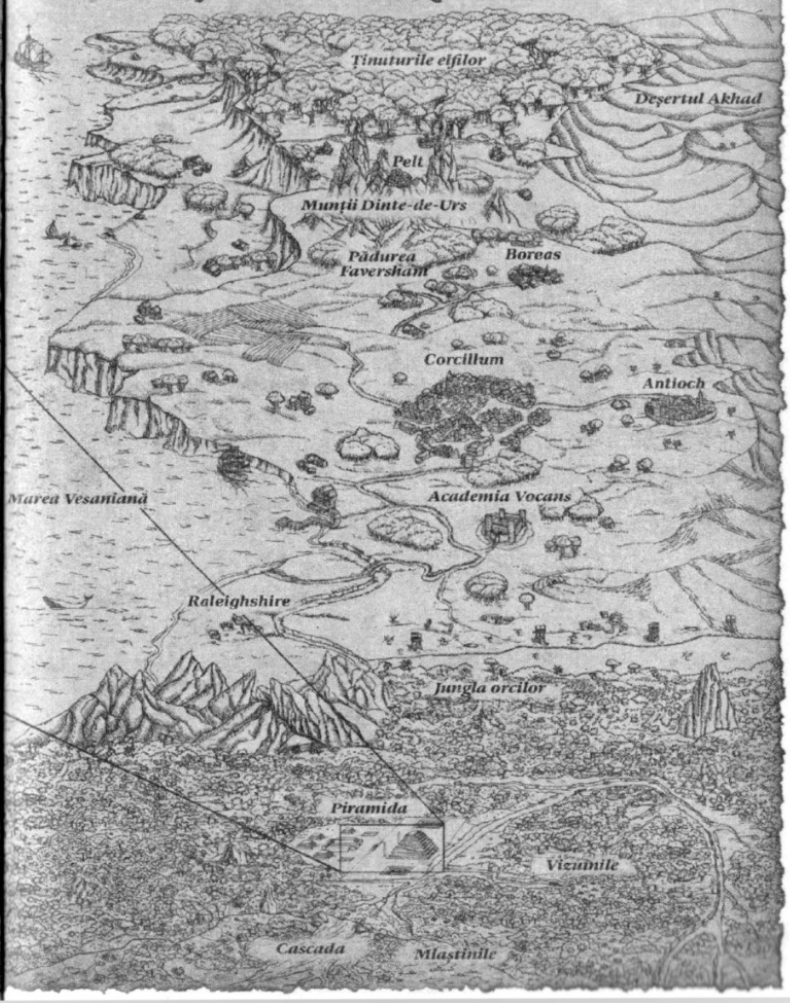

Capitolul 1

Fletcher a deschis ochii, dar totul era cufundat în întuneric. A gemut şi l-a înghiontit pe Ignatius, care îşi ţinea ghearele răşchirate pe bărbia lui. Demonul a protestat cu un miorlăit somnoros, înainte să se rostogolească pe piatra rece de dedesubt.

— Bună dimineaţa. Sau orice moment al zilei o fi, a mormăit Fletcher şi a făcut să apară o flamă magică.

Aceasta a rămas suspendată în aer, ca un soare în miniatură, rotindu-se uşor.

O lumină rece, albăstruie, a inundat încăperea, dând la iveală o celulă îngustă, fără ferestre, pardosită cu lespezi netede. Într-un colţ se afla o latrină – nimic altceva decât o gaură în pardoseală, acoperită cu o bucată colţuroasă de ardezie. Privirea lui Fletcher a stăruit asupra uşii masive de fier, tăiată în peretele din faţa lui.

Ca la un semn, s-a auzit un zăngănit şi o clapă mică din partea de jos a uşii a fost dată la o parte, iar prin deschizătură a apărut o mână îmbrăcată în zale. Aceasta a dibuit după găleata goală aşezată lângă uşă. S-a auzit un gâlgâit şi găleata a fost pusă la loc, împroşcând stropi de apă. Fletcher a privit cu speranţă înspre deschizătură, apoi a oftat la auzul paşilor care se îndepărtau.

— Nici de data asta nu primim mâncare, amice, a zis el, scărpinându-l sub bărbie pe Ignatius, care era foarte abătut.

Nu era nimic ieşit din comun. Câteodată, gardianul nici nu se mai deranja să aducă mâncare. Lui Fletcher au început să îi chiorăie maţele, dar el nu le-a băgat în seamă. A întins mâna după piatra pe care o ţinea lângă pat şi a mai scrijelit o crestătură în perete. Cu toate că nu era deloc uşor să ţină socoteala timpului fără nicio geană de lumină naturală, a ajuns la concluzia că i se dădeau mâncare şi apă – sau, uneori, cum se întâmplase şi azi, doar apă – o dată pe zi. Nu mai avea nevoie să numere sutele de crestături de pe perete ca să ştie de cât timp era în temniţă – le ştia deja numărul pe de rost.

— Un an, a oftat el, întinzându-se pe paie. Aniversare fericită!

A rămas aşa, întins, cu gândul la motivul pentru care fusese întemniţat. Totul începuse în acea noapte, când duşmanul lui din copilărie, Didric, îl încolţise într-un cavou şi încercase să îi facă de petrecanie, bucuros nevoie mare datorită planurilor pe care le avea taică-său de a transforma întreg satul Pelt într-o închisoare.

Iar apoi şi-a făcut apariţia Ignatius, din senin, şi l-a pârjolit pe Didric pe când se apropia, astfel că Fletcher a avut timp să scape. Micul demon îşi riscase viaţa ca să i-o salveze pe a lui, încă din primele clipe ale legăturii care se stabilise între ei. Ca urmare, Fletcher a devenit un fugar, ştiind prea bine că familia lui Didric nu s-ar da în lături de la nicio minciună ca să îl învinuiască de tentativă de omor. Singura lui consolare era aceea că, dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi reuşit

niciodată să ajungă la Academia Vocans.

Nu îi venea să creadă că trecuseră doi ani de când Ignatius intrase în viaţa lui, doi ani de când pusese prima dată piciorul în acel străvechi castel. Îşi amintea cât se poate de limpede ultimele momente petrecute acolo. Cel mai bun prieten al lui, Othello, câştigase respectul generalilor şi îşi convinsese tovarăşii gnomi să nu se revolte împotriva Imperiului Hominum. Sylva consolidase pacea dintre seminţiile lor şi dovedise că ea şi ceilalţi elfi erau aliaţi de nădejde. Până şi Seraph, primul dintre cei de rând ridicat la rang de nobil în mai bine de o mie de ani, făcuse o impresie puternică printre colegii de viţă nobilă în timpul Turneului. Şi, poate, lucrul cel mai îmbucurător, complotul pus la cale de alde Forsyth, cu scopul de a porni un nou război cu elfii şi gnomii, în avantajul afacerii lor cu arme, fusese zădărnicit. Toate ieşiseră de minune.

Asta până când trecutul îl ajunsese din urmă pe Fletcher.

Ignatius a clipit ca o bufniţă din ochii lui chihlimbarii, care îl fixau pe Fletcher, căci îşi simţea stăpânul părăsit de curaj. A împins cu vârful botului mâna băiatului. Fără tragere de inimă, acesta i-a dat un bobârnac, dar demonul a reuşit să se ferească şi l-a muşcat de vârful degetului.

— Bine, bine, i-a zis Fletcher pârdalnicului de demon, rânjind, căci durerea îl trezise din gândurile lui funeste. Hai să ne apucăm iar de antrenament. Oare ce magie ar trebui să exersăm azi?

A întins mâna sub maldărul de paie care îi servea drept pat şi a scos de acolo cele două cărţi datorită cărora reuşise să nu-şi piardă minţile în decursul ultimului an. Nu ştia cine le ascunsese acolo pentru el, ci doar că îşi asumase un mare risc făcând asta. Fletcher îi era veşnic recunoscător acestui misterios binefăcător. Fără cele două cărţi, s-ar fi ţicnit de plictiseală. Nu erau prea multe jocuri cu care el şi Ignatius se puteau îndeletnici în spaţiul strâmt al celulei.

Prima carte era manualul obişnuit de magie, acelaşi pe care îl folosiseră cu toţii la lecţiile lui Arcturus. Era subţire, întrucât cuprindea numai câteva sute de simboluri şi tehnicile corespunzătoare pentru gravarea fiecăruia. Înainte, Fletcher nu avusese decât o vagă idee despre ele, atât cât să poată trece examenul – preferase să se axeze pe cele patru magii de bază pentru luptă. Acum, era capabil să îşi amintească imaginea fiecărui simbol şi le putea grava şi în somn.

Cea de a doua carte era groasă, atât de groasă încât cel care o pusese acolo fusese nevoit să înlăture coperta de piele ca să o facă mai uşor de ascuns sub paie. Era jurnalul lui James Baker, cartea care îl aşezase pe Fletcher pe calea spre a deveni un războinic-mag bine pregătit. În paginile ei, Fletcher găsise o duzină de noi magii, copiate cu zel de răposatul invocator de pe pereţii unor străvechi ruine de-ale orcilor. Pe lângă asta, Baker studiase o grămadă de demoni ai orcilor, înfăţişând în detaliu puterea specifică fiecăruia, abilităţi şi

statistici. Acum ajunsese şi Fletcher expert. Aspectul, poate, cel mai fascinant era acela că Baker pusese la un loc, în jurnal, toate cunoştinţele lui despre cultura orcilor, inclusiv strategiile lor de luptă şi tipurile de arme. Era un adevărat tezaur de cunoştinţe, pe care Fletcher îl devorase în câteva zile, şi apoi o luase imediat de la capăt, în căutare de detalii care i-ar fi putut scăpa.

Aceste două cărţi erau singurele care îi abăteau gândurile de la tăcerea asurzitoare a lumii de afară. În fiecare noapte se gândea la prietenii lui şi se întreba pe unde or fi. Oare luptau pe linia frontului, în vreme ce el putrezea în măruntaiele pământului? Să fi fost ucişi de o suliţă a orcilor sau de un pumnal Forsyth?

Dar gândul care îl chinuia cel mai tare era să ştie că tatăl lui adoptiv, Berdon, se afla atât de aproape, în satul de deasupra, îşi amintea când fusese adus înapoi în Pelt ca să fie băgat în temniţă, în puterea nopţii. Încercase să privească prin crăpăturile din pereţii blindaţi ai căruţei, dorindu-şi cu disperare să zărească măcar o secundă casa în care copilărise. Dar până să apuce el să vadă ceva, gardianul i-a tras pe cap un sac şi l-a târât de acolo.

În timp ce Fletcher, abătut, s-a cufundat din nou în tăcere, Ignatius mârâia agitat, iar la un moment dat a slobozit o pală de foc ce a pârlit paiele de sub ei.

— Uau, ce nerăbdător suntem azi! a exclamat Fletcher, activându-şi un deget tatuat printr-o descărcare de mana. Bine, tu ai vrut-o. Ia să

vedem ce părere ai despre magia pentru mişcarea lucrurilor de la distanţă.

A dat drumul prin vârful degetului unui flux subţire de mana, iar simbolul spiralei a emanat o strălucire violetă, până când deasupra lui, în aer, s-a format o undă pâlpâitoare. Ignatius a încercat să se retragă, dar Fletcher, cu o mişcare şfichiuitoare a mâinii, a înfăşurat o bandă de energie în jurul burţii pârdalnicului de demon şi l-a azvârlit în sus. Acesta şi-a răşchirat ghearele şi le-a înfipt în tavan, împroşcându-l pe Fletcher cu o ploaie de praf. Până să apuce el să reacţioneze, Ignatius s-a năpustit în jos, răsucindu-se în aer ca o pisică, cu ghearele şi acul din vârful cozii îndreptate înspre faţa băiatului. Fletcher a reuşit să se ferească printr-o rostogolire în disperare de cauză, apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a trezit în întuneric. Ignatius lovise flama magică în momentul când îl atacase, stingând-o ca pe o lumânare.

— Aşa alegi să joci, care vasăzică, a spus Fletcher, activându-şi arătătorul, pe cel fără tatuaj.

De data asta, a trasat în aer unul dintre simbolurile cel mai puţin obişnuite pe care le învăţase din jurnalul lui Baker. Şi-a răsucit degetul în aşa fel încât l-a îndreptat direct spre faţa lui.

Simbolul ochiului de pisică arăta exact cum îi spunea numele, un oval îngust înscris într-un cerc. Tot experimentând, Fletcher învăţase că magia nu avea niciun efect până când lumina nu îi era reflectată de retina ochilor lui.

Simbolul strălucitor a dat la iveală locul în care se afla, la fel şi licărirea galbenă care a urmat

imediat, dar Fletcher s-a rostogolit pe o parte, pentru ca întunericul să îl ascundă de Ignatius. Simţea cum i se modifică treptat ochii, cum i se îngustează pupilele, până când devin doar o linie, ca la pisică. Curând după aceea, lui Fletcher i s-a ascuţit vederea, astfel că putea să distingă silueta lui Ignatius, care se îndrepta tiptil înspre locul unde se aflase el mai înainte, ca un leu care pândeşte o gazelă. Cu toate că vederea nocturnă a demonului era mult mai bună decât a lui Fletcher, în celulă era întuneric beznă, aşa că până şi acestuia îi era greu să se orienteze.

— Te-am prins! a strigat Fletcher, traversând încăperea dintr-un salt şi cuprinzându-l pe demon cu braţele.

S-au prăvălit pe paie, Fletcher râzând în hohote la lătrăturile indignate ale demonului.

În acel moment, uşa a fost dată de perete şi în celulă a năvălit o lumină de-a dreptul orbitoare pentru ochii sensibili ai lui Fletcher. A căutat să ascundă cărţile sub paie, dar o lovitură de cizmă l-a izbit în tâmplă şi l-a azvârlit în perete.

— Stai potolit, a răsunat o voce răguşită.

S-a auzit un ţăcănit grăitor de flintă la care e trasă piedica şi Fletcher a simţit metalul rece al ţevii lipit de fruntea lui. În timp ce efectul magiei slăbea, a reuşit să zărească o siluetă nedesluşită, cu gluga trasă pe cap, care se lăsase pe vine lângă el, cu un pistol elegant în mână.

— E de ajuns să te mişti un pic şi te trimit pe lumea cealaltă, a răsunat vocea dogită, ca a unui om mort de sete.

— Am înţeles, a zis Fletcher, ridicând încetişor mâna.

— A-a-a, a exclamat dezaprobator silueta, apăsându-i mai tare ţeava flintei de tâmplă. Eşti surd? Am auzit eu ce eşti în stare să faci cu degetele alea tatuate. Ţine-ţi mâinile pe lângă corp.

Fletcher a ezitat, conştient că asta era pentru el, probabil, cea mai bună şansă de scăpare. Pistolarul a oftat din rărunchi, exasperat.

— Rubens, ia fă-l să simtă puţin ce poate acul ăla al tău.

Fletcher a auzit un fâlfâit care venea din gluga bărbatului, de unde a apărut zumzăind un demon Insectă de un roşu strălucitor, care i s-a aşezat pe ceafă. A simţit o durere ascuţită, apoi o senzaţie de frig i s-a răspândit prin tot corpul.

— Acum ştiu că n-o să mai poţi juca feste, a croncănit silueta şi s-a ridicat în picioare, proiectându-şi conturul pe fondul luminii de torţă care pătrundea prin uşa deschisă. Că veni vorba, unde e Salamandra aia a ta?

Fletcher a încercat să întoarcă capul, dar părea că e ţintuit în loc. La rostirea cuvântului Salamandră, l-a simţit pe Ignatius foindu-se sub el şi şi-a dat seama că demonul se pregătea de atac. I-a domolit pornirea printr-un imbold ferm transmis prin intermediul legăturii mentale dintre ei. Chiar dacă reuşeau să-l dovedească pe acel bărbat, Fletcher nu ar fi fost capabil nici măcar să se târască prin uşa celulei, necum să evadeze.

— A, e acolo, în paie. Ei bine, fă-l să stea

liniştit, dacă nu vrei să-ţi zbor creierii. Ar fi mare păcat să trebuiască să te omor, după toate pregătirile pe care le-am făcut.

— Pr-pre-pregătiri? a izbutit Fletcher să îngaime, căci abia îşi mişca limba amorţită de la veninul Insectei.

— Pentru judecarea ta, a răspuns silueta, ridicând o mână pentru ca Rubens să se caţere pe ea. Am amânat procesul cât de mult am putut, dar, din câte se pare, prietenii tăi au stăruit mult cu cererea lor pe lângă rege. Păcat!

Silueta a ascuns din nou demonul în glugă, ca şi cum nu ar fi suportat să stea despărţit de el. Pielea mâinilor lui era catifelată, aproape ca de femeie, şi avea unghiile tăiate cu grijă. Purta cizme din piele de viţel, cusute de mână, şi pantaloni eleganţi, strânşi pe picior. Până şi tunica lui cu glugă era din piele neagră de cea mai bună calitate. Fletcher îşi dădea seama că necunoscutul trebuie să fi fost un tânăr cu stare, pesemne întâiul născut al vreunui nobil.

— Mai ai dreptul la o singură întrebare, apoi trebuie să te duc în sala de judecată. Nu te grăbi, ca să îţi poată trece amorţeala. Nu am chef să fiu nevoit să te car până acolo.

Lui Fletcher i-au venit într-o clipită în minte prietenii lui, Berdon şi starea de război. Dar nu avea cum să ştie dacă necunoscutul deţinea răspunsurile pe care le căuta el. Oare se cunoşteau? A trecut în revistă în minte toţi invocatorii pe care îi cunoştea de la Vocans, dar niciunul nu avea vocea răguşită. Să fie oare

Tarquin, care îi joacă o festă plină de cruzime? Un lucru era sigur: necunoscutul o să îşi păstreze un avantaj atâta vreme cât nu îşi dezvăluie identitatea.

— Tu. Cine. Eşti? l-a întrebat Fletcher, scoţând cu greu fiecare cuvânt printre buzele amorţite.

Faptul că putea vorbi însemna că Rubens îl înţepase cu o doză mică de venin. Încă mai avea şansa să riposteze.

— Nu ţi-ai dat încă seama? a cârâit necunoscutul. Asta chiar că e o dezamăgire. Credeam că ai ghicit până acum. Ce-i drept, arăt cu totul altfel decât atunci când am vorbit ultima dată, aşa că nu prea eşti de învinuit.

Silueta s-a lăsat din nou pe vine, aplecându-se în faţă până când Fletcher nu a mai văzut nimic altceva decât conturul întunecat al glugii lui. Încetişor, bărbatul şi-a tras gluga de pe cap, dezvăluindu-şi chipul.

— Acum mă recunoşti, Fletcher? a şuierat Didric.

Capitolul 2

Didric îl ţintuia cu o privire răutăcioasă, zâmbind strâmb şi trăgându-se în spate, pentru ca lumina să cadă pe chipul lui. Obrazul drept îi era lucios şi acoperit de pete roşii, iar marginea arsă a buzei dădea la iveală strălucirea albă a dinţilor. Nu mai avea sprâncene şi gene, astfel încât părea că îşi ţine ochii larg deschişi, de parcă ar fi fost într-o permanentă stare de alertă. Unele porţiuni ale

scalpului erau aproape complet lipsite de păr şi doar ici şi colo câteva fire reuşiseră să străbată prin carnea arsă de dedesubt.

— Frumos, nu-i aşa? a zis Didric, mângâind pielea distrusă cu un deget lung şi ascuţit. În noaptea în care mi-ai făcut asta, taică-meu o plătit o căruţă de bani ca să fie adus un invocator care să facă magia pentru vindecare. Lordul Faversham, de fapt. Simpatic e că el habar nu avea că repară isprava lui fiu-său, nu crezi?

Fletcher era mut de uimire, cu toate că nu ştia dacă e din pricina amorţelii ori a şocului. Cum de aflase Didric despre presupusa lui legătură cu alde Faversham? Multe se mai schimbaseră într-un an!

— La drept vorbind, probabil că ar trebui să îţi mulţumesc, a zis Didric, netezindu-şi părul lung de pe partea nearsă ca să acopere pielea distrusă. Tu eşti motivul deopotrivă pentru cel mai bun şi pentru cel mai rău lucru care mi s-au întâmplat în ultimul an.

— Cum aşa? a întrebat Fletcher cu o voce gâtuită, cu ochii la Rubens, care se târa pe pieptul lui Didric.

Didric nu era un invocator... oare altcineva controla Insecta, ca să-l păcălească pe el?

— Toate astea ţi se datorează, Fletcher, i-a zis Didric cu un zâmbet strâmb şi a făcut să apară o flamă magică, astfel că încăperea s-a umplut de o lumină albastră. E un fenomen pe care istoria l-a mai consemnat o singură dată până acum, cu toate că legende despre aşa ceva au circulat întotdeauna printre invocatori. Un atac prin magie

care aduce victima în pragul morţii poate uneori să îi transmită darul invocării. E ceva legat de felul în care mâna demonilor interacţionează cu corpul. Flăcările cu care m-a atacat Salamandra ta mi-or fi pârlit ele corzile vocale şi mi-or fi distrus faţa, dar mi-au şi transmis un dar nepreţuit. Pentru asta îţi sunt recunoscător.

— Nu se poate.

Fletcher era descumpănit de ceea ce tocmai auzise.

— E adevărat, a declarat Didric, mângâindu-i carapacea lui Rubens. S-a întâmplat la fel şi cu o altă familie de viţă nobilă, cu secole în urmă, într-o ceartă între fraţi care a degenerat. Venin de Manticoră[1], direct în sângele fratelui mai mic. O doză letală, care ar fi trebuit să îl ucidă. În loc de asta, a primit darul invocării.

Didric a rânjit la vederea groazei întipărite pe faţa lui Fletcher. Savura din plin situaţia.

— Haide, e timpul să înceapă procesul. Nu-ţi face griji, o să te întorci destul de repede în hruba ta sordidă. De abia aştept să te încui din nou în celulă şi să arunc cheia.

Fletcher s-a clătinat pe picioare, legănându-se uşor, căci muşchii îi tremurau şi se crispau din cauza veninului. Un proces... i se va face în sfârşit dreptate? A simţit un minuscul licăr de speranţă, pentru prima dată în tot timpul ăsta, care îi păruse o veşnicie.

Şi-a îndreptat degetul tatuat înspre grămada

1 Manticora este o creatură legendară de origine persană, cu corp de leu, chip de om, aripi de vultur și coadă de scorpion (n.t).

de paie unde stătea ascuns Ignatius. Pentagrama pe care o avea desenată pe piele a început să răspândească o lumină violacee, iar demonul s-a prefăcut în raze de lumină albă, care au fost absorbite de mâna lui. Era mai bine să îl ţină infuzat, ca să nu îi poată despărţi nimeni. Nici nu îşi putea imagina să stea întemniţat fără micul lui tovarăş.

— După tine, a zis Didric, făcându-i semn cu pistolul înspre uşa deschisă.

Fletcher a ieşit împleticindu-se din celulă. Pentru câteva clipe, s-a bucurat de noua lui libertate, delectându-se cu senzaţia oferită de faptul că putea face mai mult decât câţiva paşi într-o singură direcţie. Apoi a simţit cum ţeava rece a pistolului i se lipeşte de ceafă.

— Încearcă să nu faci mişcări bruşte. Nu aş vrea să îţi zbor creierii înainte să înceapă distracţia, a mârâit Didric, în timp ce străbăteau un coridor lung, săpat în piatră.

În pereţi erau încastrate uşi identice cu aceea de la celula lui Fletcher. Domnea o tăcere de mormânt, tulburată numai de ecoul paşilor lor.

Didric l-a oprit în faţa unor scări construite, de asemenea, în perete. De o parte şi de alta, coridorul se întindea pe o lungime de zeci de metri înainte să se piardă în beznă.

— Aici sunt ţinuţi prizonierii cei mai periculoşi, indivizi ca tine – răzvrătiţi, ucigaşi, violatori. Regele ne plăteşte sume frumoase ca să îi ţinem închişi aici, în vreme ce noi nu cheltuim cu ei decât o găleată de apă şi o masă zilnic. E o treabă

excelentă.

Pe Fletcher l-a trecut un fior când şi-a închipuit ce ar însemna să fie singur în celulă, fără Ignatius, fără cărţi şi fără magie, care să îl ajute să nu-şi piardă minţile, şi conştient că nu o să mai iasă niciodată de acolo. A simţit o urmă de milă pentru sufletele pierdute închise acolo, oricât de înspăimântătoare vor fi fost nelegiuirile săvârşite de aceştia. Apoi şi-a dat seama că nu ar fi deloc exclus să li se alăture şi el în curând, îngropat pe vecie în măruntaiele pământului. Şi-a simţit inima strânsă în cleşti de gheaţă.

— Mişcă-te, i-a spus poruncitor Didric, îmboldindu-l să o ia în sus pe scări.

Acestea urcau în spirală, la fel ca unele dintr-o casă de gnomi, numai că, din loc în loc, erau uşi cu zăbrele, pe care le deschidea un gardian. Au tot mers aşa, până când pe Fletcher au început să îl doară genunchii de la efort. Îşi dăduse toată silinţa să facă exerciţii în spaţiul îngust al celulei, dar după atâtea luni în care nu umblase şi nu se hrănise cum trebuie era slăbit şi subnutrit. Nu ştia dacă ar mai fi supravieţuit încă un an în asemenea condiţii, necum tot restul vieţii.

Didric l-a împins prin nişte uşi largi din capul scărilor, care dădeau într-o curte plină de lume. În jurul lor, gardienii s-au aşezat pe rânduri şi au executat exerciţii demonstrative cu muschetele şi baionetele. Aveau uniforme în negru şi galben, ca nişte viespi, care îmbinau zalele şi pielea subţire. Erau destul de mulţi încât să poată fi socotiţi propria armată a lui Didric.

Fletcher a tras cu nesaţ aerul proaspăt în piept. Se bucura din nou de lumina zilei, sub cerul liber, simţind pe obraz căldura blândă a soarelui. L-a luat ameţeala din cauza întinderii nesfârşite a cerului, dar şi-a deschis larg braţele şi a lăsat vântul să-i adie pe piele. Era o adevărată încântare.

Didric l-a îmboldit pe Fletcher să o ia înainte şi şi-au continuat drumul, trecând prin nişte porţi largi de fier, apoi au păşit în stradă. Fletcher a constatat cu surprindere că ştie unde se află. S-a întors şi a cuprins cu privirea închisoarea din spatele lui, recunoscând câteva dintre elementele adăugate construcţiei. Era fostul conac al lui Didric.

— Îmi place ce-ai făcut din locul ăsta, a zis Fletcher pe un ton indiferent.

— Da, vechea casă. Era şi timpul să fie făcute nişte îmbunătăţiri, dată fiind noua mea poziţie. Cum ţi se pare noul nostru cartier general?

Didric a arătat în sus. Satul Pelt era aşezat la poalele celui mai mare vârf al Munţilor Dinte-de-Urs. Acesta umbrea aşezarea la apus, ridicându-se asupra lui ca un uriaş bloc de piatră. Fletcher a urmărit cu privirea degetul lui Didric şi a văzut că vârful masivului nu mai exista. În locul lui fusese ridicat un castel, cu o mulţime de creneluri, turnuri şi deschizături pentru tras cu arcul. Pe ziduri erau aliniate tunuri, iar gurile întunecate ale ţevilor lor erau îndreptate ameninţător înspre sat, ca şi cum în orice clipă ar fi putut deschide focul. Era mai curând o fortăreaţă decât o casă.

— Cel mai sigur loc din întreg Imperiul Hominum, aprovizionat cu destule provizii pentru a

face faţă unui asediu de zece ani. Elfii ne-ar putea trăda, orcii ar putea să cotropească Imperiul – ba chiar s-ar putea ca cei întemniţaţi să pună stăpânire pe sat, dar tot nu ar conta. Nici cea mai straşnică armată din lume nu ar putea să străpungă zidurile astea, chiar dacă ar reuşi să se caţere pe stâncile abrupte de pe cealaltă parte.

— Vorbeşti ca un paranoic, Didric, i-a replicat Fletcher, cu toate că spusele lui îl luaseră pe nepregătite. Ca şi cum ai avea ceva de ascuns.

— Nimic altceva decât averea noastră uriaşă, Fletcher. Tata nu are încredere în bănci. Şi ştie el ce ştie, că doar a fost bancher.

— Un cămătar necinstit nu e totuna cu un bancher, i-a trântit Fletcher.

Acesta s-a crispat, dar l-a îmboldit să meargă mai departe, fără să ţină seama de insultă.

În timp ce străbăteau străzile pustii, Fletcher a băgat de seamă că peste tot domnea o sărăcie lucie.

Multe dintre case şi prăvălii erau doar nişte pereţi goi, în vreme ce altele fuseseră transformate în temniţe. Chipuri aspre, acoperite de jeg, erau lipite de gratii şi urmăreau în tăcere silueta arogantă a lui Didric, cu priviri încărcate de ură. Întregul loc emana sărăcie şi disperare. Era o mare deosebire faţă de sătucul înstărit în care crescuse Fletcher.

Tatăl lui Didric, Caspar Cavell, ajunsese cel mai bogat om din sat împrumutându-le bani celor în nevoie şi celor aflaţi în situaţii disperate, pe care îi păcălea să semneze contracte astfel întocmite

încât să îi oblige să plătească mult mai mult decât suma împrumutată. Se părea că alde Cavell ridicaseră pretenţii asupra tuturor bunurilor deţinute, luându-le datornicilor toată agoniseala şi izgonindu-i din casele lor, ca să le transforme în închisoare.

Scârbit, a încetinit pasul şi şi-a încordat degetele, încercând să reziste tentaţiei de a-i trage lui Didric un pumn în figură.

— Mişcă! a mârâit Didric, plesnindu-l pe Fletcher peste ceafă cu mâna liberă.

Fletcher fierbea de furie, dar mâinile îi erau încă amorţite. Amorţeala pricinuită de venin îi încetinea reacţiile. Şi chiar dacă ar fi fost în cea mai bună formă, tot se îndoia că ar fi avut vreo şansă împotriva armei care îi împungea şalele. Trebuia să mai aştepte.

Au ajuns la poarta principală, prin care se ieşea din sat, iar Fletcher a simţit că i se strânge stomacul. Coliba lui Berdon nu mai exista! Dar nu era singurul lucru straniu la vedere. Toate casele din preajma porţii principale a satului fuseseră făcute una cu pământul şi înlocuite cu stelaje pline de suliţe, baionete şi săbii. Lucru şi mai ciudat, părea că un şir de bărbaţi se aliniase lângă poartă, în faţa unei mese lungi şi joase, acoperite cu vrafuri de uniforme roşii.

Nu. Nu erau oameni.

— Gnomi! a şoptit Fletcher.

Erau cu sutele, în număr şi mai mare decât îi văzuse la consiliul de război. Erau îmbrăcaţi în portul lor tradiţional – tunici din piele groasă şi

cămăşi din pânză. Aveau o înfăţişare mai grosolană decât gnomii pe care îi întâlnise Fletcher înainte, cu părul împletit în cozi neîngrijite, cu haine murdare de noroi, jeg şi transpiraţie. Chipurile le erau întunecate şi ameninţătoare şi vorbeau între ei cu o voce scăzută şi mânioasă.

— Au mărşăluit peste munte ca să vină să îşi ia echipamentul cel nou, a zis Didric, zâmbind, după ce, vreme de doi ani, au apărat linia frontului din nord împotriva elfilor. A durat mult până când s-a sfârşit războiul cu elfii, deşi eu mi-aş fi dorit să fi fost şi mai lung. Tratativele de pace au stagnat când şefii clanurilor de elfi au văzut ce a păţit elfa aia în urma Turneului de la Vocans. Era prietena ta, nu-i aşa?

Imaginea chipului plin de răni şi de vânătăi al Sylvei i-a venit lui Fletcher în minte fără să vrea, dar şi-a ţinut gura. Ştia prea bine că nu se poate încrede în nimic din ceea ce i-a spus Didric despre ea.

— Stăpâne! a strigat una dintre gărzi, trezindu-l pe Fletcher din gândurile lui. Ticălosul ăsta a încercat să te ucidă. Nu eşti în siguranţă. Lasă-ne pe noi să îl escortăm.

— Ţi-am cerut eu cumva părerea, lingăule? i-a tăiat-o Didric, agitând pistolul. Să nu mai îndrăzneşti să mi te adresezi dacă nu ţi-am cerut eu. Întoarce-te la treaba ta!

— Cum ţi-e voia, stăpâne, a zis bărbatul, cu o plecăciune adâncă.

Didric i-a tras un picior care l-a trimis pe bărbat grămadă în noroi.

Fletcher era scârbit de felul în care se comporta inamicul său, de parcă ar fi fost mai presus decât toţi ceilalţi. A simţit cum se aprinde de mânie împotriva lui Didric pe măsură ce ultimele efecte ale amorţelii dispăreau.

— Gărzile îţi spun stăpâne? a zis Fletcher, fără să-şi ascundă dispreţul din voce. Pun pariu că râd de tine pe la spate. Nu eşti cu nimic mai mult decât un gardian plin de sine, idiot îngâmfat ce eşti!

Didric s-a holbat la el câteva clipe, făcându-se roşu la faţă. Fletcher bănuia că nu îi mai vorbise nimeni în felul ăsta de o bună bucată de vreme. Apoi, spre surprinderea lui, Didric a izbucnit în râs. Hohotele lui sparte au răsunat prin curte, făcând să se întoarcă toate privirile spre ei, în timp ce Didric se prăpădea de râs.

— Ştii de ce mi se adresează aşa, Fletchy? a întrebat el printre hohote, ştergându-şi lacrimile de râs. Pentru că *sunt* stăpânul lor. Sunt Lord Cavell.

Capitolul 3

Fletcher l-a privit îngrozit pe Didric. Dintr-odată, i-au sărit în ochi mici amănunte pe care le scăpase din vedere. Inelul masiv cu sigiliu de pe degetul cel mic al acestuia. Uniformele gărzilor, în culori atât de particulare şi înarmaţi până în dinţi. Chiar *erau* armata personală a lui Didric – un privilegiu pe care regele îl îngăduia numai nobilimii.

Didric avea chiar cusut pe pieptul tunicii un

blazon, care înfăţişa nişte gratii de închisoare şi două săbii încrucişate în spatele lor, în aceleaşi culori, galben şi negru, ca uniformele soldaţilor. O emblemă care se potrivea de minune.

Didric a dat din cap, savurând fără îndoială uluiala lui Fletcher. Acesta, la rândul lui, încerca să nu lase să i se citească nimic pe chip, cu toate că îi era aproape cu neputinţă. Era copleşit de silă.

— În vreme ce tu putrezeai în temniţă, am mers la Vocans, unde am avut propriul apartament, unul luxos. Încăperile pentru cei de rând nu sunt de nasul meu, s-a grozăvit Didric, iar zâmbetul lui strâmb a devenit şi mai larg. Lordul Forsyth a avut bunăvoinţa de a mi-l da pe Rubens, un demon care fusese în familia lui de generaţii. Desigur, nu e singurul meu demon, dar el m-a ajutat să fac primii paşi. De altfel, probabil că te-ar interesa să afli că Turneul începe peste câteva zile. Chiar ar trebui să mă antrenez, dar nu aş pierde asta pentru nimic în lume.

— Hai să terminăm odată, a mârâit Fletcher, privind în jur în căutarea tribunalului. Vorbeşti prea mult.

— Prea bine. Sunt surprins că te grăbeşti atât de tare să te întorci în celulă. În locul tău, Fletcher, m-aş bucura în următoarele câteva ore de aerul curat şi de lumina soarelui. O să fie pentru ultima dată, a zis Didric şi i-a indicat încotro să o ia, apoi i-a apăsat din nou ţeava pistolului în şale.

Tribunalul era amenajat în ceea ce odinioară fusese sala sfatului, o clădire de formă ovală, căreia i se adăugaseră o turlă şi uşi masive din

lemn de stejar. Pereţii erau proaspăt zugrăviţi în alb, iar deasupra uşii era gravat sigiliul Juzilor – un ciocănel negru cu suport, care a apărut ca o ameninţare funestă în momentul în care Didric l-a condus prin uşa larg deschisă.

Interiorul încăperii îi evoca lui Fletcher o biserică, cu bănci lungi de o parte şi de alta, pline de oameni. La capătul culoarului dintre şirurile de bănci, aşteptau doi gardieni, înarmaţi cu lanţuri şi cătuşe. În spatele lor, un judecător cu o expresie sinistră pe chip, înveşmântat într-o robă neagră, magnifică, şi purtând o perucă albă, pudrată, privea de la înălţimea podiumului lui.

— A fost o idee genială să transformăm locul ăsta în tribunal, i-a şoptit Didric printre dinţi. În felul ăsta îl putem duce pe acuzat, imediat ce se dă sentinţă, direct la închisoare. Bineînţeles, de obicei nu e atât de multă lume. Ai strâns un public numeros!

Fletcher a încercat să nu bage în seamă feţele care se holbau la el de-o parte şi de alta, zdrobitor de conştient de propria persoană în tăcerea solemnă care domnea în sală. Şi-a dat seama că hainele care atârnau pe el nu erau altceva decât nişte zdrenţe împuţite, pentru că nu prea reuşea să se spele cu puţina apă pe care o primea la închisoare. Laţe soioase de păr îi încadrau faţa, iar barba şi mustaţa lui de efeb creşteau în smocuri rare, neîngrijite. Se gândea că, dacă s-ar fi privit în oglindă, cu greu s-ar fi recunoscut.

Didric l-a condus de-a lungul culoarului ca şi cum ar fi participat la un soi de nuntă sinistră,

arătându-şi cu mândrie prizonierul. Fletcher arunca pe furiş câte o privire în stânga şi în dreapta, în speranţa că o să-l zărească pe Berdon, dar, dacă o fi fost acolo, el nu a reuşit să îl găsească. În cele din urmă au ajuns la podium.

— Încătuşaţi-l! a poruncit judecătorul cu o voce ascuţită, stridentă.

Fletcher le-a permis gardienilor să îl priponească de podea, ca pe un urs hăituit în arenă. Curând, aveau să dea drumul la câini.

A stat în tăcere, aşteptând ceea ce avea să urmeze. Nu avea niciun as în mânecă, nicio cale de scăpare. Singura lui şansă era să încerce să fugă după ce se dădea sentinţa. Ceea ce ar fi putut să nu fie deloc uşor, dacă Didric avea să îl ducă el însuşi înapoi în celulă. Dar chiar şi aşa, Fletcher ştia un lucru. Prefera să moară luptând, decât să fie lăsat să putrezească în celula aia.

— Să intre avocatul apărării, a rostit judecătorul, făcând un semn înspre uşa din stânga lui.

Un gardian a ciocănit de două ori, apoi a deschis uşa cu o plecăciune largă, ceremonioasă. A intrat un bărbat înalt, cu cicatrici dobândite în luptă, îmbrăcat în uniformă albastră de ofiţer.

— Arcturus! a strigat Fletcher, uitând cu totul de buna-cuviinţă.

Acesta i-a zâmbit posomorât şi a clătinat uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să îi spună să tacă din gură.

— Linişte! a poruncit judecătorul, îndreptând înspre Fletcher un deget lung, noduros. Încă o

ieşire din asta şi o să îţi punem căluş.

— Îmi cer iertare, Onorată Instanţă, a spus Fletcher, în timp ce Arcturus a venit lângă el. Nu am intenţionat să fiu lipsit de respect faţă de această curte.

— Hmm, mă rog, a răspuns judecătorul, ridicându-şi ochelarii şi privindu-l peste nasul său lung, acvilin.

Părea surprins de politeţea lui Fletcher. Pesemne că era obişnuit cu un comportament mai puţin manierat din partea celor judecaţi.

— În orice caz, în sala mea de judecată va domni ordinea. S-a înţeles?

— Da, Onorată Instanţă, a spus Arcturus, tăindu-i vorba lui Fletcher înainte să apuce să mai spună ceva.

Mesajul era cât se poate de clar. Fletcher nu avea să mai vorbească.

— Cine este avocatul acuzării? a întrebat judecătorul, răsfoind prin hârtiile pe care le avea în faţă.

— Eu, Onorată Instanţă, a declarat Didric, întorcându-se cu faţa înspre cei prezenţi în sală.

— Aha… Ăsta e un lucru cât se poate de… neortodox, a zis judecătorul, în timp ce Didric se îndrepta ţanţoş înspre o masă cu scaun aflată în partea stângă a sălii. Dar nu iese din limitele legii. Îţi amintesc însă că nu vei putea depune mărturie în favoarea acuzării, dacă alegi să te reprezinţi singur. S-a înţeles?

— Cazul e cât se poate de limpede, Onorată Instanţă. Declaraţiile sub jurământ ale celor doi

martori vor fi mai mult decât suficiente pentru condamnarea acestui nemernic, chiar dacă nu depun şi eu mărturie, a răspuns Didric, zâmbind încrezător către asistenţă.

— Prea bine, a spus judecătorul, clătinând din cap a dezaprobare. Acuzarea şi apărarea pot să se aşeze. Gărzi, aduceţi primul martor!

Arcturus şi Didric s-au aşezat fiecare la locul lui, iar Fletcher a rămas înlănţuit la podea, în faţa judecătorului. Gardianul a aşteptat ca toţi să se aşeze, apoi a deschis uşa laterală cu o plecăciune exagerată. Pentru o clipă, Fletcher nu a recunoscut-o pe tânăra care şi-a făcut apariţia în uşă. Dar apoi aceasta i-a aruncat o privire şi a rânjit, iar el şi-a dat seama cine era.

Calista se schimbase de când o văzuse el ultima dată, în acel cavou. Părul ei, care odinioară era o claie tăiată ca vai de lume, crescuse acum şi dobândise un luciu elegant, care îl făcea să bată în negru. Alesese o rochie albastru deschis, tivită cu dantelă şi cu volane, care îi dădea o înfăţişare de păpuşă. Faţa îi era tot dură şi uscăţivă, cum fusese întotdeauna, dar ea – sau cineva priceput – se străduise din greu să o pudreze şi să o machieze, îmblânzindu-i trăsăturile şi netezindu-i pielea.

Până şi felul în care păşea se schimbase, căci din umbletul ei crăcănat părea că nu mai rămăsese nicio urmă în timp ce se îndrepta înspre locul de pe podium, lângă judecător. Acum, că era complet expusă privirilor asistenţei, şi-a muşcat buzele şi l-a evitat pe Fletcher, de parcă s-ar fi temut de el.

Fletcher şi-a dat seama că avea o problemă

serioasă. O transformaseră pe băieţoasa fată-străjer într-o candidă cu ochii mari de uimire. Cum să îl convingă el pe judecător că, de fapt, Calista, împreună cu Didric şi cu Jakov, a fost cea care a încercat să îl omoare *pe el*? Cei din public deja începuseră să şuşotească şi să îi arunce lui Fletcher priviri acuzatoare.

— Trebuie să vă reamintesc tuturor că decizia finală îmi aparţine, la fel ca în toate chestiunile de drept penal. Nu vor exista nici juriu, nici juraţi aleşi dintre semenii acuzatului – acestea sunt rezervate tribunalelor militare. Aşa stând lucrurile, nu voi permite discuţii şi nici atitudini părtinitoare în rândul asistenţei. Dacă intenţionaţi să faceţi asta, vă recomand să părăsiţi sala de judecată.

Judecătorul le-a adresat tuturor o privire severă, apoi s-a întors înspre locul de lângă el, de pe podium.

— Aşadar, drăguţă, eşti gata?

Calista a încuviinţat din cap, în timp ce îşi frământa mâinile în poală. Didric s-a ridicat şi s-a dus lângă ea, rezemându-se nonşalant de podium.

— Nu am intenţia să complic lucrurile, aşa că nu vreau să o reţin pe Calista mai mult decât e nevoie. Concentrează-te la mine, Calista şi nu băga în seamă pe nimeni altcineva. Nu ai de ce să te temi. Nu trebuie decât să îi spui domnului judecător ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost atacat şi o să scapi de aici foarte repede.

Calista şi-a plecat capul cu sfiiciune, ascunzându-şi chipul de vederea celorlalţi după o perdea de păr negru. Era o performanţă măiestrită,

care era cât pe ce să îl convingă şi pe Fletcher, dacă fata nu i-ar fi aruncat un zâmbet sadic din spatele şuviţelor de păr.

— Didric, Jakov şi cu mine eram de strajă la poarta de la intrarea în sat în noaptea aia, şi-a început Calista mărturia cu o voce uşor tremurătoare. L-am văzut pe Fletcher plecând din colibă cu o cărţoaie grea în braţe. Un soldat avea de vânzare una exact la fel, în piaţă, cu o zi înainte, iar noi am presupus că Fletcher o fi furat-o şi că merge să ascundă proba. Aşa că l-am urmărit, ascunşi în întuneric, şi a luat-o tocmai către cimitir, dintre toate locurile unde ar fi putut să meargă. Când l-am întrebat, a susţinut că a cumpărat cartea…

Didric a ridicat mâna ca să o oprească.

— Rog să se consemneze că, în noaptea incidentului, s-a descoperit în camera acuzatului o importantă sumă de bani, neatinşi. Este puţin probabil să fi cumpărat cartea. Putem adăuga şi furtul pe lista infracţiunilor pe care le-a comis.

— Un… cap… de acuzare… pentru furt, a mormăit judecătorul în timp ce mâzgălea la pupitrul lui cu o pană de lebădă. Chiar că avem de-a face cu un comportament deviant.

— Într-adevăr, Onorată Instanţă. Banii au fost confiscaţi, desigur, a zis Didric, făcându-i lui Fletcher cu ochiul. Îmi cer iertare că te-am întrerupt, Calista. Continuă, te rog.

— Mulţumesc, Lord Cavell, a răspuns Calista, cu un tremur teatral în glas. Am fost atât de fraieri încât să credem povestea lui Fletcher. Acesta ne-a

mai spus că avea să se folosească de carte ca să încerce să invoce un demon şi ne-a întrebat dacă nu voiam să rămânem să privim. Ne-am gândit că o să fie amuzant, aşa că am rămas…

Acum tremura de-a binelea şi îi arunca lui Fletcher priviri furişe, pline de teamă. Era o bună actriţă, trebuia să recunoască.

— Nu ştiu cum a făcut, dar a reuşit. Era atât zgomot şi atâta lumină, de parcă venise sfârşitul lumii! Şi atunci s-a întâmplat totul.

O lacrimă stingheră i s-a prelins pe obraz. Judecătorul i-a întins o batistă de la locul lui de pe podium şi a murmurat:

— Continuă. Spune-ne ce a făcut.

Calista a tras aer în piept şi şi-a încordat fălcile. A arătat înspre Fletcher cu un deget care tremura din pricina emoţiei.

— Ne-a atacat, a încercat să ne omoare! a strigat ea şi a sărit în picioare. Ne ura, dădea vina pe noi pentru tot ghinionul de care avusese el parte. Parcă îşi ieşise din minţi! Îmi amintesc cum râdea în timp ce ne obliga să intrăm în capelă, căci săbiile noastre erau neputincioase în faţa flăcărilor slobozite de demonul lui. Şi când am început să plâng, s-a luat de mine şi m-a ameninţat că o să fiu ucisă prima.

A coborât de pe podium şi s-a îndreptat spre Fletcher, cu degetul întins ameninţător, ca un pistol.

— *Doamnele au întâietate*, nu aşa ai zis? a şuierat ea. Monstrule!

Apoi s-a întors şi şi-a îngropat faţa în pieptul lui

Didric. Acesta a bătut-o uşor pe spate, în vreme ce ea hohotea spasmodic, din ce în ce mai impresionant. Fletcher şi-a dat ochii peste cap, dezgustat, ceea ce i-a atras o privire furioasă din partea judecătorului. Calista s-a desprins de Didric şi a făcut o ultimă declaraţie înflăcărată:

— Numai atunci când Didric – viteazul de Didric – s-a aşezat protector în faţa mea, Fletcher m-a lăsat în pace. Didric a încercat să discute raţional cu el, dar în zadar. Pe neaşteptate, demonul a aruncat flăcări înspre faţa lui. Cu toate că părul îi luase foc, Didric a reuşit să respingă atacul şi l-a speriat pe Fletcher, care s-a refugiat în tunelul de sub capelă. Abia atunci Didric a leşinat şi şi-a spart capul. L-am cărat până acasă, la tatăl lui. Restul îl cunoaşteţi.

Judecătorul şi-a împreunat degetele şi a privit-o gânditor pe Calista. În ciuda hohotelor ei, obrajii nu îi erau deloc uzi de lacrimi, ci se umflaseră şi se împurpuraseră de înfierbântare. Pentru o clipă, Fletcher a crezut că judecătorul şi-a dat seama de înşelătorie, dar apoi bătrânul i-a zâmbit Calistei prietenos şi i-a mulţumit pentru mărturia depusă. Aceasta a făcut o plecăciune adâncă înaintea lui Didric şi apoi a părăsit sala de judecată fără să privească în urmă.

— Să fie adus următorul martor! a poruncit judecătorul.

Capitolul 4

Jakov crescuse în cei doi ani cât fusese plecat

Fletcher, ultimele urme ale pubertăţii dispăruseră şi devenise un uriaş, un adevărat Hercule. Muşchii enormi ai braţelor lui se unduiau precum coapsele unui cal, iar mersul îi era apăsat şi clătinat, ca de gorilă. Străjerul purta acum uniforma negru cu galben a armatei lui Didric, iar datorită dungilor orizontale pieptul lui părea încă şi mai lat şi mai puternic.

— Te rog să te aşezi, sergent Jakov, i s-a adresat Didric, trăgându-şi scaunul ca să i-l ofere. Prima mea întrebare este următoarea: poţi confirma că relatarea făcută de Calista este în întregime adevărată şi exactă?

— Pot, milord. În timp ce o ascultam vorbind, mi s-a părut că retrăiesc acea noapte, din nou.

— Bun. Ştiu că eşti un om ocupat, aşa că nu îţi cerem să povesteşti şi tu cele întâmplate, cu propriile cuvinte. Te rog să ne explici ce s-a întâmplat după ce Fletcher a încercat să mă omoare.

— Că bine zici, milord, a spus Jakov, trăgându-se de zuluful care îi atârna pe frunte.

A tras adânc aer în piept şi a început să vorbească:

— După ce l-am dus pe Didric la tatăl lui, am mers să îi trezesc pe ceilalţi străjeri. Acasă la Fletcher am găsit uşa baricadată. După ce am dărâmat-o, am întâmpinat rezistenţă din partea tatălui adoptiv al lui Fletcher, Berdon. Al naibii, a fost cât pe ce să ne ucidă – vedeţi dumneavoastră, e aproape la fel de masiv ca mine –, dar am reuşit să îl dezarmez. Moment în care unii dintre băieţi s-

au… aprins un pic cam prea tare. E de ajuns să spun că, după noaptea aia, Berdon nu prea s-a mai putut ocupa de fierărie o vreme. Oaselor le ia ceva timp să se vindece.

— Animalule! a răcnit Fletcher, cu o ură mocnită, muşcătoare, fierbinte.

Ştia că ei vor să îl facă să se înfurie, ca să se dea în spectacol în faţa judecătorului. Dar vorbele i-au ţâşnit din gură înainte să apuce să şi le înghită.

— Un singur cuvânt dacă mai scoţi, domnule Fletcher, a zis judecătorul, lovind cu ciocănelul în masă, ca să dea greutate spuselor, unul singur, şi te întorci în celulă, unde poţi aştepta verdictul.

Fletcher şi-a muşcat buzele până ce a simţit gust de sânge, în încercarea de a-şi opri strigătele de indignare faţă de o asemenea uriaşă nedreptate. În minte i-a năvălit imaginea trupului lui Berdon zăcând fără cunoştinţă sub loviturile lor dezlănţuite şi nu reuşea cu niciun chip să o alunge.

— După asta, am confiscat toate bunurile găsite la faţa locului, ca probe. În încăierare, nu ştiu cum, dar focul din forja lui Berdon a cuprins lucrurile din jur. Coliba lui a ars până în temelii în noaptea aia.

Fletcher a simţit cum i se scurg lacrimile pe obraji. S-a prăbuşit în genunchi. Într-o singură noapte, omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume a pierdut totul. Şi asta doar din cauza lui.

— Onorată Instanţă, nu înţeleg ce au toate astea de-a face cu acuzaţia adusă învinuitului. Am putea, vă rog, să trecem la ceea ce ne

interesează? a răsunat vocea încordată şi mânioasă a lui Arcturus.

— Sunt de acord. Mulţumesc, căpitane Arcturus, a spus judecătorul şi a înclinat din cap. Lord Cavell, dacă nu mai ai alte probe de înfăţişat, găsesc acest interogatoriu complet irelevant. Mai e şi altceva?

— Nu, Onorată Instanţă. Cred că Jakov a spus ce avea de spus, a răspuns Didric.

— Prea bine. Poţi pleca, sergent Jakov.

— Mulţumesc, milord.

Muntele de om a părăsit podiumul şi a pornit înspre uşa laterală. Chiar înainte să iasă şi să se facă nevăzut, i-a adresat discret lui Fletcher un semn cu mâna, în batjocură. Fletcher a privit în altă parte, dar un nou val de furie a crescut înăuntrul lui. A reuşit să îl reprime, căci ştia că mărturia lui Jakov nu urmărise decât să îl stârnească.

— Asta e tot, lord Cavell? a întrebat judecătorul, frunzărindu-şi însemnările.

— Da, Onorată Instanţă. Acuzarea se opreşte. Cum am spus şi mai devreme, cred că veţi considera că este un caz cât se poate de limpede. Recomand închisoarea pe viaţă, iar asta ca pedeapsă minimă.

— Mulţumesc, lord Cavell, o să iau recomandarea în considerare, a spus judecătorul, dar a încruntat din sprâncene, semn că era agasat.

Un uşor murmur s-a răspândit în sală în momentul în care Arcturus s-a ridicat în picioare şi şi-a adunat notiţele.

— Aş zice că toată pregătirea mea ca să devin judecător şi-a spus cuvântul, nu-i aşa, Fletcher? a cârâit Didric, în timp ce se îndrepta spre locul lui. Cu toate că e de ajuns să mă uit la expiratul ăsta ca să mă bucur că, până la urmă, am apucat-o pe altă cale.

— De parcă ar fi lăsat cineva un monstru ca tine să ajungă judecător, i-a răspuns Fletcher, iar cuvintele îi musteau de ură.

Umerii lui Didric s-au crispat şi el s-a întors, cu toate că judecătorul a tuşit ca să-l atenţioneze.

— Nu uita, Fletcher, că e închisoarea *mea*, a şuierat el, cu o sclipire de nebunie în ochi. Dacă îţi închipui că să te ţin fără mâncare e cel mai mare rău pe care ţi-l pot face, atunci imaginaţia ta e cumplit de săracă.

— Lord Cavell, mă văd nevoit să îţi cer să te întorci la locul tău, a poruncit judecătorul.

— De fapt, Onorată Instanţă, aş prefera ca Didric să depună mărturie, a răsunat vocea lui Arcturus, care a făcut câţiva paşi înainte şi l-a ridicat pe Fletcher în picioare.

Strânsoarea fermă în care i-au fost cuprinşi umerii a potolit bătăile neregulate ale inimii lui Fletcher. A tras adânc aer în piept şi a susţinut privirea judecătorului.

— Prea bine. Lord Cavell, te rog să vii să depui mărturie, a spus judecătorul, făcându-i semn lui Didric să se întoarcă pe podium.

— Ar fi neregulamentar dacă aş cere să fie chemaţi înapoi şi sergent Jakov, şi soldat Calista? a propus Arcturus.

— Ar fi, dar nu depăşeşte limitele legale. Mai întâi însă vreau să întreb: din câte am înţeles, nu eşti un avocat cu patalama, căpitane Arcturus. Atunci de ce îl reprezinţi pe băiat? a spus judecătorul.

— Îl apăr pentru că nimeni altcineva nu ar accepta, de teama unor represalii din partea Triumviratului. Sunt toţi nişte laşi, a zis Arcturus cu amărăciune în glas şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu îmi e cunoscut acest termen, *triumvirat*, a spus judecătorul, încruntând din sprâncene.

Fletcher era curios – nici lui nu îi suna cunoscut termenul.

— Între Lord Cavell, Lady Faversham şi Lord Forsyth există strânse legături politice şi de afaceri. Ăsta e motivul pentru care cele trei familii au ajuns să fie cunoscute sub această denumire, a răspuns Arcturus.

Care vasăzică, Didric era în cârdăşie cu alde Faversham şi alde Forsyth. Fletcher a zâmbit ca pentru sine. Cum se mai potrivesc lucrurile! Oamenii care îl urau cel mai mult în lumea asta lucrau împreună să îl distrugă. Ar fi trebuit să ştie.

— Poate că nu ar accepta să îl reprezinte pentru că e cât se poate de limpede că e vinovat, a zis Didric cu voce puternică. Niciun avocat în toate minţile nu ar lua un caz ca ăsta.

— Linişte! s-a răstit la el Arcturus, privindu-l în faţă. Eu nu am vorbit cât timp ţi-ai ţinut tu pledoaria. Aş aprecia dacă mi-ai arăta aceeaşi bunăvoinţă.

Didric a dat ochii peste cap şi şi-a ridicat mâinile, ca într-un prefăcut gest de predare.

— Să fie aduşi soldat Calista şi sergent Jakov, a ordonat judecătorul. Şi pregătiți-le şi lor nişte scaune.

Nu a durat mai mult de câteva secunde până când cei doi au fost aduşi înapoi în sală. Ceea ce l-a făcut pe Fletcher să îi suspecteze că ascultau la uşă.

— Ei bine, să trecem la treabă, de acord? i-a îndemnat judecătorul.

A pufnit agasat în momentul în care gardianul a tras două scaune lângă podium, care au scârţâit tare pe podea.

— Pledaţi-vă cazul, iar eu o să dau verdictul.

Fletcher era cu ochii ţintă la cei trei protagonişti, curios ce joc făcea Arcturus.

Nu îi spusese niciodată acestuia – şi nimănui altcuiva – întreaga poveste despre cele petrecute în noaptea cu pricina. Copleşit de sentimente de vinovăţie, Fletcher a fost cuprins de o şi mai mare deznădejde în momentul în care Arcturus şi-a început pledoaria.

— În primul rând, aş vrea să supun atenţiei onorabilului judecător faptul că nu există niciun fel de dovadă care să susţină cele afirmate de soldat Calista şi de sergent Jakov, în afara mărturiei lor. Prin urmare, trebuie să concluzionăm că, în situaţia în care versiunea lor nu se va susţine, judecătorul va trebui să îl achite pe Fletcher de toate acuzaţiile. Este corect, domnule judecător?

— Păi, asta e o interpretare foarte simplistă a

legii, a răspuns dezaprobator judecătorul. Dacă vei aduce suficiente motive de a pune la îndoială cele declarate de ei, atunci da, voi fi înclinat mai degrabă să îl declar pe Fletcher nevinovat. Va trebui însă să oferi o altă versiune a celor întâmplate, susţinută de dovezi.

— Mulţum… a început Arcturus să spună.

— Nu uita însă că mărturiile concordante a trei persoane au o mare valoare, l-a întrerupt judecătorul. Trebuie să existe dubii serioase, căpitane Arcturus. Cât se poate de serioase.

— Prea bine, domnule judecător, a reluat Arcturus, înclinând respectuos capul. În acest caz, o să încep prin a propune o cu totul altă desfăşurare a evenimentelor din acea noapte.

Arcturus şi-a împreunat mâinile la spate şi s-a întors către cei trei martori.

— Într-o seară friguroasă, acum doi ani, Fletcher a legat prietenie cu un bătrân soldat. Din ceea ce am înţeles, numele acestuia e Rotherham, cunoscut şi ca Rotter printre tovarăşii lui de luptă. El este cel care s-a aflat iniţial în posesia cărţii invocatorului. Cei doi stăteau la un pahar în cârciuma din sat, moment în care au fost abordaţi de Didric, care era însoţit de Jakov şi a pretins să i se dea cartea în schimbul unei sume derizorii, asupra căreia în primul rând că nu se căzuse la învoială. Negi că aşa au decurs lucrurile, Didric?

— Cred că formula corectă de adresare este Lord Cavell, a spus Didric, încrucişându-şi braţele şi aruncându-i lui Arcturus o privire sfidătoare.

— Lord Cavell, spuse acesta, printre dinţi. Negi

acuzaţiile? Am găsit câţiva martori dispuşi să le susţină sub jurământ. Se pare că nu toată lumea din sat îţi acceptă banii, nici chiar cei ruinaţi de tatăl tău.

Didric s-a împurpurat de furie, dar şi-a păstrat controlul şi a răspuns cu o voce cumpănită:

— Nu resping acuzaţiile. E adevărat că ne-am întâlnit la cârciumă în seara aia, cu toate că e de discutat dacă vânzarea cărţii fusese convenită sau nu.

— În orice caz, a zis Arcturus, întorcându-se cu faţa către public şi vorbind răspicat. S-a produs o altercaţie între cei patru domni, în urma căreia Didric a încercat să îl omoare pe Fletcher cu un pumnal ascuns. Te întreb încă o dată, *Lord* Cavell – negi că aşa a fost?

— A fost legitimă apărare. Nebunul mă strângea de gât, a spus Didric, cu un gest din mână care dădea de înţeles că nici nu merită să pomenească despre aşa ceva. De fapt, asta nu dovedeşte decât că avea deja intenţia să mă omoare, ca să nu mai spun că avea un motiv şi mai serios să o facă, dacă ne gândim la ceea ce urma să aflăm în noaptea aia.

— Mă bucur că ai invocat autoapărarea, a spus Arcturus, îndreptându-se cu pas domol spre partea cealaltă a sălii. Pentru că va avea o mare relevanţă puţin mai târziu. Deocamdată, dat fiind că Rotherham şi Fletcher erau prieteni şi chiar se bătuseră umăr la umăr, de ce să fii surprins că, ulterior, cartea avea să se afle în posesia lui Fletcher?

— Nu eu am afirmat asta, ci Calista. Ea nu a luat parte la încăierare, aşa că nu avea cum să ştie. Bănuiesc că ăsta a fost motivul pentru care l-a urmărit ea, dar nu a fost şi motivul nostru, a răspuns Didric calm, iar pe jumătatea teafără a feţei lui s-a conturat un zâmbet încrezător.

— Şi atunci *voi* de ce l-aţi urmărit? l-a întrebat Arcturus.

— Din curiozitate. Un băiat care se duce în cimitir în toiul nopţii trezeşte bănuieli, nu credeţi?

— Chiar nu a avut nimic de-a face cu dorinţa ta de a te răzbuna că te-a bătut în altercaţia din noaptea precedentă? a insistat Arcturus.

Fletcher a încercat să îşi stăpânească un râs amar, dar sunetul neclar pe care l-a scos i-a atras o căutătură severă din partea judecătorului.

— Nu, a răspuns Didric şi, lăsându-se pe spate în scaun, şi-a încrucişat din nou braţele.

— Bine atunci. Bănuiesc că trebuie să te credem pe cuvânt în privinţa asta. Ciudat mi se pare că tu şi cu Jakov nu i-aţi povestit Calistei despre încăierare, dacă ne gândim că, probabil, aţi petrecut împreună câteva ore bune, dar o să îl las pe domnul judecător să analizeze acest aspect, a spus Arcturus.

Judecătorul a pufnit, apoi a ridicat din umeri şi a mâzgălit ceva pe hârtiile din faţa lui.

— Aşadar, la cimitir, a zis Arcturus, lovindu-şi uşor bărbia cu degetul. În ciuda faptului că aproape i-ai spintecat burta cu o seară înainte şi că există o puternică duşmănie între voi, Fletcher te invită să asişti la încercarea lui de a invoca un

demon? Nu s-a iscat nicio ceartă, nicio râcă, când aţi dat peste el?

— Sunt o persoană iertătoare, căpitane. Nu l-am ameninţat şi nici el nu m-a ameninţat pe mine – dat fiind că eram însoţit de doi străjeri înarmaţi. E limpede că plănuia să îl asmută pe demon împotriva noastră, aşa că s-a purtat cât se poate de frumos până când a avut demonul sub control.

— A! Control. Mă bucur că ai adus vorba despre asta. Ai putea să îmi spui care e primul lucru învăţat la lecţiile de invocare, după infuzare şi prezentarea eterului? l-a întrebat Arcturus.

— Controlul demonilor… a recunoscut Didric, iar o urmă de îndoială i-a apărut pentru prima dată pe chip.

Fletcher nu şi-a putut reţine un zâmbet. Întrebările nu erau, lucru evident, cele la care se aşteptase bruta.

— Şi chiar crezi că, la câteva minute de când invocase demonul, un începător aşa ca Fletcher ar fi reuşit să îl asmută pe voi? Fără măcar să existe o provocare? şi-a continuat Arcturus întrebarea, făcând înspre Fletcher un semn cu mâna care dădea de înţeles că acesta nu ar fi în stare de aşa ceva.

Pentru prima dată, Fletcher era bucuros de înfăţişarea lui amărâtă. Cu siguranţă nu îl făcea să arate ca un invocator cu experienţă.

— Lucru pe care sunt convins că domnul judecător îl cunoaşte, e aproape imposibil să ajungi să controlezi un demon, dacă eşti la prima tentativă de invocare, mai ales dacă nu ai niciun

fel de cunoştinţe în privinţa acestei tehnici, a adăugat Arcturus, ridicând din sprâncene.

— Ce-i drept, aşa e, a spus după câteva secunde judecătorul. Lucrul ăsta chiar că ar merita analizat.

— Poate că a găsit în cartea aia ceva care l-a învăţat cum se procedează corect, a îndrăznit Didric, dar îi cam dispăruse culoarea din obraji.

— Prezint ca probă o copie a acestei cărţi, a spus Arcturus şi, înapoindu-se la pupitrul lui, a scos un teanc gros de hârtii dintr-o geantă pe care o adusese cu el.

A trântit teancul de hârtii pe masă cu o bufnitură scurtă, stârnind un nor de praf, apoi a continuat:

— Îl asigur pe domnul judecător că nu se găsesc în paginile cărţii instrucţiuni în privinţa ţinerii sub control a demonilor. Să luăm o pauză ca să o puteţi citi cap-coadă, domnule judecător?

Acesta s-a uitat îngrozit la carte; i-ar fi luat câteva zile să o citească pe toată. Fletcher nu s-a putut abţine să nu rânjească, văzând expresia de descurajare de pe faţa lui Didric. Acesta picase în capcana propriei aroganţe neacceptând să fie reprezentat de un avocat adevărat. Numai un invocator cu experienţa lui Arcturus s-ar fi gândit la o asemenea abordare.

— Te cred pe cuvânt, căpitane, a spus judecătorul, dregându-şi vocea. Sunt de acord că acest aspect poate arunca o umbră de îndoială asupra versiunii prezentate de acuzare, dar s-ar putea afirma şi că Fletcher este înzestrat de la

natură pentru asta. O să ţin însă cont de acest argument. Te rog să treci la următorul punct.

— Desigur, domnule judecător. Acum voi interoga fiecare martor pe rând. Cer, de asemenea, ca aceştia să nu vorbească până când nu le spun eu, a zis Arcturus, punându-şi mâinile la spate şi păşind în faţa celor trei martori.

— Aşadar, aş vrea să îmi daţi cât mai multe detalii cu putință. Să începem cu tine, soldat Calista. Ai vrea să îmi spui ce s-a întâmplat în cimitir? Ce a folosit Fletcher ca să invoce demonul?

— Ăăă… nu prea îmi amintesc, a răspuns Calista, luată pe moment prin surprindere. Ştiţi, au trecut doi ani de atunci.

— Ştiu. Aşa cum şi tu ştii în detaliu ce şi cum a spus Fletcher în noaptea aceea. Dar nu îţi mai aminteşti ce obiecte a folosit? Ai asistat la invocarea unui demon, dar nu ţi s-a părut un eveniment care să merite a fi ţinut minte? a întrebat-o Arcturus.

Calista s-a uitat la Didric, în căutare de ajutor, dar acesta stătea cu ochii aţintiţi înainte, fără să îşi ia privirea de la Fletcher.

— Cred că… doar a citit din carte.

Fletcher a încercat să nu lase să i se citească pe chip bucuria pe care o simţea. Era limpede că Didric nu le spusese cum procedează de obicei novicii atunci când invocă primul demon.

— Altceva? a întrebat Arcturus.

— Nu îmi amintesc… a spus Calista, cu voce tremurătoare.

Pe faţa lui Didric nu răzbătea nicio emoţie, dar

Fletcher a observat că îşi încleştase fălcile.

— Foarte ciudat. Ai înfăţişat tot restul în cele mai mici detalii. Nu vi se pare un lucru neobişnuit, Onorată Instanţă? a întrebat Arcturus, cu cea mai inocentă expresie cu putinţă.

— Într-adevăr, aşa este, a răspuns grav judecătorul, notându-şi ceva pe hârtia pe care o avea în faţă.

— Poate că Jakov va aduce puţină lumină în toată povestea, a spus meditativ Arcturus, cu un deget pe buze.

Jakov stătea cu gura căscată, iar ochii i se roteau prin sală de parcă ar fi fost în căutare de indicii.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a izbucnit Didric. A folosit un sul de invocare şi un pergament cu pentagramă, la fel ca orice alt invocator. De ce continuăm cu întrebările astea ridicole?

— Lord Cavell! i-a tăiat-o judecătorul, lovind cu ciocanul în masă. Linişte!

— Îmi cer iertare, Onorată Instanţă, a spus Didric, ridicând mâinile într-un gest de renunţare. Eram doar nerăbdător să spun şi versiunea mea.

— Să Nu. Mai. Aud. Niciun. Cuvânt! a poruncit judecătorul, subliniind fiecare silabă printr-o ameninţare cu degetul.

Fletcher a simţit o licărire de speranţă, căci a înţeles, în sfârşit, ce încerca Arcturus să facă. Didric căzuse deja în capcană.

Arcturus i s-a adresat în continuare lui Jakov:

— Aşa a fost? A citit dintr-un sul şi a folosit un pergament ca să invoce demonul?

— E aşa cum a spus Didric, a răspuns Jakov încet, căutând cu disperare privirea aprobatoare a lui Didric. Acum îmi amintesc.

— A, bun! Mă bucur că am lămurit această problemă, a spus Arcturus, dând din cap ca pentru sine.

A pornit din nou înspre podium, apoi s-a oprit, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva.

— Lord Cavell, de unde crezi că a luat aceste două obiecte? Credeam că primise doar o carte de la bătrânul soldat.

Didric l-a săgetat pe Arcturus cu privirea, iar Fletcher îşi putea da seama că mintea băiatului lucra cu repeziciune în căutarea unui răspuns. Didric nu se pregătise pentru aşa ceva.

— Habar nu am, a răspuns Didric, cu privirea aţintită în tavan, ca şi cum ar fi fost dus pe gânduri. Dacă ar fi să fac presupuneri, probabil că lui Fletcher i s-au dat şi obiectele astea. Soldatul a furat raniţa unui invocator, în care mai mult ca sigur că se afla şi vreun pergament pentru invocare. La fel şi cu sulul.

— Ai putea descrie sulul? i-a cerut Arcturus. Poate că ne spui şi nouă ce culoare avea cerneala cu care era scris. Cât de mare era sulul? Cât de albă era hârtia?

— Nu pui la încercare validitatea versiunii mele, căpitane, îmi testezi ţinerea de minte, a spus Didric, apoi s-a aşezat la loc pe scaun şi a zâmbit ca şi cum ar fi marcat un punct.

— Chiar şi aşa, fă-mi, rogu-te, pe plac, a spus Arcturus şi i-a adresat lui Didric un zâmbet

nevinovat.

— Sulul era, fără îndoială, al unui orc, scris în limba lor. Îmi aduc aminte cât se poate de clar.

Pentru o clipă, Fletcher s-a întrebat cum de ştia Didric cine fusese primul deţinător al sulului. Apoi şi-a amintit că îi spusese inchizitorului Rook despre originea orcă a sulului şi asta de faţă cu întreaga clasă. Ar fi putut afla de la oricine... spera doar că Didric nu ştia nimic mai mult.

— Cerneala era de culoare închisă, asta e tot ce îmi amintesc. Dimensiunile sunt, de asemenea, greu de apreciat, dat fiind că ambele capete erau răsucite. Lumina din cimitir era prea slabă ca să se poată distinge cât de albă era hârtia. Mulţumit de răspunsuri?

— Mulţumit. Când spui însă că cerneala era închisă la culoare – ca să poată fi citit, evident că orice text trebuie scris cu o culoare închisă. Eşti absolut sigur că nu ne poţi da mai multe detalii în ce priveşte culoarea cernelii?

— Chiar îţi imaginezi că nevinovăţia unui ucigaş poate fi dovedită pe baza faptului că nu îmi aduc eu aminte culoarea exactă a cernelii cu care fusese scris sulul? Ar trebui să te limitezi la treburile războiului, căpitane – eşti jalnic ca avocat. Era o cerneală închisă la culoare şi asta e tot ce o să afli de la mine.

— Eşti absolut sigur? l-a întrebat Arcturus.

— Absolut, a răspuns Didric şi şi-a încrucişat braţele, sfidător.

— Şi tu, Jakov, confirmi această versiune? a întrebat din nou Arcturus, apropiindu-se de el.

— Da, domnule, a bâiguit acesta.

— Calista, relatarea aceasta te-a ajutat să îţi aminteşti câte ceva?

— Da, cred că au existat un sul şi un pergament, a bolborosit Calista.

— Prin urmare, ca să rezumăm: Didric şi Jakov susţin că Fletcher a folosit un sul de hârtie răsucit, de o mărime imposibil de precizat, scris cu cerneală închisă la culoare, ca să invoce un demon, precum şi un pergament cu o pentagramă. Calista confirmă cele spuse de ei, a declarat Arcturus.

— Da, căpitane, e cât se poate de limpede, a spus judecătorul, citindu-şi însemnările. Ai putea, rogu-te, să îmi spui ce urmăreşti cu asta?

— Desigur, a răspuns Arcturus.

S-a îndreptat către geanta lui, de unde a scos un obiect pe care l-a ridicat în mână, ca să îl vadă toată lumea.

— Vă prezint… sulul.

Capitolul 5

Cum trecuse un an întreg, Fletcher mai că uitase cât de oribil arăta de fapt sulul pentru invocare.

Acesta era făcut dintr-o singură bucată de piele îngălbenită. Literele orcilor erau grosolan imprimate, în aşa fel încât conturul lor ieşea în relief şi până şi un orb putea să le citească prin simpla atingere. Baker scrisese traducerea dedesubt, cu creionul, iar urmele ei estompate

abia dacă se mai distingeau cu ochiul liber.

— Sulul ăsta, dacă se poate numi aşa, nu e nici pe departe obiectul descris de Didric. Nu se poate vorbi nici de cerneală, nici de margini răsucite şi nici nu e făcut din hârtie ori din ceva asemănător cu hârtia, a declarat Arcturus, arătând acuzator cu degetul înspre Didric. E făcut, de fapt, din piele de om. Literele i-au fost imprimate victimei pe spate şi, odată rana vindecată şi cicatrizată, pielea a fost jupuită şi uscată, pentru a deveni obiectul ăsta dezgustător.

Din rândul publicului s-au ridicat exclamaţii de oroare. Un bărbat a părăsit în fugă sala de judecată, acoperindu-şi gura cu mâinile. În timp ce de afară se auzeau icnetele lui, alţii l-au urmat, călcându-se în picioare în graba lor de a ieşi la aer. Nu au reuşit toţi să iasă în timp util.

— Să fie adus cineva să cureţe, le-a ordonat paznicilor judecătorul, care se cam înverzise şi el la faţă. Facem o scurtă pauză, a adăugat şi a coborât în grabă treptele podiumului, dispărând pe uşa laterală.

Didric se făcuse alb ca varul, dar nu a scos niciun cuvânt. În timp ce îl privea ţintă pe Fletcher, culoarea i-a revenit în obraji, iar şocul s-a transformat în furie.

— Fletcher, i s-a adresat Arcturus, lăsându-se pe vine lângă el. Eşti rănit? Ţi-au făcut vreun rău?

— Nu am nimic. Mă… mă bucur să te văd.

Dintr-odată, Fletcher s-a simţit stingherit, rostind împleticit cuvintele. Nu era obişnuit cu amabilitatea… nu mai era. Corpul a început să îi

tremure şi a simţit lacrimi sărate cum i se scurg pe obraji. De abia acum îşi dădea seama cât de singur se simţise.

Arcturus l-a strâns de umăr.

— O să te scoatem de aici. Ţi se simte foarte tare lipsa.

— Ceilalţi ce fac? l-a întrebat Fletcher.

— Pe Sylva nu am mai văzut-o de la Turneu. A fost dusă înapoi la ea acasă de îndată ce Regele Harold a aflat despre rănile pe care le suferise. S-a înfuriat, la fel şi elfii, desigur.

Arcturus a tăcut şi a tras adânc aer în piept.

— Berdon a fost aruncat în închisoare, pe baza unor acuzaţii scornite. Nu îl pot reţine mai mult de câteva nopţi, aşa că nu te îngrijora. Didric nu a vrut să îl poţi vedea. Ţi-a refuzat până şi această minimă alinare.

— Şarpe nenorocit! a mârâit Fletcher, apăsându-şi încheieturile degetelor în podea. O să fii învăţ eu minte, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl mai fac.

— Ai grijă, a zis Arcturus, privind în jur, să vadă dacă nu auzise cineva. Nu uita că suntem la un proces pentru crimă.

— Dar Othello? l-a întrebat Fletcher.

— Othello e la Vocans. Atilla şi o altă tânără dintre gnomi, Cress, au venit anul acesta la Academie. De fapt, chiar acum se pregătesc pentru primul lor Turneu. Othello a rămas ca să se asigure că se acomodează fără probleme – pentru asta a renunţat la postul care i se încredinţase. Asta presupune că o să comande recruţii gnomi, aşa că,

într-un fel, e cât se poate de bine.

Arcturus a privit peste umăr în momentul în care judecătorul s-a întors la locul lui, iar tenta verzuie de pe faţă îi dispăruse.

— Lui Othello îi e teribil de dor de tine. Datorită familiei lui am reuşit să obţinem măcar organizarea acestui proces. Au înaintat o cerere regelui ca să se asigure că o să fii audiat şi au reuşit să îţi obţină un judecător care nu a primit mită de la Triumvirat. Şi, crede-mă, nu mai sunt prea mulţi.

— Stai… în legătură cu Triumviratul… şi-a început Fletcher întrebarea.

Judecătorul a lovit cu ciocanul în pupitru, iar în sală s-a făcut din nou linişte.

Arcturus i-a aruncat o privire şi i-a spus:

— Vorbim mai târziu.

— Căpitane, e limpede că există unele discrepanţe în versiunea susţinută de martori şi de acuzare. Mai ai să ne prezinţi şi alte dovezi?

— Da, Onorată Instanţă, a răspuns Arcturus, întorcându-se pe podiumul unde se aflau martorii. Dar, mai întâi, aş dori să le mai adresez câteva întrebări martorilor. Vă rog să răspundeţi pe rând – întâi Jakov, apoi Calista şi, la sfârşit, Lord Cavell. Aţi vrea să schimbaţi ceva din cele declarate?

Jakov şi-a îndreptat imediat privirea înspre Didric, care a clătinat aproape imperceptibil din cap.

— Nu, a spus Jakov.

— Nu îmi amintesc. Nu, a bâiguit Calista, privindu-şi mâinile.

Didric s-a ridicat şi a început să vorbească

răspicat, sigur pe el:

— Aş vrea să spun că sulul acesta nu dovedeşte nimic. Memoria e un lucru capricios. Întrebările care mi-au fost puse m-au determinat să îl descriu în felul în care am făcut-o.

— Da, asta din cauză că nu ai mai văzut niciodată până acum sulul ăsta. Nu memoria ţi-am dirijat-o, ci minciunile, i-a răspuns Arcturus, ridicând vocea pentru ca toată lumea să îl audă. Acum răspunde-mi, te rog, la întrebare.

— În mod clar, nu am văzut sulul atât de bine cum crezusem, a spus Didric cu agasare în glas. Dar versiunea mea rămâne valabilă. Nu poţi invoca un demon fără o pentagramă făcută ori imprimată pe un material organic. Avea un pergament. L-am văzut.

Pa chipul lui Arcturus a apărut un zâmbet sarcastic. Şi-a plesnit palmele, de parcă se pregătea să tragă o concluzie.

— Ai dreptate numai pe jumătate, Lord Cavell. Este, într-adevăr, nevoie de o pentagramă din material organic pentru a invoca un demon. Te poţi gândi la un lucru pe care îl avea Fletcher asupra lui care să se potrivească descrierii?

— Staţi un pic... s-a bâlbâit Didric, iar din privirea lui se vedea că înţelesese. Dar era prea târziu.

— Acest lucru era, de fapt, cartea însăşi, a declamat Arcturus, în timp ce dădea la iveală din geantă, cu un gest teatral, învelitoarea cărţii.

Era aceeaşi care fusese îndepărtată de pe jurnalul pe care îl lăsase Fletcher în celulă. Pielea

era prăfuită şi înfăşurată pe ceea ce trebuie să fi fost o copie a originalului, dar a recunoscut pentagrama de deasupra.

— Încă o minciună, a continuat Arcturus, clătinând din cap. Pot aduce martori – pe doamna Fairhaven şi chiar pe Lordul Scipio – care să confirme că Fletcher le-a spus că a folosit aceste două obiecte pentru a invoca demonul. Este nevoie, Onorată Instanţă?

— Nu, căpitane, te cred. Te rog să ne faci o prezentare a evenimentelor aşa cum crezi că s-au petrecut.

Arcturus s-a întors cu spatele la public, adresându-se de data aceasta judecătorului:

— În noaptea de dinaintea celei în discuţie, Didric l-a atacat pe Fletcher şi a suferit o înfrângere umilitoare din partea acestuia, fapt care i-a şţirbit grav reputaţia printre tovarăşii lui. În seara următoare, el sau unul dintre amicii lui l-au zărit pe Fletcher îndreptându-se înspre cimitir. Didric l-a urmărit, împreună cu complicii lui, dar au ajuns abia *după ce* Fletcher invocase demonul. Dorind să se răzbune, l-au atacat pe Fletcher, iar demonul a reacţionat din instinct în apărarea stăpânului său. Mai degrabă victimă, decât agresor, Fletcher a fugit. Dacă într-adevăr ar fi vrut să îl omoare pe Didric şi pe amicii acestuia, ar fi rămas pe loc să ducă treaba la bun sfârşit, de vreme ce era în avantaj.

Arcturus a făcut o pauză, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte, apoi a continuat.

— Nu a fost nimic altceva decât o repetare a

celor petrecute cu o seară înainte. Didric îl atacă pe Fletcher, care se apără şi îl înfrânge. Avem de-a face cu un tipar. Vă rog să ţineţi seama de asta când o să daţi verdictul, domnule judecător.

Judecătorul l-a privit pe Arcturus şi a clipit încet, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri. S-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a lovit uşor capul cu ciocănelul. În sală domnea o linişte desăvârşită şi toate privirile erau aţintite asupra bătrânului, care îşi ţinea ochii închişi. Mai multe minute s-au scurs astfel, în tăcerea apăsătoare care cuprinsese sala. Pentru o clipă, lui Fletcher i s-a părut că judecătorul adormise, aşa că a tresărit surprins când acesta a început brusc să vorbească, cu ochii în continuare închişi.

— Am ajuns la o hotărâre. Fletcher Wulf, eşti acuzat de tentativă de omor asupra Lordului Didric. Te rog să te ridici în picioare, ca să primeşti verdictul.

Fletcher s-a ridicat cu greu în picioare, nevoit să stea îndoit de spate, într-o poziţie incomodă, căci lanţul legat de cătuşele lui era prea scurt şi nu îi permitea să stea drept.

Totul se petrecea mult prea repede; abia începuse să îşi dea seama de ceea ce se întâmpla. Viitorul lui era pe muchie de cuţit, de o parte se căsca un hău de deznădejde, de cealaltă se deschidea un viitor necunoscut. Bătăile dezlănţuite ale inimii îi bubuiau în urechi atât de tare, încât de abia putea distinge cuvintele rostite de judecător:

— Îl declar pe inculpat… nevinovat de toate acuzaţiile.

Fletcher s-a prăbuşit în genunchi. Simţea cum îl bate pe spate Arcturus de bucurie, auzea vacarmul din sală, înapoia lui. I se părea că totul e ireal. Până acum nu-şi dăduse seama, dar nu crezuse nicio clipă că va fi găsit nevinovat. Şi totuşi, cumva, cu ajutorul familiei lui Othello şi al profesorilor lui de la Academia Vocans, fusese salvat de la închisoare pe viaţă şi de la multe altele.

Şi-a ridicat ochii înspre Didric, clipind ca să îşi limpezească privirea înceţoşată de lacrimi. Lucru ciudat, duşmanul lui nu părea furios. Îşi încruntase doar sprâncenele, ca şi cum ar fi fost uşor enervat de verdict.

— Linişte! Linişte! a răcnit judecătorul, printre strigătele care continuau să se ridice din rândul publicului.

Încet, s-a făcut din nou linişte, larma micşorându-se cu fiecare lovitură de ciocănel a judecătorului.

Un singur zgomot a persistat. Nişte aplauze domoale, care veneau din spatele sălii. Acestea au continuat, tot mai puternice pe măsură ce răsunau mai aproape. Judecătorul nu a făcut nicio mişcare pentru a potoli zgomotul, ci doar a încruntat din sprâncene, privind curios.

— Excelentă treabă! Foarte amuzant! a răsunat o voce batjocoritoare.

În faţa lor şi-a făcut apariţia inchizitorul Rook, cu un rânjet strâmb pe chip. Purta uniforma Inchiziţiei, o tunică neagră, lungă, ca un fel de sutană, cu fason militar. La vederea bărbatului,

Fletcher a simţit cum i se strânge stomacul de silă. Rook era un rasist şi un fanatic şi îl mai şi ura de moarte pe Fletcher.

— Trebuie să recunosc, te-ai întrecut pe tine însuţi, Arcturus. O performanţă de excepţie. Pentru o clipă am crezut că ai pierdut, dar, măi să fie, până la urmă ai reuşit să întorci situaţia.

Rook continua să aplaude încet, cu zâmbetul pe buze şi înclinări ale capului înspre public.

— Hmm, inchizitor Rook. Te-aş ruga să iei loc, ca să îl pot pune în libertate pe băiat. Nu ai competenţă într-o instanţă de drept comun. Acesta nu e un tribunal militar.

Vocea judecătorului era fermă, dar cu o notă de teamă care lui Fletcher nu-i plăcea deloc.

Rook a dat gânditor din cap ca pentru sine, apoi a trecut pe lângă podium şi şi-a trecut degetele de-a lungul acestuia.

— Înţeleg, domnule judecător. Îmi cer iertare că mă amestec, dar eu nu m-aş grăbi să îi scot cătuşele. Am încă o învinuire împotriva domnului Wulf aici de faţă.

În timp ce vorbea, lui Rook îi sclipeau ochii ameninţător, cu toate că faţa lui era în continuare întruchiparea nevinovăţiei.

— Este absurd! a mârâit Arcturus, păşind în faţa lui Rook. Ce altă învinuire îi mai poţi aduce băiatului?

Rook a făcut câţiva paşi în spate, în timp ce un grup de soldaţi a pătruns în sală, ducând cu ei un set de lanţuri groase.

— Cea mai gravă crimă, a mârâit el, apucându-

l pe Fletcher de după ceafă. Înaltă trădare.

Capitolul 6

Fletcher a fost dus într-o celulă de detenţie provizorie, mobilată cu o masă, scaune – ba chiar şi o chiuvetă şi săpun. I-au scos lanţurile, ţinându-se de nas, şi au ieşit imediat după aceea. Îndată ce uşa s-a închis în urma lor, Fletcher s-a apucat să-şi frece faţa şi să îşi spele pletele slinoase. Era extraordinar să aibă la dispoziţie mai mult decât o simplă găleată cu apă de băut.

După zece minute de frecat pielea capului, a trecut la restul corpului, aruncând câte o scurtă privire înspre uşă, în caz că ar intra cineva. În timp ce sărea pe loc ca să se usuce, şi-a băgat la spălat în chiuvetă şi jiletca, şi pantalonii, ca să înlăture murdăria şi jegul unui an întreg. Când a terminat, apa căpătase o culoare maronie, soioasă, dar el se simţea ca nou.

L-a invocat pe Ignatius şi apoi l-a luat în braţe. Era jilav şi i se făcuse pielea de găină, dar trupuşorul cald al Salamandrei s-a lipit cât era de lung de pieptul lui şi răsuflarea călâie a demonului îi încălzea faţa.

— Încă nu am scăpat, Ignatius. Dar măcar tu trebuie să îmi împărtăşeşti soarta. Dacă mor, o să dispari în eter, teafăr şi nevătămat.

Ignatius a scos un scâncet patetic şi şi-a înfăşurat coada în jurul pântecului dezgolit al lui Fletcher.

— Nu îţi face griji, scăpăm noi cumva şi din

asta.

A încercat să îl tragă pe Ignatius, dar acesta s-a încăpăţânat să rămână pe loc.

— Haide, micuţule, ştiu că îţi place grozav să te plimbi gol puşcă cât e ziulica de lungă, dar mie nu. Dacă intră acum gardienii, o să aibă parte de un spectacol pe cinste.

Ignatius s-a dat jos fără tragere de inimă şi s-a mulţumit să inspecteze interiorul noii lor celule, adulmecând neîncrezător scaunele, de parcă acestea ar fi putut în orice moment să pornească un atac.

Pe când Fletcher îşi trăgea pe el hainele ude leoarcă, s-a auzit un ciocănit în uşă şi a intrat posomorât Arcturus, pe al cărui chip se citea îngrijorarea.

I-a zâmbit forţat lui Fletcher şi i-a spus:

— Arăţi ca o curcă plouată. Cine ştie ce o să-şi închipuie Berdon când o să te vadă aşa.

— Vine aici? a întrebat Fletcher, nevenindu-i să creadă.

— Da. A avut înfăţişarea imediat după tine. După mica reprezentaţie a lui Rook, judecătorul s-a arătat dispus să îi dea voie azi lui Berdon să te vadă, cu toate că o să trebuiască să îşi petreacă următoarele două nopţi în închisoare. O rază de soare pe cerul înnorat, a spus Arcturus şi, trăgându-şi un scaun, s-a aşezat în faţa lui.

— Arcturus, îţi mulţumesc, a spus Fletcher şi a luat mâinile lui Arcturus într-ale lui. Pentru tot. Mi-ai redat viaţa.

Arcturus a schiţat un zâmbet, dar imediat

chipul i-a fost din nou adumbrit de o presimţire rea.

— Nu m-aş grăbi cu asta. E de rău, Fletcher. Eşti acuzat că ai fi omorât soldaţii Lordului Forsyth ca să dai o mână de ajutor unei răzvrătiri a gnomilor care a dat greş. Au probe – martori care susţin că atât tu, cât şi Othello aţi fost la faţa locului, ba chiar au probe că ai nutri sentimente antiregaliste. Mi s-a spus că Othello a fost arestat acum câteva nopţi… Nici măcar nu am ştiut că era aici. Îmi pare rău, Fletcher, e numai vina mea. Ne-au abătut atenţia cu procesul lui Didric, în timp ce ei îl pregăteau pe acesta.

Fletcher s-a prăbuşit în scaun şi şi-a îngropat faţa în palme. De abia acum realiza cu adevărat ce acuzaţie i se aduce. Ignatius îi înghiontea piciorul, mârâind îngrijorat.

— Din lac în puţ, a murmurat Fletcher, cuprins de groază la gândul că avea să se întoarcă în celula lui. Îmi aduc aminte de noaptea aia. Am fost amândoi acolo, Arcturus.

— Nu asta e cel mai rău. Toate tribunalele militare se află sub autoritatea Inchiziţiei, iar tu, în calitate de ofiţer cadet în armata regelui, întruneşti condiţiile pentru un astfel de proces. Ca să nu mai zic că va fi un juriu şi bănuiesc eu că toţi membrii lui vor fi auzit de acuzaţia de crimă care ţi s-a adus, dacă nu cumva au fost mituiţi de Triumvirat…

— Ia stai aşa, mai spune-mi despre Triumvirat, l-a întrerupt Fletcher.

— Cum am zis, e format din Lordul Forsyth,

Lady Faversham şi Didric, i-a răspuns Arcturus, posomorât. Didric i-a întâlnit atunci când Lordul Faversham a venit să îi tămăduiască arsurile şi a descoperit că deţin contractul exclusiv pentru furnizare de arme pe hotarul de nord. Faversham a prezentat familia lui Didric clanului Forsyth – erau aliaţi de la bun început, înainte să pui tu piciorul la Vocans. Împreună, cele trei familii administrează în prezent majoritatea închisorilor şi mare parte a fabricării de arme din Imperiu – aşa se explică de ce sunt atât de porniţi împotriva gnomilor. Sunt ferm hotărâri să facă orice ca să-i scoată din afacerea cu arme de foc. Din păcate, au la degetul mic Inchiziţia şi pinkertonii şi se bucură şi de prietenia fostului Rege Alfric.

— O alianţă mai diabolică decât asta nici că se putea, a mormăit Fletcher.

— Aşa e, şi e una puternică. În plus, sunt mânaţi şi de dorinţa să se răzbune pe tine. Ai reuşit performanţa să ofensezi toate cele trei familii, din cauza tărăşeniei cu faţa lui Didric, a faptului că ai zădărnicit anul trecut uneltirile puse la cale de alde Forsyth şi pentru că eşti fiul prezumtiv al Lordului Faversham.

— Şi cum am putea să o scoatem la capăt? a întrebat Fletcher, trecându-şi mâna prin părul ud.

— Singurul mod de a câştiga procesul e să dovedim fără urmă de îndoială că eşti nevinovat, astfel încât juriului să îi fie cu neputinţă să te găsească vinovat. Ia spune-mi, ce au împotriva ta?

Dar Fletcher nu a mai apucat să răspundă. Uşa s-a deschis brusc şi şi-a făcut apariţia silueta

vânjoasă a lui Berdon. Băiatul abia a apucat să se ridice în picioare, că s-a şi trezit prins într-o îmbrăţişare de urs, învăluit de mirosul de piele şi de cărbune al tatălui său adoptiv.

— Fiule… fiul meu… hohotea Berdon.

A făcut un pas în spate şi a apucat în mâini capul lui Fletcher, cercetându-i chipul cu nişte ochi scânteietori.

— Eşti mai înalt. Aproape că îmi ajungi până la barbă, a zis el, râzând şi plângând în acelaşi timp. Te-ai făcut bărbat de acum. Dar tot nu ţi-a crescut o mustaţă cum trebuie.

Fletcher a râs şi l-a îmbrăţişat din nou, neştiind prea bine ce să spună. Nu găsea cuvintele potrivite pentru a spune cât de dor îi fusese de blajinul uriaş.

— Am atâtea lucruri să îţi spun, a şoptit el.

— Prietenul tău Othello mi-a spus deja totul, i-a răspuns Berdon, ciufulindu-i părul. Un an nu e puţin timp şi împreună cu familia lui am încercat să îţi asigurăm un proces corect. Am auzit că eşti un adevărat războinic.

Fletcher şi-a târşâit picioarele şi a scuturat din cap, stânjenit.

— Uhtred, tatăl lui Othello, e un fierar bunicel, a continuat Berdon, rupând tăcerea după o scurtă pauză. Te pricepi să citeşti oamenii, fiule.

— Sunt oameni de treabă, a zis Fletcher şi a dat din cap, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Nu aş fi reuşit să rezist la Vocans fără ajutorul lor.

Berdon s-a aşezat lângă Fletcher şi a început să îi descâlcească nodurile din păr cu un pieptăn

pe care îl scosese din buzunar. Ignatius i-a amuşinat neîncrezător picioarele, neştiind la ce să se aştepte de la uriaşul ăsta. Berdon a privit în jos şi i-a ciufulit lui Ignatius creştetul, ceea ce a făcut să apară pe faţa demonului o expresie jignită. A scos un norişor de fum, iar Berdon a chicotit în timp ce Salamandra se îndepărta cu botul pe sus.

— Nu l-am mai văzut pe afurisitul ăsta mic de ceva vreme. Sper că ai avut grijă de el, a zis Berdon.

— Mai degrabă el a avut grijă de mine, a răspuns Fletcher, atenţionându-l printr-un gând pe Ignatius să fie cuminte.

Arcturus, care până atunci stătuse stânjenit lângă ei, a tuşit politicos.

— Îmi cer iertare că vă întrerup, dar procesul începe curând şi nu am avut timp să pregătesc apărarea. Othello şi tatăl lui o să ni se alăture la proces. Mi-au spus ce s-a întâmplat în noaptea în care a avut loc adunarea Sfatului gnomilor.

— Ar fi mai bine să te aranjez un pic în timp ce tu vorbeşti cu căpitanul Arcturus, a şoptit Berdon. Niciodată nu ai fost genul care se dichiseşte singur.

— Mulţam… tată.

Cuvântul a sunat ciudat rostit de el, dar zâmbetul uriaş iţit pe chipul lui Berdon i-a confirmat lui Fletcher că spusese ceea ce trebuie.

— Se poate? l-a întrebat Berdon pe Arcturus, arătând înspre un cuţit subţire pe care acesta îl avea prins la centură.

— Te rog! a răspuns Arcturus cu zâmbetul pe buze şi i l-a întins.

Berdon a întors cuţitul pe toate părţile, apoi a ras mustaţa rară a lui Fletcher şi barba, mânuind cu îndemânare lama. A cercetat câteva clipe părul lung al băiatului, apoi a ridicat din umeri şi i-a înapoiat cuţitul lui Arcturus.

— O să ne ocupăm mai târziu de lungimea părului, a zis Berdon şi a scos din nou pieptănul.

Arcturus şi-a dres glasul şi, pentru o clipă, lui Fletcher i s-a părut că zăreşte o lacrimă în ochiul bărbatului. Acesta s-a întors să bage cuţitul în teacă, iar Fletcher s-a întrebat dacă nu cumva i s-a părut, căci în momentul când s-a întors din nou cu faţa, nu mai era nici urmă de lacrimă.

— Dă-mi voie să recapitulez, iar tu îmi poţi spune orice le-a scăpat lui Othello şi lui Uhtred, a spus Arcturus.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat Fletcher.

— Tu şi Sylva l-aţi urmărit pe Othello când s-a furişat afară din Academie ca să ia parte la adunarea Sfatului gnomilor. Cineva a dezvăluit locul unde se desfăşura aceasta şi oamenii Lordului Forsyth s-au adunat afară, ca să îi atace prin surprindere, sub pretextul că împiedică o revoltă. Aţi reuşit să îi avertizaţi pe gnomi înainte să apuce soldaţii să îi atace, dar cinci bărbaţi au fost ucişi în timp ce tu, Sylva, Othello şi Atilla vă refugiaţi din acea zonă. Atilla a fost rănit, iar tu l-ai cărat până la Vocans, la infirmerie, îndrumat de căpitanul Lovett prin intermediul Insectei ei, Valens. Pe drum, ai fost acostat de un tânăr soldat, dar acesta a fost scos din joc graţie Insectei. Aşa au stat lucrurile?

— Cam aşa ceva… a răspuns Fletcher, storcându-şi creierul.

Nu era uşor să gândească limpede în timp ce Berdon îi pieptăna părul. Şi-a adus aminte cum făcuse Berdon acelaşi lucru în timp ce şedeau lângă vatra din vechea lor colibă, învăluiţi de lumina şi căldura pe care le răspândea, şi ascultau trosnetele flăcărilor.

Simţind dispoziţia în care se afla Fletcher, Ignatius s-a întors şi i-a lins, reticent, lui Berdon încheieturile degetelor. Apoi a pufnit şi a scuipat, frecându-şi limba cu ghearele.

— Praf de cărbune, i-a zis Berdon micului demon, rânjind. Te face să simţi că mănânci jăratic.

Ignatius şi-a băgat capul în chiuvetă ca să îşi spele gura, apoi s-a rostogolit pe spate şi a icnit din cauza gustului lichidului maroniu, tulbure.

Fletcher a izbucnit în râs la pozna demonului, dar expresia serioasă a lui Arcturus l-a readus la realitate.

— Îţi mai vine şi altceva în minte? Orice? l-a întrebat Arcturus.

— Grindle şi patru dintre oamenii lui ar putea depune mărturie, a spus Fletcher, cu gândul la bruta de uriaş care încercase să o omoare pe Sylva şi, mai târziu, atacase adunarea Sfatului gnomilor.

— Mă îndoiesc însă că o să se folosească de ei, sunt o bandă de răufăcători. Nu-mi vine în minte nicio altă probă – o să aflăm când începe procesul.

Arcturus a clătinat din cap şi şi-a frecat ochii, timp în care încerca să analizeze situaţia.

— Nu am avut timp să pregătesc apărarea. O să vă execute pe tine şi pe Othello pentru asta, Fletcher. E singura pedeapsă pentru trădare – spânzurarea sau decapitarea.

Lui Fletcher i s-a strâns stomacul când i s-a amintit cum stau lucrurile. S-a trezit că îşi freacă gâtul şi s-a forţat să îşi lase mâna înapoi în poală. Pe spate au prins să-i curgă picături de sudoare rece şi, dintr-odată, a simţit o gheară în piept.

— Vor să vă pună la pământ pe tine şi pe gnomi dintr-o singură lovitură, atâta lucru ştiu şi eu, a continuat Arcturus. Chiar şi numai un zvon de revoltă e suficient pentru ca Sfatul gnomilor să fie arestat şi toate armele şi forjele gnomilor să fie confiscate. Afacerea cu arme a Triumviratului o să scape de o concurenţă serioasă, întrucât Seraph şi familia lui rămân singurii rivali. O să îşi pună la bătaie toate resursele în scopul ăsta. Avem nevoie de timp ca să întocmim un plan.

În timp ce spunea asta, unul dintre gardieni a ciocănit în uşă.

— Fletcher Wulf. Sunt gata, te aşteaptă.

Capitolul 7

Sala de judecată era şi mai plină de oameni decât fusese înainte, dar, cu toate astea, era linişte. Fusese adăugat încă un rând de bănci, dublu, lângă podiumul judecătorului, pe care erau aşezate mai multe persoane, bărbaţi şi femei, înveşmântaţi toţi în splendide robe roşii îl priveau pe Fletcher cu ostilitate, ca şi cum s-ar fi aşteptat

să îi atace în orice clipă.

În spatele lui Fletcher, în rândurile din faţă, şedeau generali şi nobili îmbrăcaţi în uniforme militare de gală. Un nor de fum stăruia în aer, pe deasupra capetelor, căci mulţi dintre aceştia pufăiau din nişte trabucuri lungi, şoptindu-şi unul altuia la ureche de parcă erau la teatru.

Lordul Faversham şi soţia sa erau aşezaţi în primul rând şi aproape de ei şedea Lordul Forsyth, al cărui trup masiv, impozant, ocupa două locuri. Alături de el stătea o doamnă blondă, elegantă, care, după cum bănuia Fletcher, trebuie să fi fost soţia lui. Didric şi tatăl acestuia se aflau cel mai aproape de Fletcher, îmbrăcaţi în costume de catifea, cu degetele împodobite cu inele mari de aur.

Toţi i-au urmărit pe Fletcher şi pe Arcturus cu priviri încărcate de ură, în timp ce gardienii îl legau din nou pe băiat de podea. A reuşit să îşi stăpânească imboldul de a tremura şi şi-a ridicat bărbia. Nu avea de gând să le-a dea satisfacţia de a observa că e înspăimântat. Arcturus le-a susţinut privirile, dar Fletcher putea vedea că îi tremură mâna.

— Ridicaţi-vă, intră inchizitorii Damian Rook şi Charles Faversham! a anunţat un aprod.

Rook a intrat grăbit în sală, urmat de un bărbat cu nas coroiat, ochi închişi la culoare şi un păr negru ca pana corbului. Pe cât de galbenă era pielea lui Rook, pe atât o avea el de albicioasă şi era de o slăbiciune înspăimântătoare, aproape un schelet. Cei doi inchizitori şi-au ocupat locurile pe

podium şi au îndreptat înspre sală o privire maiestuoasă.

— Nu m-am mai aflat în aceeaşi încăpere cu taică-meu şi cu fratele meu vitreg de când aveam cincisprezece ani, a şoptit Arcturus, făcând un semn din cap înspre inchizitorul cu părul negru.

Fletcher şi-a aţintit privirea asupra lui Charles, încercând să compare chipul bărbatului cu propriul chip. Dacă teoria lui Arcturus era corectă, însemna că Fletcher e fiul ilegitim al Lordului Faversham, la fel ca Arcturus, aşa că Charles le era frate vitreg. Nu a remarcat cine ştie ce asemănare între chipurile lor, cu toate că părul lui Charles era la fel de des şi de negru ca al lui.

— Să fie adus complicele! s-a răstit Charles cu o voce ascuţită, subţire.

Uşile au fost date în lături şi în sală a intrat Jakov, care îl trăgea pe Othello după el. Gnomul avea picioarele legate în lanţuri atât de strâns, încât abia dacă reuşea să le târşâie câţiva centimetri când păşea. Era legat la gură cu o cârpă murdară, iar un ochi îi era de un vineţiu urât, ca o prună putredă, şi atât de umflat, că nici nu putea să îl deschidă.

Uhtred păşea în urma lor, negru la faţă de furie. Îşi ţinea pumnii încleştaţi şi păşea apăsat, ca un om gata de luptă.

— Ce i-aţi făcut? a întrebat Arcturus, în timp ce Jakov l-a legat pe Othello lângă Fletcher.

— A fost îndărătnic, aşa că l-am „mângâiat” puţin şi i-am pus căluş, ca să tacă din gură. Numai aşa te poţi înţelege cu jumătate-oamenii ăştia.

— Lasă-l, căpitane, a mârâit încet Uhtred, trăgându-l pe Arcturus deoparte. Nu are rost să încerci să te înţelegi omeneşte cu brutele astea. Lasă să vadă juriul, poate că o să îi trezească o oarecare simpatie.

— Mă îndoiesc, a şoptit Arcturus, în timp ce Jakov l-a salutat din cap pe unul dintre membrii juriului şi a părăsit nonşalant sala.

— Numai unul dintre noi poate vorbi în apărarea băiatului. Cred că tu eşti cel mai potrivit pentru asta, judecând după reuşita de la procesul de dinainte, a zis Uhtred, sărutându-l apăsat în creştet pe Othello. Eu nu o să asist. Nu cred că o să îmi pot ţine cumpătul. A fost mare lucru că m-am abţinut să-l fac bucăţi pe animalul ăla. Succes… Ne vedem când o să se termine.

Înainte să apuce Arcturus să răspundă, Rook şi-a dres vocea; în locul uşoarei rumori, în sală s-a aşternut liniştea. Fletcher l-a văzut o ultimă dată pe Uhtred, care se îndrepta înspre uşa laterală, apoi aceasta a fost închisă.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru participare, a afirmat Rook, cu un gest teatral din mână. Nu se întâmplă prea des ca noi, inchizitorii, să avem ocazia să prezidăm un proces de trădare. Până la urmă, asta e cea mai odioasă crimă, care se pedepseşte cu moartea.

De data asta, ameninţarea cu moartea, în mod ciudat, l-a lăsat indiferent pe Fletcher. Într-un fel, părea o soartă de preferat, decât să stea întemniţat în celula aia, pentru tot restul vieţii.

— Azi îmi doresc un proces rapid; ştiu că avem

cu toţii şi altele de făcut, a spus Rook, plin de mărinimie. Noi, Inchiziţia, o să îndeplinim rolul de procurori şi de judecători la acest proces. Juriul va fi cel care va decide vinovăţia acuzatului. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, o să trecem direct la subiect. Inchizitor Faversham, te rog să prezinţi faptele.

Charles l-a privit de sus pe Fletcher şi şi-a răsfoit notiţele.

— În timpul unui antrenament de noapte, cinci dintre oamenii Lordului Faversham au fost ucişi. Unul are arsuri pe faţă, dat fiind că a fost atacat de o Salamandră, un demon rar întâlnit, pe care îl deţine doar Fletcher. Avem motive să credem că acesta a fost însoţit de Othello Thorsager, care l-a ajutat să săvârşească masacrul.

Charles a arătat înspre gnomul înlănţuit, care nu a putut decât să îl aţintească la rândul lui cu privirea, drept singur răspuns.

— Atacul a fost organizat cu intenţia de a-l detrona pe Regele Harold, ca prim pas al unei revolte a gnomilor. Dacă Fletcher nu ar fi fost arestat pentru tentativa de omor asupra Lordului Cavell, poate că acum ne-am fi aflat în plin război civil.

— O arestare nejustificată, a ripostat Arcturus. Fletcher a fost achitat de toate acuzaţiile. Lordul Cavell are noroc că nu a fost acuzat chiar el de tentativă de crimă.

— Aha, în sfârşit, Arcturus, ai grăit, a zis batjocoritor Charles, ridicând o mână pentru a-l opri pe Rook, care se pregătea să îl admonesteze pe căpitan. Fii amabil şi ţine-ţi gura până ce ne

prezentăm noi toate probele.

— Prezintă-le atunci, în loc să vorbeşti despre acuzaţii dovedite ca neîntemeiate.

Fără să îl bage în seamă, Charles a coborât de pe podium.

— Avem trei probe. Prima, arma folosită de Othello Thorsager în atac. A doua dovedeşte că Fletcher s-a aliat cu gnomii răzvrătiţi. Cea de a treia şi ultima probă este depoziţia martorilor. Cred că aceste trei probe le vor dovedi vinovăţia, urmând ca imediat după aceasta răufăcătorii să fie decapitaţi cu toate că ştiu că inchizitorul Rook tinde să propună o moarte ceva mai… tradiţională, prin spânzurare, eviscerare şi rupere în patru. Poate că, din fericire pentru acuzat, modul de executare va fi decis de juriu.

Fletcher l-a văzut pe Othello că îşi încleştează pumnii şi îl priveşte cu ochi mari. Era o moarte cumplită, una la care era de nesuportat să te gândeşti. Fletcher s-a răzgândit. Întemniţarea nu mai părea o perspectivă chiar atât de rea.

— Căpitane Arcturus, ai dovezi sau martori de prezentat? l-a întrebat Charles cu un aer nevinovat, în timp ce ochii îi scăpărau cu răutate.

— Dat fiind că acuzaţiile împotriva lui Fletcher au fost formulate cu numai o oră înainte şi că nu ştiam de arestarea lui Othello, nu cred că e surprinzător faptul că nu sunt pregătit, a răspuns Arcturus, pe un ton sarcastic.

— Dacă îmi amintesc eu corect, i-ai înaintat chiar tu Regelui Harold cererea ca Fletcher să aibă un proces rapid. Credeam că o să fii mulţumit! a

zis Charles, la fel de sarcastic.

— E o mare diferenţă între un an şi o oră, după cum bine ştii, Charles. Din fericire, martori şi prieteni sunt pe drum încoace, nu prea departe, i-a întors-o Arcturus, săgetându-l cu privirea. Măcar unul dintre ei tot o să vorbească pentru Fletcher şi Othello, dacă au primit la timp mesajul meu.

— Excelent! a zis Charles, plesnindu-şi palmele. Atunci nu te superi dacă acuzarea o să îşi prezinte prima dovezile. Înainte să începem, aş vrea să prezint omagiile mele Regelui Harold.

S-au auzit câteva aplauze răzleţe, iar Fletcher a ciulit urechile. Charles a zâmbit şi a continuat:

— Şi, de bună seamă, nu îl pot uita pe ilustrul lui tată, fondatorul Inchiziţiei, comandantul pinkertonilor şi conducătorul judecătorilor – fostul Rege Alfric.

Fletcher s-a întors şi a văzut în public doi bărbaţi aşezaţi lângă membrii Triumviratului. Abia dacă îi băgase în seamă mai înainte, căci erau îmbrăcaţi cam la fel ca toţi ceilalţi nobili aflaţi de faţă, dar abia acum a înţeles semnificaţia coroniţelor de pe creştetele lor.

— Mai uşor cu fostul, a atenţionat Alfric cu vocea lui hodorogită, ceea ce a provocat chicote favorabile în rândul asistenţei.

Fiul lui Alfric, Regele Harold, arăta cam la 30 de ani, la fel ca Arcturus. Coroniţa de aur pe care o purta era susţinută de părul lui blond, ondulat, care încadra un chip frumos, cu ochi cenuşii, pătrunzători. Spre deosebire de el, fostul Rege Alfric purta o coroniţă de argint peste o coamă de

păr coliliu şi avea un nas acvilin. Şi-a plimbat impasibil privirea iscoditoare prin sală, dar ochii i s-au îngustat când a dat cu ei de Fletcher.

— Iar acum, o să le cer sergenţilor Murphy şi Turner, anchetatorii principali, să aducă prima probă, a declarat Charles, iar cuvintele lui au fost însoţite de un ordin răcnit de Rook.

Othello a gemut prin căluş în momentul în care în sală au intrat doi pinkertoni, care purtau la vedere un obiect înfăşurat într-o pânză albă. I l-au înmânat lui Charles, adresându-le lui Fletcher şi lui Othello un zâmbet răutăcios. Nu au zăbovit prea mult, ci şi-au scos caschetele în faţa juriului şi apoi au ieşit pe uşa laterală.

Charles a aşteptat ca aceştia să părăsească sala, apoi a apucat pânza albă cu două degete.

— Prima noastră probă, a strigat el şi a dat pânza la o parte cu un gest teatral. Un tomahawk care îi aparţine lui Othello Thorsager!

Capitolul 8

Sala a fost cuprinsă de murmur de voci, iar cei din primul rând s-au aplecat în faţă, ca să vadă mai bine. Othello răcnea prin căluş, pe care încerca să-l sfâşie cu dinţii, ceea ce făcea să-i tremure barba şi mustaţa.

— E o minciună! a strigat Fletcher în locul lui, în ciuda încercărilor lui Arcturus de a-l face să tacă. Ne-a fost furat cu săptămâni înainte, când brutele astea două i-au rupt lui Othello coastele.

— Cu săptămâni înainte de ce? a întrebat

Rook, ridicând mâna pentru a face liniște.

Rumoarea s-a stins aproape instantaneu, iar Fletcher s-a trezit cu privirile tuturor celor din sală aţintite asupra lui.

— Săptămâni. Înainte. De ce? a repetat Charles întrebarea.

— Înainte să… se întâmple atacul, a răspuns Fletcher, a cărui minte lucra rapid.

Ce prostie făcuse?

— Prin urmare, ştii când a avut loc atacul? Recunoşti că ai fost de faţă? l-a întrebat Charles, simţindu-i punctul slab.

— Nu am zis asta, a răspuns cu voce slabă Fletcher.

Arcturus i-a pus o mână pe umăr lui Fletcher şi l-a strâns atât de tare, încât acesta abia şi-a stăpânit o grimasă.

— Eu i-am spus lui Fletcher unde şi când s-a petrecut presupusul incident. E un răspuns satisfăcător? a spus Arcturus şi şi-a pironit privirea asupra lui Charles.

Au stat aşa o vreme, precum doi lupi care îşi dispută supremaţia. Charles a fost primul care şi-a întors privirea, cu toate că el dezlănţuise atât de repede atacul.

— Arma crimei poartă emblema familiei Thorsager, aşa că nu poate aparţine decât unui bărbat care face parte din ea, a spus Charles. Atât tatăl lui Othello, Uhtred, cât şi fratele lui, Atilla, au avut alibiuri pentru noaptea cu pricina, dovedind că se aflau în altă parte. Cu toate că Othello este învăţăcel la Vocans, personalul de acolo nu a putut

face acelaşi lucru pentru el. Prin urmare, e cât se poate de limpede că Othello i-a măcelărit pe soldaţi.

Juriul a studiat cu mult interes obiectul, iar unii dintre membri au şuşotit între ei. Fletcher ştia că nu poate fi un semn bun.

— Mulţumesc, inchizitor Faversham, foarte convingător. Te rog să prezinţi a doua probă, a spus Rook, mâzgălind ceva pe hârtia din faţa lui.

De data aceasta, Charles nu a mai chemat pe nimeni. A scos din buzunarul uniformei un simplu cartonaş şi a ridicat mâna în care îl ţinea, ca să îl poată vedea toată lumea.

— Acest cartonaş atestă calitatea de membru al Nicovalelor. A fost găsit printre lucrurile lui Fletcher după ce a fost arestat. Am avut noroc că l-am găsit – camera lui a fost scotocită de un binefăcător misterios, a spus Charles, ridicând din sprânceană către Arcturus. Acum, că am asistat la procesul de dinainte şi am văzut pergamentul aflat în posesia apărării, cred că putem afirma fără grijă că ştim cine a făcut-o.

Fletcher s-a simţit cuprins de nedumerire. Cartonaşul îi fusese dat cu multă vreme în urmă, în prima lui zi în Corcillum. Nu ştia prea multe despre Nicovale, cu excepţia faptului că erau un grup de oameni care simpatizau cu gnomii şi militau pentru drepturile acestora.

— Şi ce legătură are asta? Am primit cartonaşul acum doi ani, a zis Fletcher, cu toate că Arcturus a sâsâit, iritat.

— Domnilor inchizitori, îmi acordaţi, rogu-vă, o

scurtă pauză, să stau de vorbă cu cei pe care îi apăr? a întrebat Arcturus, dar fără a mai strânge între degete umărul lui Fletcher.

— Da, de ce nu? a spus Rook, cu o voce veselă. Poate că tânărul Fletcher o să înveţe să-şi ţină gura. Nu că asta ar mai conta, căci o să-i fie închisă pe vecie până la sfârşitul săptămânii.

Arcturus a schiţat o plecăciune ţeapănă şi s-a lăsat pe vine lângă Othello şi Fletcher, aşteptând ca murmurul discuţiilor să cuprindă sala, şi abia apoi a început să vorbească.

— Fletcher, în anul cât ai stat tu întemniţat, au fost explozii şi atacuri asupra pinkertonilor şi a civililor. De fiecare dată, dovezile i-au indicat pe membrii Nicovalelor.

Othello a mormăit tare şi şi-a smucit capul.

— Iartă-mă, Othello. O să ţi-l scot, dar trebuie să îmi promiteţi amândoi că nu o să mai aveţi ieşiri de felul ăsta. Veţi avea ocazia să vă apăraţi după ce Inchiziţia îşi prezintă probele.

Othello a bolborosit în timp ce i se tăia căuşul.

— Avea gust de izmene de gremlin, a zis el în timp ce îşi recăpăta suflul şi a azvârlit cât colo căluşul.

— Nu ai vrea să îmi explici ce înseamnă cartonaşul cu însemnul Nicovalelor? l-a îndemnat Arcturus şi i-a întins o butelcă pe care şi-a desprins-o de la centură.

Othello a tras câteva înghiţituri sănătoase, apoi s-a întors către Fletcher.

— Mă bucur că pot să te văd la chip, Fletcher. Mi-aş fi dorit însă ca revederea să se fi petrecut în

alte împrejurări.

L-a apucat pe Fletcher de braţ şi l-a tras mai aproape de el.

— S-au întâmplat multe de când eşti tu... plecat. Tensiunile dintre oameni şi gnomi nu au fost nicicând aşa de mari şi totul din cauza acestor aşa-zise atacuri ale Nicovalelor. A devenit ilegal să fii membru al organizaţiei şi mulţi dintre conducătorii lor s-au dat la fund.

— De ce fac Nicovalele aşa ceva? a întrebat Fletcher. Asta nu face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Bănuim că s-a infiltrat un trădător în rândurile lor, aceeaşi persoană care i-a anunţat pe alde Forsyth despre adunarea Sfatului gnomilor şi ne-a băgat în încurcătura asta, a şoptit Othello.

Rook şi-a dres glasul.

— Credeam că ai zis o pauză „scurtă”, căpitane, a spus el, bătând cu degetul în încheietura mâinii.

— Ascultaţi bine ce vă spun, acum, că sunteţi amândoi, le-a şoptit Arcturus, fără să ţină seama de privirea insistentă a lui Rook. Nu avem nici timp, nici motiv să însăilăm o poveste. Nu ştiţi nimic despre cele întâmplate şi nu mai deschideţi deloc gura. S-a înţeles?

— Gata, căpitane, a poruncit Rook, făcând semn gărzilor.

Arcturus a făcut câţiva paşi înapoi, cu mâinile ridicate în semn că se supune.

— Vezi? Nu a fost aşa de greu, a izbucnit Rook în râs şi le-a cerut gărzilor să se retragă. Cred că

acel cartonaş vorbeşte de la sine, nu sunteţi de acord?

Fletcher a încercat să nu îi bage în seamă pe membrii juriului, care dădeau din cap. Oare el şi Othello erau deja vinovaţi în ochii acestora sau mai aveau o şansă?

— Să fie adus martorul. După depoziţia acestuia, o să interoghez acuzatul, a poruncit Rook şi apoi s-a întors înspre Arcturus.

— Poţi să îţi prezinţi pledoaria mâine, căpitane, dar dacă vrei să chemi vreun martor, respectiva persoană trebuie să depună mărturie azi. O să scăpăm de toate interogatoriile, ca să putem da repede verdictul mâine dimineaţă.

Arcturus a încleştat din fălci, dar nu a zis nimic. Fletcher se întreba cine ar putea fi martorul chemat de Arcturus. Seraph, poate?

Jakov a introdus în sală un soldat îmbrăcat în uniforma gri închis a familiei Forsyth. Fletcher nu l-a recunoscut, dar s-a gândit că nu poate fi unul dintre soldaţii lui Grindle. Aceştia erau toţi nişte bărbaţi vânjoşi şi duri, pe când cel de faţă era tânăr şi slăbănog, doar puţin mai mare decât Fletcher. S-a aşezat în boxa martorilor.

— Spune-ţi numele în faţa juriului, i-a cerut Charles.

— Sunt soldatul John Butcher şi fac parte din Furiile Forsyth, a declarat acesta cu siguranţă în glas.

Avea privirea aţintită înainte, fără să îi bage în seamă pe Fletcher şi pe Othello.

— Spune-mi, John, ce ai văzut în noaptea cu

pricina?

— Ne aflam în timpul unui antrenament de noapte, când am auzit focuri de armă. Când a ajuns plutonul meu, cinci oameni zăceau morţi, aşa că am pornit în căutarea atacatorilor. În întuneric, m-am despărţit de detaşamentul meu şi atunci i-am văzut.

John şi-a îndreptat în sfârşit privirea către Fletcher şi Othello, arătându-l pe fiecare cu un deget ferm.

— I-am luat în cătarea muschetei, sperând că o să sosească la timp întăriri. Acela a fost momentul în care am fost paralizat de înţepătura unei Insecte, iar ei au scăpat. Asta e tot ce am mai văzut. Camarazii mei m-au găsit după câteva ore.

— Mulţumesc, John. Asta e tot, a spus Rook.

John s-a ridicat şi a salutat, apoi a ieşit din sală. Fletcher l-a privit cu inimă grea spinarea ţeapănă. Îl recunoştea pe băiat. Şi, partea cea mai proastă, totul era adevărat.

— Cu asta, acuzarea a încheiat prezentarea probelor, a continuat Rook şi, luându-şi însemnările în mână, a citit cu voce tare: Pe scurt. Avem motivul – calitatea de membru al Nicovalelor în ce-l priveşte pe Fletcher, cât despre Othello…

S-a oprit şi a luat o altă foaie de hârtie.

— Ei bine, în ce-l priveşte, Othello are un cazier lung cât braţul meu. Atacarea unui pinkerton, împotrivire la arestare, răspândire de mesaje de propagandă împotriva oamenilor. Un huligan bine-cunoscut.

— E o dovadă circumstanţială! a spus Arcturus

răspicat, cu privirea îndreptată către juriu.

— Cu toate acestea, e un motiv! s-a răstit Rook, provocându-l pe Arcturus să îl contrazică.

Fletcher s-a posomorât şi mai tare când Rook a înmânat foaia de hârtie juriului, ca să treacă pe la toţi membrii acestuia. Othello nu era vinovat de niciuna dintre acuzaţii. El doar luase asupra lui vina şi încasase bătăile în locul fratelui său geamăn, Atilla.

— Ştim care sunt armele cu care s-au săvârşit crimele, de la arsurile de pe corpuri provocate de Salamandra lui Fletcher şi până la descoperirea tomahawkului Thorsager, a continuat Rook, făcând un semn din cap înspre arma de pe masă. În sfârşit, avem un martor de încredere care le plasează la locul faptei. Acum o să trecem la interogarea acuzatului. Gărzi aduceţi-l pe gnom în boxa martorilor!

Othello s-a chinuit să se ridice în picioare în timp ce îi erau desfăcute lanţurile, apoi şi-a târât picioarele înspre podium. L-a săgetat pe Rook cu privirea şi mustaţa i s-a zbârlit când a strâmbat din buze, dezgustat.

— Unde te aflai în noaptea în care a avut loc atacul? l-a întrebat Rook şi şi-a împreunat degetele de la mâini.

Othello l-a privit sfidător şi-a încrucişat braţele cu un zăngănit de lanţuri.

— De ce i-ai atacat pe acei oameni? a insistat Rook, aplecându-se înainte. Ai plănuit să îi ucizi sau a fost un impuls de moment?

Privirea lui Othello era complet neclintită.

Gnomul era asemenea unei statui fără să clipească, nemişcat. Doar pieptul îi urca şi îi cobora ritmic.

— Se pare că a avut efect căluşul tău, Jakov, a zis Rook şi a început să râdă zgomotos. A amuţit complet! a adăugat el.

Din spate s-a auzit un chicotit înfundat şi când s-a întors, Fletcher a văzut că fostul Rege Alfric zâmbea.

— Totuşi, mă priveşte cu o vădită impertinenţă, nu ţi se pare şi ţie, Charles? a zis Rook, iar în tonul lui nu mai era nicio urmă de glumă.

— Într-adevăr. Incredibil de impertinent. Şi mai are şi o înfăţişare neîngrijită. Barba nearanjată, părul vâlvoi, a răspuns Charles, frecându-şi bărbia. Felul în care arată nu vădeşte respectul cuvenit acestei instanţe.

Acum jucau teatru, şi-a dat seama Fletcher. Avea impresia că urmăreşte o reprezentaţie jalnică de pantomimă şi a simţit că îl cuprinde groaza – totul era plănuit dinainte.

— Jakov, ce ar fi să vii să îl tunzi? a zis Charles, făcându-i semn cu degetul gardianului masiv.

Othello s-a făcut palid la faţă. A încercat să se ridice în picioare, dar Charles şi-a apăsat mâinile pe umerii lui şi l-a împins înapoi pe scaun. În mod normal, vânjosul gnom nu ar fi avut nicio problemă să scape din strânsoarea lui Charles, dar lanţurile îl încurcau, făcându-l să se clatine înainte şi înapoi.

— Nu puteţi face asta! a strigat Fletcher, smucindu-şi cătuşele. E un sacrilegiu să tai părul

unui gnom!

A tras de cătuşe până când metalul i-a tăiat pielea şi sângele a început să i se prelingă pe degete în mici şiroaie.

Arcturus s-a întors înspre Regele Harold, dar monarhul şedea fără să rostească o vorbă, cu braţele încrucişate. Lordul Forsyth, Didric şi Lady Faversham rânjeau sălbatic, iar fostul Rege Alfric îi şoptea, entuziasmat, lui Didric ceva la ureche.

— Asta îi încalcă drepturile civile, a spus Arcturus, adresându-se juriului. E împotriva legii!

— Gnomii nu au drepturi, a izbucnit în râs Rook, în timp ce Jakov se îndrepta spre podium. Trebuie să îl facem să arate prezentabil în instanţă. O tunsoare nu a ucis niciodată pe nimeni.

— Nu o să faceţi aşa ceva! a tunat Arcturus, iar degetele lui au răspândit o strălucire albastră când a ridicat mâna.

Ţăcănitul muschetelor l-a făcut să se mai gândească, iar gărzile au înaintat încet, cu armele îndreptate înspre pieptul lui. S-a lăsat în genunchi lângă Fletcher, iar Jakov a scos o lamă curbată şi s-a dus lângă Charles şi Othello.

— Nu te uita, i-a şoptit Arcturus lui Fletcher şi l-a apucat de încheietura mâinii, ca să îl împiedice să mai tragă de cătuşele tăioase din metal. Asta îşi şi doresc, să te vadă suferind.

Fletcher se uita cum se zbate Othello, care se smucea din toate puterile şi scrâşnea ameninţător din dinţi. Arăta ca o fiară, iar membrii juriului clătinau din cap, cuprinşi de dezgust.

— Am depăşit suferinţa, i-a răspuns în cele din

urmă Fletcher, fără să verse nicio lacrimă.

Nu mai simţea decât că se aprinde de furie. Abia reuşea să se stăpânească, să nu facă bucăţi cătuşele şi să se repeadă înspre podium. Dar ştia că ar fi un gest sinucigaş şi exact asta şi-ar fi dorit duşmanii lui.

Jakov îl ţinea pe Othello în loc cu mâna lui solidă şi ridicase lama.

— Stai locului! s-a răstit el, apucând barba gnomului. Doar nu vrei să iasă freza aiurea, nu?

Othello şi-a lăsat capul în piept şi dorinţa lui de a lupta a dispărut odată cu prima şuviţă tăiată, iar hârşâitul lamei care îi reteza părul răsuna ascuţit în liniştea din sală. I-a susţinut lui Fletcher privirea în timp ce un smoc de păr plutea domol înspre podea.

O lacrimă s-a prelins uşor pe obrazul lui Othello, dar el nu a scos niciun sunet. Lama reteza iar şi iar şi de fiecare dată lui Fletcher i se părea că i se înfige lui în piept. A fost cea din urmă lacrimă. Othello a îndurat restul supliciului într-o linişte stoică, iar Fletcher îşi dorea să aibă tăria şi curajul lui.

— E suficient, inchizitorilor? a întrebat Jakov şi s-a dat câţiva paşi în spate, ca să-şi admire opera.

Barba era acum tăiată şi aproape la fel de scurtă ca a lui Rook.

— Hmmm. Coada o să o păstrez ca amintire, a zis Charles şi a apucat-o în mână.

Othello a închis ochii când cuţitul a hârşâit din nou.

— Poate că ar trebui să-mi fac din ea un

pământuf, a râs Charles, în timp ce o flutura într-o parte şi-n alta, ca pe o coadă de cal.

— E prea jegoasă pentru aşa ceva, i-a răspuns Rook, strâmbând scârbit din nas. Acum mustaţa. Pe toată – întotdeauna m-am întrebat cum arată un gnom fără…

Dar nu şi-a mai terminat fraza. Uşa din spatele sălii s-a dat de perete, lăsând să intre o pală de vânt şuierător amestecat cu ploaie. Din întuneric a apărut un Grifon, care a scos un ţipăt şi a păşit înăuntru. Purta în spate un călăreţ în uniformă, o femeie cu păr negru, care îi cădea pe obrajii pali. Şi-a scos ochelarii de protecţie, dând la iveală nişte ochi cenuşii, care au măsurat sala cu o furie rece.

— Căpitan Lovett, a şoptit Fletcher şi mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Ultima oară când o văzuse zăcea în comă şi nu era capabilă să comunice decât prin intermediul Insectei ei, Valens.

Lovett a coborât în mijlocul sălii, şiroind de apă, fără să bage în seamă privirile înspăimântate ale publicului din bănci, încă în spinarea maiestuoasei creaturi, s-a oprit lângă Jakov şi i-a smuls cuţitul din mână. Rămas pe moment fără cuvinte, lui Rook i-a revenit brusc graiul.

— Căpitan Lovett! Cum îndrăzneşti să intri călare într-o sală de tribunal? Descalecă imediat, dacă nu, o să fii acuzată de sfidare!

Lovett a lăsat cuţitul să cadă pe podea, cu o expresie de neţărmurită scârbă pe chip.

— Nu pot, a răspuns ea.

— Nu poţi sau nu vrei? a mârâit Rook şi s-a

ridicat în picioare, pe podium.

— Nu pot, a răspuns Lovett, scuturându-şi părul. Sunt paralizată de la brâu în jos.

Capitolul 9

În timp ce Rook bâiguia ceva, neştiind ce să răspundă, Lovett şi-a întors privirea către Fletcher. A înclinat uşor din cap înspre el, apoi şi-a strunit Grifonul, pe Lysander, să se îndrepte spre juriu.

— Mă aflu aici ca să vă spun că Fletcher şi Othello *nu* au fost complici la crimă. Se apărau, întrucât fuseseră atacaţi de zece oameni, şi abia au scăpat cu viaţă. Gnomul a fost împuşcat, iar Fletcher l-a dus într-un loc sigur. Insecta mea, Valens, a împuns un soldat care îi capturase, ceea ce le-a permis să scape.

— I-ai ajutat să scape?! a răcnit Rook şi a izbit cu pumnul în masă. După ce au ucis cinci soldaţi?

— I-am salvat să nu fie măcelăriţi cu sânge rece, după ce abia au reuşit să se apere de o trupă de soldaţi care vânau gnomi ca să se distreze.

Vocea îi era limpede şi sigură şi Lovett îşi muta, calmă, privirea de la un membru la altul al juriului. Charles a ridicat mâna şi a fluturat arătătorul, zâmbind şi clătinând din cap.

— Nu te grăbi căpitane Lovett. Ştiu din surse sigure că ai fost în stare de şoc, după incidentul din eter, până acum câteva luni… de unde te-ai ales, din nefericire, cu paralizia. Cum ai fi putut asista la întâmplările din acea noapte?

— Prin intermediul lui Valens, demonul meu.

Am reuşit să învăţ să văd prin ochii lui cu ajutorul unui cristal magic, la fel ca alţii înaintea mea, a răspuns Lovett şi, ridicându-şi bărbia, i-a întors privirea, sfidătoare.

— E absurd. Numai invocatorii cei mai iscusiţi sunt capabili să stăpânească această tehnică, a zis Charles şi a dat din mână cu dispreţ.

— Aşa e, s-a mulţumit să spună Lovett.

Charles şi-a ţuguiat buzele, dar nu a fost în stare să răspundă.

— Păi, dacă e adevărat ce spui, ce ar fi să facem chiar acum un test? a întrebat Rook, râzând.

— Chiar te rog, i-a răspuns Lovett.

Rook nu a zis nimic câteva secunde, cu privirea aţintită la chipul lui Lovett, pe deasupra palmelor împreunate. Aceasta i-a susţinut privirea, provocându-l să o pună la încercare.

— Să presupunem că eşti capabilă să practici străvederea fără să ai un cristal de Corundum la îndemână, a zis Rook, studiindu-şi unghiile. Mărturia ta nu are nicio valoare, indiferent de capacitatea asta a ta. Sau ar trebui să spun: tocmai din cauza asta.

— Şi de ce, mă rog? a întrebat Arcturus. În alte cazuri, au fost prezentate probe pe baza celor văzute prin străvedere.

— Aşa e, dar asta pentru că lucrurile au fost văzute cu propriii ochi, în cristal. Lovett pretinde că a văzut totul în mintea ei, să zicem aşa. Nu există niciun precedent în acest sens, drept pentru care decid că o asemenea mărturie nu poate fi admisă în instanţă. Căpitan Lovett, te poţi retrage.

— E ridicol! a strigat Arcturus şi a păşit pe podium.

— Este *lege*, căpitane. Eu o fac, tu o respecţi, a zis Rook şi nu s-a putut abţine să nu zâmbească la vederea chipului roşu de furie al lui Arcturus.

— Rog juriul să nu ia în considerare declaraţia căpitanului Lovett, a spus Charles, în timp ce îl împingea pe Arcturus înapoi înspre masa lui. Iar tu, Arcturus, dacă mai vorbeşti în felul ăsta, te acuzăm de sfidarea instanţei, şi acuzaţii o să fie nevoiţi să se apere singuri.

Arcturus stătea într-o poziţie ţeapănă, cu braţul îndoit, de parcă abia se abţinea să nu-l pună pe Charles la pământ.

Cu vădit efort, s-a întors şi l-a apucat pe Othello de umăr, ca să îl conducă înapoi, lângă Fletcher. Gnomul stătea tăcut, cu privirea pironită în pământ, şi evita să îşi privească prietenul. Părea că se micşorase cumva, se împuţinase. Gnomul neclintit, care răbdase atâtea, fusese frânt.

Fletcher fierbea de furie împotriva persecutorilor. Aceştia aveau toată puterea, iar el nu avea deloc. Procesul ăsta era o farsă, cu un verdict dinainte cunoscut. Cu toată furia lui, îşi dăduse seama de un lucru înfricoşător, pe care nu şi-l putea alunga din minte: avea să moară şi nimeni nu putea face absolut nimic în privinţa asta. Berdon… Sylva… nu o să-i mai vadă niciodată.

— Nu o să permit aşa ceva, a declarat Lovett şi şi-a încrucişat braţele.

— Mda… văd, a spus Rook.

A rânjit la propria-i obrăznicie şi Fletcher l-a

auzit pe Lordul Forsyth izbucnind în râs.

Fără să ţină seama de el, căpitanul Lovett s-a întors înspre juriu.

— Ascultaţi-vă conştiinţa, nu plecaţi urechea la şarlatanii ăştia, a spus ea şi a îndreptat un deget către cei doi inchizitori. Aceşti băieţi sunt doar victime ale împrejurărilor, nimic mai mult.

— Ajunge, căpitan Lovett, s-a răstit Rook. Răbdarea mea are o limită. Un cuvânt dacă mai spui…

A făcut un semn din cap înspre gardianul aflat cel mai aproape şi acesta şi-a ridicat puşca, a cărei ţeavă a şovăit puţin sub privirea de oţel a grifonului.

— Care vasăzică, mai sunt alţi martori de chemat sau putem încheia pe ziua de azi? a întrebat Charles.

Lovett s-a întors spre Arcturus, iar Fletcher a auzit-o şoptind.

— Sir Caulder a fost reţinut afară de gărzi.

Arcturus nu a zis nimic câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Nu… asta e tot, a declarat el.

S-a întors apoi către Lovett şi i-a spus încet:

— Oricum nu o să conteze absolut deloc, orice ar avea de spus.

Rook a rânjit la auzul spuselor lui Arcturus şi a ridicat ciocănelul.

— Ei bine, mă bucur să văd că în privinţa asta suntem de acord. Şedinţa se suspendă până mâine dimineaţă, când vom asculta pledoaria apărării. Până după-amiază o să ştim verdictul, iar până

seara, condamnaţii vor fi morţi.

Nu i-au îngăduit lui Fletcher să stea cu Othello, cu toate că, atunci când l-au aruncat din nou în celulă, şi-a putut da seama că gnomul se afla undeva pe aproape – auzea prin pereţi răcnetele furioase ale lui Uhtred. Cuvintele erau înăbuşite, dar apoi s-au auzit trosnete de mobilier sfărâmat şi strigătele gardienilor. Câteva clipe mai târziu, Jakov a năvălit pe uşă şi l-a azvârlit pe Uhtred pe podea, la picioarele lui Fletcher.

— Aici te poţi potoli, a mârâit Jakov şi şi-a şters un firicel de sânge de pe faţă.

Avea buza tăiată, iar la colţul fălcii de jos îi apăruse o vânătaie roşiatică.

— Mai ridică tu o dată mâna la gărzi şi o să-ţi aplic acelaşi tratament de înfrumuseţare ca lui fiu-tău.

Fletcher a înaintat înspre el, timp în care a făcut să apară strălucirea unei flame magice.

— Ieşi! a mârâit el. Că dacă nu, o să îţi aplic eu *ţie* tratamentul de frumuseţe pe care i l-am aplicat şi lui Didric.

Uşa s-a închis înainte să apuce Fletcher să-şi termine fraza. Flama magică s-a rotit în vârful degetului lui şi, pentru o clipă, a fost ispitit să facă uşa ţăndări. Spre deosebire de uşa de oţel de la celula subterană, aceasta era din lemn.

— Mulţumesc, Fletcher, a oftat Uhtred, aruncându-se cu greu într-un scaun.

S-a apucat cu mâinile de coaste şi s-a strâmbat de durere.

— E un monstru, şi pe dinăuntru, şi pe

dinafară, a mormăit Fletcher şi a absorbit prin degete mana flamei magice. O să aibă nevoie de toată mana pe care o poate aduna ca să aibă vreo şansă de scăpare, dar acum nu era momentul.

— Vino mai aproape. Trebuie să îţi spun ceva.

Uhtred vorbea sacadat – pesemne că era vătămat mai rău decât crezuse Fletcher: din cauza bărbii, nu puteai să îţi dai seama cu ce răni se alesese de pe urma încăierării cu Jakov. Fletcher a tras un scaun şi s-a aşezat lângă el.

— Nu o să îngădui ca vreunul dintre băieţii mei să fie ucis. Am un plan, a reuşit să rostească Uhtred. O să te salvăm.

Lui Fletcher nu i-a venit niciun răspuns în minte, dar a simţit cum îl cuprinde deznădejdea. De aici nu avea cum să iasă ceva bun.

— Recruţii gnomi nu sunt prea departe. O să îi chem şi luăm cu asalt satul.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, a şuierat încet Fletcher, aruncând priviri temătoare înspre uşă. Urmările ar fi catastrofale. O să pierdeţi toată bunăvoinţa pe care aţi câştigat-o din partea Regelui Harold. S-a zis cu pacea dintre gnomi şi oameni. O să aruncaţi ţara în război civil şi o să fiţi învinşi.

— Ba nu, Fletcher. Acum avem soldaţi bine înarmaţi şi pregătiţi. Şi îl avem aici pe Othello, să captureze demoni pentru invocatorul nostru…

— Şi ce dacă? i-a tăiat vorba Fletcher. Uiţi că v-am ascultat discuţiile de la întrunirea Sfatului. Nimic nu s-a schimbat între timp.

— Ba s-a schimbat, Fletcher. O să cucerim

castelul lui Didric. Are destule provizii pentru zece ani, iar regele nu o să îşi pună în primejdie trupele ca să ne asedieze. Cu ajutorul tunurilor, n-o să fie nicio problemă să zădărnicim un atac din partea războinicilor-magi zburători, Diviziile Celeste, şi putem folosi banii pe care o să îi găsim acolo ca să facem negoţ cu elfii. O să ne facem propriul regat.

Privirea lui Uhtred era confuză, dar spusele lui l-au şocat profund pe Fletcher. La fel ca Othello, gnomul fusese adeptul păcii, dar acum ceva se frânsese în el. Fletcher nu putea decât să spere că o să poată repara stricăciunile.

— Şi cum rămâne cu Thaissa şi cu Briss şi cu toţi gnomii rămaşi în Corcillum? Te-ai gândit ce o să se întâmple cu ei?

Uhtred nu a zis nimic, stătea şi îşi frământa în poală mâinile bătătorite. Fletcher a continuat:

— Arcturus şi Lovett sunt aici. Îţi închipui cumva că o să stea cu mâinile în sân în timp ce voi vă răzvrătiţi pe faţă? Sau o să îi ucideţi şi pe ei? Regele şi tatăl lui se află şi ei aici, ca să nu mai zic de zecile de nobili, iar toţi sunt invocatori care de care mai puternici. Cât priveşte castelul, e apărat straşnic zi şi noapte, din cauză că sunt închişi acolo o mulţime de condamnaţi. Dacă spui că Diviziile Celeste nu pot face faţă tunurilor, ce şanse au gnomii tăi? Soldaţii voştri vor muri vitejeşte, dar mâine pământul o să fie îmbibat doar cu sânge de gnom.

Uhtred a clipit, cu lacrimile scăldându-i obrajii. Mânia dezlănţuită care îl stăpânise l-a părăsit, lăsând în urmă doar suferinţă.

— Mi-am dezamăgit oamenii, a reuşit el să rostească printre lacrimi, iar umerii largi i se scuturau de plâns. Mi-am dezamăgit băiatul.

Fletcher l-a cuprins pe gnom pe după umerii vânjoşi. Era furios să îi vadă pe cei doi Thorsager ajunşi într-un asemenea hal, dar şi-a înăbuşit sentimentul. Acum era nevoie să arate compasiune.

— Nu le permite lepădăturilor ălora să pună în pericol, prin ceea ce i-au făcut lui Othello, tot ceea ce aţi realizat voi doi. Asta şi vor. Nu uita, regele…

— Regele ne-a abandonat! a tunat Uhtred şi a izbit cu pumnul în masă. A stat şi s-a uitat. S-a uitat când i-au făcut ce i-au făcut băiatului meu. Băiatul meu viteaz şi inimos!

Dinspre uşă, din spatele lor, cineva a tuşit politicos. Fletcher a îngheţat şi i s-a ridicat părul pe ceafă. Dacă era un gardian, ceea ce vorbiseră ei era de ajuns pentru ca Uhtred să fie executat pentru trădare, împreună cu ei. A rămas cu spatele la uşă, dar şi-a încărcat degetul cu energie cinetică. O singură descărcare ar fi suficient de rapidă şi de puternică pentru a scoate din joc pe oricine.

— Stai cuminte, Fletcher. Dacă mă ataci acum, chiar că o să comiţi un act de trădare. Din păcate pentru tine, un tânăr războinic-mag nu are nicio şansă în faţa unui rege.

Fletcher s-a răsucit şi a dat cu ochii de Regele Harold, care stătea sprijinit de uşă. A ridicat surprins din sprâncene, dar în ochi avea o sclipire care îl nedumerea pe Fletcher.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Dacă aş fi putut împiedica asta, aş fi făcut-o. Dă-mi voie să îţi explic şi o să înţelegi, a spus Harold.

— Vă rog, a răspuns Fletcher, străduindu-se să păstreze un ton civilizat.

Autoritatea monarhului nu prea merita respectul dacă îngăduia să se petreacă nestânjenite, ca să nu mai spunem că nepedepsite, asemenea fapte.

— Nu poate exista o explicaţie pentru indiferenţa dumneavoastră, a spus Uhtred, s-a ridicat în picioare şi a trecut şchiopătând pe lângă rege.

— Uhtred… a început Harold.

— Puteţi vorbi cu mine mâine, după ce se încheie procesul. Să vă aud atunci explicaţia, când o să îi aveţi pe băieţii ăştia nevinovaţi pe conştiinţă, a mugit Uhtred şi a trântit uşa în urma lui.

În încăpere s-a aşternut o linişte stânjenitoare, în timp ce regele a rămas cu privirea aţintită în urma gnomului. În cele din urmă, Harold a oftat adânc şi şi-a tras un scaun lângă Fletcher. Şi-a dat jos coroniţa de pe creştetul acoperit de bucle aurii şi a aşezat-o pe masă, iar apoi şi-a frecat tâmplele.

— O să-ţi spun o poveste, Fletcher. O poveste din care poate că ai auzit câte ceva, dar pe care nu o cunoşti în întregime, a spus el, cu ochii închişi.

Vorbea pe un ton coborât, de parcă ar fi avut grijă să nu fie surprins de cineva.

— Pe când eram doar un băiat, Imperiul era în dificultate. Tatăl meu crescuse atât de mult taxele,

încât cei săraci abia dacă mai aveau ce să mănânce şi chiar şi cei înstăriţi erau nevoiţi să strângă punga. A cheltuit banii pe lucruri frivole – ospeţe fastuoase, statui, tablouri –, a construit chiar şi un palat somptuos, în mijlocul oraşului Corcillum. Oamenii erau nemulţumiţi, nobilii chiar şi mai nemulţumiţi. Izbucnirea unei revolte era iminentă. Aşa că a abdicat în favoarea mea, imediat ce am absolvit Academia Vocans. Taxele au fost reduse, poporul avea un nou rege şi s-a instaurat din nou pacea.

Fletcher ştia câte ceva, dar nu reuşea să înţeleagă ce legătură putea avea asta cu procesul.

— Vezi tu, eu sunt rege doar cu numele. Tatăl meu deţine toată puterea. El manipulează legea prin intermediul judecătorilor şi controlează armata şi pe nobili prin Inchiziţie. Poate anihila pe oricine îi face probleme cu ajutorul pinkertonilor. Când mi-a cedat tronul, şi-a închipuit că o să fac ce mi se spune şi, în caz că nu, dispune oricum de cele trei pârghii ale puterii. A fost doar o manevră publicitară, nimic mai mult.

Fletcher era uluit. În acea clipă, regele era cumva împuţinat. Prezenţa lui în încăpere era mai puţin copleşitoare.

Harold a deschis ochii şi l-a privit calm pe Fletcher.

— Tatăl meu e un fanatic rasist şi sadic. Eu însă… am crescut înconjurat de meditatori şi de dascăli şi am fost crescut de doicile mele, care erau din neamul gnomilor.

Fletcher auzise povestea despre Regele Alfric

şi legile împotriva gnomilor în vigoare în timpul domniei lui. Dar era şocant să îl audă pe fiul acestuia vorbind astfel despre tatăl lui… fostul rege trebuie să fi fost un adevărat monstru.

În timp ce Harold îşi frământa mâinile, Fletcher nu reuşea deloc să se simtă în largul lui. De ce îi spunea regele toate astea? Nu avea nici cea mai mică dorinţă să fie o marionetă în jocul altora.

— Ba chiar am petrecut o groază de timp împreună cu elfii, în misiuni diplomatice, pe vremea când eram în relaţii paşnice, a continuat regele. Nu semăn deloc cu bărbatul ăla, cu toate că avem acelaşi sânge. Uneori, mă întreb dacă nu cumva moartea mamei mele l-a făcut să devină atât de odios…

Cuvintele lui Harold s-au stins treptat şi o vreme au stat în tăcere.

— Vă compătimesc sincer. Dar mi se pare greu de crezut. Cum rămâne cu înţelegerea cu orcii şi cu pacea cu elfii? Şi cu războiul? Se spune că aţi luat toate aceste măsuri, nu s-a putut abţine Fletcher să dea glas nedumeririlor.

— Consiliul Regelui. A fost metoda mea de a recâştiga puţină putere. L-am păcălit pe tata să îl înfiinţeze spunându-i că o să fie de ajutor în ce priveşte plictisitoarele sarcini administrative pe care le presupune conducerea Imperiului.

Harold a chicotit în sinea lui şi a ciocănit cu nodurile degetelor în masă.

— S-a introdus şi un sistem de vot, unul pe care tatăl meu, Alfric, credea că o să-l poată controla, dată fiind prietenia care îl lega de cei mai

mulţi dintre membrii consiliului. Dar aveam şi eu aliaţii mei. Pe măsură ce părinţii lor au murit din pricina vârstei înaintate şi ca să îşi apere hotarele, prietenii mei mai tineri le-au moştenit poziţiile. Prin intermediul lor, am reuşit să trec aceste legi noi. Din acest motiv a fost atât de important Turneul de anul trecut – a fost ideea tatălui meu să ofere ca premiu un loc în consiliu. Dacă ar fi câştigat una dintre odraslele lui Zacharias Forsyth, balanţa puterii s-ar fi înclinat în favoarea tatălui meu, dat fiind că familiile Faversham şi Forsyth rămân de partea lui. Îţi sunt îndatorat pentru că ai împiedicat să se întâmple aşa ceva.

— Ce are asta de-a face cu Othello şi cu procesul nostru? a întrebat Fletcher.

— Tatăl meu crede şi acum că sunt la fel de odios ca el şi ca prietenii lui şi că legile pe care le-am introdus au la bază motive practice, nu morale, chiar dacă nu e de acord cu ele. Dacă ar şti cât de pornit sunt împotriva lui… ar începe un război civil, ca să preia din nou puterea. Încerc să împiedic dezintegrarea Imperiului, iar siguranţa locuitorilor lui e într-un echilibru precar. Abia reuşim să le mai ţinem piept orcilor. Dacă s-ar declanşa un război civil între mine şi tatăl meu sau dacă gnomii s-ar răzvrăti ori dacă elfii ar decide să ne invadeze, armatele noastre ar fi copleşite, iar orcii şi-ar face de cap prin tot Imperiul, făcând măcel în calea lor.

— Prin urmare, nu vă puteţi amesteca în procesul nostru, pentru că asta i-ar da de bănuit tatălui vostru. Nu ne puteţi graţia?

— Nu pot graţia decât membri ai nobilimii, dar

da, chiar dacă *ar fi* posibil, nu aş putea, în lipsa unui motiv temeinic, i-a răspuns Harold. Dar nu mă aflu aici doar pentru a-mi justifica acţiunile. Trebuie să îţi explic ce se va întâmpla dacă Othello o să fie executat mâine. Generalilor, nobilimii şi soldaţilor de rând li se va spune că un ofiţer gnom a fost găsit vinovat de uciderea a cinci oameni şi de trădare. Recruţii gnomi o să afle că un gnom nevinovat, însuşi fiul marelui Uhtred Thorsager, a fost executat pentru că s-a apărat împotriva unui grup de soldaţi rasişti. Îţi imaginezi ce ar urma?

— Ar... ar fi revolte... oamenii şi gnomii s-ar omorî între ei, a reuşit să îngaime Fletcher, îngrozit.

Fusese atât de preocupat de soarta lui şi a lui Othello, încât nu îşi dăduse seama ce implicaţii largi are procesul.

— Gnomii ar fi masacraţi, dar nu fără să opună rezistenţă, ceea ce ne-ar decima armata, a spus Harold, sumbru. Elfii ar putea să pună capăt alianţei cu noi, odată ce vor vedea ce le-am făcut gnomilor. Şi, în tot acest timp, orcul albinos o să îşi strângă tot mai multe trupe, pregătit să îşi trimită hoardele împotriva armatei noastre împresurate şi confuze. Şi toate astea din pricina morţii unui gnom. În plus, Triumviratul se poate gândi la afurisita de afacere cu arme şi la o modalitate de a se răzbuna împotriva ta. Tatălui meu nu îi pasă decât de cum să îi pună pe gnomi şi pe elfi cu botul pe labe. Nu am nicio scăpare nici dacă te ajut, nici dacă nu te ajut. O să fie ori război civil cu tatăl meu, ori o revoltă a gnomilor.

— Chiar nu puteţi face nimic? l-a întrebat Fletcher, disperat, apucându-l de mână.

Regele l-a privit trist şi l-a înşfăcat de parcă ar fi fost pe cale să se înece.

— Nu pot face nimic. Dar *tu poţi* face ceva.

L-a privit cu speranţă pe Fletcher în ochi.

— Sunt gata să fac orice. Oricum sunt un om mort, a spus el.

Se simţea bine să aibă un scop, un plan de orice fel. Şi-a îngăduit pentru o clipă să întrevadă o rază de speranţă.

Harold a tras adânc aer în piept.

— Mărturiseşte-ţi mâine trădarea. O să am grijă să ai o moarte rapidă.

Capitolul 10

Fletcher nu a mai primit nicio vizită în acea seară. Cum nu reuşea să adoarmă, l-a invocat pe Ignatius şi s-au jucat împreună, un joc prostesc de-a leapşa în jurul mesei, în urma căruia Fletcher s-a ales cu nişte vânătăi pe fluierele picioarelor, dar măcar nu s-a mai gândit la ce avea să urmeze.

Dar până la urmă Fletcher nu a avut ce face decât să aştepte în tăcere, veghind somnul demonului, bucuros că acesta nu simţea disperarea care pusese stăpânire pe el.

Jakov şi gardienii lui şi-au făcut apariţia în zori, făcând mare zarvă când au intrat în celulă. Se aşteptau să fie nevoiţi să îl târască din pat pe întemniţatul îngrozit, dar Fletcher stătea singur lângă uşă, pregătit pentru orice avea să se

întâmple în acea dimineaţă.

Chiar dacă era foarte devreme, sala de judecată era plină de oameni. În public erau mai mulţi nobili şi generali, ba chiar şi câţiva soldaţi. Lucru care nu prea a avut darul de a-i calma lui Fletcher emoţiile, dar şi-a întărit hotărârea la gândul consecinţelor pe care le-ar avea lipsa oricărei acţiuni.

Ceea ce era el pe punctul să facă avea să îl absolve pe Othello de toate învinuirile. O să îi sufle Triumviratului victoria de sub nas şi o să împiedice un război care ar sfâşia Imperiul.

Totul, doar cu preţul vieţii lui.

Arcturus arăta tras la faţă când s-a aşezat la masa apărării, cu un teanc de însemnări şi de hârtii în braţe. Nici căpitanul Lovett nu arăta mai bine, cum stătea aşezată în spatele lui, pe banca din faţă, într-o poziţie incomodă, înghesuită între Zacharias Forsyth şi fostul rege Alfric, cu un scaun cu rotile şubred alături.

În timp ce Rook şi Charles aşteptau ca publicul să se aşeze, Othello a fost târât în sală şi înlănţuit alături de Fletcher. De data asta însă, a stat drept, mândru, cu capul sus, iar în ochi avea o strălucire sfidătoare.

Fletcher se întreba cu îngrijorare dacă Uhtred i-o fi destăinuit lui Othello care îi erau planurile. Dacă tot o avea de gând să le pună în aplicare. Faptul că viaţa fiului său era ameninţată pusese o mare presiune asupra inimosului gnom... era cel mai bine ca Fletcher să acţioneze imediat, pentru orice eventualitate.

— Othello, vreau să îmi promiţi ceva, i-a şoptit Fletcher cât a putut de încet. Regele a venit să mă vadă aseară. E de partea noastră şi are un plan. Nu am timp să îţi povestesc cum stă treaba, dar, orice s-ar întâmpla, trebuie să fii de acord.

Othello a ridicat din sprâncene şi i-a zâmbit încrezător lui Fletcher. Era ciudat că putea să vadă atât de mult din chipul gnomului. Avea fălci puternice şi pătrate pe sub barba ce-i mai rămăsese, asemenea muchiei unei nicovale.

— Mă bucur că are cineva un plan, i-a răspuns Othello în şoaptă. După… *ieşirea* lui taică-meu de aseară, ne-au pedepsit interzicându-le lui Arcturus şi Lovett să ne vadă – i-am auzit certându-se cu gardienii în faţa celulei mele. Tata nu are voie nici măcar să asiste la proces.

Buzele lui Othello s-au strâmbat de furie şi gnomul i-a aruncat o privire plină de ură lui Jakov. Apoi a şoptit din colţul buzelor:

— Eşti sigur că putem avea încredere în rege?

— Nu avem de ales, i-a răspuns Fletcher. Mă îndoiesc că Arcturus ori Lovett ar putea spune ceva care chiar să conteze.

Othello a aruncat o privire înspre masa apărării şi a clătinat din cap.

— Arată de parcă n-au închis ochii toată noaptea. Sunt dispus să risc.

Fletcher i-a zâmbit trist lui Othello, întrebându-se dacă o să aibă vreo şansă să se explice înainte de execuţie. A tras adânc aer în piept.

— Am ceva de declarat! a strigat el, răsucindu-şi trupul într-o poziţie incomodă din pricina

lanţurilor, ca să poată sta cu faţa la public.

— Fletcher, taci din gură, s-a răstit Arcturus, iar ochii obosiţi i s-au făcut mari de uimire.

Rook a lovit cu ciocănelul, în timp ce sala a fost cuprinsă de rumoare, iar unii dintre cei din public s-au ridicat chiar în picioare, ca să vadă care dintre prizonieri vorbise.

— Îmi pare rău să o spun, dar sunt de acord cu căpitanul Arcturus, a rânjit Rook batjocoritor. Nu avem timp pentru cuvântări înflăcărate şi pentru cuvinte de adio pompoase. Ţine-ţi gura, altfel Jokov o să îţi pună şi ţie căluş, cum a făcut cu gnomul.

— Vreau să mărturisesc, a spus Fletcher, întorcându-se către el.

— Nu face asta! a strigat Arcturus. Putem să câştigăm, putem încă să…

Vocea i s-a stins în momentul în care a fost îmbrâncit cu putere şi trântit la podea. Silueta mătăhăloasă a lui Jakov s-a apăsat pe pieptul lui şi o mână cărnoasă i-a acoperit gura.

Un alt gardian a păşit cu intenţii clare înspre Lovett, dar nu era nevoie. Fletcher l-a observat pe Zacharias Forsyth şoptindu-i acesteia ceva la ureche, precum şi reflexul metalic al unui obiect ascuţit care îi împungea coastele. Hotărârea lui a devenit şi mai puternică. Îi ura pe oamenii ăştia lipsiţi de inimă şi nepăsători – nu erau decât nişte hârburi deşarte, sclavi ai propriilor dorinţe.

— Repetă ce-ai spus, i-a cerut Charles, cu răsuflarea tăiată de entuziasm. Spune ca să audă întreaga sală.

Zarva s-a înteţit din nou, iar Fletcher a simţit

aţintite asupra lui privirile celor mai influente persoane – bărbaţi şi femei – din întregul Hominum. Nu s-a pierdut cu firea – trebuia să fie convingător.

— Mărturisesc că am ucis cinci oameni, a strigat Fletcher, iar publicul, luat prin surprindere, a făcut linişte. Da, e adevărat, *eu* am făcut-o. Eu şi nimeni altcineva. Am furat tomahawkul lui Othello în acea noapte şi am ieşit să caut scandal. Nu ştiam că Othello mă văzuse când i-am luat toporul şi că a pornit după mine.

S-a bâlbâit, cuvintele pe care le repetase cu multă atenţie îi ardeau gura ca nişte tăciuni aprinşi. Fiecare silabă rostită îl ducea mai aproape de moarte.

— Du… după ce m-a urmărit timp de aproape o oră, soldaţii l-au văzut în timp ce patrulau şi şi-au zis că un gnom e numai bun ca să exerseze tragerea la ţintă. Am auzit foc de armă şi am mers să văd ce se întâmplă. Când am ajuns, am văzut că îl împuşcaseră pe Othello în picior.

A tras aer în piept, conştient că ceea ce urma să spună avea să-i atragă condamnarea. Cu toate acestea, în actul final, i-a revenit curajul şi a vorbit din nou cu convingere.

— I-am omorât pe toţi, în timp ce el zăcea la pământ, aproape fără cunoştinţă. Am făcut-o cu sânge rece – nici măcar nu m-au văzut apropiindu-mă. Othello nu are niciun amestec. Eu sunt singurul vinovat.

Cuvintele au reverberat în tăcerea din sală.

Rook mâzgălea ceva nervos şi aproape că nu-şi

ridica privirea din hârtii. Dar, când a înţeles ce se întâmplă, lui Charles i s-a şters expresia de satisfacţie de pe chip.

— Gno… gnomul. Şi el… s-a bâlbâit Charles.

Din spate a răsunat o înjurătură, iar Fletcher şi-a îngăduit un zâmbet sumbru. Era vocea guturală a lui Didric.

— Trebuie să ne consultăm, a spus Charles, luând ciocănelul de pe masă şi izbindu-l de marginea acesteia.

A urcat în grabă treptele şi între cei doi inchizitori a început o discuţie în şoaptă, dar Fletcher nu reuşea să distingă ce spuneau din pricina murmurului celor din public. A observat că aruncau întruna priviri înspre Triumvirat şi înspre fostul rege Alfric, ceea ce îi confirma bănuielile. Othello era adevărata ţintă a procesului. Cât despre el, moartea lui nu era decât cireaşa de pe tort, iar acum nu îi mai satisfăcea deloc.

Dintr-odată, o voce nouă a răzbătut din mulţime:

— Am ajuns la un verdict.

Era unul dintre membrii juriului, o doamnă înaltă, cu un aer autoritar, părul cenuşiu prins la spate şi ochelari din carapace de ţestoasă. A ridicat mâna în care ţinea un teanc de hârtii mototolite, iar lui Fletcher i-a sărit inima la vederea lor. Juriul votase în timp ce inchizitorii erau atenţi în altă parte.

— Un moment, dacă binevoiţi, a zis Charles, cu un deget ridicat.

— Nu binevoim, i-a tăiat-o doamna din juriu. Aţi

face bine să vă amintiţi că e rândul apărării să ia cuvântul, iar Fletcher a renunţat cât se poate de clar să fie reprezentat şi a pledat vinovat. În acest tribunal, decizia ne aparţine nouă, aşa că putem delibera cum vrem noi. Vreau doar să ştiu dacă gnomul are ceva de spus, înainte să dau citire verdictului.

Othello a stat în cumpănă, privind cercetător chipul lui Fletcher. Câteva clipe mai târziu, şi-a abătut privirea şi a încruntat din sprâncene, nehotărât. Timp de zece secunde, soarta Imperiului s-a aflat în mâinile unui singur gnom. Apoi a clătinat din cap, incapabil să o spună cu voce tare.

— În cazul acesta, prima noastră decizie e următoarea: îl declarăm pe Othello Thorsager… nevinovat. Este victima împrejurărilor, nimic mai mult.

Fără să reacţioneze vizibil, Othello l-a prins pe Fletcher de încheietura mâinii şi l-a tras înspre el.

— Care-i planul? l-a întrebat el în şoaptă. Ceea ce se întâmplă nu are niciun sens.

Brusc, l-a privit pe Fletcher drept în ochi. De data asta, privirea băiatului spunea adevărul căruia gura lui nu putea să îi dea glas.

— Nu… a zis Othello şi l-a strâns şi mai tare pe Fletcher de mână, în timp ce acestuia i s-au umezit ochii.

Nu mai era nevoie să îşi ţină firea. Othello era acum în siguranţă.

— Ai spus că există un plan, a zis Othello cu voce gâtuită şi s-a agăţat de hainele lui Fletcher ca un om gata să se înece. Regele urma să te salveze.

— Ăsta era planul, a răspuns Fletcher cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi i-a zâmbit amar gnomului. O să înţelegi cândva. E ceva ce ne depăşeşte pe noi.

Verdictul juriului i-a răsunat în urechi şi a resimţit fiecare cuvânt ca pe o lovitură de baros în piept.

— Fletcher Wulf este găsit vinovat de toate acuzaţiile şi condamnat la moarte prin spânzurare.

Capitolul 11

Verdictul a reverberat în înălţimea sălii ca un clopot de înmormântare, iar Fletcher şi-a zis că asta şi era. Domnea o linişte apăsătoare. Unii erau şocaţi, alţii aşteptau reacţia lui.

Apoi, din spatele sălii, a izbucnit un şuvoi de înjurături. Fletcher s-a întors şi a dat cu ochii de bine-cunoscuta siluetă strâmbă a lui Sir Caulder, care înainta greoi pe culoarul din mijlocul sălii. Piciorul lui de lemn bocănea pe pardoseala de piatră în timp ce traversa sala, fără să se oprească din înjurat.

— Ce mama dracului crezi că faci? i-a strigat Rook, lovind cu ciocănelul. Gărzi, scoateţi-l imediat din sală!

— Pe naiba, am ceva de spus şi o să rup picioarele oricărui gardian care se apropie de mine, a tunat Sir Caulder şi a scos o sabie scurtă din teaca de la brâu.

Purta uniforma lui veche – armura din zale de oţel şi mantia în culorile albastru şi argintiu ale

familiei nobiliare căreia îi slujise cândva. Gărzile au şovăit să se apropie şi şi-au ridicat muschetele.

Zacharias Forsyth a clătinat din cap, dezgustat, apoi a sărit în picioare şi s-a întors să se adreseze publicului.

— Oare o să îi oferiţi nebunului ăsta bătrân şi spurcat la gură o tribună de la care să îşi debiteze aiurelile? Procesul s-a încheiat – haideţi să-l lăsăm în pace, cu gândurile lui smintite cu tot.

Dar e limpede că Zacharias judecase greşit publicul. Dornici deşi mai mult amuzament, oamenii nu l-au băgat în seamă, iar unii chiar i-au strigat să stea jos. Regele Harold s-a ridicat şi şi-a plimbat insistent privirea peste cei din public, până când s-a aşternut din nou liniştea.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu Zacharias, a declarat el.

Pe Fletcher l-a cuprins deznădejdea. De ce ar fi Harold de partea lui Zacharias? Să fi fost totul doar o stratagemă pentru a-l face pe el să mărturisească?

— Dar… a continuat regele, chiar eu l-am făcut cavaler pe Sir Caulder şi l-am numit maestru de arme la Academia Vocans. E un om de treabă şi cu scaun la cap. Din respect pentru un cavaler al imperiului, o să ascultăm ce are de spus.

S-a aşezat, dând de înţeles că orice discuţie s-a încheiat, iar Zacharias a fost obligat să facă la fel, căci nu putea să îşi contrazică public regele. Fletcher a oftat uşurat şi şi-a întors din nou privirea către bătrânul maestru de arme.

— Vă mulţumesc, sire, a spus Sir Caulder,

înclinând capul.

Şi-a dres glasul, apoi a început să vorbească cu o voce puternică şi limpede.

— Acum douăzeci şi unu de ani, am intrat în serviciul familiei Raleigh, pentru a le apăra domeniul pe care îl stăpâneau din moşi strămoşi, în Raleighshire. Moşia lor se afla la marginea unui sat care se învecina cu hăţişurile orcilor, care îl atacau adesea, dar era uşor de apărat. Exista o singură cale pe unde orcii puteau pătrunde pe teritoriul nostru – o trecătoare prin munţi, unde, la nevoie, cei cincizeci de oameni ai mei puteau ţine piept unei armate de orci. Timp de patru ani am apărat trecătoarea aia, şi nu au fost decât câteva încăierări.

Glasul i s-a poticnit şi s-a oprit din vorbit câteva secunde, ca pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine. Fletcher nu înţelegea. Sir Caulder încerca să câştige timp, dar el nu ştia în ce scop. Trăgea oare de timp pentru ca Uhtred să îşi poată pregăti gnomii? Fletcher a aruncat o privire înspre intrare, nutrind o mică speranţă că aceştia nu duseseră la împlinire un plan atât de nebunesc.

— Era o noapte ca oricare alta. Santinelele erau treze, torţele de pază erau aprinse. Nu se simţea nicio mişcare dinspre marginea pădurii. Nu am ştiut ce se întâmplă decât în momentul în care, cu ultimele puteri, un slujitor a apărut împleticindu-se la intrarea din spate a taberei noastre de munte, cu o suliţă înfiptă în burtă. Ne-a spus că orcii apăruseră din senin şi că făcuseră măcel în întreg ţinutul. Când am ajuns noi, era prea târziu.

Familia şi sătenii erau morţi ori pe moarte şi o sută de orci s-au năpustit asupra noastră. Am fost singurul supravieţuitor al atacului.

Sir Caulder şi-a ridicat în aer cârligul ce-i ţinea loc de mână, ca să-l vadă toţi.

— Mi-am pierdut o mână şi un picior, dar asta e o nimica toată pe lângă pierderile de vieţi omeneşti din noaptea aia. Toţi sătenii – bărbaţi, femei şi copii – au fost decapitaţi, iar ţestele lor au fost făcute morman în piaţa satului. Cei din familia Raleigh şi servitorii lor au fost traşi în ţeapă şi lăsaţi să putrezească la marginea hăţişurilor, drept avertisment pentru Imperiu să nu pătrundă pe teritoriul orcilor. Erau aproape de nerecunoscut când au fost daţi jos ca să fie îngropări.

Inchizitorul Rook a oftat din rărunchi şi şi-a ridicat, exasperat, privirea în tavan.

— Cu toţii am mai auzit povestea asta, Sir Caulder, este întâmplarea din pricina căreia s-a declanşat războiul, după o duşmănie de opt ani. Nu am răbdare să ascult un bătrân care îşi rememorează eşecurile din trecut. Hai să ne vedem de treabă!

Sir Caulder şi-a aţintit privirea la faţa palidă a inchizitorului, apoi, cu un efort vizibil, s-a întors înspre sală.

— Acea trecătoare din munţi era singura cale cunoscută de a pătrunde în Raleighshire. Dar mai exista o cale. Un tunel secret pe sub munte, despre care ştiau doar familia Raleigh şi prietenii lor. Au fost trădaţi. Cei care au făcut-o se află, probabil, chiar acum în această sală.

Tonul lui era unul liniştit, deloc acuzator, dar spusele lui au stârnit rumoare în sală.

Zacharias a sărit în picioare, cu degetul întins înspre Sir Caulder, de parcă se pregătea să tragă în el cu un pistol.

— Îndrăzneşti să pătezi memoria lui Edmund şi a familiei lui cu minciunile tale? a rostit el printre dinţi, în timp ce vârful degetului i se albăstrea. Ai merita să te omor pe loc!

Regele Harold şi-a pus o mână pe umărul lordului mânios şi l-a apăsat uşor, ca să se aşeze.

— Te rog, Zacharias. Lasă-l să termine ce are de spus – a fost singurul martor al morţii bunului nostru prieten.

Apoi s-a întors către public:

— Ceea ce spune Sir Caulder este adevărat. Mulţi copii de nobili s-au jucat în acel tunel secret. Îmi amintesc cum ne provocam între noi, să vedem cine are curajul să se aventureze cel mai departe în hăţişuri, înainte să se întoarcă în goană la intrarea ascunsă, în siguranţă. Edmund ajungea întotdeauna cel mai departe.

La evocarea acestor amintiri, un zâmbet i-a apărut pe chip, iar Fletcher a observat că unii dintre nobili dădeau din cap aprobator. Pentru ei nu părea a fi un secret.

— A fost vina mea că nu am lăsat destui bărbaţi să păzească acea trecere, a dat glas Sir Caulder regretului care îl măcina şi s-a frecat la ochi ca pentru a-şi împiedica lacrimile să curgă. Blestemată să fie, ar fi trebuit să o fi închis cu mulţi ani înainte. A fost vina mea. Din pricina asta nu am

negat niciodată învinuirile care mi s-au adus, că mi-am neglijat îndatoririle.

S-a făcut auzit un murmur de compasiune pentru bătrân, iar lui Fletcher i s-a făcut milă de el. Oricine poate greşi în felul ăsta.

— Mă bucur că ţi-ai putut uşura cugetul – sper din suflet că o să te ajute să ţi se pară mai suportabilă viaţa jalnică pe care o duci, a zis Rook, desfăcându-şi larg braţele. Dar asta nu are nicio legătură cu procesul. Pleacă, până nu îmi pun Minotaurul să te târască afară de păr.

— O, dar *are foarte multe* de-a face cu Fletcher. Procesul ăsta a fost o farsă de la bun început, a spus Sir Caulder, păşind cu pas greoi în boxa martorilor. Inchiziţia nu are nicio autoritate asupra băiatului. Un juriu nu poate aduce o acuzaţie împotriva unei persoane de viţă nobilă. Regele e singurul care îi poate judeca pe nobili.

Şi-a reluat locul şi l-a privit pe Charles, nerăbdător să îi vadă reacţia. Inchizitorul s-a îndreptat înspre bătrânul uscăţiv şi a început să vorbească:

— Dacă nu mă înşel, te referi la faptul că Fletcher pretinde că este fiul nelegitim al tatălui meu şi fra…

— Eu nu pretind aşa ceva! a strigat Fletcher.

— Fratele meu vitreg. E absurdă o asemenea afirmaţie pentru că, chiar dacă ar fi adevărată, nu ar însemna că Fletcher e de viţă nobilă, ci doar că e un bastard.

Sir Caulder a clătinat din cap şi a râs, apoi l-a lovit pe Charles cu latul sabiei, ceea ce l-a făcut pe

inchizitor să se împiedice în încercarea de a se feri.

— Oricât de mult mi-aş dori să dau la iveală escapadele amoroase ale tatălui tău, Fletcher *nu e* unul dintre bastarzii Lordului Faversham – iertat să-mi fie termenul, căpitane Arcturus.

Arcturus, care reuşise în cele din urmă să scape din ghearele lui Jakov, s-a mulţumit să clatine din cap, palid la faţă.

— Nu. Trebuie să recunosc că, o vreme, şi eu am crezut că Fletcher ar putea fi fratele tău vitreg, inchizitorule. Dar abia după ce am vorbit cu tatăl lui adoptiv, Berdon, i-am descoperit adevărata ascendenţă, a spus Sir Caulder, ridicând vocea pentru ca toţi cei din sală să audă.

— Mi s-a spus aseară că Fletcher a fost găsit în zăpadă, gol, chiar lângă satul acesta. Nu era niciun bilet, nicio pătură sau coş. Ce părinte şi-ar lăsa aşa copilul, să moară îngheţat? De ce lângă un sat atât de izolat precum Pelt, aflat atât de departe, chiar la hotarele elfilor? Ceea ce o să vă spun lămureşte toate lucrurile astea, ba chiar mai mult.

Pentru prima dată, Sir Caulder s-a uitat la Fletcher. În privirea lui se citea mâhnire şi o umbră de regret.

— În timp ce zăceam în noroi, cu oasele sfărâmate, lângă casa familiei Raleigh, un demon a ieşit în zbor pe fereastra dormitorului lor. Era demonul Lordului Raleigh, o Grifobuhă, care ţinea strâns ceva în gheare.

L-a privit pe Fletcher, aşteptându-i reacţia, dar acesta nu a fost în stare decât să clatine buimac din cap.

— Şi ce avea în gheare? O scrisoare? Bani? O Grifobuhă abia dacă e mai mare decât pasărea de la care i se trage numele, n-ar prea putea căra altceva, a zis batjocoritor Charles.

— Un băieţel nou-născut. Nu avea mai mult de o săptămână şi era exact aşa cum venise pe lume.

Capitolul 12

În gălăgia care s-a iscat în jur, lui Fletcher îi era greu să îşi audă propriile gânduri, căci erau acoperite de strigătele mânioase ale bărbaţilor şi femeilor din sală. S-a prăbuşit în genunchi şi şi-a acoperit urechile, încercând să priceapă sensul poveştii lui Sir Caulder. Cu inima bubuindu-i în piept, a întors fiecare informaţie pe toate părţile, fără să bage în seamă loviturile ciocănelului şi răcnetele lui Zacharias.

Ştia că nu e vorba decât de o ultimă încercare de a-l salva, dar nu s-a putut abţine să cocheteze puţin cu ideea. Dacă *era* fiul Lordului Raleigh, asta ar fi explicat capacitatea lui de a invoca – atât de rar întâlnită la cei de rând care nu aveau nicio legătură de rudenie cu nobilimea. Perioada se potrivea oarecum. Dar asta era tot. La fel ca în cazul teoriei lui Arcturus cum că ar fi fratele lui vitreg, erau şi aici mari goluri, care trebuiau explicate… aşa cum ardea de nerăbdare Rook să sublinieze.

— E absurd, a zis acesta, după ce larma s-a stins treptat, sub privirea de gheaţă a Regelui Harold, care se ridicase din nou în picioare, ca să

potolească publicul. Chiar dacă te-am crede – şi avem motive să bănuim că ai fi gata să minţi ca să-l protejezi pe Fletcher –, de ce ar fi ajuns acel nou-născut tocmai la hotarul de nord, câtă vreme Raleighshire e cel mai sudic punct al Imperiului? Ce motiv ar fi putut avea Edmund Raleigh să îşi trimită copilul acolo?

— Pentru că nu ştia în cine poate avea încredere! a răspuns Sir Caulder pe un ton răstit şi a lovit cu pumnul în pupitrul din faţa lui. Cineva voia să îi vadă familia moartă, vreun aliat ori un om al acestuia i-a condus pe orci direct la uşa lor. Lordul Raleigh ştia că fiul lui nu ar fi în siguranţă nicăieri în imperiu, aşa că l-a trimis în singurul loc unde nici măcar regele nu s-ar fi putut atinge de el. La elfi.

— Şi după aceea? Demonul l-a lăsat în Pelt pentru că s-a rătăcit? a comentat batjocoritor Charles.

— Lordul Raleigh a murit. Grifobuha a dispărut în eter, aşa cum se întâmplă cu toţi demonii ai căror stăpâni mor, căci nu îi mai leagă nimic de lumea noastră. Nu avea să reuşească să ajungă până la hotarul elfilor; a fost un noroc, sunt convins, că a putut veni până la Munţii Dinte-de-Urs, şi-a spus Sir Caulder sincer părerea, iar Fletcher a văzut că unii dintre nobili dădeau aprobator din cap. Aşa că – a continuat el – a lăsat băiatul cât a putut de aproape de graniţă, într-un loc în care să fie găsit – chiar lângă poarta satului Pelt. Gol şi singur, dar plângând destul de tare încât să îl găsească un fierar din partea locului.

Lucrurile se legau, şi-a dat seama Fletcher, dacă eşti dispus să le crezi. Dar băiatul ar fi putut fi lăsat oriunde – într-un orfelinat sau în casa unui prieten. Oare chiar şi-ar fi trimis Lordul Raleigh băiatul la elfi? Şi asta dacă Sir Caulder spune adevărul. Fletcher a clătinat sceptic din cap. Nu era suficient, chiar dacă el spera în adâncul inimii că era adevărat.

— De ce? nu s-a putut abţine Charles. De ce nu ai spus nimănui despre asta? Despre nou-născut şi despre intrarea secretă, despre toate astea?

Sir Caulder a oftat şi umerii i-au căzut, iar el şi-a ferit privirea de Fletcher. Şi-a lăsat capul în jos, căci îl părăsise curajul.

— Mi-a fost frică. Mi-a fost frică să nu mă ucidă trădătorul dacă aş fi spus cuiva, ca să înlăture bănuielile. M-am temut că, dacă s-ar afla că băiatul a scăpat cu viaţă, ar începe să îl caute. De asta am şi acceptat postul la Vocans, în speranţa că va reuşi cumva să ajungă la Academie. Şi a reuşit.

Au răsunat strigăte alarmate în momentul în care Zacharias s-a ridicat brusc în picioare şi, fără să ţină seama că Regele Harold încerca să îl oprească, s-a repezit înspre Sir Caulder.

— Nu cred o iotă! Ai născocit povestea asta ca să-i scapi pielea prietenului tău, pe socoteala memoriei prietenului meu, care nu mai e în viaţă! Ultimele cuvinte i le-a răcnit lui Sir Caulder în faţă şi şi-a aşezat cu putere mâinile de o parte şi de alta a podiumului. Fără ca măcar să clipească, Sir Caulder şi-a şters, calm, câţiva stropi de salivă de pe faţă.

— Decizia asta îi aparţine regelui. Fie crede că Fletcher e de neam nobil şi îl iartă de acuzaţia asta născocită, de dragul părinţilor lui, fie poate hotărî să nu facă nimic şi să îl lase să moară, a spus Sir Caulder.

I-a susţinut privirea lui Zacharias până când nobilul şi-a întors-o, scârbit.

— Tu crezi aşa ceva, Harold? l-a întrebat Zacharias, sceptic, în mod clar, omul nu e în toate minţile. Edmund şi Alice nu merită să le pătezi memoria numai pentru ca ţicnitul ăsta bătrân să poată salva viaţa unui ucigaş.

Fletcher a observat speranţă în privirea Regelui Harold când acesta s-a ridicat şi, oftând adânc, i s-a alăturat lui Zacharias în faţa podiumului. Băiatul a simţit cum acea speranţă se răsfrânge în inima lui.

Înainte ca Harold să apuce să spună ceva, Sir Caulder a făcut o ultimă încercare, iar vocea îi tremura de emoţie.

— Regele meu. I-am iubit pe cei din familia Raleigh ca şi cum ar fi fost sânge din sângele meu. Le sunt dator cu viaţa şi mai mult decât atât, pentru că am dat greş şi nu am reuşit să îi protejez. Fac asta pentru ei, ca să rămână în viaţă copilul lor, nu din loialitate pentru un student.

Harold a ridicat mâna, pentru ca bătrânul să tacă.

— E o poveste trasă de păr, pe care mi-aş fi dorit să o fi auzit cu mulţi ani în urmă, l-a dojenit el. S-a pornit un război din pricina întâmplărilor din acea noapte. A spune o versiune incompletă a

acelei poveşti se apropie de trădare.

— Aşa, aşa, a zis Zacharias şi a dat aprobator din cap.

— Dar… Nu pot curma viaţa băiatului şi să am conştiinţa împăcată, chiar dacă nu i se poate dovedi originea nobilă. Mai ales tu, Zacharias, ar trebui să înţelegi asta. O să consider că e de viţă nobilă şi o să îl graţiez de toate acuzaţiile, în memoria lui Edmund şi Alice Raleigh.

Se terminase. Şiretlicul lui Sir Caulder îşi atinsese scopul. Fletcher s-a simţit cuprins de uşurare, în timp ce Othello îl bătea cu mâna pe spate. Primul lui gând s-a îndreptat către Berdon. Avea atâtea să îi spună. Nu mai putea de fericire. Reuşise cumva să iasă învingător.

Dar, în acel moment, a răsunat o voce glacială, tremurândă:

— *Există* un mod de a o dovedi.

Era fostul rege. Fletcher s-a întors şi a văzut că Lady Faversham îl ajuta să se ridice. Acum, că putea să o vadă bine, Fletcher şi-a dat seama că fusese foarte atrăgătoare în tinereţe, cu pometii ei delicaţi şi cu părul bogat, argintiu, care i se unduia până la talie. Ochii ei însă arătau că era doar o frumuseţe de suprafaţă, căci în ei se citea o ură nestăpânită.

— Familia Raleigh a avut un demon unic, care a fost transmis din generaţie în generaţie, până când a fost ucis, acum câteva sute de ani. Acesta e motivul pentru care pe blazonul de pe uniforma lui Sir Caulder apare imaginea unei Manticore, nu-i aşa, fiule? a continuat Regele Alfric şi, luând un

baston lung, aşezat la îndemână, s-a îndreptat şontâcăind să se alăture celorlalţi.

Ăsta era omul de care se temea atât de tare Regele Harold? Bătrânul stafidit din faţa lor nu părea un adversar atât de redutabil.

— Îţi aminteşti vechea poveste despre un al doilea fiu care a fost înţepat de Manticora fratelui său şi i s-a transmis darul invocării prin veninul acesteia? La fel ca în cazul prietenului nostru, Lordul Cavell, care a devenit invocator după ce a fost pârlit de flăcările Salamandrei inculpatului, a zis Regele Alfric, arătând înspre Didric cu un semn din cap.

— Rege Alfric, vă implor… a început Arcturus, dar a fost redus la tăcere de lovitura în coaste aplicată de Jakov.

— În cele din urmă, fratele mai mare a murit în prima rebeliune a gnomilor, astfel că al doilea fiu a devenit moştenitor, a continuat Alfric, fără să ţină seama de Arcturus. Începând de atunci, toţi primii născuţi ai urmaşilor lui, din neamul Raleigh, au devenit imuni la veninul de Manticoră.

— Asta e o legendă, o poveste, a zis Harold şi i-a zâmbit amabil tatălui său. Nici chiar Edmund nu o credea. Un degetar cu venin de Manticoră e destul ca să omoare zece bărbaţi. Numai un stăpân de Manticoră poate supravieţui acestei împunsături şi chiar şi, în acest caz, doar dacă veninul provine de la propria Manticoră, la fel cum un proprietar de Insectă ori de Arahnid este imun la veninul propriului demon.

Fletcher a înţeles că Harold vorbeşte pentru

public, însă el ştia deja toate acestea de la cursul de demonologie. La acea vreme, socotise că e o informaţie inutilă. Cât de tare se înşelase!

— Nu îmi da mie lecţii ca unui copil neştiutor, s-a răstit Alfric la el şi s-a apropiat şontâc-şontâc de Fletcher, ca să îi studieze chipul.

Privirea îi era rece şi cercetătoare şi i se citea în ea o pornire sadică.

— În mod normal, băiatul ăsta ar trebui executat – o pedeapsă potrivită pentru o crimă atât de odioasă. Nu am de gând să îţi tolerez închipuirile. E absurd să crezi că prostănacul ăsta îi are ca părinţi pe marele Edmund şi pe Alice Raleigh. Numai felul în care duhneşte e o dovadă suficientă pentru mine.

Alfric a chicotit ca pentru sine şi s-a întors lângă fiul lui.

Zâmbetul de pe chipul Regelui Harold a pălit, iar el i-a aruncat lui Fletcher o privire îngrijorată.

Inima lui Fletcher a fost încă o dată cuprinsă de deznădejde într-o strânsoare ca de menghină, care creştea cu fiecare secundă. S-a clătinat pe picioare, şi doar mâna fermă a lui Othello l-a împiedicat să se prăbuşească.

— Am o propunere, a spus Alfric, lovindu-şi uşor bărbia cu degetul, cu privirea ridicată în tavan. Haideţi să administrăm veninul. Dacă băiatul moare, ei bine, înseamnă că nu e fiul lui Raleigh şi merită moartea decisă de juriu. Dacă supravieţuieşte… îţi dau permisiunea să îl achiţi.

Harold s-a făcut roşu la faţă auzind cum îi vorbeşte tatăl său. La urma urmei, el era regele şi,

în plus, era bărbat în toată firea. Nu avea nevoie de permisiunea bătrânului dacă ar fi vrut să facă ceva. Câteva clipe, Fletcher l-a văzut luptându-se să ia o hotărâre, apoi şi-a plecat umerii şi i-a adresat fostului rege o scurtă înclinare din cap. Nu era capabil să-şi înfrunte pe faţă tatăl, cel puţin nu în public. Nu încă.

— Mă văd obligată să obiectez, a spus căpitanul Lovett, care şedea în continuare pe bancă. Împunsătura de Manticoră provoacă o moarte cumplită. Poate dura ore întregi şi în tot acest timp agonia e îngrozitoare.

— Atunci o să îi administrăm doza maximă! a mormăit Alfric. Ar trebui să îl omoare destul de repede.

— Nu asta am vrut să spun… a început Lovett să spună, dar mâna ridicată a lui Alfric i-a tăiat vorba.

— Din fericire, avem în sală un invocator care deţine o Manticoră. Nu-i aşa, Charles? a spus Alfric, arătând înspre inchizitorul cu părul negru.

— Un dar din partea mamei mele, când am intrat în Inchiziţie, a răspuns Charles Faversham, înclinând din cap. Mi se pare însă că domnia voastră i-aţi dat ei demonul.

— Într-adevăr, i l-am dat verişoarei mele, a spus fostul rege Alfric. Nu pot nega că mi-e dor de Xerxes, a fost preferatul meu câţiva ani buni. De ce nu îl invoci? Sunt sigur că nu a avut ocazia să înţepe nimic de ceva vreme.

— Am înţeles, Sire, a răspuns Charles şi a pus un genunchi în pământ.

A pocnit din degete înspre una dintre gărzi, care a mers în spatele podiumului, de unde i-a adus un tub lung. Cu multă îndemânare, Charles a scos dinăuntru un sul de piele şi l-a desfăşurat pe podea.

Şi-a pus mâna pe pentagrama imprimată pe piele şi a închis ochii, încruntând din sprâncene din pricina concentrării. Pentagrama a început să vibreze şi a răspândit o strălucire albăstruie, puternică, în ciuda luminii puternice din sală. Au apărut nişte raze de lumină albă, care s-au îmbinat şi s-au unit, dând naştere unei mase diforme, care treptat a prins contur. În câteva clipe, şi-a făcut apariţia o creatură uriaşă, iar lui Fletcher i s-a oprit răsuflarea.

Xerxes era un armăsar pursânge masiv, care stătea aplecat peste Fletcher. Membrele şi trupul lui aveau musculatura unui leu şi erau acoperite cu un strat gros de blană întunecată, de culoarea mov. Avea coama neagră, stufoasă, iar între firele ei de păr erau presăraţi nişte ţepi ascuţiţi, care zăngăneau când creatura scutura din capul ei de leu. Avea botul scurt, o gură imensă, dar ochii aduceau cu cei de om, cu irisul albastru deschis, şi îi aţinteau pe ai lui Fletcher cu o curiozitate insaţiabilă.

Dar toate astea erau neînsemnate în comparaţie cu coada neagră, de scorpion, care pornea de la baza şirei spinării şi se unduia hipnotic, asemenea unui şarpe pe cale să atace. În vârful acului lucios se ivise o picătură galbenă ca puroiul şi de două ori mai vâscoasă.

— A, uite-l şi pe micul ştrengar, a zis Alfric şi s-a apropiat cu mersul lui greoi, ca să mângâie coada Manticorei. E un exemplar superb. Mă bucur că l-ai îngrijit atât de bine.

— *Micul ştrengar*, a rostit Othello. E un monstru!

Alfric şi-a aţintit privirea asupra lui.

— Gărzi, luaţi-l pe gnom de aici şi să îl ţină cineva pe jupânul Wulf. Vreau nişte muschete îndreptate înspre căpitanii Arcturus şi Lovett. Sentimentele lor pentru băiat i-ar putea face să comită nişte fapte de care s-ar putea să le pară rău după aceea.

Fletcher a auzit ţăcănitul produs când cremenea a fost trasă, în momentul în care gărzile şi-au ridicat armele. Othello a scăpat o sudalmă când Jakov l-a apucat de păr şi l-a târât de acolo, cu lanţurile hârşâind podeaua. Dar Fletcher nu vedea nimic altceva decât acei ochi stranii, hipnotici, în momentul în care Manticora a făcut un pas în spate.

— Vă sfătuiesc pe toţi să priviţi cu atenţie, a spus Charles pe un ton jovial. Nu aveţi des ocazia să vedeţi veninul de Manticoră în acţiune şi cu atât mai puţin în doză maximă. Cu toate că aceia dintre voi cu un stomac mai sensibil s-ar putea să îşi dorească să părăsească sala.

Acul s-a unduit înapoi, îndoindu-se precum coarda unui arc înainte de a slobozi săgeata. Apoi a rămas complet nemişcat, căci Xerxes aştepta instrucţiuni de la stăpânul lui. Charles a ridicat mâna, gata să dea ordinul.

Manticora torcea cu înfrigurare, apoi cineva l-a apucat pe Fletcher de braţ şi băiatul a auzit glasul lui Didric croncănindu-i la ureche:

— Nu te mişca. Nu vrem să rateze tocmai acum, nu-i aşa?

O altă mână, mai mare, s-a întins peste umărul lui şi a tras de jiletcă să o descheie, sfâşiind stofa jerpelită, ca să îi dezvelească pieptul.

— Sacrificiul tău nu are niciun rost, Fletcher, a şuierat Zacharias, iar Fletcher i-a simţit în ceafă răsuflarea fierbinte. Nu ai făcut decât să amâni inevitabilul. Gnomii o să primească o lecţie binemeritată, într-un fel sau altul. Păcat că nu o să poţi vedea şi tu.

Cei doi nobili i-au întins lui Fletcher braţele în lături, până când a simţit că umerii o să-i sară din articulaţii. A îngenuncheat, iar Manticora a făcut un ultim pas, bine cumpănit, în faţă.

— Prizonierul este pregătit, Sire! a strigat Charles, cu vocea piţigăiată din pricina entuziasmului. Să începem *testul*?

— Dă-i drumul! s-a mărginit să răspundă Alfric.

Mâna lui Charles a coborât brusc, moment în care acul a ţâşnit înainte, şuierând prin aer. S-a auzit un pocnet cumplit în clipa în care vârful a pătruns prin pielea lui Fletcher chiar sub stern, iar băiatul a urlat, căci simţise ca şi cum pieptul i-ar fi fost străpuns de o sabie. Apoi acul umflat a început să pulseze în timp ce pompa veninul.

Fletcher s-a lăsat la podea, în timp ce lichidul i se răspândea clocotind prin corp, precum un drog în sânge. Apoi a început durerea, ca şi cum un foc

dinlăuntrul lui i-ar fi topit carnea de pe oase. Simţea că nervii îi urlă de durere, iar muşchii i-au fost cuprinşi de spasme, ceea ce l-a făcut să se zvârcolească în convulsii pe podeaua rece a sălii de tribunal.

Simţea că în curând o să îl învăluie întunericul şi aştepta momentul ca pe o izbăvire. Orice era de preferat acestei suferinţe atroce. Până şi moartea.

Chiar în clipa în care – binecuvântată uşurare – îşi pierdea cunoştinţa, a mai auzit croncănitul lui Didric răsunând parcă de undeva, de foarte departe:

— Adio, Fletcher Wulf!

Capitolul 13

Aproape că nu mai simţea durere, nimic mai mult decât o zvâcnire surdă în întuneric. Ar fi atât de uşor să nu se mai împotrivească. Să devină infinit şi neant deopotrivă. Să fie liber.

Dar ceva îl chema, în acea întunecime nemărginită. Un alt suflet, pierdut, cum era şi el. Ignatius.

Simţea iubire. Aceasta l-a împiedicat pe Fletcher să se prăbuşească, deşi era aplecat peste marginea abisului. Ignatius îl striga. A simţit legătura dintre ei destrămându-se, tot mai slabă. Dar Ignatius nu avea de gând să cedeze. Ultimul fir a rezistat, aşa că l-a tras înapoi de pe buza prăpastie! Fletcher a deschis ochii.

Pereţii şi tavanul încăperii erau făcuţi din lemn brut, neted, străbătut de fibre spiralate. Nu exista

o uşă propriu-zisă, ci doar o deschizătură care dădea într-un coridor întunecos. Lucrul cel mai ciudat, încăperea era luminată de vase cu globuleţe strălucitoare de lumină gălbuie, care se mişcau haotic, ca nişte flame magice.

Era culcat pe un soi de pat. Asemenea unui prunc înfăşat, era înfăşurat în piei groase de căprioară, ca într-o crisalidă de căldură.

— Te-ai trezit, a răsunat o voce blândă, melodioasă.

Deasupra lui a apărut un chip cu nişte ochi albaştri, strălucitori, şi a descoperit astfel că stătea cu capul în poala cuiva. Bărbia i-a fost gâdilată de şuviţe de păr de culoarea aurului alb, astfel că şi-a dat seama că se uită la Sylva, de jos în sus.

— Sylva! a rostit Fletcher şi s-a ridicat, tresărind de durere.

Corpul îl durea atât de tare, de parcă tocmai s-ar fi trezit după o încăierare din care ieşise cotonogit. Cotonogit zdravăn.

— Stai cuminte, a zis Sylva şi l-a împins uşurel să se întindă la loc. Ai primit o doză maximă de venin de Manticoră. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Fletcher s-a culcat confortabil în poala ei, relaxându-se pe dată. I-a simţit degetele dându-i la o parte părul răvăşit de pe faţă, apoi un burete moale ştergându-i fruntea.

— Ai noroc că erai aproape de hotarele noastre. Am folosit leacuri elfice ca să scoatem veninul din corp. Nici măcar magia pentru vindecare pe care Imperiul se bazează atât de mult nu ar fi avut niciun efect în cazul ăsta.

Fletcher i-a zâmbit şi, de data asta, ea i-a îngăduit să se ridice uşor în şezut şi să îşi treacă picioarele peste marginea patului. Se afla pe un fel de poliţă ciudată, care părea a ieşi direct din perete. Era acoperită de un strat gros de muşchi verde, pe post de saltea.

S-a înroşit pentru o clipă când şi-a dat seama că era îmbrăcat doar într-o tunică simplă, albastră, şi în izmene, iar în picioare avea nişte papuci moi, de pâslă. S-a întrebat absent cine l-o fi îmbrăcat, sperând să nu fi fost Sylva.

— Îmi pare bine să te văd, a spus el în cele din urmă, cuprinzând-o în braţe.

Sylva l-a îmbrăţişat şi ea şi au rămas aşa o vreme, bucurându-se de revedere.

Fletcher a cercetat-o cu privirea pe vechea lui prietenă. Sylva purta o tunică verde de catifea, tivită cu blană şi brodată cu cerbi înfăţişaţi în plin salt, la fel de detaliat şi de elaborat ca într-un tablou desăvârşit.

Nu era sigur dacă era din pricină că nu mai văzuse o fată de vârsta lui de mai bine de un an, dar Sylva i se părea lui Fletcher mai frumoasă decât oricând, mai ales aşa, înveşmântată în straie elfice. Ea i-a evitat privirea prea directă şi, sărind de pe pat, a fluierat ascuţit din degete.

Sariel a năvălit pe uşă. Canidul cu blană aurie era mai mare decât ultima dată când o văzuse el şi îi amuşina cu entuziasm picioarele. Fletcher a rezistat pornirii de a o mângâia, căci ştia ce urmări ar fi avut un asemenea gest la adresa demonului altcuiva. A întins în schimb mâna, ca să i-o

miroasă, iar Sariel i-a atins prietenoasă degetele cu botul ei umed.

Acest scurt contact cu demonul i-a reamintit să îl invoce pe Ignatius, care şi-a făcut apariţia ciripind vesel. Fletcher l-a luat în braţe şi şi-a lipit corpul cald al demonului de piept.

— Aşadar… leacul vostru m-a salvat. Până la urmă, nu sunt nobil, a zis el, punând capăt tăcerii stânjenitoare.

A simţit o uşoară dezamăgire. Pentru câteva clipe, crezuse că ştie cine îi sunt adevăraţii părinţi.

— Nu chiar. Ştiu că sunt multe de înţeles. Regele Harold te aşteaptă, o să-ţi explice el tot. Crezi că eşti în stare să mergi? l-a întrebat Sylva.

— O să încerc.

S-a ridicat cu greu, clătinându-se pe picioare, aşa că Sariel şi-a strecurat botul sub braţul lui şi l-a împins uşor, pentru ca mâna lui Fletcher să se sprijine de spinarea ei, iar Ignatius a luat poziţia lui obişnuită în jurul gâtului stăpânului său. Acesta s-a sprijinit de Sylva şi au ieşit şontâc din încăpere.

Sylva, care deschidea calea, a luat unul dintre vasele de pe perete şi l-a scuturat. Înăuntru au început să zburătăcească licurici micuţi, dar câţiva au rămas pe fundul recipientului şi se hrăneau cu un lichid vâscos.

— Nectar, i-a explicat Sylva, văzându-l pe Fletcher că se holbează la vas. Îl folosim ca să îi prindem înainte de apus, iar dimineaţa le dăm drumul. Noi nu folosim torţe care scot fum.

Dar Fletcher abia dacă o asculta, căci ieşiseră la lumină. S-a clătinat din nou, dar de data asta nu

din pricină că era slăbit.

Se aflau la sute de metri deasupra pământului, pe o ramură groasă cât un trunchi de copac foarte mare.

Pretutindeni în jur, se întindea o reţea de structuri asemănătoare, cu frunze ca de stejar, destul de mari încât să poată servi drept acoperiş unei case. S-a întors şi a văzut că ieşiseră dinlăuntrul unui copac uriaş, al cărui trunchi era mai mare decât cea mai înaltă clădire din Corcillum. Împrejur, erau alţi copaci la fel de mari precum cel pe care stăteau ei, ale căror vârfuri păreau că ajung până la cer. Întreg decorul era scăldat în lumina portocalie a amurgului, căci soarele se pregătea să apună.

— Pădurea întinsă. Căminul nostru, a spus Sylva cu mândrie, conducându-l pe cărarea lată.

Pe crengile acoperite de muşchi de deasupra şi de sub ei, Fletcher a văzut alţi elfi, care mergeau liniştiţi de colo-colo. Câţiva s-au oprit să se uite miraţi la el, unii făceau cu mâna, alţii clătinau din cap. Oare când or fi văzut ultima dată un om? Cât despre el, nu văzuse niciun alt elf în afară de Sylva şi i s-a părut fascinant că aveau toţi osatura ei delicată şi părul pal.

— Atenţie la picioare, l-a îndemnat Sylva, arătându-i un pod care lega o creangă de o alta.

Era făcut din nişte rădăcini ciudate, asemenea viţei-de-vie, care se încolăceau şi se îmbinau pentru a putea fi trecut cu piciorul, cu balustrade de o parte şi de alta. Când a păşit pe el, Fletcher l-a simţit trainic, de parcă ar fi fost tăiat în piatră.

Au mers în tăcere o vreme, în lumina aurie a apusului, care se strecura printre frunze. Drumul i-a adus mai aproape de pământ, deşi Fletcher şi-ar fi dorit să ajungă tocmai în vârf, ca să poată privi peste Pădurea întinsă şi să zărească Munţii Dinte-de-Urs.

În cele din urmă s-au oprit, iar Sylva a chemat un elf aflat în apropiere, când au ajuns pe următoarea creangă, şi i-a vorbit într-o limbă melodioasă. Elful a înclinat respectuos din cap, apoi a sărit pe creanga de dedesubt, sprinten ca o veveriţă.

— Iartă-mă că am vorbit în limba elfă, a zis Sylva şi s-a înroşit. Eu am fost dată să învăţ multe limbi, chiar şi runele orcilor, dar ceilalţi elfi de rang înalt nu au fost la fel de norocoşi. L-am trimis după Regele tău.

— Nicio problemă, i-a răspuns Fletcher şi a zâmbit. Mi-a plăcut.

Se aflau pe o ramură netedă, plată, la numai câţiva zeci de metri deasupra pământului. Sylva l-a condus înspre marginea acesteia, unde s-au aşezat unul lângă altul şi au privit jos, în pădure.

— Voiam să vezi asta, i-a spus Sylva şi a arătat cu mâna înspre întinderea de sub ei.

Cirezi de căprioare se mişcau agale acolo, jos, un şir fără sfârşit de copite care loveau cu zgomot surd pământul. Pe margini, cerbi uriaşi îşi zăngăneau coarnele în timp ce se aplecau şi săreau într-o parte, întrecându-se să câştige atenţia ciutelor care păşteau în apropiere.

Erau un amalgam de nuanţe de cenuşiu şi de

maroniu şi de pete albe. Unele căprioare erau mici, altele mai mari, iar elanii uriaşi, cu coarne mari, se mişcau pe lângă ele cu paşi greoi.

Pământul era acoperit cu un strat gros de muşchi verde, lucios, la fel ca acela din care era făcută salteaua patului în care zăcuse el. Căprioarele păreau că-l savurează, căci rupeau partea de deasupra şi o rumegau încet, transformând-o într-o pastă moale, care forma pete verzui pe marginile gurii lor.

— Acestea sunt bogăţia poporului nostru. Marile Cirezi ale pădurii. La noi cresc toate speciile de căprioare de pe pământ, i-a explicat Sylva, cu mâna întinsă înspre ciutele de jos.

Fletcher s-a întors să privească în spate şi a văzut un cârd nesfârşit de căprioare dispărând în adâncul pădurii. Pesemne că erau cu miile – de diferite mărimi şi soiuri, de la cerbii mici, lătrători, muntiacii, cu dinţii de sus lungi ca nişte colţi, până la cerbii roşii, care se luptau sărind de colo-colo şi încleştându-şi ramurile bogate ale coamelor.

— Ia te uită la puii ăia, sunt pe puţin o sută, a zis Fletcher arătând înspre un cârd de căprioare de la marginea turmei.

Erau micuţe, cu puţin mai mari decât un iepure sălbatic.

— Unde sunt mamele lor? a întrebat el.

— Nu sunt pui, sunt cerbi pudu, a spus Sylva izbucnind în râs. Vezi cele două ţepuşe din creştetul lor? Acelea sunt corniţele masculilor.

— O, a zis Fletcher, minunându-se de creaturile acelea atât de mici. Chiar că aveţi toate speciile.

— Cirezile ne dau toate lucrurile de care avem nevoie: blănuri şi piei pentru îmbrăcăminte şi pentru pături, carne şi lapte pentru hrană, oasele şi coarnele pentru cioplit, tendoanele, şi pielea netăbăcită pentru corzile de arc şi pentru cusut. Ba chiar topim şi grăsimea ca să facem untură, săpun, lumânări şi lipici.

A arătat înspre marginea îndepărtată a cirezii, unde Fletcher a putut vedea elfi călare pe elani de felul celor pe care îi văzuse în amintirile lui Ignatius, la fel de mari ca nişte armăsari, dar cu nişte coarne ample, pe care le mişcau ameninţător unul spre altul, împungându-se cu ele. Ignatius i-a recunoscut şi a scos un strigăt ascuţit, care i-a alarmat pe călăreţii de jos.

Elfii aveau arcuri pe spate şi nişte beţe lungi şi flexibile cu un lasou în vârf, pe care le mişcau uşor, ca să aducă ciutele rătăcite înapoi în cireadă. Părul lung li se revărsa pe umeri în valuri, în nuanţe brune, roşcate şi castanii, fiind diferit de al elfilor pe care Fletcher îi văzuse în copaci. Purtau mantii din blană de lup, iar falca superioară a animalului le venea deasupra sprâncenelor, ca un coif.

— Elfii noştri de pădure le păzesc, le vindecă rănile şi le ajută să fete, le mână pe poteci sigure şi le apără de prădătorii din codru.

În timp ce Fletcher privea, o pasăre uriaşă a coborât vijelios de undeva de deasupra şi s-a aşezat pe încheietura unui elf.

Şi-a înfipt ghearele într-o apărătoare pentru încheietură din piele groasă, iar elful i-a dat o bucată de carne crudă drept recompensă.

— Ţineţi vulturi ca animale de companie? a întrebat Fletcher. De ce?

O clipă, s-a temut că pune prea multe întrebări, dar Sylva i-a răspuns destul de repede. Părea încântată că el era atât de interesat de cultura poporului ei.

— Ţinem şi vulpi, aşa cum voi aveţi câini. Dar vulturii sunt destul de puternici să înhaţe în gheare chiar şi un lup la nevoie, plus că păzesc cireada de hoardele care se ţin întotdeauna pe urmele ei. Nu reuşim însă niciodată să ţinem în siguranţă toate căprioarele, e pur şi simplu prea multă hrană într-un singur loc.

Fletcher a urmărit cum un elf de pădure din apropiere a şfichiuit din băţ şi a prins în lasou picioarele unui pui care se îndepărtase, trăgându-l înapoi în cireadă, la loc sigur, ca pe un pui de găină legat fedeleş.

Fletcher avea de gând să continue cu întrebările, dar cineva şi-a dres glasul în spatele lui.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus, Sylva, a răsunat glasul Regelui Harold, care s-a aşezat lângă ei. Ne vedem la întrunirea consiliului.

— Întrunirea consiliului? a întrebat Fletcher, dar Sylva s-a mulţumit să îi zâmbească şi l-a strâns de umăr în timp ce se ridica să plece.

Apoi s-a făcut nevăzută, lăsându-l pe Fletcher singur cu regele.

Capitolul 14

— Aşadar, încă eşti cu noi, Fletcher, a spus Harold.

Şedeau şi priveau cirezile de căprioare de dedesubt. Lumina soarelui la apus arunca pete de umbră pe solul în mare forfotă al pădurii, iar Fletcher a auzit în depărtare urletul sumbru al unui lup.

— Aşa se pare, a răspuns el, ferindu-şi privirea de a regelui.

— Lucrurile au fost foarte nesigure o vreme. Nu am crezut că o să rezişti. Te-ai zvârcolit de durere aproape toată noaptea.

— Le sunt foarte îndatorat elfilor. Şi majestăţii voastre, se pare. Nu îmi pot imagina cum aţi reuşit să îi convingeţi pe toţi să mă trimită la elfi, ca să mă vindece, odată ce aţi aflat că nu sunt imun la venin, a bâiguit Fletcher.

— O, nu. Eşti în mod sigur imun. Dar dacă introduci în corpul cuiva destul lichid acid, toxic, nu o să se prea mai poată ţină pe picioare, fie că e imun ori ba. La doza aia ar fi trebuit să mori în câteva minute, dar după ce a trecut o oră în care te-ai zvârcolit pe podea, am ştiut cu toţii. Elfii nu au făcut decât să îţi scoată veninul din organism.

Fletcher era uluit. Deci chiar era imun. Chiar era un Raleigh. Părea ireal. Cu neputinţă.

— Te am graţiat, dar ar trebui să mai ştii că încă se discută despre vinovăţia ta printre nobili, aşa că s-ar putea să ai parte de ceva duşmănie în viitor, a continuat Harold. Cei mai mulţi sunt de acord că nu ai făcut altceva decât să îţi aperi prietenul gnom. Cred că ştii de ce parte sunt verii

tăi, nu?

— Veri? a întrebat Fletcher, încă buimac.

— Alde Forsyth. Răposata ta mamă şi mama lui Tarquin şi a Isadorei erau gemene identice, Alice şi Josephine Queensouth – se pare că gemenii sunt ceva obişnuit în familie. Tatăl tău, Edmund, s-a însurat cu Alice, iar Zacharias, cu Josephine. Eram cu toţii prieteni din copilărie, pe vremea aia; toată lumea ştia că aveau să se căsătorească… Dar nu despre asta am venit să vorbesc cu tine. Vreau să vorbim despre moştenirea ta sau, mai degrabă, despre lipsa ei.

Fletcher nu a zis nimic, căci era deopotrivă încântat, şi întristat de ceea ce aflase. Părinţii lui îl doriseră. Nu fusese abandonat ca să moară… ci ca să trăiască. Cu toate astea, nu avea să-i întâlnească niciodată, nici să le audă glasurile.

— Nu-mi pasă de moştenire, a mormăit el. Îmi era bine cum eram înainte.

— Oricum ar fi, ai dreptul să afli ce s-a întâmplat cu averea familiei tale. Fiind rudele cele mai apropiate, familia Forsyth a moştenit toţi banii părinţilor tăi, pământurile şi proprietăţile.

Harold s-a oprit, stânjenit, şi şi-a dres vocea. Apoi a continuat:

— Dată fiind presupusa ta crimă, au spus că nu ar trebui să mai fi în viaţă şi că, prin urmare, nu meriţi să primeşti nimic înapoi. Eu am fost de altă părere. Aşa că am ajuns la o înţelegere. Ei urmează să păstreze toţi banii şi pământurile mănoase din centrul Imperiului. În schimb, îţi înapoiază locul tău de baştină. Raleighshire.

Fletcher a făcut ochii mari.

— Ce înseamnă asta?

Ştia foarte puţin despre pământurile din Imperiu, iar despre cele ale familiei Raleigh, şi mai puţin.

— După ce părinţii tăi şi oamenii lor au murit, clădirile au căzut în paragină, iar satele mărginaşe au fost părăsite, a spus Harold şi a clătinat mâhnit din cap. În afară de soldaţii care păzesc trecătoarea din munţi şi intrarea nu-chiar-secretă, nu mai e niciun suflet în jur, pe o rază de sute de kilometri. E cu adevărat un ţinut pustiu. Dar îţi aparţine, poţi face ce vrei cu el. Măcar atât să fac şi eu, ţinând seama de sacrificiul pe care l-ai făcut tu pentru mine. Nu o să-l uit prea curând.

Fletcher a înclinat din cap. I se părea că totul e ireal. Era o întindere de pământ – care fusese acolo dinainte şi avea să rămână tot acolo mult după moartea lui. Ce importanţă avea cine era proprietarul? Nici măcar nu mai era locuit.

— Mai am ceva pentru tine. Cum să îţi explic? a continuat Harold, frecându-se la ochi. Te-ai întrebat vreodată cum au trecut demonii din generaţie în generaţie în familiile nobile, chiar şi atunci când părinţii îşi află moartea departe de casă? Demonul ar trebui să dispară înapoi în eter după moartea stăpânului, corect?

Fletcher a încuviinţat din cap.

— Noi, invocatorii, ştim ce risc ne asumăm luptând tot timpul în câte un război. Aşa se face că un invocator îşi va lăsa întotdeauna pergamentele pentru invocarea demonilor lui unui prieten de

încredere, astfel încât, în eventualitatea unei morţi premature, copilul lui să primească pergamentul şi să invoce demonul, aducându-l înapoi din eter. În cazul tatălui tău, eu am fost acel prieten de încredere.

Harold s-a ridicat în picioare şi Fletcher a făcut la fel, nesigur de el. Regele a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un rulou de pergament, legat strâns cu un şnur roşu. Din celălalt buzunar, a scos un sul de invocare, care avea în centru o pentagramă cu cod gravată în relief. A pus-o cu grijă jos, la o oarecare distanţă de ei, în mijlocul crengii.

— Canidul lui Edmund a murit în acel atac, ca şi Vulpidul mamei tale. Dar Grifobuha care te-a dus la Pelt, acel demon s-ar putea să fie încă viu, pe undeva prin eter. Ăsta e pergamentul. Sulul de invocare are o pentagramă cu cod; aşa cum ştii, e necesară la invocarea unui demon din eter.

Lui Fletcher îi tremurau mâinile când a desfăcut şnurul, cu grijă să nu rupă materialul prăfuit când l-a desfăcut. Cerneala era ştearsă, aprobe un maroniu închis, dar cuvintele puteau fi citite fără probleme.

— Eu aş infuza mai întâi Salamandra, l-a sfătuit Harold, înainte să apuce Fletcher să citească. Nu e un lucru nemaiîntâlnit ca un demon tocmai invocat să atace un alt demon pe care nu îl cunoaşte, înainte să ajungă sub deplinul control al stăpânului lui.

Fletcher a încuviinţat din cap, amintindu-şi felul în care Ignatius îl atacase pe Didric fără să i

se ceară asta. Cam fără chef, l-a infuzat pe Ignatius într-o rază de lumină violetă.

— Poţi începe, a spus Harold, întărindu-şi îndemnul printr-un gest din cap.

— *Doh rah go şi mai lo go*.

Cu fiecare cuvânt, vocea lui Fletcher devenea tot mai sigură, răsunând din ce în ce mai tare, până când căprioarele aflate chiar sub ei s-au împrăştiat care încotro, derutate.

— *Fai lo go di ai lo go*.

Pentagrama a început să pâlpâie cu o licărire purpurie, iar vederea lui Fletcher percepea culoarea la intensitate maximă, la fel cum se întâmplase cu ani în urmă, în cimitirul din Pelt. Un glob violet a apărut deasupra stelei şi a crescut până când a ajuns de mărimea unei roţi de trăsură, rotindu-se încetişor. A răsunat un soi de muget, iar Fletcher a auzit strigătele elfilor de pădure luaţi prin surprindere, iar întreaga cireadă de ciute a luat-o la goană peste întinderea de pământ, speriate de lumina strălucitoare şi de zgomot.

— *Lei go şi mai doh roh*!

În momentul în care s-au fost rostite ultimele cuvinte, globul a dispărut, iar în locul lui a rămas o creatură care fâlfâia din aripi.

— Scuzele mele, a zis regele şi a izbucnit în râs când, de jos, elfii de pădure au început să le strige ceea ce nu puteau fi decât blesteme elfice.

Dar Fletcher nu băga nimic din toate astea în seamă, căci noua conştiinţă din mintea lui nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci. În vreme ce spiritul lui Ignatius era un

amestec domol de emoţii şi intenţii, mintea acestei creaturi era pe cât de ascuţită, pe atât de rapidă, trecând de la un gând la altul cu o totală limpezime.

Demonul semăna la înfăţişare cu o bufniţă, cu faţa în formă de inimă, având corpul acoperit cu un prim strat de pene mai mici şi, peste ele, nişte pene mari, maroniu-roşcat. Dar, spre deosebire de o bufniţă, avea patru picioare de felină, precum şi coadă, urechi şi gheare de pisică, iar penajul pufos se îmbina cu blană. Şi, lucrul cel mai înduioşător, avea nişte ochi rotunzi, expresivi, la fel de albaştri că ai Sylvei, pe care îi aţintise, plini de curiozitate, asupra lui Fletcher.

— Grifobuha este un demon extrem de rar, aşa că s-ar putea să nu fi auzit de el până acum, a zis Harold, îndepărtându-se uşor de demon, care a scos un ţipăt nemulţumit. Aşa cum, probabil, ţi-ai dat deja seama, e un soi de hibrid între o bufniţă şi o pisică, de nivel patru. Tatăl tău îi pusese numele Athena.

— E superbă, a şoptit Fletcher, în timp ce îşi stabilea controlul asupra demonului, cum învăţase la Vocans.

Odată stabilită conexiunea cu Athena, i-a transmis intenţiile lui, îngăduindu-i să i le citească, aşa cum şi el le putea citi pe ale ei.

Grifobuha şi-a aplecat apoi capul într-o parte şi, dând o dată din aripi, s-a aşezat pe umărul lui Fletcher. Avea grijă să nu îl apuce prea tare cu labele, căci acestea aveau un vârf extrem de ascuţit, ceva între gheare de pisică şi gheare de

pasăre. Când a simţit spasmul de durere al lui Fletcher, şi le-a retras în teci cu un uşor şuierat.

— Cred că ar trebui să o infuzezi, să nu o vadă cineva, l-a îndemnat regele, privind prudent în jur. Elfii au cerut ca toţi demonii străini să fie permanent infuzaţi. Aş fi aşteptat, dar voiam să îţi dăruiesc demonul înainte ca Zacharias să revendice pergamentul. Îţi urez să te bucuri de ea.

Fletcher era dezamăgit, căci şi-ar fi dorit să ajungă să cunoască demonul mai bine, dar şi-a dus totuşi mâna deasupra umărului. Pentagrama a început să pâlpâie cu o licărire violetă, până când i-a simţit conturul fierbinte pe piele. A perceput o zvâcnire în minte şi Athena s-a desfăcut în raze de lumină albă, care i-au pătruns lui Fletcher în palmă. S-a clătinat sub efectul euforiei puternice produse de prima infuzie, în momentul în care conştiinţa lui şi cea a demonului au fuzionat, asemenea întâlnirii dintre două cursuri de apă.

A simţit cum rezerva de mana dinlăuntrul lui se dublează, iar firele care îl legau pe stăpân de demoni păreau că se împletesc. S-a simţit mai puternic, iar energia electrică pulsa de-a lungul conexiunii asemenea bătăilor inimii.

Cât despre spiritele celor doi demoni, acestea au rămas separate unul de altul, incapabile să perceapă gândurile celuilalt. *El* însă putea să le sesizeze intenţiile, căci aceştia priveau lumea prin ochii lui.

Mintea îi era foarte confuză, căci era atrasă în toate direcţiile de conştiinţele combinate ale celor doi demoni. Şi-a amintit că Seraph le vorbise la un

moment dat despre un invocator care avea zeci de Insecte. Nici nu îşi putea imagina cât de deconcertant trebuie să fie.

— Perfect! a zis Harold şi a înşfăcat sulul de invocare, apoi l-a îmboldit pe Fletcher să pornească de-a lungul crengii, înainte ca acesta să apuce să-şi recapete suflul.

Soarele dispăruse aproape cu totul după linia orizontului, iar regele a proiectat în aer un glob strălucitor, care le-a luminat drumul în timp ce înaintau de-a lungul crengii.

Ameţit încă după infuzie, Fletcher a văzut cum, pe crengile din jur, răsar alte luminiţe, dându-i la iveală pe elfii care cutreierau pe deasupra. Dar acestea nu erau flame magice.

Nişte ciuperci fosforescente, care înainte fuseseră doar nişte banale cute maronii crescute de-a lungul crăpăturilor din scoarţa acoperită de muşchi, răspândeau o lumină verzuie, intensă. Deasupra, de sub crengi strălucea o lumină albăstrie – erau licurici cu fire incandescente de mătase care atârnau asemenea unei pânze albastre de păianjen. Chiar pe când se minuna el, licuricii s-au ridicat de pe podeaua de lemn de dedesubt, un nor plutitor de scântei portocalii care se învârteau împrejurul lor. Era un caleidoscop de culori, care scălda întreaga reţea de crengi într-o lumină straniu de schimbătoare.

— Uimitor, nu-i aşa? a spus regele. Edmund mi-a scris despre toate astea, cu ani în urmă. Pe atunci venea des în Pădurea întinsă, ca să negocieze un acord comercial cu clanurile elfilor.

Arcuri, piele, blănuri şi leacuri – toate acestea erau mărfuri de foarte mare trebuinţă în Hominum. Visa la o societate în care elfii şi oamenii să poată circula unii prin teritoriile celorlalţi, cu comerţ liber şi cu libertate de mişcare pentru toţi. Totul s-a năruit, bineînţeles, odată cu moartea lui.

Fletcher a ascultat cu atenţie, sorbind până şi cea mai măruntă informaţie despre părinţii săi. Şi-ar fi dorit să ştie cum arătau. Şi-a dat seama, cu strângere de inimă, că ştia deja, oarecum. Nu o văzuse pe soţia lui Zacharias în public, în timpul Turneului şi la proces? Amintirile îi erau destul de vagi, dar îi apărea în minte imaginea unei doamne blonde, aşezate chiar lângă Lordul Faversham. A presupus că trebuie să fi moştenit părul negru de la tatăl lui.

— Ai putea să îmi spui mai multe… despre părinţii mei? a întrebat Fletcher cu sfială.

Harold a oftat din rărunchi şi l-a condus pe Fletcher către un pod care ducea la o altă creangă.

— Edmund a fost cel mai bun prieten al meu, iar Alice… ei bine… dacă lucrurile ar fi mers altfel, ar fi putut să fie soţia *mea*. Dar cu niciun chip nu aş fi putut să stau în calea fericirii lor. Tu eşti ceea ce mi-a rămas de la cei doi oameni pe care i-am iubit cel mai mult pe lume.

Fletcher a privit chipul regelui şi a văzut că pe el se citea mâhnirea. Era, poate, o tristeţe pe care o ţinuse multă vreme ascunsă, chiar şi faţă de nobilii pe care îi socotea prieteni. Nu e demn de un rege să îşi arate emoţiile.

Fletcher îşi închipuise întotdeauna că regele e

o fire calculată, de neînfrânt. A descoperit însă că e un om bun la suflet, cu un profund simţ moral, dar care era complet singur şi lipsit de puterea de a face schimbările pe care le visa.

— Aş vrea să vă pot ajuta, a spus Fletcher. Aş putea să mă lupt cu ei pe faţă, în vreme ce majestatea voastră poate să acţioneze împotriva lor din umbră. Dar eu nu sunt decât un băiat. Nu pot face cine ştie ce.

— Acum eşti un Raleigh – poţi face o mulţime de lucruri, l-a contrazis Harold, iar creanga pe care mergeau s-a sfârşit într-o scorbură mare, aflată în mijlocul unui trunchi de copac, de o grosime cu totul ieşită din comun. În primul rând, să îţi exerciţi votul în Consiliu, drept pe care l-ai dobândit când ai câştigat Turneul. Şefii de clan ai elfilor şi bătrânii gnomilor vor participa şi ei. Este pentru prima dată când se întâmplă aşa ceva în istoria seminţiilor noastre. A sosit momentul să consolidăm alianţa dintre oameni, gnomi şi elfi, o dată pentru totdeauna.

Fletcher a tras aer în piept când au păşit prin intrarea umbrită din trunchi.

— Când o să fie asta? a întrebat el.

— Chiar acum.

Capitolul 15

Chiar la intrare, doi elfi stăteau lângă pereţi şi blocau trecerea cu săbiile lor lungi cât o suliţă.

Datorită timpului petrecut în fierărie, Fletcher le-a recunoscut ca fiind săbii falx, cu un mâner

neobişnuit de lung, care putea fi apucat cu ambele mâini, şi o lamă încă şi mai lungă şi curbată, în formă de capăt de arc.

Marginea curbată le făcea să aibă un tăiş ca de topor, iar mânerul lung conferea sabiei un surplus de forţă pentru a lovi şi a para. Erau nişte săbii de temut şi, dacă îşi amintea el bine, erau armele preferate ale seminţiei elfilor.

— E în regulă, lăsaţi-i să treacă, a răsunat vocea Sylvei, din întunecimea de dincolo de intrare.

A apărut din penumbră. Fletcher a văzut cu surprindere că avea propriul falx, agăţat la spate, precum şi un arc mlădios şi o tolbă plină cu săgeţi. Părul ei, pe care îl purta de obicei desfăcut pe spate, era acum prins într-o coadă dată cu ulei, care îi cădea peste umeri, ajungându-i până la brâu, cu o piatră de jad la capăt, ca să o tragă în jos.

Dar ceea ce i-a atras în primul rând lui Fletcher privirea nu au fost armele, ci armura lamelară pe care o purta. Era făcută din sute de bucăţi dreptunghiulare din piele, perforată fiecare în cele patru colţuri şi legată de cele din jurul ei. Această armură îi venea strâns pe trup, îndoindu-se şi mlădiindu-se la fiecare pas pe care elfa îl făcea înspre el. Membrele îi erau protejate de apărători pentru coapse, tibie, umeri şi încheieturi, iar întreaga armură fusese lăcuită, astfel că era de un verde închis, strălucitor.

— Ei bine, ne-am adunat aici pentru consiliul de război, a zis Sylva şi a roşit, iar pe buze i-a

apărut un zâmbet trist la vederea admiraţiei cu care o privea Fletcher.

Harold a salutat-o respectuos din cap şi a înaintat pe coridorul întunecat, pentru a intra într-o încăpere luminată de licărul torţelor. Sylva a pornit în urma lui, fără să arunce nicio privire în spate.

Încăperea era la fel de mare ca sala de mese de la Vocans, cu un plafon ca o cupolă şi pereţi complet goi, cu excepţia intrării pe unde pătrunseseră ei şi a câtorva zeci de torţe. În mijloc, se afla o masă mare, rotundă, din lemn şlefuit, în centrul căreia trona un obiect ciudat, cât un stat de om, acoperit cu o pânză. În jurul mesei erau aşezate nişte scaune cu spătar înalt şi fiecare avea un stindard fixat deasupra. Cele mai multe erau ocupate – câteva dintre ele de bărbaţi şi femei, altele de elfi şi, la mică distanţă de Fletcher, de gnomi. Toţi se întorseseră să îi privească pe nou-veniţi. Fletcher s-a făcut mic simţindu-le privirile aţintite asupra lui.

— Fletcher, ăsta e scaunul tău, a şoptit o voce cunoscută.

Chipul lui Othello s-a iţit de după unul dintre scaune, arătând bizar, cu barba rasă, pe lângă şirul de gnomi cărunţi din dreapta lui. Pe faţă i-a apărut un zâmbet larg când Fletcher a schiţat un surâs, dar şi-a dus degetul la buze.

Fletcher s-a uitat la scaunul de lângă Othello şi a descoperit însemnele în albastru şi argintiu ale familiei Raleigh pe stindardul de deasupra. Era cât se poate de ciudat să aibă dintr-odată un trecut, ba chiar şi un blazon de familie. Ştia că nu avea să se

obişnuiască niciodată cu el – asta şi pentru că avea o Manticoră în mijloc. S-a aşezat şovăielnic, în timp ce atât Sylva, cât şi Regele Harold dădeau ocol mesei, să îşi găsească locul.

Harold s-a aşezat în stânga lui Fletcher, între Alfric, Zacharias şi Lady Faversham, care aveau mare grijă să nu îşi încrucişeze privirea cu a lui Fletcher. Se aflau acolo, aşezaţi chiar lângă elfi, şi patru generali cu favoriţi lungi şi stufoşi şi mustăţi groase. Stăteau ţepeni, cu privirea aţintită în faţă.

O membră a nobilimii cu un chip vulturesc, pe care Fletcher nu a recunoscut-o, l-a salutat din cap. Îşi etala părul roşcat, des şi înspicat. Lângă ea, un nobil cu pielea întunecată completa contingentul oamenilor, deşi îl aţintea cu privirea pe Fletcher pe sub marginea glugii. Lui Fletcher îi era greu să creadă că era şi el de viţă nobilă precum ceilalţi şi că era privit ca egalul lor.

Şi când se gândea că, cu numai câteva ceasuri mai devreme, fusese considerat un ucigaş de rând, condamnat la o moarte violentă. A simţit cum îl străbate un fior de groază şi, înăuntrul lui, conştiinţa lui Ignatius s-a foit simţindu-i disconfortul.

Athena nu a reacţionat deloc. Poate că tatăl lui o antrenase să nu îngăduie propriilor emoţii să le umbrească pe ale lui.

În dreapta lui, Othello, Uhtred şi cinci gnomi cu părul alb stăteau într-o tăcere împietrită, aşteptând să înceapă întâlnirea. Părea că tatăl şi fiul fuseseră primiţi în rândul bătrânilor în anul ce trecuse, poate ca răsplată pentru contribuţia lor la alianţa

cu Imperiul ori datorită bunei reputaţii de care se bucurau printre semenii lor.

Erau de faţă zece elfi, printre care şi Sylva. Aceasta pesemne că îşi reprezenta tatăl, care era căpetenie de clan. Toţi erau elfi nobili şi toţi, cu excepţia a trei, erau femei. Toţi purtau aceeaşi armură masivă ca Sylva, însă culoarea era diferită, în funcţie de stindardul de deasupra scaunului fiecăruia.

— Ei bine, acum nu mai lipseşte nimeni, aşa că haideţi să începem, a rostit Regele Harold cu voce tare şi răspicată, lovind cu pumnul în masă ca să îi facă atenţi.

Fletcher era uluit de schimbarea pe care o suferise bărbatul. Vocea îi devenise mai tăioasă, iar autoritatea lui părea că apasă dintr-odată asupra încăperii.

— Avem trei chestiuni de rezolvat azi. Prima şi cea mai presantă este problema morală – între gnomi, oameni şi elfi deopotrivă.

A arătat înspre Sylva şi tonul i s-a înmuiat.

— Voi, elfii, aţi întârziat încheierea alianţei dintre noi cu aproape un an, pentru că eraţi supăraţi din cauza rănilor suferite de Sylva la Turneul nostru de sfârşit de an, şi încă de mâna fiului unui membru al consiliului. Ostilitatea persistă, în rândul elfilor nobili şi în al elfilor de pădure. Spun un neadevăr? a întrebat el.

— Nu, aveţi mare dreptate, a răspuns Sylva, ridicându-se în picioare şi privindu-le pe celelalte căpetenii de clan. Cu toate că am făcut tot posibilul să explic că *toţi* studenţii erau expuşi aceluiaşi risc.

— Întocmai, a spus Harold, făcându-i semn cu mâna să se aşeze pe scaun.

Sylva şi-a îngustat ochii în timp ce Zacharias şi Alfric schimbau între ei priviri amuzate, dar şi-a reluat locul. Harold era un actor excelent.

— În ceea ce-i priveşte pe gnomi, atacurile teroriste ale Nicovalelor au pricinuit o mare duşmănie între popoarele noastre. Am încercat să potolesc furia gnomilor prin abrogarea legilor privitoare la populaţie şi la proprietate, dar fără cine ştie ce efect, a continuat regele.

— La ce bun că ni se permite să avem pământul nostru, dacă nobilii voştri refuză să ne vândă nouă? a întrebat unul dintre bătrânii gnomilor, cu o voce tremurătoare.

— Dacă ei deţin pământul, nu eu hotărăsc cui să-l vândă ori să-l închirieze, a răspuns Harold. Cei mai mulţi nobili sunt reticenţi în a renunţa la pământul lor chiar şi în cele mai favorabile împrejurări. Nu sunt un tiran, pot face cum vor ei.

— Legile privitoare la populaţie nu sunt de prea mare folos când bărbaţii noştri sunt plecaţi la instrucţie, a adăugat Uhtred. Anul ăsta s-au născut mai puţini copii gnomi decât oricând.

Harold a oftat adânc, apoi a continuat, fără să-l bage în seamă:

— Oamenii au motivele lor să-i urască pe elfi, după ce ne-aţi târât într-un război atât de costisitor. Şi dacă lucrurile se înrăutăţesc şi mai mult, se va isca discordie între soldaţii noştri. Gnomi, elfi şi oameni, care sar unii la gâtul altora. O nenorocire care ar duce la pierderea definitivă a

războiului. Sunteţi de acord că e o problemă serioasă?

Cei din jurul mesei au încuviinţat din cap.

— Mă bucur că putem cădea de acord într-o privinţă, a spus Harold, aşezându-se uşurat în scaunul lui. Următoarele două chestiuni pot fi înfăţişate mai bine de altcineva. Lord Forsyth, fii amabil!

Zacharias s-a ridicat şi s-a întors înspre uşă.

— Să intre băiatul! a strigat el.

S-a auzit zgomotul produs de lamele care s-au atins între ele când săbiile au fost date la o parte şi apoi un tânăr cu părul negru a intrat cu un mers poticnit în încăpere. Era slab ca o scândură, astfel că hainele atârnau pe el asemenea pânzelor unei corăbii într-o zi fără vânt. Avea ochii înfundaţi în cap şi pielea atât de bronzată, încât era de un maroniu închis, ca şi cum toată viaţa ar fi muncit în soare.

— Proaspăt scăpat dintr-un lagăr al orcilor, a zis Zacharias, trăgându-l pe băiat în lumina torţelor. Avea paisprezece ani când s-a înrolat, cincisprezece când a fost luat prizonier, iar acum are şaisprezece. Vreme de doi ani a fost unul dintre sclavii lor, le-a cărat lemne de foc, le-a prins peşte, le-a construit monumentele, le-a meşterit armele.

Băiatul evita privirile celor de faţă, stând cu ochii pironiţi în pământ.

— Ca un fel de gremlin, numai că unul mai mare, nu-i aşa? s-a răstit la el Zacharias, ceea ce l-a făcut pe băiat să tresară, speriat. Haide,

vorbeşte!

Băiatul a deschis gura, dar nu a reuşit să scoată decât nişte bâlbâieli fără sens. Zacharias i-a tras una după ceafă, iar el s-a încovoiat.

— Şi când te gândeşti că ai făcut parte cândva din Furiile Forsyth! Smiorcăit nenorocit! Vorbeşte sau te bat până spui tot!

A ridicat mâna, ameninţător, iar băiatul a început să vorbească, iar limba i se împleticea în graba lui de a rosti cuvintele. Vorbea cu cel mai puternic şi mai comun accent pe care îi fusese dat lui Fletcher să îl audă.

— Eram zece cu totu’ şi făceam trebile grele de nu se descurcau cu ele gremlinii, domnule. Eu şi încă nouă băieţi. Da’ mai era cineva. O femeie. De viţă nobilă, am bănuit io. Era şi mai mare de ani. N-a fost chip să mă uit mai ca lumea la ea – orcii ne ţineau mai tot timpul departe de cuşca ei. Mai că era moartă de foame. N-a zis vreodată o vorbuliţă, nici când i-am strecurat ceva d-ale gurii. A lovit-o damblaua de cât a stat singură. Da’ de haine vreau să zic. Uniformă de ofiţer, din vremile vechi. Aşa am ştiut că-i d-a voastră.

Nobilii au început să şuşotească între ei, apoi femeia cu părul roşcat s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească pe un ton blând, melodios:

— Elizabeth Cavendish. Ea trebuie să fie. Ea şi demonul ei, un Peryton[2], au trecut dincolo de liniile inamice, acum doisprezece ani. Ophelia, se poate să fie aşa?

---

2 Perytonul este o ființă mitologică hibridă, care combină trăsăturile fizice ale unei păsări și ale unui cerb (n.t.).

Lady Faversham a ridicat privirea, căci fusese adâncită în gânduri.

— Ai dreptate, Boudica. Nu am văzut-o pe Elizabeth moartă; Perytonul a fost cel lovit de suliţă. Ar putea fi în viaţă, cu toate că a căzut de la mare înălţime. Mi-aş fi dorit să fi putut zbura ca să îi vin în ajutor, dar călăreţii de Dragoni erau pe urmele ei. Poate că au ţinut-o captivă. Au torturat-o. Ca să ne afle secretele.

— Mama lui Rufus, i-a şoptit Othello.

Fletcher şi-l amintea pe băiatul micuţ, cu păr şaten, de la Vocans, care se ţinea peste tot după Tarquin Forsyth, ca un căţel de pripas. Mama lui, de viţă nobilă, se credea că murise, iar tatăl lui era un om de rând.

— Nu putem îngădui să rămână în mâinile orcilor. Nu se cade să lăsăm acolo pe unul de-ai noştri. A fost îndrăgită atât printre nobili, cât şi printre cei de rând, datorită căsătoriei cu un slujitor cu origini modeste.

Cuvintele Opheliei Faversham musteau de dispreţ şi a strâmbat din buze.

— Ar face bine la moral, precum şi celor doi fii ai ei, dacă am reuşi să o salvăm.

— Întocmai! a încuviinţat Harold. Bine spus, Ophelia.

O elfă s-a ridicat în picioare. Era bine făcută, cu fălci puternice şi părul împletit cu atâta măiestrie, încât şuviţele răsucite îi încadrau de minune chipul.

— Soarta acelei femei nobile nu ne priveşte pe noi. Păstraţi problema asta pentru întrunirea consiliului vostru.

Vocea ei avea un accent pronunţat, dar era destul de limpede.

— Vă rog, căpetenie Cerva, a implorat-o Harold. O victorie a Imperiului este o victorie a tuturor. Nu suntem cu toţii în aceeaşi tabără?

Cerva i-a întors privirea, deloc impresionată.

— Nu o să primejduim vieţile elfilor într-o misiune de salvare nechibzuită, dacă asta vreţi să ne cereţi, a spus ea simplu.

— Nu e vorba de aşa ceva, te încredinţez. Te rog, îngăduie-ne să ne prezentăm planul, iar dacă vei fi în continuare nemulţumită, o să îţi lămurim îndoielile.

Cerva s-a întors la locul ei, dar tot cu mâinile încrucişate.

Harold a aşteptat puţin, ca să se aştearnă liniştea în încăpere.

— Următoarea chestiune e, poate, şi cea mai şocantă. E ceva nou. Ceva ce ne-ar putea pecetlui soarta tuturor, aliaţi ori ba. Lord Raleigh, fii atât de bun şi dă la o parte pânza de pe acel recipient.

Lui Fletcher i-au trebuit câteva clipe să îşi dea seama că Harold vorbeşte cu el. Lord Raleigh. Oare o să se obişnuiască vreodată cu asta? A rămas o secundă cu privirea aţintită la acel obiect, apoi, înţelegând că nu are de ales, s-a căţărat pe masă.

Lemnul a scârţâit sub picioarele lui, iar dinspre unul dintre elfi s-a auzit un mormăit de nemulţumire, dar până la urmă Fletcher a ajuns la cilindrul acoperit cu pânză. A apucat materialul şi l-a dat la o parte, moment în care a auzit un plescăit de apă, iar cilindrul s-a legănat pe suportul lui. Nu

ştia ce se aştepta să vadă, dar strigătele de oroare din încăpere l-au repetat pe al lui.

O creatură zăcea înăuntru.

Capitolul 16

Creatura plutea într-un lichid verzui, care se mişca plescăind. Fusese pusă în saramură pentru a conserva carnea, iar în mijlocul pieptului costeliv se putea vedea o gaură cu margini crestate.

— Ce e asta? a întrebat Cerva, iar în glas i se desluşea un amestec de groază şi curiozitate. Vreun fel de demon?

— Nu, a răspuns Harold pe un ton grav. Nu e un demon. E o aberaţie, o monstruozitate. O îmbinare ciudată între orc şi gremlin, zămislită printr-un meşteşug întunecat, necunoscut nouă.

Fletcher studia creatura. Semăna întrucâtva cu un gremlin, căci avea aceleaşi urechi clăpăuge, ascuţite, nasul prelung şi ochii bulbucaţi. Avea degete lungi şi subţiri, de gremlin şi ele, şi o cocoaşă asemănătoare cu a unui gremlin, cu toate că mai puţin pronunţată. Purta până şi acelaşi fel de izmene.

Era însă mult mai mare, cu o înălţime undeva între cea a unui gnom şi cea a unui om. În gură avea o mulţime de dinţi galbeni, ascuţiţi, iar din falca de jos se iţeau nişte canini groşi, care îi aminteau lui Fletcher de colţii unui orc tânăr. Avea un corp mai curând uscăţiv, dar muşchii care i se distingeau clar pe membre nu lăsau loc de îndoială în privinţa agilităţii lui în luptă. Pielea stârvului,

cenuşie precum cea de orc ori de gremlin, se zbârcise puţin din pricina lichidului.

— Le spunem goblini şi sunt produşi cu mi... a început regele, dar a fost întrerupt de Uhtred.

— Cu miile? a strigat gnomul. De abia reuşim să le ţinem piept orcilor. Efectivele erau singurul nostru avantaj!

— Ce fel de arme folosesc goblinii ăştia? a întrebat Sylva şi a sărit pe masă, ca să poată studia creatura mai de aproape.

— La fel ca orcii, din câte ştim, a răspuns Regele Harold pe acelaşi ton grav. Ghioage ţintuite cu sticlă vulcanică, suliţe, scuturi din piele netăbăcită, lănci cu vârf de piatră, chestii de genul ăsta. Aşa cum a spus Uhtred, efectivele lor sunt cele care ne îngrijorează. Chiar dacă ni se alătură trupele de gnomi şi de elfi, s-ar putea ca deja să ne depăşească numeric.

— Cum aţi aflat despre ei? a întrebat Fletcher, roşindu-se la faţă.

Harold însă i-a răspuns destul de repede.

— De la băiat. Băiete, cum te cheamă? l-a întrebat Harold, pocnind din degete.

Pentru o clipă, Fletcher a fost luat prin surprindere de grosolănia lui Harold, dar apoi şi-a dat seama că acesta încă îşi joacă rolul.

— Mason, sire, a bâiguit băiatul.

— Mason ne-a adus corpul. A luat unul cu el când a evadat. Eşti băiat isteţ, nu-i aşa, Mason?

— Dacă spune Majestatea Voastră, a spus Mason, plecându-şi capul, plin de respect.

— Mason spune că i-a văzut ieşind din ouă, ce

să vezi, în adâncul grotelor din hăţişuri ale orcilor. Cel pe care îl vedeţi e adult, unul dintre primele exemplare. Nu are niciun fel de organe genitale pe sub izmenele alea.

— Câte astfel de prime exemplare există? a întrebat Uhtred, adresându-i întrebarea lui Mason.

— Nu pot prea bine spune, rogu-vă să mă iertaţi. Să tot fie vo câteva sute, a zis Mason, după câteva clipe de gândire. Stau mai mult pitiţi pă sub pământ, au grijă dă ouă şi lucruri d-astea. Ouăle alea stau la căldură vreme multă, pen'că goblinii ies direct mari – io n-am văzut goblini mititei fugind p-acolo. Unele ouă au, se vede treaba, mai mulţi ani, după praful şi noroiul dă pă ele. După ce iese tur-asta, să poată să nu mai fie alta o vreme.

— Ei bine, tot e ceva, a zis Uhtred.

— Într-adevăr, a consimţit grav Harold, dând din cap. Şi aşa ajungem la cea de a doua parte a întrunirii. Ouăle trebuie distruse. Lady Cavendish trebuie salvată. Oamenii noştri trebuie să fie uniţi şi cu un moral mai bun. Întrebarea e: cum facem asta?

— Lăsând la o parte problema morală, nu putem organiza un atac total împotriva orcilor, a zis Cerva, în timp ce Sylva cobora de pe masă.

Fletcher a urmat exemplul elfei, bucuros să se îndepărteze de stârvul conservat. Fără să aştepte ca Fletcher să se aşeze, Cerva a continuat să vorbească:

— E nevoie să luptaţi în câmp deschis pentru ca soldaţii voştri să îşi poată folosi muschetele, iar orcii o să lupte pe terenul lor. Ar fi un măcel.

— De acord, a spus unul dintre generali. Lady Faversham, nu ar putea invocatorii voştri zburători să organizeze un atac?

Ophelia s-a întors înspre general şi i-a aruncat o privire nimicitoare.

— Mason ne spune că a fost ţinut în adâncul hăţişurilor. A reuşit să evadeze doar când a fost luat de apele unui râu, folosind cadavrul goblinului ca să poată pluti. Aşa e, băiete?

Acesta abia a apucat să confirme din cap, că ea a şi continuat:

— Dacă înaintează atât de mult, Diviziile Celeste ar putea fi reperate înainte să facem noi jumătate din drum, iar şamanii ar zbura pe Dragoni să ne iasă înainte. Forţele lor zburătoare sunt mai puternice decât ale noastre, cu toate că noi suntem mai rapizi. Chiar dacă reuşim să atingem ţinta, nu am putea decât să coborâm la locul respectiv câteva minute şi apoi ar trebui să ne luăm zborul, înainte ca şamanii orci să îşi mobilizeze Dragonii şi să ne ajungă din urmă. Dar nu am avea destul timp să răscolim grotele, să distrugem câteva mii de ouă de goblini şi să eliberăm prizoniera, mai ales cu jumătate din forţele orcilor alertate de prezenţa noastră.

Când a pomenit despre călăreţii de Dragoni, lui Fletcher i-a venit în minte una dintre lungile şi plicticoasele lecţii de demonologie cu maiorul Goodwin, unde aflase despre ei pentru prima dată. Erau nişte creaturi uriaşe, cu corpul acoperit de solzi, care aveau două picioare puternice, aripi ca de liliac, o coadă lungă, cu ţepi, şi un cap cornut,

asemănător cu al unui crocodil. De nivel cincisprezece, erau socotiţi cei mai puternici demoni din arsenalul orcilor, o excepţie de la părerea că şamanii orci posedau demoni în general mai slabi decât cei ai Imperiului. Nu erau decât vreo zece, dar nici măcar Alicornii, Hipogrifii, Perytonii şi Grifonii pe care îi avea Imperiul nu puteau să le ţină piept acestor fiare înspăimântătoare.

Pentru prima dată, a vorbit şi fostul Rege Alfric. Fletcher s-a ţinut tare şi s-a abţinut să-l săgeteze cu privirea pe cel care încercase să-l omoare.

— Scumpa mea verişoară are dreptate, a spus el, dând din cap înspre Ophelia. Dacă am pierde Diviziile Celeste, ne-am pierde singura apărare aeriană. Atunci călăreţii de Dragoni ar putea năvăli în voie, căci nu i-ar mai sâcâi nicio trupă inamică, dacă se hotărăsc să atace Imperiul.

— Aşadar, nu putem lua în calcul varianta asta, a zis Harold, deşi tonul lui sugera că ştia deja asta. Dar am o soluţie. E un plan riscant, pentru care vom avea nevoie de o hotărâre în unanimitate. Propun să trimitem acolo patru echipe de absolvenţi de la Vocans – să treacă dincolo de liniile inamice, să o salveze pe Lady Cavendish şi să distrugă ouăle de goblini. Ca războinici-magi, sunt destul de puternici să se apere eficient şi, în acelaşi timp, sunt suficient de puţini pentru a străbate neobservaţi hăţişurile. Nu îi putem expune riscului pe ofiţerii cu experienţă – soldaţii de pe linia frontului au nevoie de comandanţii lor.

Harold s-a oprit pentru a vedea reacţia celor

din consiliu, dar de data asta tăcerea era pricinuită mai mult de surpriză decât de dezinteres. Mintea lui Fletcher analiza cu viteză planul. S-ar putea să meargă, ce-i drept – dar era extrem de periculos.

Avea deja o idee în privinţa celor care ar urma să fie trimişi în această misiune fatidică – iar un ghiont primit pe sub masă de la Othello i-a dat de înţeles că nu era singurul. A întâlnit privirea Sylvei, aflată în cealaltă parte a sălii. Era impasibilă, dar a observat că îşi ţinea fălcile încleştate.

— Fiecăruia i se va da o călăuză care să îi ghideze, a continuat vesel Harold, iar odată ce îşi vor fi îndeplinit misiunea şi vor fi părăsit grotele, Diviziile Celeste îi vor prelua şi îi vor scoate de acolo.

Linişte, din nou. Discursul cu grijă repetat al lui Harold nu avea efectul dorit.

— Dar asta nu e tot, a mai spus regele. Putem uni cele trei seminţii într-un ţel comun. Lord Forsyth. Fii bun şi explică.

Zacharias s-a ridicat în picioare şi a scos ceva din buzunar. A ridicat obiectul în lumina tremurătoare a torţelor, pentru ca toţi să îl poată vedea. Era un cristal purpuriu, şlefuit cu grijă şi tăiat sub forma unei geme netede şi rotunde.

— Corindon. Cristalele magice, măsurătoarele nivelului de împlinire, pietrele de încărcare sunt făcute din acest tip de cristal. Până acum câteva săptămâni, era unul dintre cele mai rare şi mai scumpe resurse din Imperiu. Nu mai e cazul.

Zacharias a aruncat cristalul pe masă, de parcă nu avea nicio valoare.

— Triumviratul a investit în exploatări miniere, pentru a suplimenta rezervele limitate de sulf ale Imperiului, ingredientul-cheie din praful de puşcă. Am dat în schimb peste un depozit masiv de corindon. Destul cât să plasezi câte un cristal magic în fiecare colibă, cârciumă şi primărie de sat de pe cuprinsul ţării. Şi tot ne mai rămâne.

Dacă se aşteptase la o reacţie din partea celor de la masă, pesemne că era dezamăgit, căci nu a primit decât priviri goale.

— Felicitări! a zis Sylva, cu o uşoară notă de sarcasm.

— Nu înţelegeţi ce înseamnă asta? a zis Ophelia, surprinsă de lipsa lor de interes. Fiece om din Imperiu poate folosi un cristal magic să vadă ce se întâmplă pe linia frontului. Ar putea însemna enorm pentru creşterea moralului.

— Da, din perspectiva câte unui singur demon pentru fiecare cristal, a zis Othello. Şi nu ar putea să audă nicio iotă – numai stăpânul demonului poate face asta.

— Dar ar vedea trupele de elfi, de gnomi şi de oameni luptând cot la cot, a sărit Uhtred, entuziasmat de idee.

— Dar asta e de folos doar pe termen lung, a intervenit Cerva. Trupele elfilor şi cele ale gnomilor o să ajungă pe linia frontului de abia peste câteva săptămâni. Trebuie să rezolvăm aceste tensiuni rasiale înainte de asta. Dacă nu o facem, o să apară conflicte între soldaţii noştri, ascultaţi ce vă spun. O gâlceavă la cârciumă ar putea provoca un război rasial în toată puterea cuvântului.

— Ei bine, asta e cea de a doua parte a planului meu, a spus Harold, sărind în picioare şi adresându-se tuturor celor de faţă. Misiunea are loc înainte să ajungă trupele şi o să poată fi urmărită de oameni, elfi şi gnomi deopotrivă, cu ajutorul cristalelor magice ale Triumviratului, furnizate cu generozitate de Lordul Forsyth aici de faţă. Şi lucrul cel mai important, întrucât vor fi şi absolvenţi elfi şi gnomi, oamenii noştri o să vadă că acţionăm împreună şi că orcii sunt adevăraţii duşmani.

Harold s-a oprit din nou, pentru a le da timp să îi aprofundeze spusele.

Fletcher a reflectat la planul regelui. Chiar *era* riscant şi putea face mai mult rău decât bine. Nu existau garanţii că seminţii diferite vor colabora bine în timpul misiunii – gândul i s-a întors la toate rivalităţile rasiale care se petrecuseră la Vocans. Era de ajuns o singură greşeală şi s-ar fi iscat revolte în stradă.

— Cele trei seminţii ale noastre sunt ramuri ale aceluiaşi copac, a reluat Harold, iar privirea lui s-a oprit deschis asupra fiecăruia dintre cei ce şedeau în jurul mesei Ar putea fi începutul unei noi ere, în care oameni, gnomi şi elfi pot trăi în pace, unii lângă alţii. Niciodată până acum nu am mai avut o şansă ca asta. Haideţi să profităm de ea, împreună!

— Am o întrebare, a spus Sylva, ridicând mâna. Cine sunt absolvenţii despre care vorbiţi? Singurul invocator dintre elfi… sunt eu.

— Da, păi… ăsta e în parte motivul pentru care

v-am adunat pe toţi aici.

Harold şi-a dres glasul, iar cutezanţa lui a fost brusc înlocuită de stinghereală şi masca i-a căzut într-o clipită.

— Suntem abia la începutul procesului de diversificare de la Vocans. Deocamdată, eşti singura dintre elfi care a absolvit, iar Othello, singurul gnom.

— Înţeleg, a răspuns Sylva, iar în glas i se citea îngândurarea, în timp ce îl privea cu atenţie pe rege.

— Avem nevoie ca amândoi să luaţi parte la misiune, a continuat Harold. Lordul Raleigh va fi un alt candidat; rădăcinile lui simple şi moştenirea nobilă îi vor mişca pe locuitorii Imperiului. De asemenea, aşa ar fi corect – câte unul din fiecare dintre consiliile noastre. Vom îngădui şi câte unui voluntar din primul an să se alăture fiecărei echipe. Nutresc speranţa că Atilla şi Cress, cei doi gnomi din primul an, vor face asta.

O tăcere grea s-a aşternut peste încăpere. Apoi au început şoaptele, căci gnomii s-au strâns laolaltă ca să discute propunerea. S-a putut vedea cum clatină din cap. De peste masă, Fletcher a auzit bombănelile mânioase ale Cervei:

— Dacă misiunea dă greş, o să facă un rău imens, a mormăit ea, apucând-o pe Sylva de braţ. E o misiune cât se poate de riscantă. Tatăl tău nu ne-ar ierta-o niciodată dacă şi-ar pierde singura fiică.

Fletcher l-a privit pe Harold. Sudoarea i se prelingea regelui pe tâmple, iar şuviţele lui aurii,

ude leoarcă, i se lipiseră de frunte. Ochii lui l-au fixat scurt pe Fletcher şi i-a făcut un semn discret din cap.

Sosise momentul să se ridice şi să ia cuvântul. Dar era oare o mişcare bună? Tot ce ştia era că alianţa se destrăma, iar ura dintre seminţiile lor era pe punctul să dea în clocot. Mai devreme sau mai târziu, avea să nu mai poată fi ţinută sub control. Un singur atac al Nicovalelor, o singură sfadă terminată rău, ba chiar o simplă remarcă rasistă ar putea arunca totul în aer. Uneori însă, a nu face nimic e mai riscant decât orice.

— Am s-o fac, a răsunat o voce, ridicându-se peste discuţiile şuşotite.

Lui Fletcher i-a luat câteva clipe până să îşi dea seama că era a lui. A înghiţit în sec, sub privirile întoarse din nou către el.

— Nu mi-e frică, a continuat el şi s-a ridicat, cu pumnul strâns aşezat pe masă. Imperiul nu dă înapoi din faţa niciunei lupte.

De fapt, îi era frică, dar a ştiut că spusese ceea ce trebuie de îndată ce cuvintele i-au ieşit din gură. Învinuirea nerostită a făcut-o pe Cerva să se zbârlească.

— Nici elfilor nu le e frică, a spus ea, cu bărbia ridicată. Sylva e cea mai bună dintre noi. Nu pot vorbi în numele ei, dar clanurile o vor susţine, orice ar hotărî.

Sylva s-a ridicat ca să îl înfrunte pe Fletcher şi îl privea cu o expresie rece, stăpânită, care arăta limpede că nu avea de gând să ia o hotărâre lăsându-se influenţată de prietenia lor. Fletcher i-a

susţinut privirea, încercând să afişeze o siguranţă de sine pe care nu o avea.

— Gnomii n-o să vă dezamăgească!

Fletcher a răsuflat uşurat când l-a auzit, în dreapta lui, pe Othello rostind răspicat aceste cuvinte.

— Dacă locuitorii Imperiului vor să vadă un gnom înfruntându-i pe orci, o să le arăt bucuros.

Uhtred a încercat să îşi tragă fiul de mânecă, dar era prea târziu, cuvintele fuseseră rostite. Othello a înclinat cu hotărâre din cap către Fletcher, care l-a apucat de încheietură, plin de recunoştinţă.

— Ne-am înţeles, a zis unul dintre gnomii cu barbă albă, după ce le aruncase o scurtă privire celorlalţi.

Sylva părea neclintită, iar ochii ei se mutau de la Zacharias Forsyth la Ophelia Faversham şi la fostul Rege Alfric. În inima lui Fletcher s-a strecurat o umbră de îndoială. Cui îi aparţinea de fapt planul? Ceva nu se lega. De ce ar fi dat gratis Lordul Forsyth toate cristalele alea valoroase, când pe el nu îl interesa decât profitul? Puţin îi păsa lui de alianţa dintre seminţii: gnomii erau principalii lui concurenţi în fabricarea armelor, iar un război cu elfii ar fi însemnat o cerere continuă de arme pentru frontul din nord.

Lucru şi mai ciudat, Ophelia părea să susţină decizia, cu toate că era la fel de implicată în fabricarea armelor ca Zacharias. Poate că înţeleseseră, în sfârşit, cât de periculos ar fi fost un război rasial pentru siguranţa Imperiului.

În timp ce Fletcher îşi bătea capul să le înţeleagă purtarea ciudată, Sylva a vorbit, în sfârşit:

— Fie, atunci!

Capitolul 17

— Nu vreau s-o fac, a zis Fletcher, în timp ce căpitanul Lovett s-a aplecat în scaun şi l-a tras în spatele ei.

— Prea târziu, a spus ea râzând şi l-a apucat pe Fletcher de mână, obligându-l să o ia de mijloc.

Era în dimineaţa următoare şi se aflau pe o creangă lată, iar Lysander bătea cu laba în scoarţa de sub ghearele lui, gata să îşi ia zborul. Până acum, Fletcher nu se prea sinchisise din pricina înălţimii, dar ştiind că urma să zboare pe deasupra, pământul i se părea la mare distanţă.

Ceilalţi călăreţi, printre care şi Arcturus, erau undeva dedesubt, pregătiţi pentru lungul zbor către Vocans, ca să poată asista la Turneu. A zărit-o pe Sylva printre ei, singura elfă într-o mare de oameni şi de gnomi vârstnici. Îl neliniştea ceea ce se întâmplase între ei doi la întrunirea consiliului, dar nu mai vorbise cu ea de atunci, căci fusese condus înapoi în camera lui de un slujitor elf şi, după o noapte de somn chinuit, fusese trezit dimineaţa de Lovett.

Sylva şi-ar pune întotdeauna seminţia înaintea prieteniei lor, iar amintirea alianţei pe care aceasta încercase să o încheie cu gemenii Forsyth la Vocans i-a venit dintr-odată în minte. Nu prea

putea să o învinuiască pentru ceea ce simţea, dar când şi-a adus aminte de priorităţile elfei de la întrunirea consiliului, i s-a strâns inima.

— Sigur e în regulă dacă mă duci mai întâi pe mine înapoi la Pelt? a întrebat Fletcher, încercând să nu privească în jos.

— Bineînţeles. Între noi fie vorba, nu îmi face plăcere să îmi petrec timpul cu Diviziile Celeste, cu toate că fac încă parte din ele, i-a răspuns Lovett peste umăr. De asta m-am oferit să predau la Vocans. Ophelia Faversham e la fel de nesuferită ca oricare alt caporal sub care am servit – cu toate că preferă titlul de Lady, pentru că rangul i se pare prea masculin. Eu însă rămân la căpitan Lovett, aşa că să nu-ţi vină vreo idee.

— Şi eu sunt tot căpitan, nu uitaţi, a mormăit Fletcher, încercând să se concentreze asupra spinării lui Lovett. Am câştigat Turneul, la urma urmei.

— Uitasem de asta! a exclamat Lovett şi a râs.

Fletcher a zâmbit, căci nu o mai văzuse niciodată râzând. Vocea ei, de obicei atât de rece şi fermă, devenise caldă şi ademenitoare.

— Mă gândesc…

Dar Fletcher nu a mai apucat să îi spună la ce se gândea, pentru că Lysander îşi luase zborul de pe creangă, iar lumea s-a transformat într-un amestec indistinct, verde-maroniu. Grifonul plonja şi se strecura printre crengi, iar Fletcher a simţit mai întâi cum stomacul îi coboară, iar apoi se ridică brusc. Lovett şi-a dat frâu liber bucuriei cu un chiuit, îmboldindu-l pe Lysander să mărească

viteza.

Grifonul a mai dat de câteva ori din aripile lui mari, apoi a ţâşnit printre ramurile înfrunzite din vârf, iar frunzele dese şi lucioase i-au lovit peste faţă. Şi iată-i zburând prin aerul din zori, iar Fletcher a simţit pe piele razele pale, dar călduţe ale soarelui dimineţii.

Munţii Dinte-de-Urs s-au ivit în depărtare, iar vârfurile lor zimţate se înălţau în văzduh asemenea unor colţi, de unde le venea şi numele. Cu toate că se ridicaseră vertiginos în aer, Fletcher s-a simţit dintr-odată cuprins de linişte. Sub ei se întindea o mare de verde; vârfurile copacilor se legănau în adierea vântului, care făcea ca ramurile să foşnească uşor. Ţi se tăia răsuflarea.

— Nu mă satur niciodată să zbor, a exclamat Lovett, masând gâtul lui Lysander. Eşti bine?

Fletcher privea uluit panorama. Nici măcar atunci când se uitase afară prin fereastra camerei lui de la Vocans nu se aflase la o asemenea înălţime şi nu văzuse atât de mult din lumea în care trăia.

— Nici eu nu m-aş sătura niciodată de asta, a zis el, lăsându-se pe spate în şa.

Frica îi dispăruse, înlocuită de o dorinţă bruscă de a se mişca, de a sări, de a simţi ceva, orice. Era viu şi liber şi era, în sfârşit, propriul stăpân.

Îşi dorea să îl invoce pe Ignatius, ca să poată împărtăşi cu el acea clipă. Era însă riscant, căci nu mai era loc în şa. Cu toate astea, mai era cineva care i se putea alătura în primul lui zbor. A întins mâna în aer, iar palma i-a fost străbătută de o

durere scurtă în momentul în care pentagrama a început să emită o lucire violetă, apoi Athena s-a materializat, torcând cu însufleţire, şi a început să vâjâie pe lângă Lovett şi Fletcher, ca o licărire alb-maronie. Când Lysander a întors capul ca să o privească pe nou-venită, aceasta s-a potolit şi, aşezându-se pe umărul stăpânului ei, l-a privit liniştită. Fletcher a întins mâna ca să o mângâie şi a simţit un acces de gelozie din partea lui Ignatius. Sentimentul a dispărut la fel de repede cum apăruse, dar el şi-a lăsat mâna jos.

— Îmi aduc bine aminte de Athena, a spus Lovett, iar vocea i-a devenit dintr-odată gravă. Am fost la Vocans împreună cu părinţii tăi, Fletcher. Bineînţeles, ei erau mult mai mari decât mine. Trebuie să ştii că au fost nişte oameni buni. Edmund şi Alice s-au purtat întotdeauna frumos cu mine, au avut mereu grijă de mine, dat fiind că eram cea mai mică de la Academie. Şi Arcturus a făcut la fel, desigur.

— Arcturus i-a cunoscut pe părinţii mei? a întrebat-o Fletcher.

— Da. El a fost primul dintre cei de rând care au ajuns la Vocans. Edmund, Alice şi cu mine am fost singurii care l-am acceptat cu adevărat.

— Probabil că e dezamăgit, acum, că a aflat că nu sunt fratele lui vitreg, a spus Fletcher, iar buna dispoziţie i-a fost umbrită.

Ştiuse întotdeauna că se poate bizui pe Arcturus să îi vină în ajutor, ca orice frate mai mare. Oare avea să îi mai pese de el, acum, că ştia adevărul?

— Cred că o să te iubească şi mai mult acum, a căutat Lovett să îl liniştească, privindu-l peste umăr. Părinţii tăi au murit la numai doi ani de la absolvire, iar Arcturus a fost foarte afectat din pricina asta. S-a ales cu cicatricea aia pe când îi căuta pe orcii vinovați.

— N-am ştiut asta, a zis Fletcher, cu privirea în jos, la mâinile lui.

A simţit o ciupitură afectuoasă de ureche, căci Athena încerca să îl înveselească. A simţit apoi pene care îi mângâiau ceafa, în timp ce demonul se lipea de el. Era o mângâiere pentru el gândul că aceasta a făcut la fel şi pentru tatăl lui, cu multă vreme în urmă. Ea era singura legătură pe care o avea cu trecutul lui.

Hotărârea i s-a întărit şi s-a întors la ceea ce avea de făcut. Sir Caulder şi Berdon şi-ar dori să ştie că el e bine.

— Du-ne la Pelt, căpitane, a zis Fletcher, ţinându-se strâns de şa şi arătând înspre vârful cel mai înalt al munţilor Dinte-de-Urs. Să vedem cât de repede e în stare să zboare Grifonul ăsta.

*

În timp ce coborau domol în spirală, Fletcher a văzut cu uimire noile construcţii din afara porţilor aşezării. Nişte colibe dărăpănate erau risipite peste tot, asemenea unor pietre împrăştiate, nişte improvizaţii din pământ, paie şi câteva crengi. În mijloc era un luminiş, în care se adunase o mulţime de bărbaţi şi de femei, iar Fletcher a remarcat

silueta impozantă a lui Berdon stând în fruntea lor, cu Sir Caulder alături. În faţa lor se afla un şir de gărzi ale lui Didric, iar uniformele lor în galben şi negru contrastau puternic cu pământul noroios.

— Coboară acolo, a strigat Fletcher, arătând cu degetul locul dintre cele două grupe de oameni.

Pe când se apropiau de mulţime, Fletcher putea auzi strigăte mânioase; a văzut furci, cărămizi şi cazmale în mâinile ridicate ale oamenilor. Necazurile erau pe cale să izbucnească, iar ei aveau să ajungă chiar în toiul lor.

Lysander s-a lăsat pe pământ, împroşcând cu noroi gărzile aflate mai aproape de ei, Fletcher a sărit din şa, iar Lovett s-a ridicat din nou în aer, învârtindu-se în cerc pe deasupra lor, cu o privire de oţel care nu lăsă niciun dubiu în privinţa taberei pe care o susţinea. Athena a pornit în urma ei, gata să se năpustească la primul semn de primejdie.

— Lord Raleigh, a strigat unul dintre soldaţi, vă cer respectuos să staţi deoparte. Suntem aici la ordinul Lordului Cavell. Oamenii ăştia îi ocupă ilegal pământurile şi trebuie să plece de îndată.

Fără să îl bage în seamă, Fletcher s-a apropiat de Berdon şi de Sir Caulder. A ridicat mâna, iar Ignatius a apărut lângă el şi, în semn de avertizare, a scos câteva flăcări în momentul în care gărzile, agasate, au început să îşi ridice muschetele.

— Ce se întâmplă? a întrebat Fletcher şi îşi dorea să fi avut khopeshul cu el.

— Încearcă să ne alunge, a zis Berdon. E terenul nostru.

— Şi nu avem de gând să plecăm, a strigat o

femeie din mulţime. Nu o să ne lăsaţi încă o dată pe drumuri.

Au răsunat strigăte de încuviinţare, iar mulţimea a înaintat tumultuoasă şi s-a oprit la mică distanţă de Berdon. Fletcher a recunoscut-o pe Janet, pielăreasa care îi făcuse tunica.

— Cei mai mulţi oameni din Pelt au locuit în aşezarea asta după ce Didric şi taică-su le-au cerut să îşi plătească datoriile ca să construiască închisoarea, i-a explicat Berdon, în timp ce priveau de pe margine. Dar Didric a primit pământul ăsta împreună cu titlul nobiliar şi de atunci tot încearcă să ne alunge de aici.

— Habar nu aveam, a murmurat Fletcher, scuturând scârbit din cap.

— O să se termine urât, a mormăit Sir Caulder şi şi-a scos sabia din teacă, îndreptând-o înspre cel mai apropiat dintre sătenii furioşi. Soldaţii ăştia o să înceapă să tragă din clipă în clipă. Berdon îmi spune că e pentru prima dată când au venit cu muschetele la ei.

— Aşa e, fiule, cred că asta e drept răzbunare pentru victoria ta la proces, a confirmat Berdon, apoi a aruncat o privire peste umăr. Nu mai pot să îi ţin prea mult în frâu.

Fletcher s-a uitat la soldaţii care se apropiau. El era de vină pentru asta; trebuia să găsească o soluţie. Dar cum?

Casele dimprejur nu erau decât nişte cocioabe mizere, căci sătenii lipsiţi de bani nu îşi permiteau materiale de construcţie de calitate. Nu era niciun puţ de apă, nici ziduri care să ţină la distanţă lupii

şi tâlharii. Sătenii erau rufoşi, iar feţele lor nespălate erau mânjite de funingine. Chiar şi Berdon avea haine sărăcăcioase, iar Fletcher a observat că pierduse în greutate – trupul lui, odinioară masiv, era acum numai muşchi pronunţaţi, viguroşi.

La asta îi redusese Didric – transformase nişte vânători şi meşteri odată mândri în vagabonzi care trăiau în cocioabe. Iar acum, că nu mai rămăseseră decât cu acoperişul de deasupra capului, Didric voia să li-l ia şi pe ăsta.

— O să plătească pentru asta, a şoptit Fletcher, moment în care o piatră i-a trecut pe deasupra capului.

Aceasta a căzut la vreun metru de soldaţi, iar aceştia au ridicat imediat muschetele şi şi-au încleştat degetele pe trăgaci.

— Nu pot să ne omoare pe toţi, băieţi, a răsunat din nou glasul lui Janet. Casele sunt tot ce ne-a mai rămas.

— Nu merită să muriţi pentru asta! le-a strigat Fletcher.

Strigătele mulţimii s-au transformat într-un murmur, iar oamenii şi-au întors privirea către el.

— Nu mai avem altceva, i-a răspuns Janet şi, ţuguindu-şi buzele, a scuipat cu dispreţ. Dacă rămânem fără „casele” astea, o să ajungem să cerşim pe străzile din Boreas pentru mâncare, asta dacă nu ne alungă înainte pinkertonii din oraş. Jumătate dintre noi o să moară îngheţaţi până la sfârşitul anului.

Cuvintele ei l-au marcat puternic pe Fletcher.

Era uşor să îţi închipui că ar putea să îşi refacă viaţa, să găsească de lucru în altă parte. Dar îşi amintea încă acea noapte funestă din urmă cu doi ani, când chiar el fusese obligat să plece din Pelt. Frica, îndoiala. Chiar şi aşa, el avusese bani, haine, arme. Oamenii ăştia nu aveau nimic. Îşi dorea să îi poată ajuta, dar nu prea avea ce să le dea.

— Ţi-a mâncat pisica limba, *Lordule* Raleigh? a râs de el Janet. Da, da, ştim toţi de moştenirea ta. Nu te mai grozăvi atâta şi vezi-ţi de treaba ta. Aici e locul nostru. Nu în altă parte.

Dar putea fi. Ideea i-a venit în minte precum razele soarelui care străbat printre nori. Ar însemna multă muncă, iar el nu ar putea fi de faţă să dea o mână de ajutor. Dar le era dator acestor săteni. Îi era dator lui Berdon.

— Ia staţi! Există un loc unde aţi putea merge! a strigat Fletcher.

Ignatius a mârâit când gărzile au făcut un pas înainte.

— Raleighshire. Puteţi să vă mutaţi acolo.

S-a aşternut liniştea, întreruptă numai de clinchetul metalic al uniformelor soldaţilor.

— Acolo sunt sate părăsite. Pământ pentru vânătoare, râuri pentru pescuit. E cald acolo, la marginea hăţişurilor. Puteţi să reconstruiţi aşezările. Puteţi să o luaţi de la zero.

Fletcher vorbea precipitat, căci Ignatius mârâise din nou în momentul în care soldaţii au mai înaintat puţin.

— Şi crezi că o să fim în siguranţă, aşa aproape de hăţişuri? Orcii pot trece în fiecare zi hotarul, să

ne jefuiască şi să ne măcelărească. Mai bine îmi încerc norocul aici, acum, i-a şuierat Janet.

— Mă cunoaşteţi cu toţii, s-a adresat Fletcher mulţimii. Eu voi fi seniorul pământurilor pe care o să trăiţi. Vă făgăduiesc că o să fac tot ce îmi stă în putinţă să fiţi în siguranţă, odată ce o să mă întorc acolo.

Ignatius i s-a căţărat pe picior şi apoi pe umăr, iar Fletcher i-a luat pe Berdon şi pe Sir Caulder de braţ. Era timpul să schimbe tactica.

— Puteţi să vă încăpăţânaţi şi să muriţi prosteşte aici, le-a spus Fletcher, îndreptându-se înspre mulţime. Sau puteţi veni cu noi, către o nouă viaţă. E alegerea voastră.

Fletcher şi-a croit drum printre oameni, îndepărtându-se de soldaţi. Le simţea ochii aţintiţi asupra lui când trecea printre ei şi nu putea decât să spere că aceştia nu o să observe cât de roşie îi era ceafa din pricina fricii. Oare funcţionase?

Berdon a început să vorbească răspicat, cu vocea lui baritonală, în timp ce străbăteau mulţimea de oameni:

— Cei care vor să vină cu noi, strângeţi-vă lucrurile şi ne întâlnim la marginea taberei. Nu luaţi decât ce puteţi căra, pentru că avem drum lung de făcut. Cât despre restul, o să ne vedem în viaţa de apoi.

Fletcher, Berdon şi Sir Caulder au mers mai departe, fără să privească în urmă. Puteau auzi lipăit de paşi în spatele lor, dar Fletcher nu îşi dădea seama cât de mulţi erau.

— Câţi vin după noi? a întrebat din colţul

buzelor, cu voce joasă Sir Caulder, gâfâind din pricina efortului cu care îşi trăgea după el, prin noroi, piciorul de lemn.

— Habar nu am, i-a răspuns Berdon în şoaptă. Nu te uita. Lasă-i câteva minute.

Şi-au văzut de drum, trecând de ultimele colibe, şi au ajuns lângă poteca de munte care ducea în afara satului. Nu s-au auzit focuri de muschetă, dar au continuat să privească înainte, înspre valea de dedesubt. Soarele se ridica pe cer, în depărtare, scăldând vârfurile copacilor într-o lumină aurie.

— Dacă nu au nimic împotrivă, aş vrea să mă întorc împreună cu Berdon în Raleighshire, a zis abia şoptit Sir Caulder, cu şovăială în glas. Acolo e locul meu şi nu cred că aş fi în siguranţă la Vocans, după ceea ce am spus la proces.

— Eşti bine-venit, bineînţeles. Nu am apucat să îţi mulţumesc, ştii. Ţi-ai asumat un mare risc spunând povestea aia, i-a spus Fletcher lui Sir Caulder.

— Pentru puţin, băiete dragă. Era de datoria mea. Sunt bucuros că am putut să te salvez, cu toate că nu am fost în stare să îi salvez pe părinţii tăi, cu atâţia ani în urmă. Mă poţi ierta?

Vocea îi tremura, iar Fletcher şi-a amintit că Sir Caulder, un războinic redutabil, era totuşi un om în vârstă, care se apropia de sfârşitul vieţii. Îşi închipuia cât de cumplit trebuie să îl fi chinuit vina ţinută ascunsă atât amar de timp.

— Nu am ce să iert. Ce a fost a fost, i-a răspuns Fletcher. O să mă dedic familiei şi

prietenilor care mi-au mai rămas, printre care te numeri şi dumneata.

S-a oprit şi s-a întors către Berdon, care privea răsăritul, ferindu-se să îi întâlnească privirea.

— Ştii că tot tu rămâi tatăl meu, nu?

Berdon a închis ochii şi a zâmbit, iar umerii i s-au relaxat.

— Am câteva lucruri de făcut cât mai curând, a continuat Fletcher, punându-şi braţul pe după umerii laţi ai lui Berdon. Şi asta o să mă ţină departe de voi. Dar vă promit că o să vin acasă. O să găsim împreună noua aşezare, departe de iadul de aici.

— O să am eu grijă de asta, fiule, a zis Berdon şi l-a strâns pe Fletcher într-o îmbrăţişare de urs, de i-au pârâit coastele.

Din spatele lor a răsunat o tuse stânjenită, iar Fletcher s-a uitat peste umărul lui Berdon şi a văzut o mulţime de oameni, ale căror bunuri erau stivuite într-un cărucior şi într-o singură căruţă şubredă. Janet a făcut un pas în faţă, iar pe chipul ei a trecut repede o umbră când Lysander a zburat pe lângă ea.

— Păi, ne-ai convins. Acum termină cu porcăriile astea sentimentale şi spune-ne cum să ajungem acolo.

Capitolul 18

Demonii lui Fletcher nu s-au băgat în seamă unul pe altul în timpul zborului către Vocans, cu toate că erau despărţiţi de doar câţiva centimetri –

Athena stătea pe umărul lui, iar Ignatius, înfăşurat în jurul gâtului. Şi asta nu din pricină că nu se agreau unul pe altul. Fletcher îşi putea da seama că era vorba de un sentiment ciudat de nesiguranţă, combinat cu competitivitate.

Fletcher şi Lovett călătoreau în linişte, schimbând doar din când în când câte o vorbă. Şi oricum ar fi fost greu să vorbească, căci vântul lua cu el şi puţinele vorbe pe care încercau să le rostească. Încerca să nu stăruie cu gândul asupra celor întâmplate în ultimele zile, pentru că îl tulburau profund şi făceau să fie bântuit de îndoieli. Până şi gândul la Berdon era dulce-amărui, căci regăsirea lor fusese de scurtă durată, iar despărţirea, la fel de dureroasă precum prima lui plecare.

Astfel că, pentru a-şi abate gândurile, Fletcher privea întinderea de pământ de jos, care se desfăşura în zare asemenea unei pături din petice galbene, maronii şi verzi, întretăiate de linii albastre şi cenuşii, râurile şi drumurile care îşi croiau drum prin câmpii.

Era aproape noapte când a văzut în depărtare silueta întunecoasă a castelului Vocans şi, în timp ce coborau în spirală în curtea Academiei, şi-a dat seama cât de mult dusese dorul vechiului castel dărăpănat.

— Ai face bine să te grăbeşti dacă vrei să prinzi finalul Turneului, l-a îndemnat Lovett, când au pus piciorul pe pământ, şi l-a împins către intrare. Eu o să dau jos şaua de pe Lysander, tu ia-o înainte.

— Mulţumesc că m-ai adus. Ne vedem

înăuntru, a zis Fletcher. Îmi pare rău că nu am fost deloc o companie plăcută.

Lovett a ţâţâit şi i-a făcut semn să plece.

— Nu-ţi face probleme.

A intrat în grabă prin uşa dublă în vestibul, în care domnea o linişte de mormânt, iar ecoul paşilor lui răsuna în spaţiul gol. Se simţea ciudat să se întoarcă aici. Lipsise un an, cel mai lung an din viaţa lui, dar i se părea că mai ieri păşea prin aceste coridoare. Într-un fel, se simţea acasă la Vocans, mai mult decât se simţise la întoarcerea în Pelt.

Lucru destul amuzant, nu îl stânjenea mai deloc să îi ducă şi pe Ignatius, şi pe Athena pe umeri, cu toate că Athena a profitat de ocazie să îşi întindă aripile şi să le fâlfâie prin aer, zburând pe deasupra, cu ochii în patru la potenţiale pericole. Ignatius a căscat înspre ea, apoi s-a înfăşurat mai strâns în jurul gâtului lui Fletcher, vrând parcă să îi dea de înţeles că îşi pierde timpul de pomană.

Fletcher cobora deja scările şi a străbătut coridorul cu celule. Putea deja auzi strigătele mulţimii, amplificate de pereţii reci de piatră, când mai puternice, când mai slabe, după mersul luptei pentru supremaţie care se dădea pe nisipul din arenă. Când s-a apropiat de intrare, şi-a dat seama că trebuia să se fi ajuns, pesemne, la runda finală, întrucât celulele erau goale, toţi concurenţii, mai puţin cei doi din arenă, fiind deja eliminaţi din Turneu.

Spectatorii nu l-au observat când a intrat, aşa erau de absorbiţi de ceea ce se întâmpla în arenă.

Nobili, generali şi servitori deopotrivă şi-au unit vocile în cor, dar Fletcher putea acum distinge numele scandat.

— Didric! Didric!

În căldura înăbuşitoare din arenă, două siluete se învârteau una în jurul alteia pe nisip, lovind şi parând loviturile adversarului, în căutarea momentului prielnic pentru lovitura de graţie. Se părea că nu e niciun demon de faţă, regulile rundei finale prevăzând un duel, aşa cum fusese şi cazul celei de a doua runde din Turneu a lui Fletcher, în care îl înfruntase pe Malik.

Didric era înarmat cu o floretă cu lamă lungă şi subţire şi mâner cu apărătoare, potrivită mai curând pentru scrimă decât pentru căsăpit orci. Din pricina căldurii înăbuşitoare, sudoarea îi lipise de frunte şuviţele blonde, iar pe buze şi pe bărbie avea o şuviţă de sânge închegat, urme ale unei sângerări care se oprise de curând.

Pe faţa lui brăzdată de cicatrici apăruse un rictus sălbatic adresat adversarului, iar corpul lui, odată puhav, acum subţire şi viguros, executa mişcări de atac şi de retragere cu uşurinţa exersată a unui spadasin bine pregătit.

Celălalt combatant era în mod limpede un gnom, cu păr lung, vălurit, care biciuia aerul la mişcările lui de eschivă şi de ripostă, ţinând strâns într-o mână o rozetă cu ţepi, folosită drept armă pentru a lovi şi a para, în timp ce cu cealaltă mânuia o sabie cu lamă scurtă, în formă de pană, cu mâner cioplit în os, pe care Fletcher a recunoscut-o ca fiind un seax.

Gnomul s-a dat câţiva paşi în spate din faţa unei bruşte rafale de lovituri ale lui Didric, apoi a lovit cu piciorul în nisip, ca să i-l arunce adversarului în faţă. Când Didric s-a răsucit, ducându-şi mâinile la ochi, gnomul a profitat de ocazie pentru a se feri într-o parte, în spaţiu deschis, căci fuseseră înghesuiţi în peretele arenei.

Fletcher a fost surprins să vadă obrazul lipsit de barbă al unei femei gnom, cu ochi verzi precum ai lui Othello şi cu nişte pistrui răspândiţi pe podul nasului ei cârn. Nu purta văl, precum celelalte femei din neamul ei, dar Fletcher a recunoscut rozeta cu ţepi pe care o avea în mână – era un torq, echivalentul pentru femei al toporului bărbaţilor gnomi.

— Fletcher, vino aici, a strigat Othello, iar Fletcher l-a văzut făcându-i semn cu mâna, la câţiva paşi mai jos.

Şi-a croit drum înspre locul unde se afla Othello şi s-a aşezat, fără să îşi desprindă privirea de la cei doi luptători, în timp ce Didric s-a apropiat din nou, dând drumul în şoaptă unui şuvoi de cuvinte. Fletcher nu putea să le distingă, dar şi-a dat seama, după ochii mari pe care i-a făcut fata, că erau jigniri.

— Cum ziceai că o cheamă? a întrebat el, pe când fata a parat o nouă lovitură cu torqul şi şi-a repezit seaxul în direcţia picioarelor lui Didric, obligându-l să sară cu greu peste lama sabiei.

— O cheamă Cress. Ar fi trebuit să câştige lupta până acum – Didric nu a fost antrenat să se dueleze cu un luptător care mânuieşte două arme.

Îi vezi nasul? L-a pălit în faţă cu torqul, dar Rook a considerat că nu e o lovitură mortală. Tipic.

Othello a arătat înspre judecătorul îmbrăcat în negru din colţ, cu ochii scăpărând de furie în momentul în care seaxul lui Cress a sfâşiat pânza uniformei lui Didric la gât, a cărui piele a rămas nevătămată datorită magiei pentru bariera de protecţie.

— Haide, zău aşa! a răcnit Othello, dar vocea i-a fost acoperită de huiduielile publicului la adresa slabei apărări a lui Didric. O lovitură la gât e letală!

Rook a clătinat din cap, ţuguindu-şi buzele. În ciuda susţinerii aproape unanime de care se bucura Didric din partea oamenilor din public, câţiva i-au huiduit decizia. Observând lipsa gnomilor din public, Fletcher l-a înghiontit pe Othello.

— Unde e Atilla? La infirmerie?

— Nu, i-a răspuns Othello. El şi Cress… mă rog, nu se înţeleg prea bine. După ce a fost învins de Didric, a plecat val-vârtej.

Jos în arenă, Cress a lovit înspre stomacul lui Didric, obligându-l să se încovoaie pentru a se feri. În acest moment, torqul a zburat zbârnâind prin aer, făcându-i pe faţă crestături ascuţite, şi s-a auzit un trosnet răsunător, pe care Fletcher l-a perceput în ciuda strigătelor mulţimii. Chiar şi aşa, lui Rook i-au trebuit nu mai puţin de zece secunde până să încline, în sfârşit, din cap, încuviinţând aplauzele slabe ale celor din jurul lui.

— Cress câştigă turneul! a declarat el şi a bătut de două ori din palme, apoi şi-a lăsat braţele

să cadă pe lângă corp.

A sărit în arenă, în timp ce Didric, ameţit, îşi recăpăta cunoştinţa, şi l-a ajutat să se ridice în picioare. Cress stătea, mândră, în picioare şi îşi ştergea faţa, după toate aparenţele, nepăsătoare faţă de lipsa entuziasmului pentru victoria ei.

În mod limpede, atacurile Nicovalelor îşi făcuseră efectul. Resentimentele la adresa gnomilor păreau mai puternice decât în momentul în care ajunsese Fletcher prima dată la Vocans. Aproape toţi cei din public părăseau deja sala, dezamăgiţi că favoritul lor pierduse lupta. Othello a clătinat din cap când a văzut că încăperea începea să se golească. Era un mod complet nepotrivit de a saluta o victorie binemeritată.

— Atenţie – au apărut gemenii, i-a şoptit Othello.

Tarquin şi Isadora urcau scările din faţa lor, însoţind un Didric asudat. Cei trei s-au oprit la câţiva paşi de ei, holbându-se de sus la Fletcher şi la Othello.

— Ce reuniune de familie emoţionantă, i-a luat Didric în zeflemea, alegându-se cu un pumn în braţ din partea lui Tarquin.

A surprins căutătura încărcată de ură pe care i-a adresat-o Fletcher şi s-au pironit cu privirea unul pe altul. Fletcher făcea eforturi să se stăpânească să îl împingă pe Didric pe scări, dar Othello l-a apucat de încheietură, să îl oprească.

Isadora şi-a dat ochii peste cap şi a pocnit din degete, să atragă atenţia lui Fletcher.

— *Scumpul meu* verişor, a trecut atâta vreme.

A zâmbit cât mai plăcut şi i-a făcut lui Fletcher o reverenţă exagerată.

— Cât să fi trecut, mai bine de un an, nu-i aşa? Ce ai făcut atât amar de vreme?

— Nu vă consider rude cu mine, i-a tăiat-o Fletcher, căci amintirea îndelungatei perioade petrecute în temniţă şi a celor care se aflau în spatele ei nu i se şterse deloc din minte.

— Sunt total de acord, i-a răspuns Tarquin, cu un rânjet răutăcios pe faţă. Om de rând ai fost, om de rând rămâi. Atâta vreme cât moştenirea mătuşii Alice e a noastră, puţin îmi pasă cum îţi spui tu.

— Puteţi să vă păstraţi nenorociţii de bani, a zis Fletcher. Numai lăsaţi-mă naibii în pace!

— Bucuroşi! a zis Isadora, de pe faţa căreia se şterse zâmbetul drăguţ.

Cu nasul pe sus, a pufnit demonstrativ.

— Haideţi. Oricum aici pute a gnom, a rânjit ea şi s-a îndepărtat.

Othello s-a înroşit de furie, iar Fletcher a tresărit simţind cum gnomul îşi încleştează mâna în jurul încheieturii lui, pentru a se stăpâni să se repeadă la ei.

— Apropo, îmi place tunsoarea ta, i-a strigat Tarquin peste umăr. Trebuie să îmi spui unde ţi-ai făcut-o.

— E prea mult! a mârâit Othello şi a sărit în picioare.

Fletcher a făcut la fel, dar cei trei se făcuseră nevăzuţi şi, în locul lor, s-au trezit faţă în faţă cu Rory şi Genevieve, muţi de uimire.

— Salut! li s-a adresat Fletcher, nesigur pe

sine.

Ei trei nu se despărţiseră în relaţii prea bune – aproape că ucisese Insecta lui Rory la Turneu, la urma urmei.

— Salut! Înţeleg că ai ieşit, a zis Rory, stânjenit.

— Aşa e, i-a răspuns Fletcher, scărpinându-se la ceafă.

— Foarte bine… foarte bine… a zis Rory, ferindu-se să îi întâlnească privirea. Mă bucur.

Au rămas aşa, într-o tăcere stânjenitoare, până când Genevieve a făcut un pas în faţă, străduindu-se să zâmbească.

— Bine ai revenit! a zis ea şi l-a îmbrăţişat strâns pe Fletcher. Haide să povestim mai târziu.

L-a apucat pe Rory de braţ şi au luat-o repede din loc.

— Păi… n-a fost chiar aşa rău, a zis Othello.

— Avem doar nevoie de puţin timp, i-a spus Fletcher. N-o să mă ierte aşa, una-două.

— Aşa-i, a adeverit Othello. Cu toate că, s-ar zice, un an nu e tocmai puţin timp.

Dar Fletcher nu i-a mai răspuns, căci Cress ieşise din arenă şi se îndrepta către ei, scuturându-şi nisipul de pe uniforma de cadet.

Câteva secunde mai târziu, s-a oprit în faţa lor, cu mâinile în şold şi cu ochi strălucitori.

— Tu eşti marele Fletcher, care vasăzică, a spus ea şi i-a zâmbit larg. Credeam că eşti mai înalt.

— Nici tu nu eşti prea înaltă, a zis Fletcher, dar nu s-a putut abţine să nu îi zâmbească la rândul

lui. Buna ei dispoziţie era contagioasă.

— Şi Cress, şi Atilla au făcut figură bună anul ăsta, a zis Othello, zâmbind şi el. Învingerea fanfaronului ăla de Didric a fost încununarea unei munci şi a unei pregătiri susţinute. Nu pot să-ţi spun cât de neplăcut a fost să îl am coleg. El şi Atlas s-au împrietenit la cataramă de când s-au cunoscut.

— Poţi fi sigur de asta, a întărit Cress.

A făcut un semn din cap înspre cealaltă parte a sălii, iar Fletcher l-a văzut pe Didric aşezat în partea opusă a arenei, lângă Tarquin, Isadora şi Atlas. În vreme ce Didric purta aceeaşi uniformă în culorile negru şi galben pe care o mai văzuse şi înainte, Fletcher a remarcat că Atlas şi gemenii erau îmbrăcaţi în uniforma Furiilor Forsyth – veşminte negre, cu nasturi şi epoleţi argintii.

— De ce poartă uniformă? Că doar abia ce au absolvit, s-a arătat nedumerit Fletcher.

— Tarquin şi Isadora au fost promovaţi la gradul de locotenent după Turneul de anul trecut, la fel şi Seraph, l-a lămurit Othello, urmărindu-i privirea. Aşa că gemenii au servit în tot acest timp în regimentul tatălui lor. Bănuiesc că i-au adus şi lui Atlas o uniformă, acum, că a absolvit şi el.

Cu un an de luptă pe linia frontului, pesemne că gemenii sunt mai de temut decât oricând, a gândit Fletcher cu groază.

— Am aflat despre misiune, că veni vorba, a şoptit Cress, strecurându-se pe locul de lângă el. Rook ne-a spus despre ea înainte să înceapă Turneul. Vreau să fac parte din echipa ta, dacă eşti

de acord. Cred că am arătat că sunt o luptătoare redutabilă.

— Echipă? a întrebat Fletcher.

Dar, înainte să apuce ea să răspundă, Sylva s-a vârât între ei şi s-a aşezat, purtând aceeaşi armură verde ca în ziua precedentă.

— Ce-am ratat? l-a întrebat ea pe Fletcher. A învins Didric? Aş fi rămas, dar am plecat să te caut.

— A, nici vorbă, Cress l-a învins, i-a răspuns Fletcher, aplecându-se stânjenit înainte şi arătând înspre tânăra din spiţa gnomilor.

— Felicitări! a zis Sylva şi i-a întins mâna. Cress i-a strâns-o încruntându-se uşor, nemulţumită că fusese întreruptă atât de nepoliticos.

Fletcher se simţea ciudat să stea atât de aproape de Sylva, căci nu mai vorbiseră de la întrunirea consiliului. Pentru el, era greu să treacă atât de repede de la prietenie la diplomaţie, mai cu seamă după ce ea stătuse în cumpănă dacă să îl susţină.

— Deci, cum spuneam… a început Cress, dar s-a oprit când l-a văzut pe Atilla coborând cu pas apăsat treptele de lângă ei.

Acesta i-a evitat ostentativ privirea, apoi i-a salutat din cap pe Fletcher şi pe Sylva.

— Mă bucur să vă văd, Fletcher, Sylva, a bâiguit el, ferindu-se să întâlnească privirea insistentă a lui Cress. Nu ne-am mai întâlnit de multă vreme.

— Pe mine nu te bucuri că mă vezi? a zis veselă Cress, iar în voce i se simţea o uşoară ironie.

Atilla s-a înroşit la faţă şi a întors capul în altă parte, apoi a mormăit printre dinţi:

— E şi aşa destul de rău printre învăţăcei, dar de faţă cu oamenii ăştia? E... dezgustător.

Fletcher a încruntat din sprâncene, nedumerit. Despre ce vorbea Atilla?

— Chiar aşa de rău arăt? a zis Cress şi, acoperindu-şi obrajii cu mâinile, a fluturat din gene înspre el.

— Acoperă-te, a zis Atilla şi s-a întunecat şi mai mult la faţă.

— Trebuie să înţelegi un lucru, Atilla, i-a spus Cress, iar vocea ei plăcută a căpătat o nuanţă ameninţătoare. Femeile din neamul nostru poartă văl pentru că aşa vor ele. O fac pentru ele, nu pentru voi. Dacă am ales să îmi dezvălui chipul, înseamnă că asta e alegerea *mea*. Tu nu ai nimic de spus în problema asta.

— Asta e trufie, a zis Attila, privind tot în altă parte. Îţi etalezi corpul ca să te vadă toată lumea.

— Dar în cazul meu cum e, Atilla? a intervenit Sylva. Vorbea pe un ton calm, dar Fletcher a observat că vârfurile urechilor i se înroşiseră, semn clar că era furioasă.

— Nu înţeleg, a zis Atilla, nedumerit.

— Sunt trufaşă? Îmi etalez corpul?

Atilla a bâiguit ceva, dar în minte nu îi venea niciun răspuns.

— Şi cu tine cum e, Atilla? a întrebat Cress, grăbindu-se să profite de ocazie. Eşti chipeş, ai o mustaţă făloasă. Ei bine, te-am văzut la antrenamente cu pieptul gol. Tu îşi etalezi corpul în

faţa tuturor şi în faţa *mea*. Eşti *trufaş* din cale-afară.

Mânios, Atilla a lovit cu piciorul în pământ.

— Nu am de gând să mă cert cu nişte necugetaţi. Cress ştie că nu e bine ce face, chiar dacă voi, care nu sunteţi gnomi, nu înţelegeţi. Dar tu, frate, nu ar trebui să fii atât de îngăduitor. Ea ar trebui să fie un exemplu pentru gnomi, şi dacă o să ia parte la misiune, toţi locuitorii Imperiului Hominum o să îi poată vedea chipul. Ce ar fi dacă celelalte fete s-ar lua după ea?

Othello a privit-o pe Cress şi a schiţat un zâmbet.

— Nu văd niciun motiv de nemulţumire, a zis el.

Atilla a pufnit şi s-a îndepărtat cu pas apăsat, ocolind arena în direcţia lui Seraph, care tocmai îi observase şi le făcea bucuros semne cu mâna. Purta o uniformă grosolană, chihlimbarie, cu o eşarfă stacojie, şi era înarmat cu un iatagan şi cu un pistol pus în toc.

În timp ce Fletcher şi prietenii lui îi răspundeau la semne, Rook a păşit în mijlocul arenei trasând în aer un simbol magic. Când a terminat de gravat simbolul, în sală a răsunat un zgomot teribil, atât de puternic încât i-a zgâriat lui Fletcher timpanele, lăsându-l cu un ţiuit persistent în cap.

— Acuma, dacă aţi tăcut cu toţii, putem începe selecţia. Fletcher, Isadora, Malik şi Seraph, poftiţi lângă mine în arenă.

Capitolul 19

Sudoarea i se prelingea lui Fletcher pe spate când a păşit în arenă. I-a infuzat pe Igantius şi pe Athena cu o scăpărare din palmă, căci erau singurii demoni din încăpere. Încă îi simţea pe amândoi în minte şi, lucru şi mai straniu, o a treia conexiune, care se stabilea încet-încet între cei doi. Poate că Athena şi Ignatius începeau să aibă încredere unul în altul.

Când a pătruns în cercul de lumină pâlpâitoare aruncată de torţe, i-a revenit în minte ceea ce se întâmplase ultima dată când păşise pe acel nisip. Pericolele pe care la avusese atunci de înfruntat erau floare la ureche în comparaţie cu ceea ce avea să urmeze.

— Vi s-a spus tuturor de ce vă aflaţi aici, şi-a început Rook cuvântarea, păşind încolo şi-ncoace prin arenă. Misiunea voastră urmăreşte două obiective. Primul, distrugerea a câteva mii de ouă de goblin, înainte să eclozeze. Cel de al doilea, salvarea lui Lady Cavendish, mama lui Rufus.

În tribună, Rufus s-a îndreptat un pic de spate în momentul în care toţi ceilalţi s-au întors să îl privească, iar Fletcher a observat că articulaţiile degetelor i s-au albit când şi le-a încleştat pe mânerul sabiei. Tânărul nobil nu îi făcuse cine ştie ce impresie cu un an în urmă, căci băiatul se dădea pe lângă gemenii Forsyth. Spera că Rufus nu avea să se dovedească un punct slab în această misiune, mai cu seamă că salvarea mamei lui aducea o presiune în plus.

O licărire albăstrie l-a făcut pe Fletcher să fie atent din nou la Rook. Acesta produsese o flamă magică, iar sfera luminoasă se mişca de colo-colo prin aer. Pe măsură ce se deplasa, lăsa în urmă o dâră de lumină azurie, trasând o formă asemănătoare cu un simbol magic.

Curând, a apărut o piramidă uriaşă, cu patru laturi, care a rămas suspendată în aer, iar o reţea ciudată de tuburi înconjura încăperea centrală de sub aceasta. Se rotea uşor, umplând sala de o strălucire albastră, stranie.

— Serviciile noastre secrete ne dau de înţeles că ouăle de goblin s-ar afla înăuntrul reţelei de grote vulcanice de sub această străveche piramidă, în adâncul hăţişurilor orcilor, le-a explicat Rook şi a împuns cu degetul reţeaua de tuneluri de sub piramidă. Lady Cavendish este ţinută tot pe acolo pe undeva. Şi pe bună dreptate – este locul cel mai sigur din întreg ţinutul orcilor. Piramida e cel mai sacru loc al lor.

Toate astea erau noi pentru Fletcher şi simţea că inima îi sparge pieptul, pe măsură ce pulsul îi devenea tot mai iute. Îşi închipuise că vor ataca un sat izolat al orcilor, nu că o să trebuiască să se piardă prin măruntaiele pământului.

— Diviziile Celeste vă vor lăsa cât mai aproape cu putinţă, apoi o să vă continuaţi drumul pe jos. Trebuie – şi vreau să fie foarte clar –, trebuie *neapărat* să vă întâlniţi la miezul nopţii, la intrarea din spate a piramidei, la trei zile după ce v-au depus la sol Diviziile Celeste. Din acel moment, veţi avea opt ore pentru a vă îndeplini misiunea –

atât pot sta pe loc să vă aştepte Diviziile Celeste, fără să mai patruleze spaţiul aerian al Imperiului. Nu uitaţi, puneţi în pericol soarta locuitorilor din Hominum cu fiecare oră petrecută acolo, căci, dacă orcii observă lipsa patrulelor aeriene, îşi vor trimite Dragonii să atace oraşele fără apărare.

Fletcher a tras adânc aer în piept când şi-a imaginat dezastrul pe care l-ar putea face chiar şi un singur asemenea Dragon într-o aşezare lipsită de apărare. Îşi asumau un risc uriaş.

— Diviziile Celeste vă vor urmări cu ajutorul cristalelor magice şi vor încerca să ajungă de îndată ce v-aţi îndeplinit misiunea. Dacă vreuna dintre echipe nu ajunge odată cu celelalte la punctul de întâlnire, va fi obligată să se descurce cum poate pentru a se întoarce acasă.

Rook s-a oprit din nou, pentru a da răgaz tuturor să înţeleagă gravitatea celor spuse.

Fletcher era conştient că încercarea de a se întoarce acasă pe cont propriu însemna moarte sigură. Împrejurul lui, feţele celorlalţi erau posomorâte. Până şi Tarquin şi Isadora păreau a fi îngrijoraţi, căci le pierise culoarea din obraji. Luptaseră mai bine de un an pe linia frontului – aşa că ştiau mai bine decât oricine cu ce urmează să se confrunte echipele.

— După cum ştiţi cu toţii, cristalele magice vor fi împărţite pe tot cuprinsul Imperiului, a adăugat Rook. În curând, în fiece cârciumă, primărie de sat ori piaţă publică, se vor găsi câte patru astfel de cristale, unul pentru fiecare echipă, cu ajutorul cărora populaţia poate urmări desfăşurarea

misiunii. Vouă nu vi se vor da cristale, pentru că, dacă o echipă este capturată, orcii le-ar putea folosi ca să dea de urma celorlalte.

Rook a pocnit din degete şi piramida a dispărut, iar încăperea a fost din nou scăldată de lumina portocalie a torţelor.

— Pentru a vă putea concentra pe deplin asupra misiunii, fiecare echipă va avea nevoie ca un demon să acţioneze drept canal pentru aceste cristale, a continuat Rook. Prin urmare, le-am cerut unor protectori să îşi ofere voluntar propriii demoni. Aceşti protectori vor asigura echipelor câte o călăuză experimentată, care să vă ajute să înaintaţi prin hăţişuri. Nu mai e mult până veţi afla cine vă sunt protectorii şi călăuzele.

A bătut din palme şi şi-a frecat mâinile, încântat de această perspectivă.

— Acum, haideţi să vedem fiecare grup. Vor fi patru echipe a câte patru membri, alcătuite din trei învăţăcei din anul doi şi un voluntar din primul an. În ce vă priveşte, cei care vă oferiţi voluntar, odată ce păşiţi pe nisipul arenei, nu mai e cale de întoarcere…

A lăsat ca vocea să i se stingă treptat, în timp ce privea micul grup de învăţăcei din primul an străbătând arena.

— Căpitanii au fost deja aleşi, a spus Rook, desfăşurând un pergament lung. Se află chiar acum în faţa voastră.

Fletcher s-a simţit cuprins de mândrie şi de emoţii, iar cele două sentimente i-au provocat o senzaţie neplăcută în capul pieptului. Stătuse atâta

vreme pe tuşă, fără să schimbe o vorbă cu cineva, în afară de Ignatius, timp de un an... şi ăla era un monolog de toată frumuseţea. Oare chiar era pregătit să conducă o echipă într-o misiune care îi putea costa viaţa?

Rook şi-a dres vocea, iar Fletcher s-a întors cu răsuflarea tăiată, ca să afle care îi vor fi colegii de echipă.

— În urma unei analize atente din partea consiliului regelui şi a profesorilor de la Academie, echipele sunt următoarele. Vă rog să veniţi să vă alăturaţi căpitanilor aleşi când vă auziţi strigat numele.

Şi-a dres vocea.

— În echipa Isadorei, îi avem pe Tarquin şi pe Atlas. În echipa lui Seraph, pe Rory şi pe Genevieve. În echipa lui Malik, Penelope şi Rufus. Iar din echipa lui Fletcher fac parte Othello şi Sylva.

Fletcher a răsuflat uşurat, în timp ce învăţăceii au coborât în arenă şi li s-au alăturat colegilor lor. Sylva i-a adresat un zâmbet scurt când a venit lângă el, iar Othello i-a tras în joacă un pumn în braţ.

— Eram sigur că o să pună un om la comandă, a şoptit Othello, dar i-a făcut cu ochiul ca să arate că nu îl deranjează. Se pare că ne-au grupat în funcţie de prietenii.

— Aşa e, a zis Fletcher, bucuros. Isadora pare mulţumită. Pun prinsoare că, în momentul când Tarquin a pierdut în faţa mea la Turneu, ea a fost socotită ca fiind cea mai puternică dintre ei doi.

În timp ce şi ceilalţi învăţăcei se alăturau

echipelor lor, Fletcher a observat că patru învăţăcei rămăseseră în tribune – Atilla, Cress şi Didric, împreună cu o fată cu părul negru, pe care Fletcher nu o cunoştea. Rook a făcut un gest larg cu mâna împrejurul arenei, arătând înspre fiecare dintre ei.

— Acum aveţi avea posibilitatea să îl alegeţi pe cel de-al patrulea membru al echipei, dintre învăţăceii din primul an care s-au oferit voluntar să participe la misiune. Isadora, la tragerea la sorţi te-a desemnat pe tine să alegi prima.

— Da, vezi să nu, i-a murmurat Sylva la ureche lui Fletcher şi, brusc, acesta a simţit cât se poate de concret că mâna elfei îi atinge uşor mijlocul. Nu că ar conta, a continuat ea. Ştim amândoi pe cine o să aleagă.

— Îl aleg pe bravul Didric Cavell, a zis Isadora şi, cu un gest plin de mărinimie, i-a făcut semn lui Didric să vină lângă ea. Pentru prestaţia lui strălucită de la Turneu, căci numai un ghinion îngrozitor i-a răpit victoria.

— Ghinionul nu are niciun amestec în asta, a strigat Cress, fără să ţină seama de sâsâitul dezaprobator al lui Rook văzând-o că vorbeşte când nu trebuie.

Didric a sărit în arenă, cu un mers încă uşor nesigur din pricina ameţelii pricinuite, pesemne, de o uşoară contuzie. Tarquin a clătinat din cap, în timp ce Atlas şi Isadora îl băteau prieteneşte pe spate.

— Fletcher, e rândul tău, a zis Rook, cu privirea aţintită la Cress, doar – doar o îndrăzni să mai

spună ceva.

Fletcher a pălit. Nu ştia sigur de ce, dar se aşteptase să fie lăsat la urmă.

A ezitat, ceea ce l-a făcut pe Atilla să îl săgeteze cu privirea. Era limpede din ce echipă îşi dorea gnomul să facă parte. Şi totuşi… Cress tocmai ce câştigase Turneul şi îi ceruse, cât se poate de respectuos, să facă parte din echipa lui. Apoi mai era şi recenta izbucnire a lui Atilla împotriva felului de a se îmbrăca al lui Cress. Fletcher îşi dorea ca echipa lui să ofere lumii un exemplu strălucit – de solidaritate, prietenie şi toleranţă.

Atilla avea inimă bună şi era un războinic redutabil, dar Fletcher nu l-ar alege, nu pentru misiunea asta. Acum, îi trebuia un motiv care să îl facă pe Atilla să înţeleagă.

— O aleg pe Cress, a zis el şi a ridicat mâna când Atilla a început să protesteze. Părinţii lui Othello şi ai lui Atilla nu mi-ar ierta-o niciodată dacă amândoi fiii lor ar face parte din aceeaşi echipă, iar aceasta ar eşua şi şi-ar găsi amândoi sfârşitul printr-o singură lovitură a sorţii. E mai bine ca riscul să fie împărţit. În armata Regelui, fraţilor nu li se permite să servească în acelaşi regiment exact din acest motiv.

Atilla şi-a lăsat privirea în pământ, apoi a consimţit sec, printr-o scurtă înclinare a capului.

— Şi am mai şi câştigat Turneul, Fletcher, în caz că ai uitat, a zis Cress răspicat, străbătând deja arena. Şi, apropo, mă cheamă Cress Freyja.

— Nu am uitat, i-a şoptit Fletcher când a ajuns

lângă el. Ăsta e celălalt motiv. Mă bucur să te avem la bord, Cress *Freyja*.

— Seraph, e rândul tău, a răsunat vocea lui Rook, iar acesta le-a întors spatele.

Seraph a privit-o pieziş pe fata cu părul negru, dar nu mai mult de o clipă.

— Atilla Thorsager, normal. Vino aici, ţâfnosule, a zis Seraph şi a zâmbit cu gura până la urechi, făcându-i semn gnomului să se apropie.

Atilla şi-a dat ochii peste cap în timp ce cobora treptele, cu un zâmbet discret în colţul gurii. Cei doi trebuie să se fi împrietenit cât timp lipsise Fletcher.

— Şi, în sfârşit, Malik, a spus Rook.

— Sunt cât se poate de bucuros să o aleg pe Verity Faversham, a zis Malik, zâmbind, în timp ce fata cu părul negru a păşit în lumina torţelor. Mă mir că nu a fost prima aleasă.

Când fata s-a alăturat echipei ei, Fletcher nu şi-a putut lua privirea de la părul ei brun, care s-a revărsat când ea şi-a scuturat capul. Era frumoasă, poate mai frumoasă decât oricare altă fată pe care o văzuse, cu o faţă în formă de inimă şi ochi mari, expresivi, care păreau că stăruie asupra lui în timp ce se îndrepta către echipa ei. Pentru câteva clipe, numele ei nu a avut niciun efect asupra lui şi numai bombănitul dezgustat al lui Othello l-a făcut să îşi dea seama.

— E leită bunică-sa, Ophelia, nu-i aşa, Fletcher?

Fletcher a văzut asemănarea, dar tot i s-a părut greu să facă legătura între ea şi femeia cu

privire aspră care conducea Triumviratul împreună cu Zacharias şi Didric. Până şi tatăl ei, Charles, inchizitorul, părea foarte diferit de ea, cu toate că aveau amândoi acelaşi ten palid. Verity l-a salutat pe Malik cu un zâmbet cald şi i-a îmbrăţişat cu braţele deschise pe Penelope şi pe Rufus.

Sylva i-a dat un cot în coaste, iar Fletcher şi-a dat seama că se holba la Verity. A scuturat din cap, încercând să nu uite că alde Faversham îi erau duşmani.

— E în primul an? a întrebat el.

— Da, a confirmat Othello. Cu toate că nu am prea văzut-o pe aici.

Retrasă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera ei, învăţând, sau în Corcillum.

Fletcher a privit în timp ce se aliniau echipele, aşteptând următorul anunţ al lui Rook.

— După cum bine ştiţi, cristalele magice care au făcut posibilă misiunea au fost oferite cu generozitate de tatăl lui Tarquin şi al Isadorei, de bunica lui Verity şi de Didric însuşi, a spus Rook, arătând cu capul către respectivii învăţăcei. Cred că ar trebui cu toţii să ne facem răgaz să mulţumim familiilor Forsyth, Faversham şi Cavell pentru generozitate.

I-a ţintuit cu privirea pe ceilalţi învăţăcei, nerăbdător. Gemenii Forsyth şi Didric au rânjit când Fletcher şi echipa lui au bâiguit un mulţumesc lipsit de entuziasm, însă Verity doar s-a înroşit şi şi-a plecat privirea în pământ.

— Prea bine, a continuat Rook. Acum, am de făcut un anunţ pentru toţi. Există un premiu pentru

îndeplinirea misiunii, ca să menţinem viu interesul, atât pe cel al participanţilor, cât şi pe al celor ce o vor urmări, peste tot în Imperiu. Echipa care va reuşi să o salveze pe Lady Cavendish va primi o mie de ludovici, care vor fi împărţiri în mod egal între membrii echipei. Va mai fi încă un premiu de cinci sute de ludovici, pentru echipa care va lua parte la distrugerea ouălor de goblin. La urma urmei, nimic nu se compară cu o întrecere sănătoasă.

Le-a zâmbit larg învăţăceilor, iar sala s-a umplut de şoapte schimbate pe furiş. Era o răscumpărare regească, îndeajuns să echipezi o mică armată. Recompensa nu l-a surprins pe Fletcher, chiar dacă nu conta prea mult pentru el. Dacă, în adâncul hăţişurilor, una dintre echipe îşi pierdea curajul, recompensa avea să fie o motivaţie puternică să îşi facă datoria.

— Vă rog să vă întoarceţi, le-a cerut Rook, arătând înspre uşa din spatele lor, iar Fletcher s-a răsucit în acea direcţie.

În uşă stăteau patru demoni, dintre care pe trei i-a recunoscut imediat.

— Echipe, faceţi cunoştinţă cu noii voştri demoni, le-a spus Rook.

Lysander, Grifonul lui Lovett, a coborât ţanţoş scările şi a bătut de câteva ori din aripi, ca să arunce nişte nisip înspre echipa Isadorei. Era limpede cărei echipe îi fusese desemnat, căci s-a îndreptat direct către Fletcher şi s-a oprit lângă el, frământând nisipul cu labele.

— Nu poate face asta, a şoptit Fletcher, căci

inima i s-a strâns când s-a gândit la Lovett obligată să se limiteze la scaunul cu rotile, singură. El îi ţine loc de picioare, de aripi. E cel mai bun prieten al ei. Nu i-a mai rămas decât Valens.

— Vrea să ne protejeze, Fletcher. Ăsta e modul ei de a o face, a murmurat Sylva. O să i-l aducem pe Lysander înapoi, teafăr şi nevătămat. Şi, în felul ăsta, e ca şi cum ar fi şi ea cu noi. Poate să străvadă folosindu-şi mintea, practic poate să îi locuiască corpul, aşa cum a făcut şi cu Valens. Nu m-ar mira să o facă exact în momentul ăsta.

Lysander l-a înghiontit pe Fletcher cu ciocul, de parcă voia să îi atragă atenţia asupra următorului demon care cobora ţopăind scările. Era un gest neobişnuit de omenesc şi, când Fletcher a privit în jos, a văzut că Lysander îi face cu ochiul. Lovett era înăuntrul lui, în mod sigur, iar Fletcher i-a răspuns printr-un zâmbet larg.

Canidul cu aspect de lup al lui Arcturus, Sacharissa, a trecut în goană pe lângă ei, oprindu-se doar cât să îl înghiontească în joacă pe Lysander. Grifonul a dat cu gheara, dar nu a reuşit decât să atingă vârful cozii negre şi stufoase a Canidului cu patru ochi.

— Se pare că şi Arcturus a gândit în acelaşi sens, a zis Fletcher în timp ce Seraph o primea pe Sacharissa cu o felie subţire de pastramă, care a apărut ca prin minune dintr-un buzunar al tunicii lui.

Cu toate că Grifonii erau mai puternici şi puteau face mai multe decât un Canid, Fletcher şi-ar fi dorit să îi poată avea pe amândoi în echipa lui.

Cu demonii lui Arcturus şi Lovett alături, s-ar simţi mult mai în siguranţă în întunecimea din hăţişurile orcilor.

— Ce naiba e chestia aia? a întrebat Cress şi a arătat cu degetul către o creatură uriaşă, scheletică, cu o siluetă oarecum umanoidă, coborând pe furiş treptele.

Avea nişte coarne groase, rămuroase, care ieşeau din laturile capului asemenea unor ghimpi încâlciţi. Capul, fără niciun fir de blană, era un soi de amestec între cerb şi lup, cu ochi negri, flămânzi, care priveau roată prin sală. Nişte braţe lungi, care se bălăngăneau, târşâiau prin nisipul din faţa creaturii, iar mâinile se terminau cu gheare ascuţite. Pielea îi era cenuşie şi pătată ca a unui cadavru şi puţea pe măsură. În ciuda scheletului agil, muşchii se unduiau pe sub pielea întinsă în timp ce se mişca, asemenea unor frânghii împletite, întinse la maximum.

— Un Windigo, i-a răspuns Othello, în a cărui voce se distingea o urmă de uimire şi de groază. De nivel treisprezece şi rar pe deasupra. E demonul principal al lui Zacharias Forsyth. Aproape tot ce ştim despre Windigo am aflat studiind chiar această creatură – nu sunt aproape niciodată văzuţi în eter.

— Nu-i niciun mister în privinţa echipei în care o să ajungă chestia asta, a zis Fletcher, în timp ce creatura s-a oprit lângă echipa Isadorei.

A rânjit atunci când Tarquin, aflat cel mai aproape de Windigo, a strâmbat din nas din cauza mirosului.

— Caliban al meu o să se alăture echipei lui Malik, a anunţat Rook, făcând semn ultimului demon – al lui – să se apropie.

Era Minotaurul lui Rook, o fiară mătăhăloasă, acoperită cu piele neagră, lăţoasă. Era bine clădit, numai muşchi şi fibră, în timp ce Windigo era numai tendoane şi oase. Capul de taur fornăia prin nările groase, ca de porc, în timp ce cobora tropăind treptele cu copitele lui despicate, iar fiecare răsuflare suna precum mugetul foalelor din vechea fierărie a lui Berdon.

— Vă mulţumesc pentru că ne sunteţi protector, Inchizitorule, a zis Malik, cu o plecăciune adâncă.

— Nu-i putem lăsă fără nicio protecţie pe singurii moştenitori ai familiilor Saldin şi Faversham, a spus Rook, lăsându-i intenţionat deoparte pe Penelope şi pe Rufus, ale căror familii, cu toate că de viţă nobilă, nu erau la fel de avute precum celelalte.

Rufus părea oricum că nici nu a observat, căci a apucat mâna lui Rook şi i-a scuturat-o cu emfază.

— Nu veţi regreta, Inchizitorule, l-a asigurat el. Fratele meu mai mare vă va răsplăti înzecit când o vom salva pe mama, vă garantez!

— O să vă cunoaşteţi călăuzele, care au fost alese de protectorii voştri, în seara aceasta, a spus Rook, extrăgându-şi mâna din strânsoare cu o grimasă. Echipa lui Malik, rămâneţi aici cu mine. Restul, mergeţi după demonii voştri.

Capitolul 20

Lysander i-a condus afară din arenă, în vestibul, iar Sacharissa mergea tiptil pe lângă ei. Fletcher se aştepta să iasă şi ei pe intrarea principală, aşa cum făcuse Caliban, însă cei doi demoni şi-au continuat drumul, luând-o pe scările din aripa de apus.

Au urcat şi au tot urcat, iar Fletcher s-a amuzat urmărindu-l pe Lysander, care, obişnuit să zboare, acum aluneca întruna în timp ce se căţăra pe trepte, nefiind deprins cu urcatul scărilor, mai ales unele înguste şi în spirală precum acestea. Sacharissa aştepta răbdătoare din loc în loc, iar ochii ei albaştri, strălucitori, supravegheau cu grijă eforturile Grifonului.

— Poate că ar fi fost mai bine să zbori şi ne întâlneam cu toţii în vârf, a râs de el Fletcher, ceea ce l-a făcut pe Lysander să îi arunce o căutătură severă, care nu putea veni decât din partea lui Lovett.

Fletcher pătrunsese numai de câteva ori în această parte a clădirii în timpul primului an la Vocans, căci aici se aflau în principal camerele profesorilor, încăperile în care erau găzduiţi servitorii, o spălătorie mare şi câteva spaţii de depozitare. Nu a fost, prin urmare, surprins că nu s-au oprit până la ultimul etaj, unde au luat-o pe coridorul principal, către turnul dinspre nord-vest.

În timp ce mergeau în urma celor doi demoni, Fletcher nu s-a putut abţine să nu admire tablourile şi tapiseriile aşezate de-a lungul pereţilor

coridorului aflat cel mai aproape de vârf, care înfăţişau bătălii străvechi, purtate fără arme de foc. Când a trecut prin faţa unui tablou mai vechi, ale cărui culori păliseră şi se descojeau de pe pânză, s-a oprit.

Acesta nu înfăţişa orci învinşi în luptă, ci gnomi. În planul îndepărtat, erau femei ale gnomilor cu vălurile smulse, iar în planul apropiat, războinici gnomi îngenuncheaţi, aşezaţi în şir, cărora bărbaţi cu înfăţişare eroică, îmbrăcaţi în armuri strălucitoare, le tăiau bărbile. Împrejur zăceau împrăştiate leşurile gnomilor căzuţi în luptă, iar de deasupra priveau scena invocatori zburători, ţinând în mână lănci pline de sânge.

Cei trei gnomi, Seraph şi Sylva s-au oprit lângă el, în timp ce Rory şi Genevieve au mers mai departe, trecând în grabă cu privirea peste tablou, de parcă nu s-ar fi deosebit prin nimic de celelalte.

— Ăsta e lucrul împotriva căruia luptăm, a zis Othello, cu glasul abia şoptit, în timp ce urmărea cu vârful degetului siluetele căzute pe câmpul de luptă. Oricând s-ar putea întâmpla din nou. Am studiat scrierile noastre istorice şi am învăţat că ura poate prinde rădăcini foarte uşor, de ambele părţi. Gnomii s-au răzvrătit de patru ori şi au dat greş. De patru ori a fost seminţia noastră pedepsită şi a ajuns de nimic în ochii oamenilor. Trebuie să întrerupem acest ciclu. Numai uniţi putem fi cu adevărat liberi.

Atilla a luat-o din loc, cuprins de dezgust, iar Fletcher nu îl putea condamna. Scena era dezgustătoare, deloc potrivită să fie glorificată pe

pereţii coridoarelor de la Vocans. Seraph a alergat în urma lui şi şi-a pus braţul pe după umerii tânărului gnom, dar acesta i l-a dat la o parte.

— Haideţi, a murmurat Fletcher.

Când s-a întors să plece mai departe, s-a auzit o pârâitură. A privit peste umăr şi a văzut că suprafaţa tabloului fusese carbonizată şi că un simbol magic pentru foc plutea în aer, în faţa acestuia.

— Au! a zis Cress şi a ridicat din umeri, apoi a trecut pe lângă Fletcher şi l-a bătut prieteneşte pe spate. Mi-a alunecat mâna, a adăugat ea.

Au grăbit pasul ca să îi prindă din urmă pe Rory şi pe Genevieve, care aproape că ajunseseră în vârful turnului. Treptele scării erau acoperite în întregime cu un strat gros de praf, înlăturat numai pe lăţimea unei cărări, ca şi cum pe acolo nu trecuse niciodată mai mult de o singură persoană.

În cele din urmă, cele două echipe s-au îmbulzit înaintea unei uşi zăbrelite, încastrată temeinic în perete, cu încuietoare de fier, pentru deplină siguranţă. Lysander a ridicat gheara din faţă şi a bătut în uşă, un amestec ciudat de zgrepţănături şi ciocănituri care alcătuiau un soi de cod. După o pauză, încuietoarea a început să se răsucească şi să zornăie. Apoi, cu un scârţâit sinistru, uşa s-a deschis.

Înăuntru domnea acelaşi întuneric ca pe scări, principala sursă de lumină fiind singurul candelabru care atârna din tavanul înalt.

— Intraţi, intraţi, a răsunat o voce răguşită de undeva, dinăuntru. Aveţi grijă să nu dărâmaţi ceva.

Fletcher şi Sylva mergeau în faţă, iar din vârfurile degetelor lor se desprindeau flame magice care le luminau înaintarea. Lumina albăstruie arunca o strălucire stranie asupra unei mulţimi de rafturi, mese şi bancuri de lucru, acoperite toate de obiecte de sticlă şi de unelte.

În stânga, Fletcher a văzut demoni care pluteau într-un lichid verzui, în borcane, la fel ca goblinul de la întrunirea consiliului. Multora dintre ei le lipseau membrele ori capul, iar pe suprafaţa meselor erau expuse rămăşiţele lor disecate. În stânga, în loc de demoni erau ghivece cu plante, precum şi recipiente cu un lichid vâscos, care fierbeau încet deasupra unor cuptoare mititele.

Plantele erau una mai ciudată decât alta. Una avea nişte flori mari, în formă de bulb, care se strângeau şi apoi se deschideau înspre ei, asemenea unor buze care sărută. O alta era alcătuită aproape în întregime din rădăcini tuberculate, care păreau a se smuci înspre lumină când treceau pe lângă ele.

— Nu fiţi sfioşi, simţiţi-vă ca acasă, a spus vocea, iar din întuneric şi-a făcut apariţia o siluetă.

Avea pielea mai întunecată decât Seraph şi pe cap o claie de zulufi deşi, încărunţiţi. Purta o haină lungă, albă, de bumbac, şi mănuşi de piele înnegrite, care acopereau capetele mânecilor. Pe faţa ei se întindea un rânjet larg, aproape dement, şi îi privea printr-o pereche de ochelari cu lentile groase, care îi făceau ochii să pară de două ori mai mari.

— Vă rog să iertaţi dezordinea, a zis ea,

arătând înspre mesele acoperite cu plante şi părţi de corp din jur. Jeffrey ar fi trebuit să facă ordine, dar a şters-o ca să asiste la Turneu.

Nimeni din grupul lor nu a zis nimic, iar ea s-a foit enervată, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să vorbească.

— O ceaşcă de ceai? Sau o cafea? a întrebat ea, arătând înspre o oală care fierbea puţin mai încolo.

Era plină cu o substanţă maronie, imposibil de identificat, ce semăna cu noroiul.

— Sau să fie ginseng? Ori cacao? Oricum, era ceva gustos, a bodogănit ea.

— Ăăă, nu, mulţam, a răspuns Fletcher, politicos.

S-a auzit un pleosc în momentul în care un bulbuc mare s-a spart la suprafaţa lichidului.

I-a mai ţintuit o vreme cu privirea, iar rânjetul i-a dispărut încet de pe faţă şi atunci Fletcher şi-a dres vocea şi a pus întrebarea care le stătea tuturor pe buze:

— Cine eşti? Ce e locul ăsta?

Zâmbetul i-a revenit şi le-a făcut semn înspre masa de lângă ea. Era mai bine luminată decât celelalte, având agăţată deasupra o lampă.

— Sunt Electra Mabosi, din ţinutul Swazulu, de dincolo de Marea Vesaniană. Sunt botanist, biolog, chimist, demonolog. Câte puţin din toate, de fapt. Alchimist ar fi, probabil, termenul potrivit. Dar nu sunt călăuza voastră, dacă asta vă întrebaţi. Nu am mai ieşit din încăperea asta în ultimii patru ani, şi nici nu am de gând să o fac prea curând.

Fletcher şi-a plimbat privirea prin încăperea întunecoasă şi a încercat să îşi închipuie cum ar fi să îşi petreacă patru ani din viaţă într-un asemenea loc. Era mai bine decât în temniţă, dar nu cu mult. Ce fel de persoană şi-ar dori să stea aici vreme atât de îndelungată?

— Am făcut cercetări secrete pentru Regele Harold şi pentru decanul Scipio încă de când am venit aici. Îi ţin la curent cu noutăţile atunci când pot, dar nu mă lasă să mă implic în predare, deşi tare mult i-am rugat. Susţin că îmi folosesc mai bine timpul dacă îl dedic cercetării.

În timp ce vorbea, a luat un borcan închis cu dop de pe o poliţă din apropiere, din care a scos un cadavru fleşcăit de demon, mare cât palma unui om. L-a aşezat pe masa de lucru din faţa ei şi a scos un sul de piele cu instrumente chirurgicale de dedesubt.

— Priviţi aici. Este un Paing tânăr, găsit mort în eter acum câteva luni. Are nivelul de împlinire şase, e rar, dar nu ieşit din comun. L-am păstrat pentru demonstraţia asta. Până la urmă, am şi eu ocazia să predau.

Arăta ca un păianjen mare, păros, având în cap nişte ochi strălucitori, o pereche de colţi curbaţi dedesubt şi, la spate, un ac ţepos, ca al unei albine. Electra i-a retezat fiecare picior cu o foarfecă mare, ca şi cum ar fi tăiat unghiile. A strâns membrele amputate într-o găleată de pe podea, păstrând doar capul şi corpul. Pe Genevieve a trecut-o un fior şi a sărit într-o parte, căci un picior nu a nimerit în găleată şi a căzut lângă

piciorul ei.

— Vedeţi gaura asta de sub ac? i-a întrebat Electra, folosind nişte cleşti ca să îl ţină în loc. Paingul poate să arunce pe aici o substanţă lipicioasă, pe bază de mana, asemănătoare cu pânza de păianjen.

A tras lampa de deasupra mai aproape şi a cercetat exemplarul ud.

— Trebuie să avem grijă, părul de pe corp se poate desprinde, pluteşte prin aer şi irită ochii şi pielea victimei. Ştiu de la Jeffrey că Paingul Lordului Cavell a pricinuit deja unele probleme la câteva lecţii ale celor din primul an, nu-i aşa, Cress?

— Aşa e, a încuviinţat Cress, scărpinându-şi încheietura cu un aer absent. Mâncărimea a ţinut o săptămână.

Pe Fletcher l-au trecut fiorii, căci ochii creaturii moarte păreau că privesc în adâncul lui. Nici nu voia să se gândească la felul în care arată un Paing adult, căci văzuse schiţe la lecţiile de demonologie. Mare ghinion că Didric avea unul din ăştia, căci ar fi un adversar redutabil dacă s-ar duela vreodată cu Ignatius.

Electra fredona încet o melodie veselă în timp ce împingea un instrument tubular în orificiul de sub acul demonului, de parcă voia să scoată cotorul dintr-un măr. Când l-a scos, a rămas cu un cilindru de organe alunecoase, pe care le-a întins pe masă cu ajutorul cleştelui.

— Ce scârbos! a exclamat Rory şi şi-a trecut mâna prin smocul de păr blond, ţepos.

De pe chip îi pierise şi bruma de culoare pe care o avusese şi s-a retras lângă Genevieve, mai la o margine.

— Nu fi un mucos, a bombănit Electra, apucându-l pe Fletcher cu mâna înmănuşată şi trăgându-l lângă ea. Ce vezi aici?

Pentru o clipă, pe Fletcher l-a trecut o nebunească bănuială că îi cere să ghicească viitorul, aşa cum pretindeau şamanii orci că pot face cu măruntaiele duşmanilor. Dar când a privit mai îndeaproape, a recunoscut un simbol ciudat, imprimat pe unul dintre organe, ca o marcă.

— E... un simbol magic, a spus el, clătinând nedumerit din cap.

— Exact! Ştii cumva şi cum au fost descoperite magia şi gravarea? l-a întrebat Electra, întorcându-se atât de repede încât instrumentul i-a aruncat lui Seraph o picătură de mâl pe obraz. Acesta a icnit, ştergându-şi faţa cu mâneca.

— Demonii şi-au folosit întotdeauna capacităţile speciale canalizându-şi mana prin simboluri organice dinăuntrul lor, a continuat Electra, fără să bage în seamă geamătul de dezgust al lui Seraph. Primii invocatori pesemne că şi-au dat seama de asta, aşa că şi-au disecat demonii morţi, exact aşa cum tocmai am făcut eu, şi au copiat simbolurile. Misiunea mea este aceea de a completa, prin cercetările mele, lista formulelor magice aflată la dispoziţia războinicilor noştri magi. Este o artă de mult uitată, pe care eu am reînviat-o. Nu sunt eu însămi un invocator, ceea ce complică puţin lucrurile.

S-a întors către Fletcher şi l-a luat de umeri.

— Salamandra ta, de pildă, va avea simbolul pentru foc undeva în gât. Dacă m-ar lăsa să vă predau, aţi şti cu toţii lucrurile astea.

A oftat cu obidă. Fletcher a prins privirea lui Othello şi şi-au zâmbit unul altuia cu înţeles. Chiar şi în comparaţie cu un fanatic precum Rook, era limpede că Electra e prea excentrică pentru a preda la Vocans.

— Şi ce e cu toate plantele astea? a întrebat Fletcher, arătând înspre un ghiveci mare, cu o plantă cu aspect fioros, care semăna cu o plantă prinde-muşte cu ţepi.

— Practic, sunt tot demoni, a răspuns Electra, mângâind tulpina plantei de parcă ar fi fost un animal de companie regăsit după mult timp. Sunt plante din eter. Nu am găsit niciun simbol la niciuna dintre ele, dar am descoperit altceva. Petalele, rădăcinile şi frunzele anumitor specii pot fi folosite la prepararea unui elixir care, odată băut, are efecte folositoare.

A arătat înspre o poliţă de lemn de alături, plină cu fiole-eprubete închise cu dop, pline cu lichide de culoare roşie, albastră şi galbenă.

— Din fericire, căpitanul Lovett s-a oferit voluntar să le testeze. Acesta, odată ingerat, îl vindecă pe cel care îl bea de răni, la fel ca magia pentru vindecare. A ajutat-o pe căpitan Lovett să se recupereze parţial din paralizie.

A scos o fiolă şi a agitat-o, astfel că lichidul de culoarea sângelui dinăuntru s-a mişcat într-o parte şi-n alta, pleoscăind.

— Iar acesta va reface mana unui demon când va fi băută de invocator, a continuat ea, arătând înspre una dintre fiolele albastre, în timp ce o punea la loc pe cea roşie.

S-a instalat o tăcere stânjenitoare în timp ce mâna ei se plimba pe deasupra eprubetelor umplute cu lichid galben, apoi a ridicat din umeri şi s-a întors din nou înspre grup.

— De abia am început să studiez plantele, dar sunt un bun punct de plecare! a spus ea, veselă.

— Cred şi eu! a exclamat Seraph. Asta o să ne confere un real avantaj!

— Dar cele galbene? a întrebat Sylva. Ele ce efecte au?

Electra a încruntat din sprâncene şi apoi a ridicat din umeri, clătinând din cap.

— Habar nu am. Ştiu că au un *anumit* efect asupra a *ceva*, dar asta e tot. Dacă îl bei, ai senzaţia a ceva iminent, dar încă nu am descoperit ce anume.

L-a plesnit pe Seraph peste mână când a întins-o pe furiş către una dintre fiole. În acel moment, uşa dindărătul lor s-a închis cu zgomot şi s-au auzit paşi.

— Aha, a venit Jeffrey, a zis Electra, bătând din palme. El este ochii şi urechile mele, înţelegeţi. Îşi pune viaţa în primejdie ca să adune cadavre de demoni de-ai orcilor după o bătălie purtată în hăţişuri. Nu vedem decât arareori speciile lor de demoni în partea noastră de eter, aşa că sunt şanse mai mari ca aceştia să ne dezvăluie o magie pe care încă nu am descoperit-o.

Fletcher s-a întors şi l-a văzut pe Jeffrey înaintând, cu ochii afundaţi în cap şi culoarea nesănătoasă a pielii accentuată de lumina în care erau scăldaţi. Băiatul servitor i-a zâmbit lui Fletcher printr-un ciuf gros de păr castaniu, lăţos, tuns cam ca al lui Fletcher.

— Bineînţeles, se mişcă mai încet din pricina astmului, a zis Electra, dar cunoştinţele lui despre hăţişuri vă vor fi nepreţuite. În ultimii doi ani, l-am mai şi pregătit să devină alchimist.

— Salutare tuturor, a zis Jeffrey şi le-a făcut cu mâna, timid. De abia aştept să lucrez cu voi. Mi-am dorit întotdeauna să am ocazia să particip şi eu, dar nu m-au lăsat din pricina plămânilor. Acum pot să o fac.

— Staţi aşa, *el* o să fie călăuza noastră? a exclamat Seraph.

— Pentru una dintre echipe, a zis Electra ursuză, ridicând din sprâncene la el. Căpitanul Lovett l-a ales, dar a socotit că oferă ambelor voastre echipe posibilitatea de a-l alege. Arcturus are propria alegere, în caz că hotărâţi să îl respingeţi.

— Cu tot respectul, sunt puţin îngrijorat, a spus Othello, mişcându-se stânjenit de pe un picior pe altul. Dacă medicii militari afirmă că nu e apt să servească pe linia frontului, cum ar putea fi pregătit pentru o misiune atât de primejdioasă, în adâncurile hăţişurilor? Credeam că o să ni se dea o iscoadă ori un vânător.

— Eram înclinată să fiu de aceeaşi părere când Jeffrey mi-a propus asta, a zis Electra. Dar i-am

preparat un leac din plante care îi mai uşurează simptomele şi, cum spuneam, cunoaşte hăţişurile chiar mai bine decât o iscoadă. A studiat ecosistemul la fel cum am studiat eu eterul. Ştie ce plante pot fi mâncate şi de care trebuie să te fereşti. O să vă fie o călăuză bună, dacă îl acceptaţi.

— Avem de ales? a întrebat Fletcher.

— Da. Nu te obligă nimeni să îl alegi drept călăuză, dar ştiu că Lovett nu a găsit încă o altă variantă pentru echipa ta. Dacă vrei să primeşti elixirele mele şi noile formule magice pe care le-am descoperit, o vei face. Acolo, departe, în spatele liniilor inamice, cine ştie ce fel de demoni o să întâlniţi. Vreau să fie un alchimist acolo, cu voi, i-a răspuns Electra.

Fletcher l-a aţintit câteva clipe cu privirea pe Jeffrey, care stătea ceva mai drept, iar pe faţă i se citea o hotărâre neclintită.

— Îl accept, a zis Fletcher.

Capitolul 21

Fletcher şi echipa lui stăteau în jurul unei mese, în cârciumă, şi studiau harta pe care o aveau în faţă.

— De ce ne lasă atât de departe de ţinta misiunii? a zis Othello, arătând înspre marginea îndepărtată a hărţii, unde zona în care aveau să fie lăsaţi la sol era marcată cu un X. O să ne ia zile întregi să ajungem acolo.

— Probabil că ăsta e punctul cel mai apropiat

de piramidă în care pot ajunge fără să fie văzuţi, a dat glas Sylva gândurilor sale, urmărind cu degetul distanţa dintre linia frontului şi punctul marcat. Dacă suntem văzuţi când ne lasă la sol, atunci am putea la fel de bine să lansăm nişte focuri de artificii ca să ne anunţăm sosirea.

Fletcher urmărea discuţia cu bărbia proptită în mâini, prea obosit să îşi mai dea şi el cu presupusul. Drumul în căruţă până la Corcillum fusese groaznic, căci o burniţă slabă îi udase până la piele, ceea ce îi făcuse să stea băgaţi unii în alţii, în tăcere, ca să protejeze harta şi instrucţiunile primite de la Rook când au plecat de la Vocans.

Când au ajuns, în cele din urmă, Othello i-a dus direct la o cârciumă cu ferestre acoperite cu scânduri, unde le-a spus că o să-şi poată petrece noaptea, în vreme ce echipa lui Seraph a urmat-o pe Sacharissa, pesemne ca să îl găsească pe cel pe care Arcturus li-l alesese drept călăuză. Lysander plecase şi el, luându-şi zborul fără niciun avertisment. Fletcher a presupus că Lovett renunţase la strădvedere şi Grifonul era nerăbdător să se întoarcă lângă ea.

Tavanul cârciumii era foarte scund, de parcă ar fi fost făcut pe măsura gnomilor, nu a oamenilor, iar interiorul arăta ca şi cum nu ar mai fi fost folosit de mult, cu mese şi scaune împrăştiate la întâmplare în jurul tejghelei. Othello aprinsese cele câteva lămpi rămase, dar încăperea era tot întunecată, cu excepţia razelor de lună care se strecurau prin obloanele de la ferestre.

— Unde naiba suntem? a oftat Fletcher,

trecând cu degetul peste marginea mesei şi arătându-le praful. E mizerie aici.

— Cârciuma Nicovalelor, a răspuns Cress, arătând înspre o plăcuţă de deasupra uşii, pe care erau înscrise respectivul nume şi simbol. Aici se întâlneau de obicei Nicovalele, dacă îţi vine să crezi. Indiciul e numele, a zis ea şi i-a făcut cu ochiul.

Numele îi era cunoscut lui Fletcher şi îşi amintea vag că Athol îl sfătuise să vină aici în prima lui zi în Corcillum, când îi dăduse hârtiuţa cu însemnul Nicovalelor, care fusese folosită împotriva lui la proces.

— Şi eu veneam pe aici, a început să vorbească Jeffrey, ridicându-se de la masă şi sprijinindu-se de tejghea.

Nu rostise mai mult de câteva cuvinte de când îl aleseseră drept călăuză. Jeffrey a continuat:

— Ba chiar am fost membru junior înainte să se transforme în incendiatori, iar locul ăsta să fie închis. Aveau cea mai bună bere din Corcillum. Merita să te alături lor şi numai pentru asta.

— Locul e deţinut de gnomi, a zis Othello, iar pieptul i s-a umflat de mândrie. De fapt, proprietarul e vărul meu. A zis că putem să îl folosim ca să pregătim misiunea.

— Conform instrucţiunilor, misiunea începe poimâine, a zis Fletcher, fără să îi bage în seamă. Ar fi bine să încercăm să punem un pic geană pe geană acum, căci în hăţişuri nu cred că o să apucăm prea mult. Putem pune lucrurile la cale şi mâine dimineaţă.

— De fapt, Fletcher, o să trebuiască să mai stai puţin treaz, a zis Othello, cu un zâmbet sfios. O să avem musafiri. Cu puţin noroc, ar trebui să sosească în orice clipă.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar ciocăniturile l-au făcut pe Fletcher să sară în picioare.

— La ţanc! a exclamat Othello zâmbind satisfăcut şi a alergat spre uşă, deschizând-o cu o smucitură.

În prag stăteau două siluete. Cea mai apropiată purta veşminte lungi şi largi, în roz şi albastru, cu flori încolăcite brodate pe mijloc. Cu toate că purta văl, din felul în care a îmbrăţişat-o Othello, Fletcher şi-a dat seama că era mama acestuia, Briss.

Lângă ea stătea Athol, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele nădragilor şi cu o expresie de oboseală, dar şi de mulţumire pe chip.

— Ne daţi o mână de ajutor cu proviziile? a zis acesta şi a făcut semn cu capul înspre o căruţă aflată în spatele lui, trasă de un porc mistreţ.

Era încărcată cu pachete, iar coastele mistreţului erau leoarcă de sudoare, din pricina drumului istovitor.

— Aveţi grijă, e o încărcătură preţioasă. Ar putea să vă salveze viaţa, a adăugat Athol.

Gnomul cel tuciuriu i-a făcut lui Fletcher cu ochiul, apoi a izbucnit într-un râs sănătos, în timp ce se îmbrăţişau. Fletcher l-a bătut prieteneşte pe spate, iar Jeffrey, Sylva şi Cress au cărat pachetele înăuntru şi le-au aşezat pe masă. Până în momentul ăsta, nici nu îşi dăduse seama cât de

dor îi fusese de Athol.

Nu a durat mult până ce toate pachetele au fost descărcate din căruţă, iar Athol i-a tras mistreţului o palmă pe spate. Animalul a guiţat nemulţumit şi apoi a luat-o din loc, cu căruţa hurducăind în urma lui.

— Ştie drumul înapoi. Mistreţii ăştia sunt mai deştepţi decât caii, a zis Athol şi, sprijinindu-se de masă, şi-a ciupit bretelele cu policarii.

A privit în jur şi a fluierat încetişor.

— Cum arată locul ăsta, a mormăit el nemulţumit, luând o cană pentru bere aruncată pe masa de lângă el şi întorcând-o cu susul în jos.

Dinăuntru s-a scurs un firicel de praf, iar el a strâmbat din nas.

— Pe vremuri era cea mai bună cârciumă din întregul imperiu, a bombănit el. La scurt timp după primul atac terorist, a fost baricadată cu scânduri şi închisă. Altfel ar fi fost arsă din temelii de vreun om cu iniţiativă. Mare păcat!

— Dar ce s-a întâmplat, de fapt? a întrebat Fletcher, încercând să înţeleagă ce schimbări se petrecuseră în timpul îndelungatei lui întemniţări. Ce amestec au Nicovalele în atacurile astea?

Athol a oftat şi şi-a frecat ochii.

— Nicovalele erau oameni care la început s-au arătat prietenoşi faţă de gnomi, i-a explicat el, aşezându-se pe una dintre băncile joase. Totul a început atunci când câţiva dintre ei au venit să bea un pahar într-unul din barurile noastre, datorită berii noastre, bineînţeles. Curând am început să împărţim legitimaţii de membru, ca să-i ţinem la

distanţă pe cei care fac probleme, cum ar fi câteva bande de rasişti care veneau în căutare de încăierări. Nu a durat mult şi au devenit ei înşişi un fel de bandă, ai cărei membri aveau grijă ca prietenii lor gnomi să ajungă acasă în siguranţă, participau la protestele gnomilor, chestii de genul ăsta. Nimic violent însă. Nimic de felul celor întâmplate.

Athol s-a oprit câteva secunde din vorbit, ca să îşi adune gândurile.

— Prima explozie s-a produs la una dintre demonstraţii, după ce un gnom tânăr a fost arestat pe nedrept, a reluat Athol, posomorât. Praf de puşcă şi plumbi de muschetă, băgate într-un butoi, lângă pinkertoni, detonate cu ajutorul unui fitil lung. A ucis trei dintre pinkertoni şi zece nevinovaţi. Anchetatorii au susţinut că sigur făptaşul a fost din rândul Nicovalelor. Butoiul fusese lăsat acolo cu câteva zile înainte, ca să nu stârnească bănuieli, iar singurii care ştiau locul protestului eram noi şi Nicovalele. Ar fi putut da vina pe noi, dar un martor l-a văzut pe făptaş fugind de la locul faptei. Era prea înalt ca să fie gnom, aşa au zis.

— Dar de ce? a dat Fletcher glas nedumeririi. Ce s-ar putea obţine prin asta?

— Nu vom şti niciodată, a răspuns Cress, cu ochii închişi şi mâinile cuprinse brusc de un tremur de mânie. În aceeaşi zi, conducătorii lor s-au făcut, brusc, nevăzuţi cu toţii. Dar au mai fost şi alte atacuri. Unul chiar la procesul tânărului gnom. De data asta au fost omorâte treizeci de persoane,

inclusiv gnomul cu pricina. Ca şi cum nici nu le-ar fi păsat. Au lăsat efectiv o carte de vizită. Legitimaţii de membru, din acelea care nu pot fi falsificate, aparţinându-le conducătorilor lor.

— Ca aia pe care mi-ai dat-o mie, pe care au arătat-o la proces? a vrut Fletcher să ştie.

— Nu, acelea erau legitimaţii pentru membrii juniori, dacă le putem spune aşa. Cei mai mulţi dintre băieţii şi fetele din Corcillum au avut la un moment dat o asemenea legitimaţie – le împărţeau ca pe bomboane, i-a răspuns Athol, clătinând din cap. Chiar şi eu, dacă n-ai uitat. Singurul motiv pentru care au adus-o la proces a fost ca să bage juriul în ceaţă, căci nu avea cum să ştie asta, la o asemenea distanţă de Corcillum, în nord. Nu era, practic, decât un bilet de intrare.

— Rory şi Genevieve aveau una, a adeverit Jeffrey. Ba chiar şi unii dintre nobili. Plus că majoritatea servitorilor, cum ar fi jupân Mayweather, bucătarul, veneau pe aici. Voiau să încerce berea, ca şi mine.

Apoi s-a aşternut liniştea, fiind cu toţii cuprinşi de tristeţe când şi-au dat seama cât de rău ajunseseră lucrurile. Fletcher se întreba dacă misiunea asta mai avea vreun rost, după ceea ce tocmai auzise. Oare dacă gnomii, elfii şi oamenii vor lupta împreună, în aceeaşi echipă, chiar va duce asta la instaurarea păcii?

— Ani întregi de progrese au fost irosiţi într-o clipită, a şoptit Othello, cu privirea în gol. Fără niciun rost, fără absolut niciun rost. Toţi au dat vina pe gnomi, bineînţeles. Ziceau că atragem

oameni tineri, uşor influenţabili, cu alcool, le spălăm creierul şi îi punem să ne facă treburile murdare.

— Spune-le ce crede Uhtred, a zis Briss, pe al cărei chip nu se putea citi nimic, din pricină că era ascuns de văl.

Othello şi-a ridicat ochii a exasperare şi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi fost pierdere de timp. Cress i-a tras una şi el a ţipat şi şi-a frecat fluierul piciorului.

— Vreau să văd ce e în pachetele astea – dă-i drumul odată, a zis ea, cu braţele încrucişate. Şi poartă-te respectuos cu mama ta.

— Bine! E o teorie stupidă, dar nu e mai nebunească decât alte explicaţii pe care le-am auzit, a mormăit Othello şi s-a aşezat ca să-şi poată examina piciorul roşcat, să vadă dacă nu are vânătăi. Crede că cineva dintre conducătorii Nicovalelor lucra pentru Triumvirat. Antipatia nou-apărută faţă de gnomi e fatală pentru afacerile noastre cu arme. Ofiţerii de intendenţă refuză să mai cumpere de la noi, se împrăştie zvonuri cum că ne-am sabota muschetele, ca să le explodeze în faţă.

— Sau ar putea fi la fel de bine vorba despre un gnom fanatic, care e de părere că ar trebui să ne răzvrătim din nou, a spus Cress, deloc impresionată de teoria tatălui lui Othello. Cineva ca Ulfr. E cel mai rău dintre noi. Şi îl luase şi pe Atilla sub aripa lui, asta, bineînţeles, până să te întâlnească pe tine, Fletcher.

I-a zâmbit cu toată faţa, apoi s-a întors înspre

Athol şi Briss.

— Ştiu că aţi muncit pe brânci toată ziua la un proiect strict secret, din pricina asta nu aţi putut veni să mă vedeţi în Turneu, le-a spus ea, cu o urmă de mustrare. Hai să vedem despre ce e vorba.

Briss a bătut din palme, entuziasmată, apoi a trecut în spate şi s-a apucat să dea pachetele membrilor echipei. Fletcher l-a deschis imediat pe al lui, plin de nerăbdare, iar după materialul moale şi elastic de care a dat sub hârtia de ambalat maronie şi-a dat seama exact despre ce e vorba – o uniformă.

A scos-o şi a ridicat-o în lumină, uimit de albastrul intens al stofei din care era făcută.

Tunica era cusută cu fir de argint, avea guler deschis şi revere largi, albe. Era suficient de lungă încât să îi ajungă până sub genunchi, la fel ca tunica pe care o avusese înainte, dar materialul era mai gros.

— Cred că e destul de lungă şi de groasă să îţi ţină de cald noaptea, şi destul de uşoară să nu te împiedice în mişcări, a spus Briss, făcându-şi de lucru cu rochia, stânjenită. E din lână, aşa că lasă să treacă aerul, dar am frecat-o cu ulei, să fie impermeabilă, cu toate că lâna e de felul ei rezistentă la apă.

Fletcher a observat că şi ceilalţi aveau uniforme identice.

— E perfectă, a şoptit el. E în culorile casei Raleigh, albastru şi argintiu, nu-i aşa?

— Aşa e, a răspuns Briss, încântată. Mă bucur

că ai remarcat! La început aveam de gând să o fac verde, ca să nu se distingă în hăţişuri, dar e nevoie ca lumea să vă poată vedea prin cristalele magice. Nu uitaţi că trebuie să le cuceriţi inimile şi minţile. O uniformă colorată o să îi ajute să vă recunoască echipa.

— Cât se poate de adevărat, a zis Fletcher, punând deoparte tunica, pentru a cerceta pantalonii asortaţi care o însoţeau. Nu m-aş fi gândit la asta.

— V-am făcut şi încălţări, a zis Briss şi a arătat înspre un şir de mocasini înalţi până la coapsă, pe care Athol îi lăsase pe masă. Din piele folosită şi de elfi, moale, dar rezistentă. Cea mai bună.

Vorbele ei au făcut-o pe Sylva să zâmbească, înclinând din cap în semn de bucuroasă încuviinţare. Echipa i-a mulţumit cu entuziasm lui Briss, în timp ce Athol se legăna pe picioare, nerăbdător să treacă la pachetele lui.

— Acum e rândul meu, a zis el înainte să apuce Briss să răspundă ceva. Ştiu că deja ai un arc şi un faix, Sylva, aşa că mă tem că nu am nimic pentru tine, în afară de nişte săgeţi cu pene albastre – culoarea echipei tale.

— E în regulă, a răspuns Sylva, cu toate că o uşoară dezamăgire i se citea în voce. Armele pe care le am sunt ale tatălui meu, aşa că vor face faţă, cred eu.

— Foarte bine, foarte bine, a zis Athol cu gândul în altă parte, frecându-şi mâinile, nerăbdător. Cress, ţi-am făcut deja torqul şi seaxul pentru Turneu, aşa că eşti bine echipată cu armele

pentru lupta de aproape, dar mâine o să îţi dau şi o arbaletă, câteva săgeţi albastre pentru arbaletă şi o sabie pentru Jeffrey. Nu am avut loc pentru ele în căruţă.

— Pfu! a pufnit Cress, trântindu-se pe o bancă. Toată ziua am aşteptat să îmi văd noile arme!

— Şi acum, Othello, a zis Athol, făcându-i prietenului său semn să se apropie.

A luat un pachet din grămadă şi Othello l-a deschis cu nerăbdare.

— E un tromblon, i-a explicat Athol, în timp ce arma era dezvelită dintr-o pânză dată cu ulei. E încărcată cu alice – nişte gloanţe mici, sferice, care se împrăştie în toate părţile când tragi. Nu poţi ţinti foarte exact, dar te ajută destul de mult să ţii inamicul pe loc. Un bivol de orc înfuriat ar putea să treacă de un glonţ de muschetă, să te ucidă şi aproape să ajungă acasă pentru cină până să îşi dea seama că a fost împuşcat, la fel şi în cazul săgeţilor de arc şi de arbaletă. Până la urmă, o să moară, desigur, dar asta n-o să-ţi fie de prea mare folos. Dar dacă îl loveşti cu un pumn de alice, o să se prăvălească de parcă ar fi fost lovit cu un baros.

Othello a ridicat arma de foc în lumină şi aceasta s-a dovedit a fi foarte asemănătoare cu o muschetă, numai că avea ţeavă mai scurtă şi o gură care se lărgea, ca a unei trompete. Metalul era lustruit şi avea luciul bronzului, iar lemnul avea fibra închisă la culoare, ca tecul şlefuit.

— Am stat în cumpănă dacă să ţi-l dau într-o misiune secretă precum a voastră, dar dacă sunteţi daţi în vileag, ai putea la fel de bine să o foloseşti,

a zis Athol, dându-se la o parte din calea lui Othello, care ridicase arma şi aşeza ţeava în poziţie de tragere. Numai să ai grijă că, dacă tragi, focul de armă o să poată fi auzit pe o distanţă de mai mulţi kilometri în jur.

Chipul lui Othello era întruchiparea bucuriei când a aşezat, plin de respect, tromblonul pe masă. Pe faţa lui Athol se citea aceeaşi bucurie şi, fără un cuvânt, i-a înmânat un toc pentru armă din piele, pe care Othello îl putea agăţa pe umăr.

— Mai am şi un topor de luptă pentru tine, a adăugat Athol, arătând înspre un pachet de lângă el. L-am luat de pe raft – e unul dintre cele mai bune făcute de tatăl tău. Din păcate, nu am avut timp să îl personalizez. Am mai pus acolo şi câteva topoare pentru aruncat.

— Mulţumesc din inimă, i-a spus Othello, cu voce gâtuită. Te-ai întrecut pe tine cu tromblonul ăla. Tata a făcut o treabă bună cu tine.

— Da, păi, le-ar fi făcut chiar el, dacă nu ar fi fost atât de prins cu consiliul. Din fericire, a reuşit să îţi recupereze tomohawkul de la pinkertoni, după proces – o să ţi-l dea când vă vedeţi să vă luaţi rămas-bun.

Othello s-a aşezat şi a clătinat din cap, cu un surâs trist.

— Acum, Fletcher, e rândul tău… sau, poate, preferi să mergi la culcare? i s-a adresat Athol şi i-a făcut cu ochiul. Dacă vrei, putem lăsa pe mâine.

— Mor de râs, a zis Fletcher, cu ochii la grămada de pachete de lângă Athol. Oare să fie toate pentru el?

— Trebuie să recunosc, cele mai multe sunt lucruri care îţi aparţin deja, iar eu ţi le restitui, prin bunăvoinţa lui Arcturus, i-a spus Athol şi a pus deoparte câteva pachete mari. Le-a păstrat în siguranţă, cât timp ai fost întemniţat. Arcul, khopeshul, teaca de sabie, cristalul magic, bani, haine şi săgeţi, toate sunt în pachetele astea. Şi a mai vrut să îţi dau asta.

Athol i-a întins un pachet care i se părea cunoscut, iar Fletcher a râs, încântat, când a văzut ce era.

Jurnalul lui James Baker şi cartea de magie fuseseră legate strâns împreună cu sfoară. Arcturus reuşise cumva să le recupereze din celula lui. Când a luat pachetul în mână, Fletcher a observat că deasupra era prins un bilet:

> Fletcher,
>
> Mă bucur că lucrurile astea au ajuns la tine anul trecut – ca să fiu sincer, nu eram sigur că l-am mituit destul pe gardian. Mi le-a vândut acum înapoi, la un preţ piperat. Ştiu că ai ajuns să ştii pe de rost jurnalul, dar nu am vrut să pună Didric labele lui murdare pe ele.
>
> Te sfătuiesc să i le dai lui Athol, să ţi le păstreze. Mult succes în misiune. O să fiu cu gândul alături de voi (ca şi prin Sacharissa).
>
> Arcturus

Fletcher a zâmbit cu gura până la urechi. Misteriosul binefăcător care pusese cărţile în celula

lui fusese dat la iveală. Cu toate că ştia acum că nu sunt fraţi vitregi, Arcturus făcuse pentru el mai mult decât ar fi făcut orice frate. Fletcher îi datora foarte mult.

— Ar fi trebuit să ţi-l dau la urmă, a bombănit Athol când a văzut bucuria întipărită pe faţa lui Fletcher. În fine, uite.

I-a întins un pachet greu, pe care Fletcher l-a aşezat cu grijă pe masă, apoi l-a deschis.

În lumina pâlpâitoare au lucit două pistoale, unul cu o ţeavă alungită, celălalt cu două ţevi mai scurte. Cel mai lung avea o Salamandră gravată pe mâner, o imagine elaborată, în cele mai mici detalii – mai curând opera unui artist decât a unui armurier. Celălalt era împodobit cu imaginea la fel de frumos realizată a unei Grifobuhe, cu aripile îndreptate fiecare către o ţeavă.

— Căpitanul Lovett a trecut pe la noi mai devreme şi m-a ajutat cu designul. Sper că îţi place, a zis Athol, frecându-şi mâinile bătătorite în timp ce îl privea pe Fletcher cu nelinişte.

Fletcher a ridicat pistolul cu Salamandră, cu băgare de seamă să nu pună degetul pe trăgaci.

— E uimitor, a şoptit el, frecând în mână lemnul şlefuit.

Avea o tentă roşiatică şi era mătăsos de neted.

— Mă bucur că aşa crezi, a zis Athol şi a zâmbit larg.

A făcut un pas în faţă, a luat arma şi a ridicat-o în mână, înspre cea mai apropiată torţă.

— Ăsta e un prototip. Interiorul ţevii e ghintuit, are un şănţuleţ în spirală care face ca glonţul să se

rotească. O să vezi că trage mai departe şi mai exact decât orice muschetă, dar e greu de încărcat.

Fletcher s-a apucat să privească în lungul ţevii, apoi s-a răzgândit, când Athol i-a luat brusc pistolul din faţă şi l-a pus deoparte.

— Ăsta e un alt prototip, a zis gnomul, luând celălalt pistol. Două ţevi înseamnă două gloanţe, dar îţi ia de două ori mai mult să îl încarci, aşa că pistolul ăsta nu e ghintuit. Ţevile nu au ghinturi. Othello o să îţi arate mai târziu cum să le încarci şi să tragi cu ele.

— Şi trebuie să dai nume pistoalelor, a zis Othello, fără să îşi ia ochii de la metalul strălucitor al tromblonului. Pe ăsta îl cheamă Bess.

S-a înroşit puţin, căci Cress a rânjit la auzul numelui.

— O pasiune din copilărie, a recunoscut el, iar vârfurile urechilor i s-a făcut rozalii.

Fletcher a izbucnit în râs, apoi s-a întors la perechea lui de pistoale. O clipă s-a gândit să le dea numele părinţilor lui, dar i se părea cumva greşit. Nu, gravurile erau cheia.

— Vâlvătaie şi Viforniţă, a zis el şi a arătat spre fiecare pistol. Vâlvătaie, de la flăcările lui Ignatius, iar Viforniţă, de la felul în care poate Athena să plutească pe palele de vânt.

— Inspirate nume, a încuviinţat Sylva, înclinând solemn din cap.

Pistoalele îi atârnau grele în mâini şi a simţit puterea din spatele lor. Puteau să curme o viaţă prin simpla ţintire şi tragere. Erau cu adevărat

nişte arme formidabile.

— Să ţinteşti la cap, dacă ai în faţă un orc, şi ai grijă cu zgomotul, l-a sfătuit Athol, dând la o parte mâna lui Fletcher, pentru ca pistoalele să fie îndreptate în jos. Şi acum, ultimul dar. A trebuit să fac nişte ajustări în ultimul moment, când căpitanul Lovett mi-a spus că ai acceptat propunerea făcută de Electra, motiv pentru care am întârziat puţin.

Athol a deschis el însuşi pachetul, dând la iveală o fâşie lungă de piele, de-a lungul căreia se afla o colecţie de curele, tocuri de armă şi închizători.

— Ăsta e harnaşamentul tău, a zis el şi i l-a tras lui Fletcher peste cap, potrivind curelele.

A tras ici şi colo, apoi s-a dat un pas în spate, să îşi admire isprava.

— Perfect. Hai să vă pregătim pe toţi. Bagă pistoalele alea în toc, te rog. Îmi dai emoţii tot îndreptându-le în toate părţile.

Fletcher a strecurat pistoalele în tocurile pe care le avea acum la brâu şi a simţit greutatea celor două pistoale balansându-i-se pe şolduri. Athol a deschis pachetul de lângă el, iar Fletcher a simţit cum îi sunt prinse la spate arcul şi tolba, iar teaca khopeshului, agăţată la centură. În cele din urmă, gnomul s-a mişcat repede şi a introdus patru dintre fiolele date de Electra într-o bandulieră, de-a curmezişul pieptului lui Fletcher.

— Perfect! a zis el. Eşti înarmat până în dinţi, dar o să poţi să te strecori prin hăţişuri ca o fantomă cu chestia aia pe tine, căci nu o să cadă şi nu o să zdrăngăne nimic.

— Chiar e perfect, a zis Fletcher, uitându-se în jur după o oglindă în care să se poată privi, dar nereuşind să găsească vreuna.

S-a mulţumit să îşi privească pieptul şi să apuce mânerele pistoalelor, simţind puterea din spatele lor.

— Nu ştiu cum o să te pot răsplătiu, Athol, sau pe tine, Briss. Am ceva bani – nu o să îmi trebuiască în hăţişuri. Lăsaţi-mă să fac măcar atât.

— Nici să nu te gândeşti, a zis Athol, afundându-şi mâinile în buzunare.

Fletcher a luat punga din unul dintre pachetele deschise de la Arcturus şi a încercat să o convingă pe Briss să o ia, dar aceasta s-a dat înapoi, cu mâinile ridicate a refuz.

— Ai grijă doar să rămâi în viaţă, s-a mulţumit ea să spună şi şi-a pus braţul pe după umerii lui Othello. Şi ai grijă de fiul meu.

Capitolul 22

Era după-amiaza târziu când s-a trezit Fletcher, iar lumina soarelui pătrundea prin partea de sus a ferestrelor cârciumei. Ignatius torcea încet pe pieptul lui şi îşi mişca în somn coada. Renunţase în mod voit la locul lui obişnuit din jurul gâtului lui Fletcher, ca să nu îi îngăduie Athenei să ocupe poziţia cea mai bună. Grifobuha păruse a fi plictisită de poznele împieliţatului, aşa că Fletcher a avut inspiraţia să o infuzeze, pentru a evita un conflict.

Lângă ei, Othello sforăia tare, cu gura

deschisă, iar nările îi fremătau la fiecare răsuflare. Când a privit prin obloane şi a văzut că soarele era sus pe cer, Fletcher l-a înghiontit uşor pe Othello. Gnomul s-a trezit cu un horcăit şi a gemut, trăgându-şi pătura peste cap.

— Am stat toată noaptea să ne planificăm drumul şi din cauza asta am irosit mare parte din zi dormind, a dat Fletcher glas nemulţumirii care îl cuprinsese, privind pe fereastră. V-am zis eu că ar fi trebuit să mergem la culcare.

— Măcar am terminat cu munca de teren, a zis Othello, deşi nu părea prea convins. Putem să ne petrecem ziua la cumpărături. Nu îţi doreşti să te bucuri de o zi de libertate? Ai fost tot timpul prins până peste cap de când ai ieşit din temniţă.

Fletcher s-a întins şi s-a apucat să se încalţe, dându-i lui Ignatius posibilitatea să alunece pe podea. Demonul a rămas întins pe spate, cu picioarele răşchirate, refuzând să se trezească, în ciuda unui imbold mental transmis de stăpânul lui.

— Mi-ar plăcea la nebunie, crede-mă, i-a răspuns Fletcher, dar Jeffrey ne-a sfătuit aseară să plecăm înspre linia frontului, să ne întâlnim cu soldaţii. Eu nu am fost niciodată acolo – vreau să văd cum e, să văd cum sunt ei.

— Eşti sigur? l-a întrebat Othello, cu vădită teamă.

— Da.

Fletcher a trecut în vârful picioarelor pe lângă Jeffrey, care dormea în continuare pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii.

— Suntem pe cale să trecem dincolo de liniile

inamice şi nici măcar nu ştim cum arată soldaţii noştri. Mă duc să văd dacă s-au trezit fetele.

A ieşit din camera în care dormiseră şi a ciocănit uşor în uşa de alături. Cum nu a primit niciun răspuns, a ciocănit puţin mai tare. Când a ridicat pumnul pentru a lovi a treia oară în uşă, s-a auzit o bufnitură produsă de un obiect greu aruncat în uşă, apoi a răsunat o voce.

— Valea! a strigat Cress.

Fletcher a rânjit şi s-a îndepărtat de uşă.

— Se pare că vom fi doar noi trei, a zis el, înghiontindu-l pe Jeffrey să se trezească.

*

Au avut de străbătut un drum lung cu trăsura până pe linia frontului, care a durat atât de mult încât, atunci când vizitiul a ciocănit în tavanul trăsurii ca să îi anunţe că au ajuns, lumina portocalie a apusului strălucea deja pe cer. Călătoria fusese apăsătoare, căci începeau să se simtă copleşiţi la gândul sarcinii pe care ei trei aveau să şi-o asume în ziua următoare. Ba chiar Fletcher îl infuzase pe Ignatius pe la jumătatea drumului, căci demonul îi resimţise descurajarea şi mârâielile lui mohorâte nu prea erau de natură să îi însenineze.

— Haideţi, i-a îndemnat Fletcher şi a sărit din trăsură, dar ceilalţi doi se holbau cu groază înspre uşă. Să pornim în explorare!

Trăsura se oprise în vârful unui deluşor, astfel că putea să privească înspre linia frontului, care se

întindea pe kilometri întregi, într-o parte şi-n alta. Era reprezentată de o singură tranşee, largă, adâncă de aproape un stat de om, având o treaptă de lemn înăuntru, pe toată lungimea, pe care stăteau soldaţii ca să poată ţinti peste margine. Din loc în loc se aflau nişte cazemate din lemn, pe care erau amplasate tunuri, iar Fletcher putea auzi răsunetul înfundat al loviturilor de tun – un atac al orcilor la distanţă.

La câteva sute de metri depărtare, dincolo de tranşee, se puteau zări frunzişul verde al hăţişurilor şi, până la ele, o zonă de teren sterp, acoperit cu noroi bătătorit, după atâţia ani de lovituri de tun şi lupte înverşunate.

Fletcher nu mai văzuse hăţişurile până acum şi era fascinat de culoarea intensă şi de grosimea frunzişului, care nu lăsau să se vadă nimic dincolo de marginea hăţişurilor. Chiar în timp ce privea mai atent, a simţit că i se strânge stomacul. În curând se va afla mult dincolo de acest hotar, rupt cu totul de siguranţa dintre fruntariile Imperiului.

În spatele tranşeei, pe partea lor, soldaţi în uniforme roşii umblau de colo-colo, fără nicio ţintă, păşind printre focuri de tabără şi corturi mari, toate de-a valma, fumau, beau şi mâncau. De undeva, cineva a început să zdrăngăne la vioară o melodie de jale, căreia i-a pus brusc capăt un răcnet furios, strădania muzicantului nefiind, pesemne, apreciată.

— Grozav, Fletcher, a bombănit Othello, care venise lângă el. Pare un loc distractiv. A meritat drumul de patru ore.

— Acordă-i o şansă, a zis Jeffrey, cu ochii la cel mai mare cort, din care răsunau chiote şi râsete. Hai măcar să vedem ce se întâmplă acolo şi să bem ceva. Putem dormi în trăsură, pe drumul de întoarcere.

— De acord, a consimţit Fletcher, privind cum un bărbat a fost îmbrâncit de la intrare de doi paznici şi a căzut împroşcând cu noroi.

Un altul s-a împleticit în urma lui şi a icnit din rărunchi, apoi s-a prăbuşit peste băltoaca aburindă pe care o lăsase în urmă.

— Haideţi totuşi să nu zăbovim prea mult, a adăugat el, apoi s-a întors către vizitiu. Aşteaptă-ne aici şi o să-ţi plătim pentru drumul de întoarcere.

— Cum spui, domnule, a răspuns vizitiul, făcând cu ochiul.

Au luat-o din loc păşind cu grijă, încercând să nu-şi murdărească prea tare cu noroi mocasinii nou-nouţi. Când treceau pe lângă ei, unii soldaţi s-au aşezat în poziţie de drepţi, trăgându-se de zulufi ori salutând. Mersul lui Jeffrey a devenit ţanţoş. Noile uniforme pe care le purtau arătau a fi scumpe şi îi indicau drept nişte ofiţeri. Până şi cei doi paznici s-au dat imediat la o parte ca să le permită să treacă şi în scurt timp se aflau în interiorul cortului.

Înăuntru era o căldură cumplită, aerul era îmbibat de putoarea trupurilor nespălate, fumul înţepător şi berea vărsată. Locul era ticsit de bărbaţi, care sorbeau din halbe şi pufăiau din trabucuri, scoţând norişori de fum care le pluteau

în jurul capului.

În dreapta era o tejghea, de care Jeffrey a fost atras imediat ca de un magnet, aşezându-se la coadă alături de alţi bărbaţi, pentru a-şi lua ceva de băut. În acest timp, Fletcher şi Othello au văzut un grup de oameni îngrămădiţi în jurul a ceea ce părea a fi o groapă săpată în mijlocul încăperii. Când s-au apropiat să vadă despre ce e vorba, un bărbat ştirb, cu ţeasta rasă, s-a apropiat de ei, cu un teanc de hârtii murdare în mână.

— Faceţi pariurile, băieţi. Sorţii sunt cinci la unu' pentru fiecare din ei. Alegeţi: albastru, roşu, verde ori galben, e totuna. Ultimu' dă rămâne în picioare scapă cu viaţă.

Nu l-au băgat în seamă şi şi-au croit drum înspre primele rânduri, iar statura i-a îngăduit la fix lui Othello să arunce o privire peste marginea gropii, să vadă ce e înăuntru.

În mijlocul unei gropi cu nisip stropite cu sânge se afla o ladă mare, care se mişca smucit şi fâşâia din pricina a ceea ce era înăuntrul ei. Împrejurul ei, patru lăzi mai mici erau aliniate pe lângă marginea gropii, având fiecare mărimea unui butoiaş de bere şi în culorile pe care le indicase agentul de pariuri. Fiecare era legată de o frânghie care trecea printr-un inel încastrat în copertina de deasupra gropii, destinate să ridice lădiţele, pentru a elibera ceea ce se afla înăuntru. Prin nisip erau împrăştiate oase de animale, precum mucurile într-o scrumieră, iar într-un colţ zăcea cutia toracică în putrefacţie a unui animal, posibil un câine mai mare.

De jur-împrejur, bărbaţii făceau glume, unii

scuipau şi strigau măscări către ocupanţii necunoscuţi ai celor patru lăzi.

— Ultima şansă să pariaţi – cine vrea? a strigat bărbatul ştirb, dar nimeni nu a marşat.

Acesta a sărit pe ghid, lângă Fletcher, care şi-a dat seama că bărbatul era organizatorul evenimentului în momentul în care toţi ochii s-au întors către el.

— Daţi drumul la gremlini! a răcnit el.

Încetişor, cutiile au fost ridicate, iar prin clapa batantă de la fund au căzut nişte creaturi cu piele cenuşie, costelive, cu puţin mai înalte decât un copilaş şi îmbrăcate în nişte izmene zdrenţuite. Aveau nas şi urechi lungi, ochi bulbucaţi şi degete agere, lungi, care se încleştau pe cutii, în încercarea de a rămâne înăuntru. Fiecare avea o dâră de vopsea pe spate, de aceeaşi culoare cu a cutiei în care stătuseră.

În mod ciudat, unul i-a atras atenţia lui Fletcher. În vreme ce restul gremlinilor fugeau de colo-colo ori se pitulau prin colţuri, acesta, vopsit cu albastru, stătea ţanţoş, cu urechile triunghiulare întinse pe spate, în timp ce ochii lui priveau în toate părţile, trecând de la cutia cea mare din mijloc la mulţimea de deasupra. Pentru o clipă, privirea gremlinului s-a oprit asupra lui Fletcher, apoi acesta a înşfăcat un os de pe jos, cu un capăt ascuţit şi cu zimţi, iar în celălalt, o măciulie de os dublă, groasă.

— Se pare că avem un luptător! Albastrul are ceva curaj.

Bărbatul ştirb a râs cu poftă şi l-a plesnit pe

Fletcher peste spate de parcă ar fi luat parte la glumă. Apoi vocea i-a devenit neplăcută şi i-a adresat un rânjet sadic.

— De obicei, ăştia sunt primii care o mierlesc.

Jeffrey şi-a făcut loc între ei, spre marea uşurare a lui Fletcher. Le-a dat câte un pahar lui şi lui Othello. Avea deja privirea înceţoşată de la băutură. Fletcher a aruncat o privire înspre halba plină cu un lichid care răspândea o duhoare groaznică şi, fără o vorbă, i-a întins-o bărbatului ştirb, fără ca Jeffrey să observe.

Bărbatul i-a făcut cu ochiul în semn de mulţumire şi apoi, după ce a tras o înghiţitură, vărsându-şi mare parte din băutură pe cămaşă, a răcnit:

— Daţi drumul la şobolani!

Lada cea mare a fost ridicată şi de sub ea a ieşit o îngrămădeală de corpuri care mişunau şi se zvârcoleau, un amestec grotesc de cozi, dinţi şi blană neagră, încâlcită. Trebuie să fi fost pe puţin o sută şi, alergând de colo-colo, lăsau pretutindeni urme de gheare cu sânge.

Bărbatul şi-a aruncat braţul pe după umărul lui Fletcher, căci băutura îl făcuse foarte binevoitor.

— Îi ţinem nemâncaţi o vreme – asta-i scoate din minţi, a croncănit el şi l-a înghiontit pe Fletcher, complice. Le ia ceva pân-ajung la canibalism, de obicei după vreo trei zile. Ăştia, se vede treaba, au luat-o ceva mai repede.

Răsuflarea lui duhnea, iar Fletcher îi simţea putoarea în nări. Şi-a întors capul în altă parte, îngreţoşat, iar ochii i s-au oprit din nou asupra

gropii, nefiind în stare să şi-i desprindă de la spectacol.

Şobolanii simţiseră acum o mişcare, cu toate că mulţi dintre ei încă încercau să se extragă din grămadă. Gremlinul albastru, cu osul în mână, şuşotea cu ortacii lui, dându-le ordine într-un limbaj ciudat, cel puţin asta părea că face. Dacă aşa stăteau însă lucrurile, aceştia nu ţineau seama de îndemnurile lui, ci îşi ascundeau capul între picioare, iar unul zgrepţăna cu ghearele pereţii gropii, încercând să se agaţe de pământul sfărâmicios.

Primul şobolan a sărit la gremlinul albastru, dar acesta l-a înlăturat lovind disperat cu mâinile şi picioarele. Şi-a strigat din nou tovarăşii, dar fără niciun folos. De data asta au sărit doi şobolani, aşa că nu a avut de ales decât să sară într-o parte, dându-se înnebunit de-a rostogolul.

Gremlinul verde s-a prăbuşit, năpădit de o mulţime chiţăitoare de şobolani. Cel albastru a scos un strigăt de alarmă, dar acesta a fost acoperit de ţipetele şi gemetele de durere scoase de creatura descărcată în care se înfigeau scrâşnind dinţii şobolanilor.

Cei mai mulţi şobolani reuşiseră să se desprindă din învălmăşeală, iar gremlinul albastru s-a îndepărtat anevoie, până când a atins cu spatele cutia toracică în putrefacţie, pe ale cărei oase mai atârnau încă bucăţi de blană, tendoanele putrezite fiind cele care mai ţineau întregul la un loc. Gremlinul galben a fost următorul care şi-a aflat sfârşitul, acoperit de o grămadă de şobolani,

iar ţipetele lui jalnice îi sfredeleau lui Fletcher urechile.

Dintre ceilalţi rămăsese doar cel roşu, care reuşise cumva să se caţere până la jumătatea peretelui gropii. Atârna acolo, la oarecare înălţime, incapabil să urce mai departe. Dedesubt, şobolanii chiţăiau şi săreau, iar dinţii lor clănţăneau sub gleznele gremlinului, care lovea din picioare. Cel albastru s-a strecurat sub cutia toracică, apoi a băgat osul pe care îl avea în mână printre două coaste, cu capătul ascuţit înainte, şi înjunghia cu el orice şobolan care se apropia suficient de mult.

Fletcher a văzut oripilat cum un bărbat s-a aplecat peste marginea gropii şi l-a împins pe gremlinul roşu, care a căzut în mijlocul haitei chiţăitoare. Câţiva bărbaţi au strigat mânioşi, dar erau nemulţumiţi doar din pricină că pariaseră pe el. Ca un banc de piranha, şobolanii au jupuit micul trup până nu a mai rămas decât scheletul.

— Gremlinul albastru câştigă! a strigat bărbatul ştirb, iar publicul a primit anunţul cu ovaţii. Acuma cine vrea să parieze cât timp o să reziste? Sorţii sunt doi la unu pentru un minut!

Mulţi s-au repezit să parieze, cu ludovici de aur în mâinile ridicate.

— Credeam că învingătorul scapă cu viaţă! a bombănit Fletcher.

— Până acum n-am mai avut parte de un spectacol ca ăsta, i-a şoptit bărbatul din colţul buzelor. Doar n-o să irosesc ocazia.

— Mi-e rău, a bâiguit Jeffrey, apucându-l pe Fletcher de braţ. Cred că nu mi-a picat bine berea.

Du-mă afară, te rog.

În groapă, gremlinul albastru se zbătea în continuare curajos, un şobolan care tocmai fusese lovit în ochi a schelălăit, iar un altul, lângă el, lovea în cuşca de oase.

— Haide, a zis Fletcher şi şi-a croit drum prin mulţime.

Cortul devenise dintr-odată prea mic, prea înăbuşitor. Simţea nevoia să respire aer curat.

Au ieşit în grabă afară şi Jeffrey a luat-o înainte împleticindu-se şi târându-i după el pe Othello şi pe Fletcher. A început să vomite, iar Othello îl freca pe spate, cu capul întors într-o parte, cu scârbă. Se lăsase noaptea şi începea să se întunece, ultimele raze de soare dispărând dincolo de linia orizontului.

— Am luat o singură înghiţitură din chestia aia şi am aruncat restul, a zis Othello. Parcă era pişat proaspăt de cal. Oricum, numai un laş bea ca să prindă curaj.

Curaj. Asta era ceea ce tocmai văzuse Fletcher la un mic gremlin, care se lupta fără sorţi de izbândă. Când şi-a închipuit cum se lupta micuţa creatură, a simţit cum inima i se umple de hotărâre. A strâns din dinţi şi a luat-o înapoi, înspre cort.

— Fletcher, stai! a bâiguit Jeffrey, în timp ce din gură i se scurgea salivă.

Dar Fletcher intrase deja pe uşă şi îşi croia drum prin mulţime. A trecut peste marginea gropii dintr-un salt, apoi a aruncat şobolanii în toate părţile printr-o descărcare de energie cinetică, iar

corpurile lor greoaie s-au lovit cu un zgomot surd de pereţii de pământ.

L-a invocat pe Ignatius cu o zvâcnire de mana şi demonul a apărut şi a început să se lupte, lovind cu ghearele în stânga şi în dreapta. O pală de foc ieşită din gura lui a dat gata vreo zece şobolani, dar duhoarea de carne arsă s-a dovedit irezistibilă pentru şobolanii rămaşi în viaţă – aceştia s-au aruncat asupra tovarăşilor lor prăjiţi cu schelălăieli de bucurie.

Gremlinul albastru era prins într-o încleştare corp la corp cu un monstru de şobolan care se strecurase înăuntrul cutiei toracice şi îl tot înţepa în coaste cu osul ascuţit pe care îl ţinea în mână. Fletcher şi-a scos khopeshul şi a străpuns cu el şobolanul, apoi s-a folosit de sabie şi de leş pentru a da la o parte cutia toracică. După aceea, pe măsură ce strigătele de entuziasm au început să se potolească, şi-a băgat sabia în teacă şi l-a luat în braţe pe micuţul gremlin. Pieptul descărcat al acestuia se mişca spasmodic din pricina extenuării.

Mulţimea a privit o vreme uluită în groapă, la Fletcher, apoi a răsunat strigătul bărbatului ştirb:

— Ce mama naibii crezi că…

Dar nu şi-a mai dus vorbele la capăt, pentru că totul s-a întors cu susul în jos în momentul în care o explozie a sfâşiat cortul, iar şrapnelele au secerat mulţimea de beţivi ca o coasă într-un lan de grâu.

Suflul exploziei a trecut pe deasupra lui Fletcher şi a lui Ignatius, aflaţi în fundul gropii, o pălălaie năvalnică. Din pricina detunăturii, lui Fletcher îi ţiuiau urechile atât de tare că îl dureau

şi a fost trântit pe jos de unda de şoc care a reverberat prin pământ.

Apoi a reuşit să se caţere afară din groapă şi a trecut printre trupurile soldaţilor răniţi, care gemeau de durere, cu gremlinul albastru strâns în continuare la piept, ca să îl protejeze. A simţit cum o mână îl apucă de gleznă şi i-a tras una ca să o îndepărteze, zbătându-se din răsputeri să înainteze, ca un om în pericol de înec, care se chinuie să ajungă la liman. Ignatius îl trăgea de mânecă pentru a-l conduce prin fum. Apoi mâna puternică a lui Othello l-a târât afară, prin noroi, până ce s-au prăbuşit amândoi la poalele dealului. Cu o expresie de uşurare pe chip, gnomul se uita în jos, la el.

— Trăieşti, a şoptit acesta. E o adevărată minune.

Fletcher a privit uluit măcelul din care scăpase. Sergenţii zbierau ordine, disperaţi, în timp ce soldaţii îi târau pe răniţi pe solul înnegrit, pătat de sânge, pentru a-i aşeza pe tărgi improvizate în grabă din suliţe şi tunici înnădite.

— Nu-i nicio minune, a răspuns Fletcher, care se înăbuşea din pricina aerului plin de fum, căci mici focuri se răspândiseră printre resturile cortului.

Ignatius a scos un ciripit plin de teamă şi s-a căţărat în grabă pe umărul lui Fletcher, ghemuindu-i-se în jurul gâtului, la loc sigur.

— Trebuie să îi ajutăm, a spus Jeffrey, gâfâind, şi s-a îndreptat împleticit înspre ceea ce mai rămăsese din cort, dar Fletcher l-a prins de guler şi

l-a tras înapoi.

— Othello, nu ar trebui să fii văzut aici, a zice el imperativ, în timp ce voci furioase se amestecau cu gemetele muribunzilor. O explozie… şi un gnom prin preajmă…

Othello a făcut ochii mari de groază, apoi s-a apucat să îl tragă pe Jeffrey în sus, pe deal, împreună cu Fletcher, în ciuda băiatului, care se zbătea la fiecare pas, cerându-le să îl lase să îi ajute pe soldaţii căzuţi.

Nu mult după aceea au ajuns la trăsură, care, ca prin miracol, încă îi aştepta.

— Ce naiba s-a întâmplat? i-a întrebat vizitiul, care a făcut ochii mari când a văzut gremlinul cuibărit în braţele lui Fletcher.

Fletcher a băgat mâna în pungă şi a îndesat un pumn de monede în palma vizitiului, în timp ce Othello se chinuia să îl bage cu forţa pe Jeffrey pe uşa trăsurii.

— Du-ne înapoi la Corcillum, a mârâit Fletcher. Repede!

Capitolul 23

— Ce naiba a fost în capul vostru?! a răcnit Uhtred şi a lovit cu pumnul în masă.

Erau în pivniţa Nicovalelor şi primeau o muştruluială pe cinste. Uhtred ajunsese cu câteva minute înainte şi îi târâse acolo, jos, de îndată ce le auzise istorisirea, de teamă ca nu cumva, după atacul Nicovalelor, să supravegheze cineva cârciuma, pândind vreo mişcare.

— Dacă v-ar fi remarcat cineva prezenţa? s-a răstit el şi s-a îndreptat către cei trei. Singurul soldat gnom pe o rază de kilometri întregi şi s-*a întâmplat* să fii acolo exact când a explodat bomba. Suntem în Cârciuma *Nicovalelor*, zău aşa! Numai ce aţi fost achitaţi de acuzaţia de *trădare*. Dacă se duce vorba, misiunea voastră o să facă mai mult rău decât bine – oamenii o să creadă că sunteţi trădători!

— Cred că se poate spune că am fost văzut, a murmurat Othello. Dar aşa, cu barba rasă, s-ar putea să îşi fi închipuit că sunt un om scund, nu un gnom. Era întuneric şi înghesuială şi toţi erau beţi. Mulţi dintre cei care m-au văzut trebuie să fi murit în explozie.

— A fost ideea mea să mergem, a adăugat Fletcher, în timp ce Othello se făcea mic sub privirea insistentă a tatălui său. De unde era să ştim că avea să se producă un atac? Am vrut doar să aruncăm o privire în linia frontului.

Uhtred a deschis gura, apoi a închis-o la loc cu o grimasă.

— Oricum ar fi, voi trei vă jucaţi cu focul, a zis el, cu toate că expresia feţei i se mai înmuiase.

— Aţi putea vorbi mai încet? a bombănit Jeffrey, ţinându-se cu mâinile de cap. Mi-e rău de mor.

— Aşa îţi trebuie, a mormăit Uhtred, însă i-a întins băiatului o butelcă de apă pe care o avea la brâu. Ia de aici. Avem nevoie să fii în formă maximă mâine, pentru misiune.

Othello a gemut sonor când s-a pomenit

despre misiune şi Uhtred s-a luat din nou de el:

— Uitaseşi de asta, nu-i aşa? Viitorul Imperiului depinde de voi şi în ce priveşte unitatea dintre seminţiile noastre, şi pentru distrugerea ameninţării reprezentate de goblini. Mi-e groază să mă gândesc ce ar spune Regele Harold dacă ar afla ce s-a întâmplat în seara asta.

Fletcher şi-a lăsat capul în jos, ruşinat, dar în acelaşi timp se şi întreba cum ar reacţiona Uhtred dacă ar şti că în rucsacul atârnat de balustrada scării care duce în pivniţă se află un gremlin adormit. Habar nu avea ce să facă cu micuţa creatură şi Othello nu îi fusese de prea mare ajutor în privinţa asta. Jeffrey, pe de altă parte, nici nu îşi mai amintea, căci intrase într-o stare de totală confuzie imediat ce urcase în trăsură.

Uhtred a aruncat o privire înspre pistoalele lui Fletcher şi apoi a oftat şi l-a scos pe unul dintre ele din toc, ca să-l cerceteze.

— Cât timp aţi fost acolo, măcar te-a învăţat fiu-meu cum se încarcă şi se trage cu astea? a întrebat el, cu toate că, din ton, se putea deduce că ştie deja răspunsul.

— Păi... cu explozia şi tot restul... a bâiguit Fletcher, ferindu-se să întâlnească privirea lui Othello.

— Nu o să poţi exersa în hăţişuri, o să te audă de la kilometri, a zis Uhtred, exasperat. Şi nici mâine nu o să fie timp pentru asta. Locul ăsta izolează destul de bine sunetele, cu toate că s-ar putea ca urechile noastre să aibă un pic de suferit. Nu o să ne audă nimeni din stradă.

În capătul îndepărtat al pivniţei, fuseseră adunate la perete, grămadă, mai multe piese stricate de mobilier. Chiar în mijloc se afla un scaun cu partea tapiţată cu roşu îndreptată înspre exterior, numai bun de folosit ca ţintă.

Fără să stea pe gânduri, Uhtred a apăsat pe trăgaci şi din ţeava pistolului a ieşit o dâră lungă de fum, iar zgomotul produs a sunat mai curând ca o pocnitură decât ca un bubuit în spaţiul închis al pivniţei. Un norişor mai mic de fum s-a ridicat în spirală din locul în care cremenea lovise pistolul, aprinzând praful dinăuntru.

Perna scaunului a vibrat doar uşor, dar Fletcher a văzut că o nouă gaură apăruse în materialul tocit, exact în mijloc.

— Nu-i rău, a zis Uhtred, pregătind din nou cremenea. Acum priveşte cu atenţie.

A scos un mic cartuş din buzunarul din spate, un cilindru din hârtie galbenă, care era răsucit la un capăt. A apucat cu dinţii de capătul răsucit şi a tras să-l deschidă, dând la iveală o pudră fină, neagră.

— Îl torni în lăcaşul prin care cremenea loveşte oţelul pistolului atunci când tragi, numit şi tigaie, a zis Uhtred, picurând înăuntru o cantitate mică de pudră. De aici şi expresia *foc de paie în tigaie*.

Fletcher a privit cu ochii măriţi de curiozitate cum a împins Uhtred restul cartuşului în capătul pistolului.

— După asta, pui toată chestia în ţeavă şi o împingi cu vergeaua până în capăt.

A scos un băţ subţire de metal al cărui capăt se

iţea din mânerul de lemn al pistolului, chiar sub ţeavă. L-a vârât pe ţeavă de câteva ori, până la capăt, ca să se asigure că a împins bine cartuşul înăuntrul pistolului. A pus vergeaua la locul ei, apoi a îndreptat din nou ţeava înspre perna scaunului. Întregul procedeu durase mai puţin de cincisprezece secunde.

— Acum o să faci o încercare şi o să tragi tu. Nu uita, are un pic de recul!

Uhtred i-a dat arma lui Fletcher. Aceasta îi atârna greu în mână, iar braţul i-a tremurat uşor când a ridicat-o şi a ochit. Era altfel decât cu arcul, punctul de ochire era prea în faţă, greutatea armei era greu de echilibrat, iar toate astea cu o singură mână.

A tras, închizând ochii în momentul în care a ieşit un norişor de fum din lăcaşul pentru cremene, iar pocnetul a răsunat la fel de puternic precum fusese atacul Nicovalelor. Nu a putut vedea dacă lovise ceva, căci era prea mult fum, dar odată ce i-a dispărut ţiuitul din urechi, iar fumul s-a împrăştiat, a constatat că perna arăta la fel ca înainte.

— Unde s-a dus? a întrebat el.

Încetişor, un picior de scaun din colţul din dreapta sus a încăperii a început să se clatine, apoi s-a desprins cu un pârâit – glonţul se înfipsese exact la îmbinare. Othello a chicotit în momentul în care acesta a căzut pe podea, departe de punctul în care ţintise Fletcher.

— În fine. Poate că ar fi mai bine să ţinteşti înspre piept în loc de cap, a zis Uhtred râzând şi l-a

bătut pe Fletcher pe spate.

Acesta a oftat şi a băgat pistolul înapoi în toc.

— În regulă, hainele jos! le-a cerut Uhtred, pocnind din degete.

— Ce? a întrebat Fletcher, neînţelegând la ce se referea Uhtred.

Apoi şi-a privit uniforma. Partea din faţă a tunicii lui nou-nouţe şi a pantalonilor era împroşcată cu funingine, noroi şi pete de sânge de pe urma măcelului. Până şi uniforma lui Othello era la fel de pătată, de când trăsese de Fletcher să se ridice în picioare, însă cea a lui Jeffrey era în regulă, în ciuda faptului că vomitase.

Fletcher a ridicat din umeri şi şi-a scos încet armele şi îmbrăcămintea, iar el şi Othello au început să tremure din pricina frigului din pivniţa plină de praf, rămaşi numai în lenjerie. Uhtred a râs pe înfundate când le-a văzut mutrele jalnice.

— Norocul vostru că nevastă-mea e cea mai bună croitoreasă de pe aici. O să înlocuiască părţile care nu se mai pot spăla şi mâine o să aveţi uniformele gata.

Înainte să apuce Fletcher să îşi ceară iertare pentru că şi-a distrus hainele noi, de sus s-a auzit un scârţâit. Apoi, până să facă vreunul dintre ei vreo mişcare, uşa pivniţei s-a deschis şi o arbaletă a fost îndreptată înspre baza scărilor.

— Cine-i acolo? a strigat Sylva, cu arcul ridicat şi pregătit de tragere, iar Cress se chiora la ei pe deasupra arbaletei.

— Noi suntem, a recunoscut Fletcher ruşinat.

Uhtred a urcat greoi scările şi a dat arbaleta lui

Cress la o parte.

— Mergeţi să vă odihniţi un pic, a chicotit el. Ne vedem cu toţii mâine.

Cele două fete s-au holbat câteva clipe la băieţii pe jumătate goi, cu feţele mânjite de funingine de pe urma exploziei. Şi la Jeffrey, care stătea pe jos, într-o poziţie de om beat.

Apoi au izbucnit în râs, spre marea groază a lui Fletcher.

— Ia te uită! a zis Cress, iar ochii îi sclipeau de veselie. Se pare că am ratat toată distracţia.

Capitolul 24

Cele patru echipe stăteau pe un podium mare de lemn, privind pe deasupra unei mulţimi de bărbaţi în uniformă roşie, aflaţi chiar în spatele tranşeelor de pe linia frontului. La rândul lor, soldaţii îi priveau cu feţe posomorâte şi domnea o linişte desăvârşită, întreruptă doar de şuierul vântului care făcea să le fluture poalele tunicilor.

Fletcher a simţit un foşgăit în rucsacul pe care îl avea la spate şi a înlemnit. Gremlinul albastru dormise – ori cel puţin se prefăcuse că doarme – toată noaptea. Planul era să îl ţină în rucsac şi apoi să îi dea drumul, odată ajunşi în hăţişuri. Din păcate, moţăiala gremlinului părea a fi luat sfârşit.

În vreme ce Fletcher se ruga ca gremlinul să adoarmă din nou, rectorul Scipio a urcat încetişor treptele dintr-o parte a tribunei, îmbrăcat într-o magnifică uniformă de general. I-a salutat pe fiecare printr-o mişcare a capului, apoi s-a întors

înspre mulţimea de soldaţi.

— Mă cunoaşteţi cu toţii, li s-a adresat Scipio, cu mâinile împreunate strâns la spate. Eroul de la Watford Bridge. Rectorul Academiei Vocans. Am luptat vreme de zece ani în acest război şi am apărat fruntariile multă vreme înainte de asta. Mulţi dintre voi mă cunoaşteţi personal. Aşadar, dacă vă spun că ceea ce urmează să auziţi este adevărul adevărat, mă aştept să mă credeţi.

Din rândul soldaţilor, mulţi au încuviinţat înclinând din cap, iar umerii încordaţi li s-au relaxat, ba unii chiar au zâmbit.

— Aţi auzit despre Lady Cavendish, care suferă de atâţia ani de când e ţinută captivă. Ştiţi despre goblini şi despre miile de ouă din care urmează să iasă. Aceste patru echipe vor conduce o expediţie, cu mult dincolo de liniile inamice, ca să elimine aceste ameninţări. E cea mai primejdioasă misiune pe care am aprobat-o vreodată. Toţi aceşti tineri războinici îşi riscă viaţa pentru siguranţa ţării noastre. Vreau să vă amintiţi lucrul ăsta atunci când recruţii gnomi şi elfii o să sosească pe linia frontului.

A făcut o pauză, iar Fletcher a trecut cu privirea peste pământul înnegrit de dincolo de mulţimea soldaţilor, unde încă se mai vedeau urmările recentei explozii.

— Am pierdut 43 de oameni de ispravă seara trecută, în urma unui atac brutal, total lipsit de sens. Cei care au făcut-o sunt nişte persoane şi nimic mai mult. Bătrânii gnomilor au condamnat aceste atacuri în repetate rânduri, declarând că

aceste atrocităţi nu sunt comise în numele lor. Ăsta e încă un lucru pe care vă cer să nu-l uitaţi.

Această ultimă afirmaţie a fost primită cu o tăcere de gheaţă, câţiva au clătinat din cap, iar alţii s-au mulţumit să privească impasibili.

— În curând vor sosi Diviziile Celeste, împreună cu călăuzele echipelor prin hăţişuri şi cu protectorii acestora. Vă rog să le arătaţi acestor tineri aprecierea cuvenită pentru sacrificiul pe care îl fac azi.

În timp ce au izbucnit aplauzele, pe cer au apărut nişte punctuleţe care mai întâi s-au rotit ca albinele în jurul unui borcan cu miere, apoi s-au făcut tot mai mari, până când în faţa ochilor lui Fletcher au apărut nişte aripi uriaşe, ale căror bătăi îl împiedicau să mai vadă altceva. Erau cu zecile, nişte făpturi zburătoare înfricoşătoare, puternice, care zburau în spirală, în formaţie perfectă.

Lovett a coborât uşor lângă ei, iar ţăcănitul ghearelor lui Lysander pe lemn abia dacă s-a auzit. Grifonul şi-a strâns aripile şi s-a lăsat pe genunchi, lângă Fletcher.

— Doi dintre voi au loc cu mine, a zis şoptit Lovett şi l-a tras pe Fletcher lângă ea.

Fără o vorbă, Sylva s-a strecurat în spatele lui, iar fruntea îi era acoperită de o peliculă de sudoare. Şi-a sprijinit capul pe rucsacul lui şi l-a cuprins strâns cu mâinile de mijloc.

— O să fie bine, i-a spus Fletcher, deloc convins însă de propriile cuvinte.

Nicio mişcare din partea gremlinului. De parcă ar fi ştiut că trebuie să stea liniştit.

Un alt demon a a coborât lângă ei, cu tropotit de copite. Era un Alicorn, unul dintre cei mai rari demoni din arsenalul Imperiului. Fletcher i-a admirat minunăţia de piele albă şi penele ca zăpada, în timp ce corpul i se mişca graţios prin mulţimea de învăţăcei. Semăna cu un cal mare, cu excepţia aripilor lungi şi a unui corn lung, de formă conică, care îi ieşea din frunte.

Chipul călăreţului era ascuns de şapca de piele şi de ochelarii mari, dar le-a făcut semn lui Cress şi lui Othello să urce şi apoi i-a tras sus, lângă el, căci din pricina staturii lor mici le era greu să urce singuri.

Au urmat şi alţi demoni şi de fiecare dată când unul se lăsa la sol era primit cu urale de soldaţii care priveau. Au coborât vijelios Hipogrifi; asemănători cu Grifonii la înfăţişare, dar având trupul şi picioarele din spate de cal, nu de leu. Perytoni cornuți au traversat tropotind podiumul; păreau asemenea unor elani de-ai elfilor, dar cu aripi mari, roşiatice, o coadă cu pene lungi şi, la picioarele din spate, nişte gheare foarte ascuţite.

Erau chiar şi câţiva Chamroshi, ca nişte Grifoni mai mici, dar cu cap şi aripi de şoim şi trup şi apucături de câine. Erau prea mici pentru a se putea călări pe ei – să fi fost de două ori mai mari decât Athena. În schimb, erau de mare ajutor la nevoie şi nişte excelenţi tovarăşi pentru principalii demoni ai Diviziilor Celeste.

Fletcher era uimit. Nu mai văzuse niciodată o asemenea galerie de demoni, mai cu seamă nişte exemplare atât de mari şi de puternice. La Vocans

se obişnuise să vadă mereu aceiaşi demoni, aşa că aproape uitase cât de mare era varietatea de specii de care dispunea Imperiul.

De asemenea, era bucuros că nu văzuse nicio Grifobuhă. Athena era un exemplar rar şi de abia aştepta să îi poată permite să îşi întindă aripile şi să zboare. Se asigurase că Ignatius şi Athena rămân infuzaţi în el cât mai mult timp înainte de începerea misiunii, ca să fie odihniţi şi să recupereze cât de multă mana puteau. I se păruse însă ciudat să stea atât timp fără Ignatius şi îi luase ceva până să se poată obişnui să o perceapă pe Athena înăuntrul propriei conştiinţe. Cu toate că nu se amesteca decât arareori în gândurile lui, ceea ce era de aşteptat din partea unui demon bine pregătit, lui Fletcher îi era încă greu să transmită instrucţiuni către conştiinţa câte unui singur demon.

— Toată lumea e gata? a strigat Scipio, în timp ce privea cum ultimii învăţăcei urcă fiecare pe câte un demon zburător.

În fruntea lor, Fletcher a văzut-o pe Ophelia Faversham călare pe propriul Peryton, iar pletele ei bălaie se unduiau în vânt. În spatele ei stătea Zacharias Forsyth, ca să îşi ia rămas-bun de la Windigoul lui odată ajunşi la locul unde trebuie să aterizeze, poate, ca măsură suplimentară de protecţie. Rook era şi el călare, agăţat de mijlocul unui alt ofiţer şi cu o expresie suferindă pe chip.

Caliban, Sacharissa şi Windigoul nu se zăreau pe nicăieri, dar Fletcher ştia că nu puteau să fie infuzaţi, căci astfel s-ar fi întrerupt conexiunea cu

cristalele magice. Apoi i-a văzut pe soldaţi arătând în sus. Le-a urmărit privirile şi a fost uimit să vadă trei lăzi mari care zburau sus, pe cer, fiecare legată de câte doi membri ai Diviziilor Celeste. Nu era de mirare că Rook arăta a se simţi atât de rău, căci lăzile se legănau pendulând într-o parte şi-n alta, iar cei cărora le aparţineau le puteau simţi pendularea prin intermediul demonilor lor.

— Unde e Arcturus? a întrebat Fletcher, remarcând că protectorul lui Seraph nu se vedea pe nicăieri, iar Lovett a arătat înspre bărbatul călare pe Alicornul de lângă ei.

Dintr-odată, Fletcher a recunoscut partea de jos a feţei bărbatului şi a observat capătul cicatricei ieşind de sub ochelari.

— Un cadou de la Regele Harold! a strigat Arcturus, bătând Alicornul cu palma pe gât. I-am pus numele Bucefal, prescurtat Buck! O să îmi ţină tovărăşie cât timp e plecată Sacharissa.

Lovett s-a întors către Fletcher şi Sylva, cu un zâmbet de bucurie pe faţă.

— Arcturus va face parte din echipa care o să vă recupereze după încheierea misiunii sau în caz că o să fie nevoie să fiţi salvaţi. E drăguţ să ai un tovarăş de călărie... asta după ce o să mi-l înapoiaţi pe Lysander, desigur.

Fletcher a observat că toţi ceilalţi erau deja călare, inclusiv Jeffrey, cu toate că era greu de spus cine era fiecare, cu toţi demonii care mişcau în toate părţile şi dădeau din aripi.

Ophelia a strigat un ordin şi Diviziile Celeste s-au întors cu faţa către hăţişuri. Atunci, cu gura

uscată şi inima mai să-i sară din piept, Fletcher s-a văzut ridicat în văzduh pentru a doua oară într-o săptămână.

Pământul a dispărut din vedere mai repede decât şi-ar fi imaginat că e cu putinţă, iar marea de uniforme roşii s-a tot micşorat până a ajuns doar o baltă pe marginea întunecată a tranşeei. Au zburat tot mai sus, tot mai aproape de nori. Înainte să pătrundă în pătura de nori, Fletcher a apucat să zărească o întindere verde nesfârşită, văluriță, întreruptă doar de cursul plin de meandre al unui râu care înainta şerpuind înspre hotarele lor, pentru a forma apoi o buclă, inversându-şi cursul.

— Ăsta e râul pe care a venit băiatul ăla, Mason, a strigat Lovett pe când ieşeau dintre nori într-o perdea de ceaţă. Cel care a adus corpul goblinului. E un om curajos – eu nu aş avea curajul să fac ce face el.

Zburau pe deasupra unei vaste pături de nori albi, care se întindea cât vedeai cu ochii. Aici, deasupra norilor, soarele strălucea puternic pe cer şi, reflectându-şi lumina în stratul de nori, îi făcea să scânteieze orbitor. Era straniu, căci cerul era mohorât şi plumburiu până să treacă dincolo de pătura de nori.

— Ce vrei să spui, legat de Mason? De ce zici că e curajos? a întrebat Sylva, cu voce şoptită, dar plină de entuziasm, ţinându-se strâns cu mâinile de mijlocul lui Fletcher.

— De ce ar vrea să fie călăuza echipei lui Malik? a răspuns Lovett. Mai ţineţi minte în ce stare era când s-a întors peste linia frontului? Fie

nu e în toate minţile, fie nu se teme să se întoarcă acolo. Nu îmi dau seama dacă o face din loialitate pentru prietenii lui care încă sunt captivi ori se gândeşte la banii cu care o să se aleagă după treaba asta.

Formaţiunea de demoni zburători şi-a schimbat direcţia către sud, mulţi zburând chiar pe deasupra liniei norilor, pe care îi atingeau cu vârful picioarelor. Fletcher şi-a întins degetele de la picior, sperând să simtă ceva, dar nu a simţit decât cum mocasinii i se umezesc tot mai tare.

— Am ceva pentru tine, i-a spus Lovett şi a băgat mâna într-un compartiment al şeii.

A scos un pergament, legat strâns cu o panglică roşie.

— Dacă mi se întâmplă ceva cât timp sunteţi voi în misiune, a continuat ea şi a îndesat pergamentul în mâna lui Fletcher, acesta e pentru invocarea lui Lysander. Nu vreau să dispară la loc în eter cât sunteţi voi în plină misiune, dacă se întâmplă ce-i mai rău.

— Mulţumesc, a zis Fletcher, impresionat de gestul ei. O să îl înapoiez la întoarcere.

A băgat pergamentul în buzunarul lateral al rucsacului, cu grijă să nu îl deranjeze pe gremlin. Dacă Lovett ar afla despre fugarul pe care îl tăinuia el, nu avea idee cum ar putea justifica aşa ceva.

Au zburat mai departe, cu pielea arsă de soare şi ochii lăcrimând la fiecare rafală de vânt. Dar, nu după mult timp, euforia zborului a început să scadă, din pricină că se simţeau copleşiţi când au realizat încotro se îndreptau.

— Ce ar fi să îi dai voie Athenei să-şi întindă aripile? i-a sugerat Lovett, simţindu-i încordarea.

Fletcher a zâmbit şi şi-a îndreptat palma înspre cer. Athena a irupt într-o scânteiere de lumină albastră şi a zburat în spirală, într-o piruetă elegantă, până ce a ajuns să plutească exact deasupra spinării lui Lysander.

— Poate că ar trebui să o muţi, a chicotit Lovett, însă Fletcher nu i-a înţeles gluma.

Şi-a stors creierul, nedumerit, până când i-a şoptit Sylva:

— Cei mai mulţi dintre locuitorii Imperiului urmăresc toate astea prin ochii lui Lysander. Nu cred că ar fi foarte încântaţi să privească dosul Athenei.

— O! a izbucnit în râs Fletcher şi imediat i-a transmis în gând Athenei să coboare. Uitasem!

— N-o să uit din pricină că mă grăbesc, a mormăit Lovett, mângâindu-i lui Lysander urechile ciufulite. Lysander a petrecut mare parte a zilei de ieri analizat pe toate părţile cu cristalele care trebuie împărţite prin întreg Imperiul. A trebuit să stăm tot timpul ăsta lângă Hannibal, Windigoul lui Zacharias. Creatura aia pute mai înfiorător decât izmenele de gremlin.

Gremlinul s-a foit în rucsacul lui Fletcher, de parcă ar fi înţeles cuvântul. Fletcher habar nu avea dacă gremlinii puteau să vorbească, dar a schimbat imediat subiectul.

— De ce zburăm pe deasupra norilor? a întrebat el. Nu ar trebui să putem vedea pământul care se întinde jos?

— De fapt, avem noroc că e o zi mohorâtă, i-a răspuns Lovett, clătinând din cap. Jos, sub noi, mii de orci, gremlini şi, poate, chiar goblini îşi văd de treburile lor de zi cu zi. Acesta e acum teritoriul lor. E de ajuns ca unul singur să ne vadă zburând pe deasupra şi misiunea se încheie înainte de a începe. Nu, rămânem ascunşi de nori până când ajungem la zona unde trebuie să vă lăsăm. Acolo veţi fi în siguranţă – iscoadele Diviziilor Celeste ne-au spus că e destul de puţin locuită.

Fletcher a înghiţit în sec, căci stratul gros de nori părea dintr-odată o barieră nu îndeajuns de sigură între el şi pământul de dedesubt. Şi, într-adevăr, uneori negura se subţia, iar el era tentat să arunce câte o privire înspre ţinutul muntos de jos, acoperit de o vegetaţie care părea a năpădi totul. Îi era frică să-şi închipuie cât o să le ia să se întoarcă, dacă Diviziile Celeste nu ar reuşi să îi preia. Asta dacă ar mai reuşi să se întoarcă.

Pentru prima dată, a observat o lance scurtă, prinsă sub şa, într-o parte. Părea mai curând o lance pentru turnir a unui cavaler din alte vremi, numai că un pic mai scurtă şi mai solidă. Era vopsită în dungi albe şi albastre şi avea un vârf de metal care-ţi dădea fiori, aşa cum strălucea în lumina soarelui.

— Ce-i aia? a întrebat el, arătând înspre lance.

— O lance, ce altceva? i-a răspuns Lovett, scoţând-o din locaşul ei şi punând-o sub braţ, pentru a demonstra că e o lance. Când te lupţi cu un Dragon, numai cu lancea poţi să îi străpungi pielea şi, chiar şi aşa, o să ai nevoie de ceva viteză

înainte să loveşti.

Pe Fletcher l-au trecut fiorii la gândul unei asemenea lupte la înălţime, călare pe demoni care s-ar ciocni între ei, într-o învălmăşeală zvâcnitoare de gheare şi de aripi.

— Uneori o să te trezeşti în cârcă şi cu câte un pasager nedorit, a continuat Lovett şi, după ce a pus lancea la loc, a scos o sabie dintr-o teacă pe care o avea alături. Sfrânciocii, Stricşii şi Vespii sunt demonii zburători cel mai des întâlniţi şi cei mai mici ai orcilor, iar dacă se apropie prea mult, cu asta le vii de hac.

Fletcher a recunoscut arma – era un stilet cu rozete, cu o lamă ca acul şi cu apărători în formă de disc la cele două capete ale mânerului, pentru a proteja mâna celui care îl foloseşte.

— Desigur, asta înseamnă să uităm de toate formele de magie de luptă din jur, a adăugat Lovett şi, cu multă îndemânare, a răsucit stiletul şi l-a pus înapoi în teacă. Dacă până acum ţi s-a părut că magia e dificilă, stai să vezi cum e când trebuie să apelezi la ea într-o înfruntare de tipul ăsta.

Pe Fletcher l-au cuprins fiorii şi, pentru prima dată, a simţit că a trecut mult prea repede prin Academie. Un singur an nu era nici pe departe un răstimp suficient ca să poată învăţa tot ceea ce presupune invocarea şi nici ca să îşi perfecţioneze tehnicile pe care reuşise să le înveţe.

I se spusese că şamanii orci aveau în general demoni mai slabi, dar se întreba dacă era adevărat ori doar propagandă. La urma urmei, Dragonii erau

unii dintre demonii cei mai puternici din câţi existau. Poate că demonii trimişi pe linia frontului erau mai slabi, iar demonii mai puternici erau ţinuţi deoparte. Deocamdată.

— Urmăm cursul râului, a strigat Lovett, iar vântul i-a purtat mai departe cuvintele. O să fiţi lăsaţi într-o mlaştină care se alimentează din unul dintre izvoarele lui. Nu mai e mult!

Ca şi cum ar fi auzit, Ophelia s-a oprit în faţa escadronului. Câteva clipe a rămas în loc, scrutând pământul de dedesubt, apoi a trimis în sus trei flame magice, una după alta.

La acest semnal, Lysander şi-a strâns aripile şi au coborât printre nori ca o săgeată în cădere, străbătând aerul cu o asemenea viteză încât Fletcher simţea cum vântul îi biciuieşte obrajii şi ochii. A zărit nedesluşit, o fracţiune de secundă, un peisaj înverzit, apoi frunzele verzi l-au plesnit peste braţe şi picioare.

Lysander părea că sare din creangă în creangă, fiecare răsărind ca un vlăstar îndoit şi încetinindu-le coborârea până aproape să o întrerupă, pentru ca, după aceea, să îşi ia din nou avânt, trecând la următoarea creangă. În cele din urmă, când Fletcher ajunsese să creadă că nu o să se mai termine niciodată, s-a auzit o uşoară bufnitură, căci ghearele Grifonului s-au înfipt în pământ, alunecând pe suprafaţa acestuia şi lăsând în urmă patru şănţuleţe. S-a oprit cu o secundă înainte să lovească un tufiş încâlcit de măceşi spinoşi.

— Asta e ceea ce numesc eu o coborâre

rapidă, a strigat veselă Lovett, lovind cu pumnul în aer.

Fletcher a simţit că Sylva s-a dat uşor jos din spinarea lui Lysander, prăbuşindu-se la pământ cu picioarele răşchirate, păstrând încă poziţia imprimată de forma şeii.

— A fost groaznic, a zis ea gâfâind, cu degetele înfipte în ţărână.

— Aş fi zis că eşti obişnuită cu înălţimile, ţinând cont de Pădurea Întinsă şi de tot restul, a zis Fletcher, cu toate că şi lui îi bătea inima atât de tare, că aproape îşi auzea pulsul bubuind în urechi.

A sărit jos şi s-a prăbuşit imediat lângă ea, căci picioarele îi erau amorţite din pricină că le ţinuse strânse în şa atâta vreme.

— Nu e vorba atât de înălţime, cât de coborâre, i-a răspuns Sylva, plesnindu-l în glumă peste piept.

Au rămas aşa, întinşi pe jos, urmărindu-i pe ceilalţi călăreţi cum coborau mai încet prin frunziş.

— Tâmpiţi! a bombănit Lovett în timp ce urmărea cum una dintre lăzi era coborâtă printre vârfurile copacilor de o pereche de Grifoni care planau. Cu cât ne ia mai mult coborârea pe pământ, cu atât creşte riscul să fim descoperiţi de orci.

Athena a coborât în zbor şi s-a cocoţat pe pieptul lui Fletcher, clipind în timp ce îl cerceta. L-a călcat cu labele în sus şi-n jos peste abdomen şi picioare, ca să se asigure că e întreg. Fletcher a zâmbit şi a mângâiat-o, ceea ce a dat la iveală imaginea ciudată a penajului ei pufos amestecat cu

blana moale de pe piept şi de pe spate.

S-a ridicat în capul oaselor şi a început să cerceteze împrejurimile. Copacii erau mai deşi şi mai stufoşi decât în ţinutul elfilor, unde aveau trunchiuri foarte groase, înconjurate de suprafeţe plate, acoperite cu muşchi. Spre deosebire de pădurea elfilor, hăţişurile aveau pe jos un strat de frunze, care acoperea pământul dintre copacii noduroşi, care îşi împleteau ramurile. Solul era închis la culoare şi înmiresmat, hrănit de frunzele moarte care cădeau întruna, făcându-l moale şi fertil. Dincolo de luminişul în care coborâseră, o mulţime de bălţi pline cu un lichid pestilenţial împestriţau pământul – o apă neagră, sălcie, acoperită de frunze putrezite, mucegăite.

— Nu mai fac asta în viaţa mea! a spus Cress, iar Fletcher a întors capul şi a văzut-o întinsă cu faţa în jos pe pământ, de care se apucase cu toată puterea.

Othello părea că se descurcă doar puţin mai bine, căci îngenunchease lângă Alicornul lui Arcturus cu o expresie de uşurare pe faţă.

— Prefer să merg pe jos, a continuat Cress, veselă. N-ai decât să mergi unde vrei cu tâmpenia aia zburătoare, Arcturus. Din partea mea, tu şi cu Buck puteţi trage la aghioase când o fi vremea să ne salvaţi.

Arcturus a izbucnit în râs, şi-a dat jos şapca de piele şi şi-a scuturat coama bogată de păr negru, lăsat liber. Fletcher putea băga mâna în foc că o văzuse pe Lovett roşind când i-a aruncat o privire furişă lui Arcturus, întorcându-şi apoi ochii în altă

parte. Fletcher i-a căutat privirea şi a rânjit, dar asprimea din ochii ei i-a şters pe dată rânjetul de pe faţă.

— În picioare, cu toţii! a răsunat vocea spartă a Opheliei dintre demonii care mişunau în jur. Plecăm.

Echipele s-au adunat şi au fost descărcate lăzile, astfel că Sacharissa, Hannibal şi Caliban au fost lăsaţi să iasă poticnindu-se şi să li se alăture celorlalţi. Arcturus a ridicat-o pe Lovett din spinarea lui Lysander şi a dus-o până la Bucefal, ţinând-o în braţe ca pe un copil adormit. Pentru o vreme, Fletcher uitase că aceasta nu se mai putea mişca şi s-a simţit vinovat că îl ia pe Lysander de lângă ea.

Ophelia nu-şi găsea locul, nerăbdătoare, dorindu-şi să se vadă cât mai repede înapoi, în siguranţă, în spatele liniei de front a Imperiului.

— Vreau să ţineţi toţi minte că lumea vă urmăreşte prin ochii demonilor pe care vi i-au dat protectorii voştri, le-a spus ea răstit, plimbându-şi privirea peste chipurile lor. Purtaţi-vă aşa cum se cade unor absolvenţi ai Academiei Vocans. Să nu fugiţi de datorie.

Nepoata ei, Verity, a ridicat timid mâna, dar după ce s-a ales cu o privire furioasă din partea bunicii ei, a lăsat-o pe dată jos. Lui Arcturus i-au mai trebuit câteva secunde să dea jos şaua de pe Lysander şi să o prindă pe Bucefal şi apoi Diviziile Celeste erau din nou călare.

— Vă rog să aveţi grijă de Lysander, le-a strigat Lovett, ridicând vocea pentru a se face auzită pe

deasupra urărilor de bine lăsate celorlalţi călăreţi.

— Şi de Sacha, a zis şi Arcturus.

Apoi, cât ai clipi, s-au şi ridicat în aer, lăsându-i pe absolvenţi în voia sorţii. Echipele au rămas pe loc, privind o vreme în tăcere, până ce diviziile s-au făcut nevăzute.

— Aşadar, a zis Seraph vesel. Ce facem acum?

Capitolul 25

Conducătorii celor patru echipe s-au adunat într-un cerc, stând ghemuiţi ca să se protejeze de umezeala din sol. Seraph îşi întinsese peste rucsac harta pe care era marcat traseul planificat.

Râul îşi urma cursul şerpuit, fiind singura pată de culoare într-un ocean verde. Pe una dintre cotiturile lui cele mai pronunţate, locul unde se aflau grotele orcilor era însemnat cu un X roşu, precum şi cu un desen stângaci reprezentând o piramidă. În colţul hărţii se afla o diagramă mai detaliată, care zugrăvea tabăra orcilor, întocmită după amintirile lui Mason din vremea cât fusese sclav acolo. Piramida cu bază pătrată era zugrăvită detaliat, cu o reţea de grote şi tuneluri desfăşurată în interiorul ei – locul în care se aflau ouăle de goblin.

— O să mergem pe cursul râului, pe malul de apus, ca să nu fie nevoie să îl traversăm pentru a pătrunde în tabără, a zis Malik, trasând cu degetul traiectoria propusă. Cu Mason drept călăuză, o să fie destul de uşor să ne ferim de orice patrulă.

— Noi o să mergem de-a lungul malului de

răsărit al râului şi o să-l traversăm la adăpostul întunericului, a zis Seraph, scuturând din cap şi arătând înspre linia punctată pe care echipa lui o trasase de-a lungul râului. Malul dinspre apus e mai aproape de tabăra orcilor, a continuat el. Prefer să mă ud, decât să fiu ucis.

A înclinat din cap către călăuza lui, un veteran cărunt, înarmat cu o arbaletă masivă.

— Sergentul Musher a fost părăsit anul trecut în hăţişuri după o luptă, fiind socotit mort. A evitat să fie prins vreme de douăzeci de zile, s-a hrănit cu ce îi oferea pământul şi s-a orientat după lumina stelelor. O să aibă gr…

— Greşiţi amândoi, l-a întrerupt Isadora şi l-a plesnit pe Malik peste mână ca să şi-o dea la o parte, apoi a trasat conturul unui arc mai larg, undeva mai departe, spre apus. *Noi* o să trecem, cum zice Malik, numai că o să facem o buclă de-a lungul malului de apus. Râul e o sursă de peşte şi de apă, ăla e locul unde o să se adune orcii. O să avem de acoperit mai mult teren, dar o să fie mai sigur.

Fletcher se simţea ciudat să stea atât de aproape de Isadora. Tatăl ei se străduise din toate puterile pentru ca el şi Othello să fie executaţi, pe lângă faptul că ea şi Tarquin plănuiseră uciderea Sylvei. Şi acum iată-i pe toţi aici, acţionând împreună împotriva orcilor.

— Fletcher, a zis Seraph şi l-a înghiontit.

A ridicat privirea şi i-a văzut pe ceilalţi conducători de echipă privindu-l nerăbdători.

— Sunt de acord că pe malurile râului e de

aşteptat să întâlnim mai mulţi orci, a zis el cu gândul la traseul pe care îl convenise împreună cu ceilalţi. O să o luăm şi noi la fel, dar pe malul ăsta. O să traversăm râul pe timp de noapte, ca Seraph, dar până atunci o să ne ţinem la distanţă de mal.

— Nobilii de o parte, cei de rând de cealaltă, a comentat Isadora cu un zâmbet superior şi a dat din cap ca pentru ea, mulţumită. O să vedem care o să ajungă acolo primii.

La vorbele ei, Seraph s-a încruntat, dar a înfăşurat harta.

— E bine că ne-am împărţit pe grupuri, a zis Malik, fără să o bage pe Isadora în seamă. Dacă o echipă e prinsă, rămân celelalte trei să ducă misiunea la bun sfârşit. Dar treaba asta are şi un dezavantaj.

— Care anume? l-a întrebat Fletcher.

— O să fie greu să ajungem în acelaşi timp la piramidă, aşa cum a zis Rook. Caz în care prima echipă care ajunge o să fie nevoită să intre de una singură şi celelalte echipe vor fi uşor de atacat odată ce s-a dat alarma. Şi atunci Diviziilor Celeste o să le fie al naibii de greu să localizeze toate cele patru echipe înainte să ajungă călăreţii de Dragoni.

— Are dreptate, a fost de acord Isadora, deşi nu i-a venit deloc uşor. Va trebui să facem tot ce ne stă în putinţă. Dacă o echipă ajunge mai devreme, o să aştepte înăuntrul piramidei. Am înţeles de la Mason că e un spaţiu sacru, folosit numai pentru ceremonii, aşa că o să fim în siguranţă înăuntru. Dacă întârziaţi… o să vă întoarceţi acasă pe cont propriu.

— În ce mă priveşte e în regulă, a zis Fletcher, în timp ce Malik şi Seraph au încuviinţat din cap.

— O luăm prin mlaştină înspre locul în care se întâlneşte cu gura râului, a spus Malik şi s-a ridicat în picioare. Apoi o luăm fiecare pe drumul lui şi ne întâlnim din nou la piramidă.

În timp ce fiecare conducător s-a întors la echipa lui, Fletcher simţea că gremlinul se foieşte din ce în ce mai tare în rucsac. Era limpede că micuţa creatură simţise că e din nou în hăţişuri şi încerca să se elibereze. Fletcher era obligat să le abată celorlalţi atenţia.

— Am o idee, a anunţat el cele patru echipe, cu grijă să nu vorbească prea tare, ca nu cumva vocea lui să răsune prin hăţişuri. Fiecare dintre călăuzele noastre ştie lucruri pe care ceilalţi nu le ştiu. De pildă, Jeffrey are la dispoziţie un nou set de magii recent descoperite şi cunoaşte flora de pe aici, iar eu sunt dispus să împart toate astea cu voi. Călăuza lui Seraph, sergentul Musher, ştie cum să nu fim reperaţi şi să se orienteze prin pădure. Al vostru…

A privit înspre călăuza lui Malik, Mason, care era ocupat să dea gata o grămadă de fructe din hăţişuri.

— Mă rog, sunt sigur că putem contribui fiecare cu câte ceva.

— Dar eu? a mormăit o voce din echipa Isadorei. O să fiu de vreun folos?

Cu tot entuziasmul şi toată agitaţia din jur, Fletcher nu apucase să vadă cine e călăuza lui Tarquin. Când însă silueta mătăhăloasă şi-a

dezvăluit identitatea, Fletcher a simţit că se înăbuşă. Era Grindle.

Era un bărbat urât, cu o faţă turtită de buldog şi un strat gros de grăsime care îi căptuşea întreg trupul, mai mult chiar decât lui Atlas, care stătea lângă el. Purta uniforma neagră a Furiilor Forsyth, la fel ca toţi cei din echipa Isadorei.

— L-am slujit mulţi ani pe Lordul Forsyth, a zis el în timp ce se îndrepta greoi către Fletcher. Ştii tu, făceam treaba murdară, ca să nu îşi păteze Zacharias mâinile cu sânge. Nu avea cum să îşi lase copiii în adâncul hăţişurilor nesupravegheaţi de ochiul meu atent.

Grindle i-a făcut cu ochiul Sylvei, al cărei chip se făcuse alb ca varul. Cu aproape doi ani în urmă, omul ăsta îi aşezase capul pe un butuc şi ridicase exact aceeaşi ghioagă noduroasă pe care o purta acum pe spate, cu intenţia de a o ucide. Dacă nu ar fi intervenit Othello şi Fletcher, acum ar fi fost moartă, iar Imperiul ar fi fost în plin război cu elfii.

Sylva a potrivit o săgeată în arc, dar Othello i-a smuls-o din coardă înainte să apuce ea să ridice arcul.

— Lumea se uită la noi, i-a şuierat el, arătând înspre Windigo, ai cărui ochi negri îi fixau cu mult interes.

— Vrei să îi ajuţi? s-a răţoit Sylva, vărsându-şi nervii pe Fletcher.

— Poate că o să ne ajutăm cu echipa lui Seraph, a zis Fletcher, a cărui voce încordată vădea aceeaşi furie. Se pare că tu nu ai nevoie de ajutor.

— De ce ajutor ne-ar putea fi un slujitor jegos care nu-şi cunoaşte lungul nasului şi un soldat atât de prostănac, încât s-a rătăcit prin hăţişuri? a zis Tarquin în timp ce îşi studia unghiile. Şterge-o! N-ai decât să te alături cui vrei. Noi ne vedem de drum.

Isadora le-a adresat un zâmbet maliţios, apoi a şuierat un ordin către Windigo. Acesta a început să deschidă drumul prin desiş, cu ghearele răşchirate, pentru a face o cărare.

— Ne întâlnim mai târziu, Fletcher, i-a strigat Didric, lovindu-se uşor cu floreta peste coapsă. O să ne vedem *foarte* curând.

Apoi echipa Forsyth a pornit cu multă îndrăzneală prin hăţişuri, iar siluetele lor s-au îndepărtat tot mai mult, până când au dispărut cu totul din vedere, rămânând doar trosnetul îndepărtat al crengilor.

— Ei bine, nici nu vreau să ştiu ce a fost asta, a zis Verity veselă, păşind în faţă. Dar suntem cât se poate de dispuşi să colaborăm. Mason vă poate arăta cum să citiţi urmele de pe pământ şi să nu lăsaţi urme, o lecţie de care ar fi putut beneficia tâmpiţii ăia.

A arătat cu un deget peste umăr, către cărarea de tulpini rupte şi pământ răvăşit lăsată în urmă de echipa Forsyth.

— Ce părere ai? a întrebat ea şi i-a tras una lui Malik, care a tuşit şi a încuviinţat din cap.

— Eşti o Faversham, a zis Fletcher fără ocolişuri, dar imediat ce a rostit cuvintele, s-a înroşit la faţă.

Nu era obişnuit să fie bădăran.

— Şi tu eşti un Raleigh, i-a răspuns Verity, sarcastic. Ştiu că tata te-a acuzat la proces, dar e meseria lui. Încerc să nu îi judec pe oameni după familia lor. Tu nu?

Fletcher s-a fâstâcit când ea i-a zâmbit, iar ochii ei mari şi negri îl priveau uşor ştrengăreşte. Era cu adevărat foarte atrăgătoare. S-a bâlbâit, nereuşind să îşi găsească cuvintele, iar privirea dezaprobatoare a Sylvei nu îi era de prea mult ajutor.

Din fericire, Seraph a început să vorbească înainte ca tăcerea să se prelungească stânjenitor de mult.

— Nu poate face rău, a zis el şi şi-a umflat pieptul, nefiind în stare să reziste unui chip frumos. Dacă unul dintre noi e prins, o să fie mai greu pentru ceilalţi. Propun să ne petrecem ziua asta aici, să ne împărtăşim toţi experienţa şi apoi să ne instalăm tabăra pentru noapte. Oricum e deja după-amiază. Ar fi trebuit să punem toate astea la cale înainte să ajungem aici, dar asta e.

Fletcher s-a uitat la Othello ca să vadă ce părere are şi, după o pauză, gnomul a înclinat scurt din cap. O uşoară zgrepţănătură venită din rucsac i-a pecetluit hotărârea.

— În regulă, a zis el şi, trecând printre membrii echipe lui, s-a îndreptat înspre marginea pădurii. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar am o treabă cu unul dintre copacii ăia de colo.

Capitolul 26

Fletcher s-a îndepărtat grăbit în hăţişuri, simţind cum îi ard obrajii. Se prefăcuse că are nevoie la toaletă. Chiar nu putuse găsi o scuză mai bună?

A înaintat cu greu prin desişul încâlcit şi a simţit că îl mănâncă pielea când s-a atins de o pânză de păianjen lipicioasă, în jurul capului lui, bâzâitul ţânţarilor şi zumzetul muştelor se amestecau. Cu toată umezeala din aer, insectele păreau a fi atrase de umiditatea din gura şi din ochii lui, aşa că a scuipat şi a împroşcat ca să scape de ele, îndepărtându-se de ceilalţi până ce i-a pierdut din vedere.

Conştient că era în primejdie atât de departe de ceilalţi, i-a invocat pe Ignatius şi pe Athena cu două descărcări de mana. Athena a zburat imediat, fâlfâind din aripi, înspre vârful celui mai apropiat copac, ca să cerceteze împrejurimile şi să se asigure că nu îi paşte nicio primejdie. Ignatius s-a mulţumit să se caţere în grabă pe umărul lui Fletcher, trăgându-i stăpânului său o lovitură cu coada în semn de protest, pentru că îl ţinuse atâta vreme infuzat.

Fletcher a aruncat o privire furişă peste umăr, apoi s-a ghemuit printre tufişuri şi a deschis încetişor rucsacul. Dinăuntru, gremlinul albastru se holba la el cu ochii măriţi de teamă. Reuşise cumva să se înarmeze cu un cârlig de undiţă, una dintre nenumăratele unelte pe care Uhtred şi Briss le îngrămădiseră în raniţele de piele date de către gnomi. Era o armă jalnică, pe care însă gremlinul o ţinea în mâna ridicată, gata să o folosească, iar

Fletcher a făcut câţiva paşi în spate, cu mâinile ridicate pentru a arăta că nu reprezintă o ameninţare.

Încet, fără să îl scape pe Fletcher din ochi, gremlinul s-a căţărat afară din rucsac, apoi s-a ghemuit la pământ, iar pieptul lui costeliv se umfla ritmic, din pricină că răsufla agitat.

— Nu ar trebui să fac asta, a zis Fletcher în momentul în care a rostit cuvintele, a fost cuprins de îndoieli. S-ar putea ca gremlinul să meargă direct la stăpânii lui orci şi să îi anunţe despre misiune, se gândea el. Acum era însă prea târziu, căci creatura se depărtase, târşâindu-şi picioarele, şi nu îl mai putea prinde. Deasupra, o lucire albă l-a anunţat pe Fletcher că Athena îi simţise temerile şi era pregătită să atace. Apoi însă gremlinul a început să vorbească:

— Mulţumesc, a zis el rârâit şi a aruncat cârligul din mână.

Putea să vorbească! În timp ce Fletcher încerca să îşi revină din uluială, gremlinul s-a făcut nevăzut în hăţişuri. O jumătate de secundă mai târziu, labele Athenei au aterizat cu o bufnitură în locul unde stătuse acesta şi a scos un ţipăt de dezamăgire.

— Lasă-l să plece, i-a şoptit Fletcher, în timp ce Ignatius a sărit de pe umărul lui şi amuşina prin tufişuri. N-o să ne dea de gol, a adăugat el.

Cel puţin aşa spera.

Pe când după-amiaza lua locul dimineţii, Fletcher era încântat că echipa lui Malik le împărtăşise şi lor cunoştinţele călăuzei. Mason i-a

învăţat să evite solul umed, ca să lase cât mai puţine urme, şi să stea cât mai aproape de pământul tare de pe lângă rădăcinile copacilor. Să ţină minte, atunci când cercetează urmele altora, că pisicile sălbatice păşesc cu ghearele în teacă, în vreme ce hienele, animalele de companie preferate ale orcilor, nu. Că o zi ploioasă sau câteva zile cu vânt şterg orice urmă.

Le-a arătat cum să îşi acopere mirosul şi să ţină la distanţă ţânţarii frecându-şi pielea şi părul cu leurdă. Le-a spus despre potecile naturale din pădure, pe care, cu timpul, trecerea animalelor sălbatice le făcuse mai uşor de găsit. Despre unele din lucrurile astea Fletcher ştia deja de pe vremea când vâna prin Munţii Dinte-de-Urs. Dar era fascinant să audă vorbindu-li-se despre ele, nu numai să se bazeze pe ceea ce înţelesese el instinctiv.

În timp ce Mason vorbea, Jeffrey scormonea pe la marginea pădurii, culegând plante, dintre care pe unele le băga în traista lui. Când i-a venit rândul să vorbească, cunoştinţele lui de botanică au impresionat mai mult decât tipurile de magie pe care le-a dezvăluit la sfârşit.

— Vedeţi lianele astea, a zis el şi a arătat înspre o liană obişnuită, care atârna ţeapănă din vârful unui copac.

A tăiat o bucată din capăt cu un cuţit cu lamă subţire şi a dus-o la gură. Din ea a ieşit apă, la fel de uşor ca din ţeava de la robinet.

— Proaspătă ca apa de izvor, a zis el zâmbind şi s-a şters la gură. Dacă nu aveţi la dispoziţie apă

de ploaie ori nuci de cocos, aceasta e următoarea soluţie.

A trecut la o altă plantă aflată în apropiere, un vlăstar de palmier. A făcut o mică tăietură şi a scos un miez alb de sub coajă şi a muşcat din el cu încântare.

— Inimă de palmier. Are gust de ţelină, a mormăit el cu gura plină. Foarte hrănitoare!

A tăiat miezul în felii şi le-a dat tuturor. Fletcher a descoperit că are un gust obişnuit, cu o uşoară aromă de nucă, care i-a plăcut mult.

Ceva mai departe de tabără, Jeffrey le-a arătat o floare cu petale albe şi mov. A smuls-o din pământ şi a dat la iveală o rădăcină portocalie, noduroasă.

— Cartof dulce, a zâmbit el şi l-a îndesat în buzunar, pentru mai târziu.

Vreme de încă un ceas, i-a condus prin hăţişuri, pe o rază de vreo cincizeci de metri în jurul taberei. Papaya, guave, nuci de cocos şi fructul pasiunii atârnau din vârfurile copacilor, iar cei mai agili dintre demoni le înhăţau cât ai clipi. Malahi şi Azura, demonii Insectă ai lui Rory şi ai Genevievei, retezau diferitele fructe din codiţă şi le aruncau pe pământ cu o bufnitură sănătoasă. Verity şi-a arătat demonul, care s-a dovedit a fi o Libelulă, un demon care arăta asemenea unei libelule cu aripi irizate, de două ori cât un demon Insectă. Avea un ac şi maxilare tăioase, care adăugau o notă de periculozitate insectei multicolore care plonja printre crengile copacilor. Un demon de nivel mic pentru un invocator de viţă

nobilă, iar Fletcher bănuia că nu e singurul demon din lista lui Verity.

Dar nu era totul numai joc şi voie bună. Jeffrey s-a oprit lângă o plantă mare, cu o singură tulpină şi cu frunze în formă de inimă care creştea în apropiere. Nu prea ar fi atras atenţia dacă nu ar fi fost fructele rozalii, transparente, care atârnau de ea precum nişte ciorchini de struguri.

— Asta e urzică australiană. Vedeţi perişorii ăştia subţiri, care acoperă fructele şi frunzele?

A întins mâna înspre ei ca să îi oprească să se apropie, dar a ridicat o frunză cu ajutorul cuţitului, pentru ca toţi să o vadă.

— Fiecare filament e plin cu o neurotoxină care provoacă o durere cumplită. Şi mai rău, durerea poate ţine luni întregi, uneori chiar şi ani. Fiţi atenţi la planta asta. Sergent Musher, ştii despre ea?

Veteranul cărunt care era călăuza lui Seraph a clătinat trist din cap.

— Un băiat tânăr, de şapteşpe ani, l-a apucat pântecăraia pe când patrula, într-o noapte. A intrat pântre copaci, să-şi facă nevoile. S-a şters cu o frunză din astea. A urlat aşa tare, că ar fi putut trezi morţii. Clar că a trezit câţiva orci, că a trebuit să plecăm fuguţa d-acolo. L-am dus ’napoi în tabără, a fost pus un invocator să îl vindece. Nicio pricopseală. A urlat pă mai dăparte. Bietul de el, s-a-mpuşcat după două săptămâni.

Atmosfera a devenit gravă, iar pe Fletcher l-au trecut fiorii. Planta se afla nu departe de locul unde îl eliberase pe gremlin. Hăţişurile erau deopotrivă un rai şi o capcană mortală.

Jeffrey i-a condus mai departe şi, de data asta, s-a oprit lângă un copac mare, la fel de comun ca oricare altul.

— Copacul morţii, a zis el, arătând către crengi. Dacă îi arzi lemnul, fumul o să te orbească. Dacă te adăposteşti sub coroana lui când plouă, chiar şi un singur strop îţi provoacă băşici pe piele. Orcii îşi bagă suliţele în seva lui, pentru ca rana pe care o provoacă să supureze. Ba chiar îi leagă pe gremlinii fugari de trunchiul lui, ca să moară în chinuri. Se spune că e mai groaznic decât să fii ars de viu. Fructul lui e numit mărul morţii.

A arătat înspre fructele verzi, mari, care atârnau pe crengi.

— Puteţi bănui ce se întâmplă dacă mâncaţi unul.

Le-a mai dezvăluit şi multe alte lucruri în acea după-amiază. Le-a arătat copacii al căror lemn arde cu fum puţin, ca să nu îşi dea de gol prezenţa. A adunat iarbă tăioasă, cu fire cărnoase, atât de ascuţite, încât te puteai rade cu ele şi aducând cu ţepii de pe spinarea cameleonului lui Seraph. Erau până şi nişte plante agăţătoare spinoase, care puteau fi folosite drept fierăstrău de tip sfoară, într-atât de ascuţiţi şi de viguroşi erau zimţii ţepilor.

În cele din urmă, Jeffrey le-a arătat desene cu trei noi simboluri magice. Unul, în formă de frunză, era simbolul magic pentru creşterea plantelor, care făcea ca, în câteva minute, dintr-o sămânţă să crească planta, dar nimeni nu l-a încercat, căci Jeffrey îi avertizase că necesită o cantitate

substanţială de mana.

Următorul simbol era o linie răsucită, pe care Jeffrey a numit-o magia de făcut noduri. Putea strânge şi asigura orice tip de nod, iar dacă gravai simbolul inversat, îl putea desface. Avea o folosinţă limitată, dar Fletcher s-a amuzat să îl folosească pe şireturile de la ghetele lui Seraph când acesta nu era atent, spre marele amuzament al celorlalţi. Mai mult ca orice, Fletcher a observat cu uşurare că Genevieve şi Rory se purtau destul de bine cu el, părând că l-au iertat pentru păcatele de anul trecut.

Ultimul simbol era, poate, cel mai captivant – Jeffrey l-a descris ca fiind simbolul magic pentru gheaţă, găsit în carcasa unui Polarion. În formă de fulg de zăpadă simplificat, în zig-zag, producea o rafală îngheţată care afecta orice lucru atins.

— E mană cerească în arşiţa asta, a declarat Malik, încercându-l pe prima baltă întâlnită.

Suprafaţa acesteia a trosnit şi s-a acoperit de gheaţă, iar umezeala din aer s-a transformat în ace de gheaţă care au prins a se aşterne pe jos, ca bruma.

— E un pic cam puternică să o foloseşti pentru a te răcori, a constatat el dezamăgit, dar de acum înainte pot să îmi pun gheaţă în apa de cocos.

Fletcher se întreba de ce or fi fost magiile astea ţinute secrete atâta amar de vreme, căci le-ar fi fost de folos tuturor războinicilor-magi. Poate că erau singura monedă de schimb pe care o avea Electra şi le folosise ca să îi permită lui Jeffrey să îşi continue cercetările în spatele liniilor inamice.

După ce echipele au încercat magia pentru gheaţă, a venit rândul sergentului Musher să arate ce ştie. Era numai bine, căci cerul se întunecase şi primele stele începuseră să strălucească pe cerul nopţii. S-au aşezat şi s-au strâns unii în alţii, căci arşiţa zilei slăbise, iar umezeala din hăţişuri făcea să le intre frigul în oase.

Vocea lui Musher s-a revărsat peste ei în întuneric, descriind constelațiile şi direcţiile în care îl poartă pe cel care se orientează după ele. Săgeata, arătând către nord, sau Sceptrul lui Corwin, înspre răsărit.

Cuibărit la căldură, între prietenii lui, Fletcher a căzut în visare.

Capitolul 27

Athena a atins uşor cu laba faţa copilaşului, cu grijă să nu scoată ghearele. Acesta a gângurit şi a privit-o cu ochii lui negri, mari.

— Athena! Ce ţi-am spus eu despre jocul cu copilul? E mic, de abia poate să se ridice.

Vocea era blândă şi limpede şi venea de undeva, de sus.

Nişte cosiţe blonde s-au plecat asupra copilului şi o pereche de mâini l-a ridicat din pătuţ. De pe cearşaf, Athena a privit în sus şi a privit în ochii albaştri ai femeii de viţă nobilă. Aceasta zâmbea, în ciuda unei cute dintre sprâncenele ei delicate.

— Edmund, a strigat doamna. Vrei, te rog, să dai jos din pătuţ Grifobuha asta idioată?

— Îmi pare rău, Alice, nu am fost atent. A luat

foc o casă în Raleightown. Se văd flăcările de la fereastră.

Au răsunat paşi grăbiţi şi şi-a făcut apariţia un bărbat care i-a făcut semn lui Alice să îl urmeze. La fel ca aceasta, era îmbrăcat doar într-o cămaşă de noapte, descheiată la piept. Era oacheş şi avea părul negru, iar partea de jos a feţei era acoperită de o barbă ţepoasă, lăsată să crească.

Athena s-a căţărat afară din pătuţ şi s-a aşezat pe bara ei de lemn. Cei doi soţi se înghesuiseră lângă fereastra camerei copilaşului şi priveau flăcările care se desluşeau vag în depărtare.

— E casa brutarului sau a fierarului? a întrebat Alice, mijind ochii.

— A niciunuia, amândoi stau în partea de est a satului. Ia stai… ce-i asta?

Athena a simţit o senzaţie bruscă de nelinişte din partea stăpânului ei. S-a auzit un scurt ţipăt, care a încetat la fel de brusc cum începuse.

A zburat fâlfâind pe umărul lui Edmund şi a privit prin fereastră. Peluza conacului era îngrijit tunsă, iar laturile erau luminate de felinare licăritoare. La orizont, flăcările care cuprinseseră satul se ridicau tot mai sus. Apoi, asemenea unui talaz, în întuneric a apărut o undă de lumină cenuşie.

— Păzească-ne cerul, a şoptit Edmund.

S-au ivit din beznă ca o haită de lupi. Hoarde de orci – nişte uriaşi vânjoşi, puternici, aplecaţi de umeri şi cu sprâncene stufoase, a căror răsuflare aburindă se transforma în picături mari în aerul rece al nopţii. Colţii scurţi care le ieşeau pe

deasupra buzei de jos aruncau o strălucire albă în lumina felinarelor şi veneau în goană, cu ghioagele şi topoarele ridicate în aer. Athena aproape că le auzea bubuitul paşilor, dar orcii nu scoteau nici urlete, nici răcnete, sperând să îi ia pe locuitori prin surprindere.

— Toate gărzile sunt la trecătoarea din munţi, a şoptit Alice, apucându-l pe Edmund de braţ. Ar fi dat alarma dacă orcii ar fi dat atacul acolo. Am fost… trădaţi.

— Aşa e, a zis Edmund, îndreptându-se spre uşa camerei. Cineva le-a arătat tunelul subteran.

— Strânge servitorii şi înarmează-i cât de bine poţi, l-a îndemnat Alice, apoi a sărutat copilaşul şi l-a culcat la loc în pătuţ. O să-i ţin pe loc la uşa de la intrare.

Orcii ajunseseră deja pe pietrişul din jurul conacului. Jos a răsunat o izbitură, urmată de zgomotul de picioare dezlănţuite şi de ghioage care izbeau în uşă.

Edmund a ieşit în goană din cameră, dar Athena a simţit că stăpânul ei îşi dorea ca ea să rămână pe loc şi să îl păzească pe copilaş. Deşi în adâncul fiinţei ei simţea că trebuie să fie alături de stăpân, s-a ghemuit pe marginea pătuţului şi şi-a început veghea.

— Să ai grijă de el, Athena, i-a zis Alice, apoi a plecat şi ea.

Athena nu putea decât să îl păzească în timp ce puhoaie de orci năvăleau fără încetare dinspre sat, iar din armele lor se scurgeau pe iarbă picături de sânge. De jos s-a auzit vacarm în momentul în

care uşa a fost făcută ţăndări, cedând atacului, apoi a răsunat zgomot de sticlă spartă, iar fereastra camerei copilaşului s-a transformat în cioburi în faţa ei. O suliţă a şuierat pe alături, atât de aproape, încât Athena a simţit cum vibrează aerul la trecerea ei.

Apoi, în timp ce privea prin fereastra spartă, jos, o detunătură a azvârlit mulţimea de orci pe iarbă, asemenea unor păpuşi de cârpă aruncate de un copil furios.

Au urmat globuri de foc, care i-au lovit ca nişte meteoriţi pe orcii rămaşi în picioare, lăsând în urmă câte o dâră lucitoare. Aveau o asemenea forţă explozivă, încât orcii loviţi cădeau ca muştele.

Dar, cu fiecare orc doborât, şi mai mulţi îi luau locul şi se îngrămădeau la ceea ce mai rămăsese din intrarea aruncată în aer.

— Ţineţi-vă bine, gărzile o să sosească în curând. Trebuie să sosească! a răsunat limpede în curte vocea lui Edmund, cu toate că orcii începuseră să răcnească de furie.

Fulgerele i-au izbit pe orcii care se adunau tot mai mulţi, făcându-i să se zvârcolească pe jos, cuprinşi de convulsii. Athena simţea cum mana se scurge din ea. Nu avea să mai dureze prea mult.

S-a auzit un zdrăngănit înfundat în momentul în care o suliţă a fost azvârlită înspre intrare, iar o parte a conştiinţei Athenei a resimţit o durere crâncenă. Edmund fusese lovit, dar ea şi-a dat seama că nu e decât o rană superficială.

Un zdrahon de orc, mai mare decât ceilalţi, s-a năpustit înăuntru. Pietrişul a fost împroşcat cu

sânge în momentul în care o detunătură cinetică i-a retezat capul, dar orcii care îl urmau au reuşit să treacă.

Au răsunat şi mai multe ţipete. Apoi un urlet, scos de Canidul lui Edmund, Gelert, în momentul în care demonului i s-a dat drumul împotriva orcilor. Vulpidul lui Alice, Reynard, pesemne că i se alăturase în încleştare, căci urletele erau însoţite de un mârâit ascuţit.

Însă, chiar dacă Athena vedea trupuri cenuşii azvârlite prin uşă, arse şi pline de sânge, tot mai mulţi orci reuşeau să pătrundă în conac. Soarta înfruntării se schimbase.

Durere. De data asta, şi mai cruntă. Un braţ zdrobit. Ordine din partea lui Edmund, imagini transmise prin intermediul conexiunii dintre ei, fără o intenţie clară.

Amintirea unui copac uriaş. Un elf pe care îl întâlniseră cândva. Să ducă acolo copilul. De un braţ cu Copilul care nu primise încă un nume. Nu trebuia să se oprească pentru nimic în lume.

Athena l-a apucat pe nou-născut de un braţ cu ghearele. Era atât de greu, iar destinaţia, atât de departe. Dar trebuia să încerce.

De afară a răsunat un nechezat de cal, străbătând printre ţipetele şi răcnetele care se ridicau din vâltoarea luptei care se purta jos.

Sir Caulder, cărunt şi murdar de sânge, s-a împleticit pe peluză, în faţa casei. De abia se mai ţinea pe picioare din pricina sfârşelii, căci venise în goană, purtând armura din zale. Cu toate astea, cel dintâi orc care l-a atacat a fost pus la pământ,

apoi ţintuit de un picior acoperit de armură. În momentul în care următorul orc s-a întors înspre el să îl înfrunte, a fost azvârlit înapoi de o săgeată care i s-a înfipt în ţeastă. Mai mulţi soldaţi au năvălit din beznă, trăgând cu arcurile.

Dar erau copleşiţi numeric – puhoi de orci împotriva a câteva zeci de oameni. Unul câte unul, soldaţii, aflaţi la capătul puterilor, au fost doborâţi de suliţe vâjâind prin aer ori de lovituri de topor, daţi la o parte asemenea unor păpuşi azvârlite de pe o scenă. Bărbaţii aflaţi cel mai aproape erau puşi la pământ cu lovituri de ghioagă, în vreme ce uriaşii cenuşii scoteau nişte strigăte de luptă guturale.

Sir Caulder a luptat mai departe, chiar şi după ce o ghioagă i-a zdrobit braţul. Acesta îi atârnat inert, pe lângă trup, în timp ce el se ferea de lovituri şi îşi înfigea spada în orci, făcându-i să plătească amarnic pentru fiecare pas înapoi pe care îl obligau să îl facă. O lovitură primită din spate, de aproape, i-a retezat piciorul, care atârna acum într-un unghi dezgustător. Atunci s-a prăbuşit, cu ochii îndreptaţi către cer.

Athena şi-a luat zborul, înălţându-se înspre cerul nopţii, chiar în momentul în care, jos, o detunătură a făcut să zboare peste peluză bucăţi de zidărie. Pietrele mari de construcţie s-au abătut asupra mulţimii orcilor ca o rafală de alice, sfârtecându-i şi acoperindu-i cu o pâclă roşie.

Conexiunea cu Edmund s-a pierdut, şi dus a fost şi el. Athena se simţea deja atrasă înspre eter, care părea a trage de însăşi fiinţa ei. Dar copilaşul

pe care-l purta în gheare plângea, întinzându-şi cât putea mânuţele peste trupuşor. Noaptea era tot mai răcoroasă, iar Athena se avânta din ce în ce mai sus.

*

Întuneric. Bătăi de aripi, una după alta. Stelele nemişcate strălucesc deasupra, iar dedesubt licăresc luminile aşezărilor. Chemarea eterului devine tot mai puternică.

*

Ceasurile trec.

*

Munţi cu vârfurile acoperite de zăpadă se ridică spre cer asemenea unor dinţi zimţaţi.

Puterile scad. Chemarea sălbatică a eterului e de nestăpânit.

*

Un sat, jos, departe.

*

Nu mai e timp.

*

Nu e altă soluţie.

Capitolul 28

— Fletcher, trezeşte-te!

Ochii verzi ai lui Othello priveau în jos la el, asortaţi cu frunzişul de deasupra.

— Echipa lui Malik a plecat fără noi.

Fletcher s-a ridicat în capul oaselor, cu amintirile Athenei încă vii în minte.

— De ce? a bâiguit el.

— Au lăsat un bileţel în care spun că au hotărât să profite cât mai mult de lumina soarelui şi să plece devreme. Nu au vrut să ne trezească.

— Mie nu îmi pasă, a zis Sylva şi a căscat, întinzându-şi braţele. Dacă sunt probleme în faţă, o să dea de ele înaintea noastră.

Seraph şi echipa lui îşi strângeau lucrurile. Demonii lor nu mai erau infuzaţi, iar Fletcher a fost bucuros să descopere că Rory avea o a doua Insectă, mai mică decât Malahi, cu o cochilie galbenă.

Cel mai mult l-a surprins însă demonul lui Atilla, o pasăre de mărimea unui porumbel, cu pene lungi în coadă, care şedea cocoţată pe umărul tânărului soldat gnom. Era un Caladrius, un demon de nivel şapte care are capacitatea de a vindeca rănile punându-şi penele peste ele.

Demonul acesta era unul dintre cei patru demoni înrudiţi cu înfăţişare de pasăre, rari, egali ca putere, alături de phoenixul născut din foc, de

Polarionul de gheaţă şi de Alcionul care se hrăneşte cu fulgere, cu pene de culoare roşie, albastră şi, respectiv, galbenă. Fletcher avea vaga bănuială că Arcturus nu fusese singurul care primise în dar un demon din partea Regelui Harold. Era gata să pună rămăşag că era o modalitate de a cere iertare familiei Thorsager pentru ceea ce i se întâmplase lui Othello. Ar fi fost curios să ştie ce fel de demon avusese Atilla înainte şi dacă îl mai avea încă în listă.

— Ar trebui să le urmăm exemplul, le-a strigat Seraph, abătându-l pe Fletcher de la gândurile lui. Noi pornim imediat, cu sau fără voi.

Sacharissa amuşina deja pământul, nerăbdătoare să îşi conducă echipa în direcţia râului. A scos un scheunat văzând că Fletcher stă în cumpănă, pentru a-i da de înţeles că Arcturus voia ca echipele lor să rămână împreună.

Echipa lui Fletcher nu a avut nevoie de mult timp să se pregătească, cea mai mare întârziere fiind provocată de Cress, deloc încântată să fie trezită la o oră atât de matinală.

— Nu îl poţi pune pe Solomon să mă ducă în spinare, Othello? a mormăit ea, când şi-a pus în spate rucsacul greu.

— Să te ducă în spinare? Nu ar trebui să fie tocmai pe dos? a râs de ea Fletcher.

— De fapt, Fletcher, cred că ar putea, a zis Othello, roşind de mândrie.

A scos un sul de piele din buzunarul lateral al rucsacului şi l-a desfăşurat pe pământ. Apoi, printr-o atingere cu degetele, Golemul s-a materializat,

înconjurat de lumină violetă.

Solomon crescuse. Era la fel de înalt ca Othello, dar mai masiv şi cu membre mai groase. De îndată ce l-a zărit pe Fletcher, pe faţa lui aspră s-a lăţit un zâmbet. Golemul s-a năpustit înainte cu braţele deschise, iar Fletcher s-a văzut nevoit să facă un salt în spate, ca să evite îmbrăţişarea ce i-ar fi zdrobit oasele.

— Solomon, fii cuminte! l-a mustrat Othello, apoi şi-a dat ochii peste cap, căci demonul îşi plecase ruşinat ţeasta. Încă nu îşi dă seama cât e de puternic.

— Câte s-au mai schimbat într-un an! În curând o să fie la fel de înalt ca mine, s-a minunat Fletcher.

— Aşa e, o să fie. Dar haideţi să nu mai zăbovim, ceilalţi au plecat la drum, a zis Othello şi a arătat cu capul înspre pădurea din spatele lui Fletcher, unde echipa lui Seraph trecuse deja de mlaştină şi se îndrepta înspre inima hăţişurilor.

— O să dăm impresia că suntem leneşi dacă nu avem grijă, a zis Sylva şi a tras de Othello să pornească.

A făcut un semn din cap înspre Lysander, care, plin de tact, privea cerul.

— Nu uitaţi, lumea ne priveşte. Asta nu e o simplă misiune.

Othello şi Sylva au pornit în grabă în urma celorlalţi, lăsându-i în urmă pe Cress şi pe Fletcher. Lysander mergea liniştit în pas cu ei, reuşind să evite cu o graţie de felină tufişurile încâlcite. Spre deosebire de el, Athena sărea dintr-o creangă în

alta, aruncându-i lui Fletcher în cap o ploaie de frunze şi de insecte. Acesta însă nu se supăra, pentru că îşi dădea seama că demonul tânjeşte după eter. La urma urmei, îşi petrecuse acolo ultimii şaptesprezece ani.

Fletcher şi-a îndreptat gândurile înspre părinţii lui. Îşi petrecuse atâta amar de vreme studiind chipurile din Pelt, întrebându-se cum or arăta. Iar acum, după visul atât de intens al Athenei, ştia. Avea părul negru şi bogat al tatălui său, iar ochii căprui ai acestuia erau identici cu ai lui. Dar avea tenul palid şi nasul drept al mamei lui.

Fusese iubit cândva. A simţit asta din acel vis, atât de intens, încât i s-a strâns inima de bucurie. Dar toate astea îi fuseseră smulse cu brutalitate.

Lumina s-a făcut curând mai slabă, căci frunzişul de deasupra s-a îndesit, iar razele soarelui care răzbăteau printre frunze deveneau nişte umbre de un cenuşiu închis.

Poteca era lesne de văzut, căci vegetaţia mai deasă fusese îndepărtată pe alocuri de Windigo şi apoi echipa lui Malik călcase peste ea. Deocamdată înaintarea era uşoară, aşa că şi-au fixat un ritm confortabil, datorită căruia au parcurs o distanţă însemnată.

În timp ce mergeau, Fletcher a încercat să reconstituie în minte chipurile părinţilor lui, dar s-a blestemat când imaginea s-a înceţoşat. Totul se întâmplase mult prea repede.

— Aşadar… e prima dată când vezi o fată din seminţia gnomilor? l-a întrebat Cress, punând capăt tăcerii stânjenitoare. Cum trebuie, vreau să

zic.

— Am văzut-o o dată pe mama lui Othello, i-a răspuns Fletcher.

S-a oprit, neştiind ce ar trebui să mai spună. Era cu gândul tot la amintirile Athenei.

— Ţi se pare că suntem drăguţe? l-a întrebat ea din nou şi a zâmbit văzându-l că se înroşeşte.

— La fel ca orice altă fată, a răspuns Fletcher şi, privindu-i chipul luminat de zâmbet, şi-a dat seama că e adevărat.

De fapt, acum, după ce petrecuse mai mult timp cu ea, Cress începuse să îi placă. Îi amintea puţin de Seraph – dintr-o bucată, chiar puţin brutală, dar fermecătoare în felul ei.

— Şi băieţii gnomi sunt în general de acord cu tine, a râs Cress, după o clipă de gândire. E lucru ştiut că s-a mai întâmplat ca un gnom să fugă cu o femeie din seminţia voastră. Pun prinsoare că Atilla se teme că aş putea face la fel.

I-a făcut cu ochiul, iar Fletcher nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs la un asemenea tupeu. Ochii ei au licărit voioşi, iar el a simţit că i se ia o greutate de pe umeri.

— Ar fi un lucru atât de rău? a întrebat el.

Şi-a dat seama că ştia foarte puţine despre poveştile de dragoste dintre seminţii diferite.

— Păi, e un subiect tabu, de ambele părţi, a răspuns Cress, clătinând din cap. Nu se cuvine, aşa spun. Se mai întâmplă însă, iar cel mai greu e pentru copii. Unii se mai descurcă o vreme să fie consideraţi oameni scunzi, dar sunt întotdeauna daţi de gol, mai ales dacă respectă obiceiurile

gnomilor. Niciuna dintre seminţii nu vrea să aibă de-a face cu ei, aşa că aceste familii pribegesc prin deşertul Akhad ori traversează Marea Vesaniană înspre Swazulu.

— Am auzit despre jumătate-elfi, dar nu şi despre jumătate-gnomi, a murmurat Fletcher.

— Pentru jumătate-elfi e şi mai rău, cu toate că se întâmplă mai rar să întâlneşti aşa ceva. Elfii se împotrivesc cu străşnicie metisajului, chiar şi când e vorba de castele elfilor nobili şi ale elfilor de pădure. Jumătate-elfii nu au urechile atât de lungi ca Sylva, dar sunt tot ascuţite.

— Se pare că ştii o grămadă despre lucrurile de genul ăsta, a constatat Fletcher. Eu nici măcar nu m-am gândit la ele până acum. De fapt, mi-e cam jenă de asta.

— Să nu-ţi fie. Eu am un interes aparte pentru treburile astea. Fratele meu… şi-a ferit privirea pentru o clipă. A fugit de acasă ca să fie împreună cu o femeie din neamul vostru. Acum sunt singura din comunitate care mai vorbeşte cu el.

Ritmul de mers s-a iuţit pe măsură ce dimineaţa a înaintat înspre amiază, iar discuţia lor a fost întreruptă brusc, din pricină că începuseră să gâfâie de la efortul de a-şi croi drum prin desiş. De data asta tăcerea le tihnea, chiar dacă nu şi atmosfera. În mlaştină fusese foarte cald, dar suportabil. Acum însă era înăbuşitor, cu toate că tunicile lor erau dintr-un material care lăsa să treacă aerul.

Până şi sunetele se schimbaseră. Peste bâzâitul corului de insecte, trilurile de împerechere

ale păsărilor se strecurau printre crengile copacilor.

— Să îi lăsăm pe demoni să îşi întindă picioarele? a întrebat Cress, dând la o parte cureaua rucsacului de pe umăr şi prinzând-o pe piept. Aşa o să am şansa să testez mănuşa pentru luptă pe care mi-a făcut-o Athol.

— Mănuşă pentru luptă? a întrebat-o Fletcher, intrigat.

A scotocit prin rucsac în mers şi a scos o mănuşă de piele. Partea de deasupra fusese întărită cu lame de oţel, prelungindu-se până la încheietură, dar nu asta era ceea ce o scotea în evidenţă. Căptuşeala pentru palmă şi pentru degete fusese însemnată cu aceleaşi simboluri care erau tatuate pe mâna lui Fletcher.

— Nu sunt o admiratoare a acelor, aşa că nu vreau un tatuaj, mulţumesc, a zis ea şi i-a făcut cu ochiul. Mă şi mir că mănuşa asta nu e încă la modă! Cei mai mulţi invocatori sunt, bănuiesc, refractari la nou.

Şi-a tras mănuşa pe mână şi a îndreptat pentagrama spre pământ, în faţa ei. Spre uimirea lui Fletcher, a apărut o strălucire violetă, din care s-a rostogolit un demon.

Semăna mai curând cu o încrucişare dintre un raton şi o veveriţă, având o blană de un albastru închis, împestriţată cu mici pete zimţate de culoare albastru-verzuie. Ochii galbeni şi rotunzi ai demonului s-au fixat asupra lui Fletcher de îndată ce s-a materializat, iar coada stufoasă se mişca cu însufleţire dintr-o parte în alta. În ciuda a tot ceea

ce învăţase, Fletcher nu avea idee ce fel de demon o fi.

— E un Raiju, i-a explicat Cress, bătând demonul pe umăr.

Acesta avea degete cu pernuţe şi unghii încovoiate, care serveau la căţărat, ceea ce îi permitea să urce cât ai clipi pe stinghia care i se oferea, din două salturi domoale.

— E aproape la fel de rar ca Salamandra ta, sau cel puţin aşa mi s-a spus, a zis Cress, amuzată de expresia fascinată a lui Fletcher. Şi e tot de nivelul cinci. Tosk poate produce fulgere cu coada ca un nor de furtună, aşa că ai grijă să nu îl atingi. Îţi poate provoca un şoc serios.

— E uimitor! Nu cred însă că aş fi putut strecura mănuşa la Turneu. Cum de ai făcut rost de un demon aşa de rar? a întrebat-o Fletcher, în timp ce Raiju îşi dichisea mustăţile cu gesturi aproape de flirt.

— Regele Harold. E un adevărat colecţionar, dat fiind că are un nivel atât de înalt şi tot restul. Când a aflat că încă doi gnomi merg la Academie, ne-a dăruit doi demoni de-ai lui – Caladrius şi Raiju. Chiar e de partea noastră.

Înainte să apuce Fletcher să mai pună o întrebare, a răsunat un strigăt de entuziasm de undeva din faţa lor şi întreg grupul s-a oprit. Hăţişurile s-au deschis şi Fletcher şi-a dat seama care e cauza după zgomotul de apă curgătoare.

Apele din mlaştină şi vreo zece alte şuvoaie se adunaseră într-o reţea de golfuleţe care se revărsau într-o cascadă. Dedesubt, la mare

distanţă, apa se lovea de stânci cu o explozie de stropi care formau o pâclă ce se întindea în jur de kilometri întregi, pentru ca, în depărtare, să apară un râu şerpuitor, mare, care îşi croia drum printre două văi gemene, de o parte şi de alta. Chiar la marginea locului unde se aflau ei, o ridicătură în formă de triunghi, de un galben spălăcit, le-a arătat în ce direcţie trebuie să o ia. Piramida.

— Şi cum o să intrăm înăuntru? s-a întrebat Othello cu voce tare.

De o parte şi de alta a cascadei era câte un urcuş abrupt până pe mal, dar Fletcher era bucuros că nu trebuie să traverseze râul în acest loc, căci şuvoaiele care alimentau cascada erau numeroase, cu mici petice de pământ îmbibat cu apă între ele.

— Bănuiesc că echipa lui Malik şi cea a Isadorei au traversat deja râul, a zis Seraph, cu o urmă de dezamăgire în glas. Mi-ar fi plăcut să îi văd cum se udă ciuciulete trecând prin toată vălmăşeala asta.

— Păi, să sperăm că o să trecem şi noi la fel de uşor ca ei, i-a răspuns Fletcher.

Au cercetat terenul care se întindea înaintea lor şi le-a devenit curând limpede că existau două căi să coboare. Una era o cărare pietroasă chiar lângă cascadă, iar cealaltă era o potecă îngustă prin pădure, care cotea înspre o regiune deluroasă, înspre răsărit.

— Ei bine, a declarat Fletcher, lovindu-l pe Seraph pe spate. Aici ne despărţim.

Capitolul 29

Fletcher şi-a pus mâna streaşină la ochi şi s-a uitat la soarele pe cale să apună, în timp ce ultimele lui raze pătrundeau printre ramurile încâlcite. Era bucuros că aleseseră să îşi facă tabăra înainte să se lase întunericul, căci luna nu era decât o dungă pe cer, iar flamele magice ar fi atras prea mult atenţia.

Sosirea amurgului era vestită de ţipetele răguşite ale maimuţelor urlătoare, care răsunau în pădure, pe sub umbrarul de frunze. Echipa şi-a făcut tabăra pentru prima noapte petrecută de unii singuri pe teritoriul duşmanilor, alegând un luminiş aflat la o depărtare sigură de cărare.

În timp ce Ignatius s-a căţărat pe gâtul lui şi a început să moţăie, Fletcher s-a gândit la drumul parcurs până acum. Cărarea naturală deviase de câteva ori către râu, dar au avut grijă să păstreze direcţia în urcare, îndepărtându-se de apă. Cu tot drumul în pantă, reuşiseră să înainteze destul de mult, iar Fletcher era încrezător că aveau să ajungă la timp pentru întâlnirea stabilită cu ceilalţi la piramidă, în două zile.

Sariel şi Lysander fuseseră în acea zi în ariergardă tot timpul cât merseseră, atenţi să preîntâmpine o eventuală ambuscadă. Athena zbura pe sub frunziş, iar din când în când se ridica deasupra liniei copacilor, pentru ca Fletcher să fie sigur că înaintau în direcţia bună, folosind cristalul magic. În acest timp, Ignatius şi Tosk apărau flancurile, strecurându-se prin tufişurile dese aproape fără zgomot, cu excepţia unui uşor fâsâit. Solomon era singurul lăsat la o parte, căci era prea

încet şi prea stângaci. Devenise în schimb un fel de cal de povară, căci le-a cărat proviziile pe umerii lui de piatră atunci când acestea au devenit prea grele pentru ei.

— Acum, că am rămas doar noi patru, pare mai real, a zis Sylva, în timp ce scormonea cu un băţ prin focul de tabără încă neaprins. Când eram împreună cu toţi ceilalţi, mi se părea că am fi putut că ţinem piept unei întregi armate. Acum, nu mai sunt sigură.

— Nu ştiu, a spus Fletcher, trăgându-l pe Ignatius din jurul gâtului. Părerea mea e că suntem o echipă redutabilă. Avem printre noi doi câştigători ai Turneului şi doi clasaţi pe locul secund. Dacă ne ciocnim de o patrulă a orcilor, cred că le-am face faţă.

Ignatius a scos un miorlăit, nemulţumit că a fost trezit, iar după puţină linguşeală mentală, a scuipat în silă o minge de foc înspre grămada de lemne.

— Nu dacă îi învingem îmi fac eu griji, a zis Sylva, apărându-şi faţa cu mâna când beţele s-au aprins. Să nu scape vreunul în timpul înfruntării, de asta mi-e teamă. Dacă apucă să dea alarma, atunci s-a zis cu misiunea.

— Păi, Sariel şi Lysander ar putea să-i urmărească, a fost de părere Othello în timp ce îşi scotea ghetele şi şosetele, oftând. Pentru că grămădoiul ăsta n-o să prindă pe nimeni prea curând.

L-a mângâiat afectuos pe Solomon pe cap şi demonul a scos nişte sunete de fericire. La fel ca

mai demult, în şura de lângă Corcillum, Golemul a ţinut, conştiincios, şosetele lui Othello deasupra focului. Pentru prima dată după foarte multă vreme, Fletcher s-a simţit mulţumit.

— Aşadar, cum vă simţiţi? i-a întrebat el, în timp ce îşi deschidea rucsacul, de unde a scos un pachet cu carne de căprioară uscată.

A înfipt o bucată într-un băţ găsit în preajmă şi a ţinut frigarea deasupra flăcărilor.

— Cam la fel de bine cum miros, a răspuns Othello cu o grimasă. Adică nu prea bine. Nu mă înţeleg deloc cu căldura asta sau, poate, sunteţi şi voi în aceeaşi situaţie.

— Ba bine că nu, a zis Cress râzând şi ţinându-se de nas. Probabil că orcii ne simt mirosul de la câţiva kilometri.

A scotocit prin rucsac pentru pachetul ei cu mâncare, apoi s-a oprit.

— Ia staţi aşa! Îmi lipsesc nişte săgeţi de arbaletă.

Cress s-a încruntat şi le-a arătat tolba prinsă de raniţa ei. Nu mai era plină, astfel că săgeţile zdrăngăneau înăuntru, lovindu-se între ele.

— La fel şi la mine, a constatat Sylva, scuturând în mână propria tolbă.

Penele de la săgeţile ei, la fel ca la cele ale lui Fletcher şi ale lui Cress, fuseseră vopsite în albastru, culoarea echipei. Erau făcute cu măiestrie şi vârfurile erau mai subţiri şi mai ascuţite decât la cele ale lui Fletcher, mai reuşite decât cele mai bune rezultate ale străduniilor lui pe când îşi meşterea singur săgeţile, în Pelt.

— Poate or fi căzut? şi-a dat Fletcher cu părerea.

Şi-a trecut degetele peste propria tolbă, dar toate săgeţile păreau a fi la locul lor.

Cress a ridicat din umeri şi a pus tolba la loc.

— Tot au mai rămas multe, dar trebuie să fim atenţi. Orcii nu folosesc săgeţi, dar dacă găsesc una pe jos, o să ştie că suntem aici.

Sariel şi Lysander, care patrulaseră prin împrejurimile taberei, s-au întors şi s-au întins lângă foc, iar spinările lor late erau numai bune pe post de perne confortabile pentru ceilalţi. De fapt, Fletcher a observat că toţi demonii se întorseseră, mai puţin unul, iar Tosk se aşezase pe burta lui Cress, făcut covrig ca un căţel.

Fletcher şi-a fixat la ochi ochelarii cu cristal magic, aşa că a putut vedea unde e Athena, imaginea ei apărând ca un strat cu tentă de roz suprapus peste jumătate din câmpul lui vizual.

Athena stătea de pază pe o ramură înaltă, iar ochii ei de bufniţă puteau vedea în lumina portocalie a amurgului la fel de bine ca ziua. Tot la câteva secunde, îşi rotea capul, ca o santinelă care stă de strajă. Fletcher a trimis un gând către Grifobuhă îndemnând-o să coboare, dar i-a simţit dorinţa de a rămâne unde era.

— Ei bine, se pare că nu mai e nevoie să facem un program pentru statul de pază la noapte, a zis el. Athena are de gând să rămână acolo toată noaptea.

— Foarte bine, a zis Sylva şi a căscat. Nu cred că aş fi în stare să-mi ţin ochii deschişi.

Stăteau întinşi, într-o linişte tihnită, îngăduind căldurii focului să le alunge durerea din muşchi. Sunetele nocturne din hăţişuri începuseră să se facă auzite – liniştea se îmbina cu ţârâitul monoton al greierilor, punctat din când în când de chemările păsărilor de noapte. Era ciudat de liniştitor, amintindu-i lui Fletcher de sunetele pădurilor din Pelt.

Jeffrey, care fusese tăcut mare parte din timp, a deschis gura pentru prima dată în acea seară:

— Nu ştiu ce caut eu aici, a suspinat el, iar frica din vocea lui a răzbătut printre trosniturile focului de tabără. Nu am decât sabia scurtă pe care mi-a dat-o Uhtred. Mă pricep doar la biologie şi la botanică – pe aici n-o să dăm de niciun demon mort, iar când o să înceapă atacul, numai la o disecţie pe cadavrul unui demon n-o să-mi stea mie gândul.

— Oricând te-aş alege pe tine, dintre toţi ceilalţi, drept călăuză, a zis Sylva cu mărinimie. N-o să prea răbdăm de foame, cu toate fructele şi legumele pe care le-ai adunat pe drum şi toată ziua ne-am umplut sticlele de apă de la plantele alea agăţătoare. Nu avem nevoie de cineva care să ne arate drumul, căci avem reper piramida aia mare şi avem şi o hartă a taberei orcilor. Doar să ai grijă să te ţii în spate când o începe lupta şi ne descurcăm noi cu orcii.

— Mulţam, a murmurat Jeffrey, dar era cât se poate de limpede că nu e convins.

S-a întors pe o parte, cu spatele la ei, iar lui Fletcher i s-a părut că zăreşte licărul unei lacrimi

pe obrazul băiatului, reflectat de lumina focului. Apoi licărul s-a zărit din nou şi şi-a dat seama că acesta apăruse în imaginea din cristalul magic.

— Ce naiba-i asta? a murmurat el.

Un foc fusese aprins la numai câteva sute de metri de ei, chiar în mijlocul cărării. O clipă a crezut că Athena se uită la ei, atât de aproape era lumina focului.

Şi-a dat jos ochelarii şi ceilalţi s-au aplecat deasupra acestora, încercând să zărească ceva în cristalul de mărimea unei monede.

— Să fie orci? a întrebat Jeffrey, cu voce tremurătoare.

— O trimit pe Athena mai aproape, a zis Fletcher şi i-a transmis acesteia ordinul printr-un gând rapid.

Curând după aceea, în cristal a început să se vadă frunzişul de deasupra perindându-se în viteză, căci Grifobuha zbura peste vârfurilor copacilor. Nu i-au trebuit mai mult de câteva secunde ca să ajungă la locul cu pricina şi s-a aşezat cu graţie de felină pe o creangă groasă. Aceasta a trosnit sub greutatea ei – Fletcher auzea în minte tot ce făcea ea. A tresărit la auzul acestui zgomot, dar siluetele de jos nu păreau să aibă vreo reacţie.

Era prea sus ca să le poată distinge feţele, dar creatura monstruoasă care stătea de pază lângă ei nu lăsa loc de îndoială în privinţa identităţii acestora.

Echipa Isadorei se ţinea pe urma lor.

— Ce caută aici? a zis Sylva printre dinţi. Ar

trebui să fie pe celălalt mal al râului!

— Nu ştiu, dar pun ei ceva necurat la cale, a şoptit Othello. Cert e că nu pot face nimic câtă vreme Lysander supraveghează totul. Numai dacă atacă pe întuneric…

Au stat în tăcere câteva clipe, gândindu-se la cuvintele lui.

— Poate că s-au rătăcit ori s-au hotărât să nu mai traverseze râul, şi-a dat Cress cu părerea.

— Nu-i cunoşti, a zis Fletcher. Încearcă să ne saboteze, ca să arate că o echipă din care fac parte gnomi şi elfi nu funcţionează. Ne pot scoate din joc folosind magia, la adăpostul întunericului. Toată lumea ar crede că am fost atacaţi prin surprindere de către orci.

— Ăsta e pentru ei un motiv întemeiat să ne atace, a zis Sylva. Nu că ar avea nevoie de unul. Ne urăsc şi-aşa destul de mult.

Fletcher s-a ridicat în capul oaselor şi a privit cu atenţie în întunericul din jurul taberei.

— Trebuie să plecăm la prima geană de lumină, ca să îi lăsăm cât mai în urmă. Athena o să fie cu ochii pe ei, să se asigure că nu ştiu cât de aproape suntem.

S-a uitat la lumina răspândită de focul de tabără şi a început să deseneze în aer simbolul pentru gheaţă. Cu o zvâcnire de mana, o mulţime de cristale de gheaţă au acoperit pădurea, învăluind tabăra într-un întuneric de smoală.

— Haideţi să ne odihnim puţin, a oftat Fletcher şi şi-a găsit o poziţie comodă, sprijinit de burta moale a lui Lysander. S-ar putea să fie ultima

ocazie, pentru o bucată de vreme.

În timp ce îşi scoteau ceilalţi păturile din rucsacuri, Othello se foia lângă el.

— Eram sigur c-o să-l foloseşti pe Lysander pe post de pernă numai pentru tine, i-a şoptit el. Dă-te mai încolo.

Fletcher s-a tras într-o parte şi Othello s-a întins lângă el. Se simţea mai liniştit să îl ştie pe gnom alături.

— Ia stai! a zis brusc Othello. Ce-ai făcut până la urmă cu gremlinul ăla?

— Ăăă... păi... i-am dat drumul, i-a răspuns Fletcher.

Othello a oftat.

— Ştiam eu c-aşa ai să faci, dar... asta îmi dă un sentiment de nesiguranţă.

Fletcher a simţit cum i se strânge stomacul la vorbele lui Othello. Aproape că uitase de gremlinul albastru, cu tot ceea ce se întâmplase.

— Sunt destul de sigur că n-o să ne trădeze. Şi, oricum, am făcut ceea ce trebuia, i-a răspuns el, neştiind prea bine pe cine încearcă să convingă – pe el însuşi ori pe Othello.

— Păi, sper să ai dreptate, a murmurat gnomul, întorcându-se pe o parte. Pentru binele tuturor, a adăugat el.

Fletcher a tras adânc aer în piept, încercând să îşi alunge îndoielile din minte. Avea şi aşa destule pe cap, ca să îşi mai facă griji şi din cauza gremlinului.

— Toată ziua ai fost îngândurat, a zis în şoaptă Othello, ca să nu îl audă ceilalţi. Mai ai ceva pe

suflet?

Fletcher a rămas tăcut câteva clipe. Ştia că ar trebui să doarmă, dar era sigur că o să stea treaz toată noaptea, gândindu-se la visul Athenei, de când a fost infuzată. Poate că l-ar ajuta să vorbească despre el.

— Mi-am văzut părinţii murind, a murmurat el.

— Îţi aminteşti asta? l-a întrebat Othello.

— Nu… Am văzut amintirile Athenei. Ştii, când am infuzat-o, i-a răspuns Fletcher, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Erau atât de fericiţi, şi atunci… A fost îngrozitor.

— O… a şoptit Othello.

A rămas tăcut o vreme, apoi a adăugat:

— Îmi pare rău.

S-a aşternut tăcerea. Apoi Othello a început să vorbească, cu vocea gâtuită de emoţie:

— Ştiai că am mai avut o soră?

— Nu, a răspuns Fletcher, încruntând din sprâncene. Avut?

— Essie s-a născut când eu şi Atilla aveam trei ani, cu doi ani înainte ca mama să rămână însărcinată cu Thaissa, când legea a devenit mai îngăduitoare. A trebuit să o ţinem ascunsă – gnomii nu aveau voie să aibă decât un copil pe atunci, iar cum Atilla şi cu mine eram gemeni, deja li se îngăduise alor mei să aibă doi, pe baza unei excepţii. Am ţinut-o sub pământ, am ascuns-o sub podea atunci când au venit pinkertonii în inspecţie. Dar când avea un an, Essie s-a îmbolnăvit… rău. Aşa că am dus-o la un doctor, om.

Othello s-a oprit, iar Fletcher a văzut că pe

obrajii prietenului său curg lacrimile.

— Acesta a chemat pinkertonii şi ne-au luat-o pe Essie. Nu ştim unde au dus-o. Câteva săptămâni mai târziu, ne-au spus că a murit din pricina bolii. Pur şi simplu – s-a dus. Nu ne-au mai dat trupul ei.

Fletcher a întins mâna şi a aşezat-o pe umărul lui Othello.

— Îmi pare foarte rău că ţi s-a întâmplat asta, Othello. Surorii tale. Familiei tale. Nici nu îmi pot imagina cum e să treci prin aşa ceva.

— Nu am vorbit niciodată despre asta, a zis Othello, ştergându-şi lacrimile cu mâneca. Thaissa nici măcar nu ştie. Dar dacă aş avea şansa să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat cu Essie – să o aud râzând, să îi mai văd o dată zâmbetul –, aş fi în stare de orice pentru asta.

Fletcher ştia că aşa e. Fusese o binecuvântare – să îşi vadă părinţii, să le audă glasul, să ştie cum arătau. Ceea ce li se întâmplase fusese o tragedie şi a fost dureros să afle adevărul despre moartea lor… dar necesar.

Deasupra lor, Lysander a întors capul şi a privit urmele de lacrimi de pe faţa lui Fletcher. A ridicat încet o gheară şi a mângâiat obrazul lui Fletcher, un gest mult prea omenesc pentru ca demonul să-l fi făcut de unul singur. Apoi şi-a întins aripa peste ei, în chip de pătură. Fletcher a înţeles că Lovett veghează asupra lor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai împărtăşit asta, Othello, a şoptit Fletcher. O să ţin minte.

Capitolul 30

Era dimineaţă devreme şi echipa străbătea în pas întins hăţişurile. Erau cu şi mai mare băgare de seamă decât înainte să-şi acopere urmele, dar aveau norocul că poteca pe care mergeau era folosită în mod obişnuit de animale, astfel că pe jos se învălmăşeau o mulţime de urme de gheare şi de copite.

Cel mai mult îi tulbura faptul că dăduseră acolo şi peste urme plate de orci, nu foarte diferite de ale unui om, dar mai mari şi cu forma degetelor adânc imprimată. Era greu de spus cu câtă vreme înainte trecuseră pe acolo, dar Fletcher era bucuros că Athena supraveghea împrejurimile de sus, din frunziş, iar ceea ce vedea aceasta se transmitea direct în cristalul magic pe care îl avea el la ochi.

— Nu… am… putea… să mergem… un pic… mai încet? a gâfâit Othello şi şi-a aranjat din nou rucsacul pe umeri printr-o săritură crăcănată.

Solomon fusese infuzat, căci Golemul era prea lent ca să poată ţine pasul, iar picioarele lui masive lăsau urme adânc întipărite în pământ. Ca urmare, raniţele greoaie fuseseră prinse din nou pe spatele lor, astfel că înaintarea era şi mai dificilă.

Din pricina astmului, Jeffrey era nevoit să tragă adânc aer în piept, printr-o pânză îmbibată cu ierburi, iar picioarele scurte ale lui Cress o obligau la scurte sprinturi, la fel cum făcea şi Othello.

— Cinci minute de pauză, a anunţat Fletcher, în timp ce inima îi bubuia în piept şi picături de

sudoare i se scurgeau pe spate.

După un an petrecut în temniţă, unde nu făcuse alte exerciţii fizice în afară de câteva flotări, şi el se chinuia din greu să ţină pasul. De fapt, Sylva era singura care părea că se descurcă bine.

S-au oprit şi s-au prăbuşit la pământ, proptindu-şi spinarea de trunchiurile copacilor, de ambele părţi ale cărării. Vreme de câteva minute, nu s-a auzit decât cum sorbeau cu lăcomie apă şi ronţăiau fructe şi rădăcini. Apoi Sylva a arătat în urmă, de-a lungul potecii, şi a oftat.

— Chiar dacă am mers în ritm alert, Isadora şi ceilalţi pot să ne prindă din urmă până la căderea nopţii. Nu putem înainta la fel de repede ca ei.

— Merită să încercăm, a murmurat Othello şi şi-a sprijinit capul de umărul lui Fletcher. Ar trebui să ajungem la piramidă până la sfârşitul zilei de mâine. Dacă îi putem evita până atunci, o să fie în regulă.

Au mai şezut aşa o vreme şi, chiar dacă cele cinci minute trecuseră, Fletcher i-a lăsat să se odihnească puţin mai mult. Petrecuse cea mai mare parte a nopţii trecute urmărind cealaltă echipă cu ajutorul cristalului magic, în speranţa că o să audă ce vorbesc. Spre uimirea lui, Windigo patrulase aproape toată noaptea pe la marginile taberei, ţinând-o pe Athena la distanţă, până când pe Fletcher l-a furat somnul.

Amândoi demonii i-au dat lui Fletcher motive de teamă. Ignatius a ţâşnit din hăţişuri şi, la suprafaţa cristalului magic, Fletcher a observat o perturbare undeva în faţă, pe potecă.

— Ieşiri de pe potecă! a şuierat Fletcher şi, în secunda următoare, el şi Sylva s-au năpustit în hăţişuri, în timp ce Othello, Cress şi Jeffrey s-au aruncat în tufişurile de pe cealaltă parte a potecii.

Lysander şi Sariel i-au urmat pe ceilalţi şi, cu burta lipită de pământ, s-au strecurat pe sub vegetaţia deasă. Tocmai la timp, căci imediat după aceea s-au arătat şi nou-veniţii.

Şi-au făcut apariţia trei rinoceri, al căror corn lung despica pământul în faţă precum prorele unei flote de război valurile, cum ghearele lor de păsări de pradă fărâmiţează pământul de sub ele, fiind în stare să golească un om de măruntaie dintr-o singură lovitură.

Ştia din ceea ce găsise în jurnalul lui Baker că aceşti cazuari nu erau călăriţi decât de orcii tineri, când erau încă destul de mici pentru ca păsările să le poată purta greutatea. Odată cu apariţia goblinilor, orcii le găsiseră o altă folosinţă.

— Măiculiţă, dar mulţi mai sunt! a şoptit Sylva. Stătea lipită de Fletcher, iar din pricina precipitării de a se ascunde, ajunseseră să stea, practic, unul peste altul.

Erau pe puţin cincizeci de goblini în coloană, iar ochii lor de broască scrutau pădurea pentru a depista o eventuală mişcare. Pe urmele cavalcadei veneau la trap două hiene pătate, iar corpurile lor robuste, puternice alergau înainte şi înapoi pe lângă şirul de călăreţi, adulmecând pământul. Una dintre hiene s-a oprit pentru câteva secunde lângă potecă, iar botul ei neobosit a amuşinat pământul chiar în faţa locului unde stăteau ei ghemuiţi,

îngrămădiţi în tufişuri. Au privit în tăcere cum se apropie. A început să mârâie, iar Sylva l-a apucat pe Fletcher de braţ, cuprinsă de panică… dar un ordin gutural răcnit de un orc a făcut-o să se întoarcă în goană în partea din faţă a convoiului.

Spre norocul lor, se pare că se ţineau pe urma mirosului pe care îl lăsaseră ei în spate. Lui Fletcher i-a trecut prin minte că s-ar putea să ia urma unui alt miros, nu prea departe. Să fie vorba despre Windigo?

Într-un minut au trecut pe lângă ei, dar a părut că a trecut un an până când Fletcher şi-a adunat curajul să iasă din nou în potecă. În momentul în care a făcut-o, Athena a coborât în zbor rapid şi i s-a aşezat pe umăr, în timp ce Ignatius i-a sărit în braţe şi şi-a îngropat capul în pieptul lui Fletcher. Fusese cât pe ce să fie prinşi.

— Aşadar, zic să ieşim de pe potecă, le-a spus Fletcher, iar vocea îi tremura de încordare.

— De acord, a zis Othello, făcându-şi apariţia din pădure, împreună cu ceilalţi. Când o să vadă că urma nu îi duce nicăieri, o să se întoarcă tot pe poteca asta.

— Păsările alea păreau a fi demoni, a zis Cress, cu privirea în urma acestora. Nu am mai văzut până acum nimic de felul ăsta.

— Ascultaţi-mă pe mine, sunt animale adevărate, şi-a început Jeffrey lecţia. Sunt al naibii de rapide şi lovesc ca un catâr. Staţi să le vedeţi ouăle – nişte chestii verzui, uriaşe, la o simplă privire aţi putea crede că sunt ouă de goblin. Nici nu poţi să dai gata un ou din ăsta la micul dejun…

— Vă daţi seama că se îndreaptă direct către Isadora şi ceilalţi? l-a întrerupt Cress, privind în direcţia coloanei.

— E numai bine, a zis Sylva. Poate că o să se scoată din joc unii pe alţii.

Dar Fletcher s-a uitat la Lysander, care urmărea convoiul ce se îndepărta cu o expresie încordată. Lordul Forsyth avea la el un cristal magic al lui Lysander, aşa că Hannibal o să îi poată transmite un semnal de alarmă lui Tarquin şi echipei. Dar mai ştia că, cu Windigo şi cu mărimea şi duhoarea lui, avea să le fie greu să se ferească de hienele aflate pe urmele lor. Era tentant. Imaginea lui Didric ori a gemenilor atacaţi prin surprindere de orci îi apăruse în minte în multe dintre nopţile lungi petrecute în celula lui, dar atunci a simţit dinspre conştiinţa Athenei o uşoară mustrare. A oftat. Aceasta avea dreptate. Fletcher s-a întors către prietenii lui.

— De ce ne aflăm aici? i-a întrebat el, privindu-i în ochi.

— Ca să distrugem câteva mii de ouă de goblin şi să o salvăm pe mama lui Rufus, Lady Cavendish, a răspuns Sylva, care deja îşi pusese rucsacul în spate.

— Nu. De ce ne aflăm *noi* aici? i-a întrebat el din nou.

L-au privit fix, fără să spună nimic, de parcă nu înţelegeau întrebarea.

— Echipa noastră ar trebui să fie un exemplu strălucit de cooperare între seminţiile noastre, pentru întreaga lume, le-a spus Fletcher. Trebuie

să dovedim că gnomii şi elfii merită respectul oamenilor. În momentul ăsta, şi eu îmi doresc să îi văd morţi la fel de mult ca voi; i-aş ucide cu mâna mea dacă aş avea ocazia. Dar cum ar părea dacă îi lăsăm de izbelişte pe cei din echipa Isadorei să fie măcelăriţi?

Othello şi Sylva şi-au ferit privirea, dar ştiau că Fletcher are dreptate.

— Ei ne urmăresc, a şoptit Sylva. E şansa noastră.

— Nu putem şti sigur, i-a răspuns Cress cu încăpăţânare. Poate că doar s-au răzgândit în privinţa drumului.

— Dacă sunt ucişi, asta înseamnă că o să fim cu o echipă mai puţin. Chiar dacă reuşesc să scape, orcii o să dea alarma, a admis Othello cu ciudă, venind în ajutorul lui Fletcher.

— Dar e vorba de Didric, de Tarquin, de Isadora, e vorba de Grindle! Toţi ăştia au încercat să ne omoare, pe fiecare dintre noi! Eşti naivă, Cress – n-ar fi nicio pierdere dacă ar dispărea, a mârâit Sylva, iar Fletcher nu a putut să nu îi dea dreptate.

Oare chiar voia să le salveze viaţa celor care au complotat să fie executat? A stat în cumpănă, iar Cress a vorbit din nou:

— Şi cum rămâne cu Atlas? Merită să moară doar pentru că nu ne place nouă echipa din care face parte? i-a întrebat ea cu voce joasă. Dacă îi lăsăm să moară, înseamnă că nu suntem mai buni decât ei punând interesele noastre mai presus de siguranţa Imperiului.

Sylva a pufnit enervată, apoi a pornit înapoi în direcţia din care veniseră, luându-şi arcul de pe umăr.

— Haideţi să terminăm odată cu asta! a bombănit ea.

Capitolul 31

Vreme de jumătate de oră, s-au ţinut după patrula orcilor, folosindu-se de ceea ce vedea Athena pentru a fi siguri că nu sunt descoperiţi. Aveau norocul că orcii călăreau împotriva vântului, astfel că hienele care adulmecau nu reuşeau să le simtă apropierea.

— Staţi, a şuierat Fletcher, ridicând mâna.

S-au oprit.

De deasupra, din punctul ei de observaţie, Athena a văzut că cei trei rinoceri din fruntea convoiului se opriseră. Chiar în faţa lor, hienele lătrau scurt, scoţând nişte sunete ascuţite, înspre copacii din jur.

— Fără arme, a şoptit Fletcher. Folosim numai arcurile. Trageţi la semnalul meu.

S-au aşezat pe poziţii de o parte şi de alta a potecii, dar tot la adăpostul tufişurilor. Trecuse multă vreme de când Fletcher nu îşi mai folosise arcul, dar de îndată ce şi-a încleştat mâna pe el, şi-a amintit totul, iar coarda a glisat cu uşurinţă sub degetele lui în momentul în care a potrivit o săgeată cu pană albastră. Lângă el, Cress mormăia în timp ce strângea arbaleta, al cărei mâner lateral aluneca în mâna ei jilavă de transpiraţie.

— Jeffrey, tu rămâi în urmă, ca să ne acoperi spatele, i-a ordonat Fletcher, în timp ce lua ţinta. Dacă apare încă o patrulă de orci, vreau să ştiu.

Încă nu trăsese coarda, pentru că ştia că lovitura îi reuşeşte cel mai bine atunci când trage dintr-o singură mişcare, cursivă. Îi urmărea cu atenţie pe orci, văzând că primul descălecase şi scruta pădurea.

Un glob de foc l-a lovit pe orc în piept, trimiţându-l prin aer, în hăţişuri. Au urmat ale globuri de foc, sfârâind prin aer asemenea unor meteoriţi, provocând neorânduială în convoi. Echipa Isadorei pregătise un atac prin surprindere.

— Trageţi! a strigat Fletcher, în timp ce goblinii din coada convoiului s-au întors să o ia la sănătoasa.

Două săgeţi de arc şi una de arbaletă au vâjâit prin aer înspre creaturile îngrămădite, pe care le-au doborât din şa cu o precizie mortală.

— Din nou! a răcnit Fletcher, iar o altă salvă a urmat celei dintâi, lovind în cazuari şi goblini deopotrivă.

În capătul coloanei, Windigo s-a năpustit dintre copaci asupra celor doi orci rămaşi, lovind în stânga şi în dreapta, în timp ce prin aer vâjâiau în toate părţile globuri de foc, fulgere şi detunături cinetice.

Ca prin minune, un goblin a reuşit să treacă de potopul de săgeţi şi, călare pe cazuar, a luat-o la goană pe potecă, depărtându-se de locul înfruntării. Fletcher a dat alarma:

— Nu îl lăsaţi să sca…

Un topor s-a rotit prin aer şi a nimerit piciorul drept al cazuarului, care s-a răsturnat pe spate. În secunda următoare, Othello a ţâşnit din desiş şi a ucis goblinul şi pasărea cu două lovituri de topor.

Zeci de goblini scoteau ţipete furioase şi s-au dezlănţuit asupra gnomului aflat acum în pericol. Dar de sus a răsunat un ţipăt, care i-a făcut să se oprească. Lysander s-a năpustit dintre crengi, aruncându-se în trombă asupra călăreţilor de cazuari, lovind în toate părţile cu ghearele şi cu aripile. Dar, chiar dacă goblinii se prăbuşeau la pământ, păsările loveau şi împungeau cu ciocurile, iar Grifonul a scos un urlet de durere.

— Încercuiţi-i! a ordonat Fletcher şi, o clipă mai târziu, alerga cu khopeshul scos din teacă şi cu inima bătându-i în piept tot atât de tare pe cât loveau picioarele lui pământul.

Primul goblin şi-a rotit ghioaga, încă buimac de pe urma căzăturii din şa. Fletcher a parat lovitura şi a ripostat, străpungându-i sternul şi apoi azvârlindu-l cât colo printr-o descărcare de energie cinetică, pentru a-şi elibera khopeshul. Torqul lui Cress a pus la pământ un alt goblin, în timp ce Sylva a descăpăţânat un cazuar care se zbătea printr-o rotire a flaxului. Unul dintre topoarele pentru aruncat ale lui Othello a făcut ravagii în adunătura de goblini, vâjâindu-i lui Fletcher peste umăr, primejdios de aproape de ureche.

Lysander a avut astfel suficient timp să îşi ia din nou zborul, împrăştiind picături de sânge pe pământ. Nu era timp să cerceteze rănile Grifonului, căci, atunci când primul rând de goblini a fost pus

la pământ, un altul i-a luat locul, atacându-i pe cei trei cu urlete de furie.

— Înapoi! le-a strigat Fletcher, moment în care o ghioagă l-a izbit în cotul stâng, lovitură care a făcut ca mâna lui tatuată să îi atârne moale pe lângă corp.

Othello a păşit lângă Sylva, pentru a apăra partea dreaptă a potecii, în timp ce Cress şi Fletcher asigurau partea stângă.

Goblini şi cazuari s-au strâns la un loc, îndreptându-se înspre rândul subţire al invocatorilor, şi s-au răspândit prin hăţişuri, în încercarea de a-i ataca pe flancuri. Un mănunchi de flăcări din desiş a făcut ca un grup de goblini să se retragă în grabă, iar unul dintre ei a luat-o la goană ţipând, căci Ignatius l-a atacat la faţă. După o ultimă lovitură, Salamandra s-a afundat din nou în tufişuri, provocându-i pe goblini să părăsească din nou poteca.

De cealaltă parte, un fulger a trosnit în mulţimea de creaturi, doborându-i pe câţiva, care se zvârcoleau pe jos. Demonul lui Cress, Tosk, intrase în luptă.

— Unde-i Sariel? a strigat Fletcher şi a descris un arc larg cu khopeshul, iar un goblin a luat-o la sănătoasa, având o tăietură adâncă pe piept. Şi Solomon?

Din spate s-a auzit un trosnet, aşa că întrebarea lui Fletcher a primit pe jumătate răspuns. Trei crengi s-au arcuit deasupra, izbindu-i apoi pe goblini, care mârâiau, iar răgetul gutural care venea de dinapoi i-a dat lui Fletcher de înţeles

că Solomon îşi folosea puterea redutabilă.

Apoi Sariel a ţâşnit din tufişuri, a înhăţat un cazuar de picioare şi l-a târât în desiş. Sylva a ţipat de durere în momentul în care două creaturi s-au sfâşiat una pe alta, iar trosnetul de crengi rupte a fost însoţit de mârâituri şi de ţipete.

— Magie de luptă, a ordonat Fletcher, în timp ce începea din nou să îşi simtă braţul. Dar păstraţi-vă mana.

Sylva a gravat atât de repede un simbol magic, încât Fletcher nici nu a apucat bine să rostească cuvintele, că un glob de foc a şi lovit sfârâind un goblin aflat în apropiere, doborându-l la pământ, iar acesta a început să se zvârcolească şi să se vaiete, bâjbâind cu mâna la piept. Au urmat altele, dinspre Cress şi Othello, în timp ce Fletcher a şfichiuit aerul cu o bandă de energie cinetică, dându-i de-a dura pe cei câţiva goblini rămaşi călare.

Goblinii însă continuau să îi atace, iar ghioagele lor noduroase pârâu lama subţire a lui Fletcher, care simţea şocul în tot braţul, până la umăr. O suliţă a spintecat aerul chiar pe lângă faţa lui. A simţit brusc durere când aceasta i-a şters obrazul, iar picăturile fierbinţi de sânge s-au amestecat cu cele de sudoare, care se adunau în adâncitura de la baza gâtului. A scuturat din cap şi a crestat faţa unui goblin, care s-a îndepărtat învârtindu-se, ţinându-se cu mâinile de cap.

O lovitură dată de un cazuar care cârâia a aruncat-o pe Cress înapoi, fără să-i fi străpuns însă tunica. Aceasta a ripostat cu o lovitură de trăsnet

care a decapitat pasărea, făcând să ţâşnească un jet de sânge, iar ea s-a întors în luptă, clătinându-se.

Ignatius i-a atacat pe goblini, care dădeau un nou atac, cu flăcări ce se îndreptau spre aceştia învârtindu-se şi orbindu-i. Tosk i s-a alăturat cu un fulger de un albastru electric, al cărui suflu i-a aruncat pe cei care veneau în frunte în cei din spatele lor, într-o învălmăşeală de mâini, picioare şi ghioage. Fletcher a profitat de scurtul răgaz pentru a privi cu atenţie în cristalul magic, ca să aibă o imagine de ansamblu a câmpului de luptă.

Cei doi orci îi ţineau piept Windigoului, în timp ce echipa Isadorei stătea ascunsă în tufişuri şi, ca să îi ţină la distanţă pe goblini, foloseau din plin magia, ceea ce le epuiza rezervele de mana, dar strategia dădea roade: zeci de leşuri din convoi acopereau pământul, în timp ce restul se îngrămădiseră în spatele trupurilor rinocerilor, care erau deja morţi. Dintre cei cincizeci de goblini călare, câţi fuseseră la început, nu mai rămăseseră decât douăzeci. Chiar şi hienele fuseseră ucise, iar corpurile lor masive zăceau răşchirate într-o împietrire macabră.

Acela a fost momentul în care lucrurile au început să meargă anapoda. Unul dintre orcii rămaşi în viaţă s-a desprins din grup şi a fugit în hăţişuri. Cu Lysander scos din joc şi Sariel prinsă pe undeva într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, Fletcher s-a văzut obligat să îşi părăsească echipa.

— Nu lăsaţi pe nimeni în viaţă, le-a strigat el peste umăr.

Apoi s-a afundat în pădure, luându-se după trosnetul crengilor rupte de orcul care îşi croia drum prin desiş. Aerul devenise brusc nemişcat şi domnea o linişte tulburată doar de foşnetul frunzelor de deasupra, pricinuit de o magie prost ţintită. L-a simţit pe Ignatius urmându-l, dar nu avea timp să îl aştepte. I-a poruncit în schimb Athenei să rămână deasupra câmpului de luptă şi să se uite după alţi eventuali fugari. Din punctul ei de observaţie, a văzut că Solomon îşi luase locul în linia de luptă şi folosea un trunchi de copac tânăr pe post de ghioagă cu care dădea iama printre goblini şi cazuari.

În liniştea care domnea, lui Fletcher a început să îi scadă adrenalina, iar rana de pe obraz îi pulsa la fiecare bătaie rapidă a inimii. Era mort de oboseală şi simţea că îi ard plămânii. A continuat însă să înainteze împleticindu-se, fără să ţină seama de muştele care îi bâzâiau în jurul capului, atrase de sângele sărat şi de sudoarea de care era acoperit.

S-a ţinut în continuare pe urmele orcului în retragere, ghidându-se după bufnituri şi trosnituri. Îşi dorea să se fi gândit mai bine. Cei doi orci îi făcuseră faţă Windigoului fără probleme. Acum, el avea să dea piept cu un orc de unul singur.

S-a auzit un foşnet de vegetaţie mişcată şi, în secunda următoare, un orc cu pielea cenuşie i-a apărut în faţă, curăţând cu ghioaga lui uriaşă un petic de pământ acoperit cu crengi dese, cu spini. De aproape era gigantic, cu mult mai înalt decât Fletcher, care s-a gândit că orcul e cu mult mai lat

în umeri şi mai vânjos decât Berdon şi Jakov la un loc.

Fletcher nu a stat pe gânduri. A sărit, cu khopeshul ridicat în ambele mâini, ţintind exact mijlocul spinării orcului. A ratat şira spinării la un lat de palmă, spintecând pântecul orcului, fără să întâmpine nici pe departe rezistenţa la care se aşteptase.

A strigat triumfător, iar orcul a înţepenit şi a scos un răget gutural, împroşcând cu sânge frunzele din faţa lui. În acel moment, Fletcher a crezut că îi plesneşte capul de durere, iar în gură a simţit gust de frunze putrede şi de sânge. Orcul se răsucise şi, cu un dos de palmă, îl trimisese la pământ şi îi smulsese khopeshul din mână, rămânând cu el înfipt în piept.

O talpă bătătorită a izbit pământul lângă Fletcher în momentul în care acesta s-a rostogolit într-o parte, exact la timp. Cu ajutorul unei descărcări de energie cinetică, s-a ridicat din nou în picioare. În clipa în care s-a ridicat, a şi sărit într-o parte, căci ghioaga orcului a despicat aerul într-un arc larg, gata să se abată asupra lui. A căzut cât era de lung în tufişul ţepos care îi blocase orcului calea, cu tunica agăţată în spinii încovoiaţi şi braţele întinse în lături, ca şi cum ar fi fost crucificat.

Din gura orcului se scurgea o spumă cu sânge, în timp ce acesta răcnea triumfător, iar din jurul lamei înfipte în pieptul lui şiroiau picături întunecate de sânge. A ridicat ghioaga, chicotind din gâtlej în timp ce i-a ridicat lui Fletcher bărbia

cu partea plată a ghioagei. Cioburile de obsidian din vârf au pătruns în carnea moale de pe gâtul lui Fletcher, iar orcul s-a aplecat uşor în faţă. Nu avea să fie o moarte lentă.

Ignatius a năvălit din desiş, sosirea fiindu-i vestită de un val uriaş de flăcări, care a măturat totul în cale, şi a aterizat pe capul orcului. Coada lui lovea dezlănţuită, asemenea uneia de scorpion, înţepându-l pe orc în ochi, în nas, în gură, în timp ce flăcările se năpusteau asupra feţei acestuia în valuri neîntrerupte. După o luptă de câteva secunde, Fletcher a reuşit să se desprindă dintre spini cu o smucitură, sfâşiindu-şi haina. Tocmai la timp, căci orcul lovea orbeşte în direcţia lui, ba chiar a reuşit să îi reteze un nasture de la mânecă. Apoi totul s-a sfârşit, căci orcul a căzut în genunchi şi s-a prăbuşit, iar ultimele picături de sânge din pieptul lui se scurgeau într-un firicel.

Ignatius i-a sărit lui Fletcher în braţe, scâncind afectuos, şi a început să îi lingă rănile de pe gât. Au stat aşa o vreme, bucurându-se că au scăpat cu viaţă. Fletcher a simţit o durere ascuţită atunci când Ignatius şi-a trecut limba peste rănile de pe gâtul lui, dar senzaţia s-a atenuat apoi destul de repede. Şi-a pipăit gâtul cu degetele, prudent, dar a constatat că rănile dispăruseră.

— Măi să fie! a exclamat el.

L-a ridicat pe Ignatius până în dreptul feţei lui, iar demonul a scheunat, fericit, şi i-a lins lui Fletcher vârful nasului.

— Pesemne că ai un simbol magic pentru vindecare ascuns undeva pe limbă, a râs Fletcher,

mângâindu-l pe Ignatius pe cap cu afecţiune. Chiar şi după atâta vreme, tot mai reuşeşti să mă surprinzi. Mai bine să nu îi spunem însă lui Jeffrey, pentru că, dacă nu suntem atenţi, o să îţi taie limba să o studieze.

Ignatius s-a răsucit, aşa cum îl ţinea el strâns, aşa că Fletcher l-a lăsat jos. În acel moment, a văzut faţa orcului şi a tresărit. Era complet arsă, nu mai rămăsese decât tigva înnegrită, iar pielea cenuşie de pe burta şi de pe picioarele orcului era acoperită cu sânge. Pieptul şi ceea ce mai rămăsese din obraji erau decorate cu tatuaje de luptă sub formă de spirale şi dungi roşii şi galbene. În afară de asta, orcul era, practic, dezbrăcat, având doar o fustanelă dintr-o ţesătură aspră, care îi acoperea părţile ruşinoase.

Khopeshul lui Fletcher era înţepenit straşnic în carnea orcului. Cu o grimasă provocată de priveliştea îngrozitoare, s-a aplecat să îl scoată.

O săgeată de arbaletă i-a şuierat pe deasupra capului ca un şarpe gata să atace şi s-a înfipt cu zgomot surd într-un copac din spatele lui. Fletcher s-a aruncat la pământ şi a tras leşul orcului pe o parte, folosindu-l ca scut. O secundă mai târziu, o altă săgeată a zbârnâit înspre Fletcher, dar s-a înfipt în umărul orcului, cu o asemenea forţă încât a trecut prin el, iar vârful s-a oprit la doar câţiva centimetri de faţa lui. Precizia şi viteza erau uimitoare, în mod limpede ale unui ucigaş bine pregătit.

Apoi, în timp ce Fletcher îşi activa degetul pentru un contraatac, atacatorul s-a retras, lăsând

în urma lui doar trosnet de crengi rupte. Tigva rânjită a orcului părea că râde la Fletcher când acesta a împins leşul într-o parte, cuprins de scârbă. A stat câteva clipe să îşi recapete suflul. Dacă nu s-ar fi aplecat ca să îşi tragă khopeshul din leşul orcului, i-ar fi fost străpuns pieptul.

A scos săgeata de arbaletă din trunchiul copacului şi a ridicat-o în lumina slabă din hăţişuri. Pana albastră. Exact ca ale lui Cress.

*

Când s-a întors la ceilalţi, lupta se terminase. Solomon era ocupat să sape o groapă adâncă, iar mâinile lui mari scoteau pământul şi îl aşezau alături, într-un mic luminiş. Era un plan bun: o grămadă de leşuri ar fi ademenit tot felul de necrofagi şi pâlcurile de vulturi de deasupra ar fi atras prea mult atenţia. Jeffrey era ceva mai departe pe potecă, studia cadavrul unui goblin şi făcea nişte însemnări într-un jurnal legat în piele. Mâinile îi tremurau din pricina adrenalinei, aşa că tot ce îi ieşea erau nişte mâzgăliturі.

Othello vindecase rana lui Lysander, iar ultimele urme de lumină albă tocmai dispăreau de pe penele murdare de sânge de pe o parte a corpului Grifonului. Cress nu se vedea pe nicăieri.

— Unde sunt cei din echipa Isadorei? a strigat Fletcher, agitând mâna în care ţinea săgeţile.

Sylva a ridicat privirea din locul în care stătea îngenuncheată, căci tocmai îi vindeca rănile lui Sariel.

— Au fugit, a zis ea, cu voce stinsă din cauză că era istovită. Nici măcar nu ne-au mulţumit pentru ajutor.

— Unul dintre ei a încercat să mă omoare, a spus Fletcher, ridicând săgeata de arbaletă cu pană albastră. Cu asta, a adăugat el.

— Alea nu sunt ale lui Cress?

— Până la urmă, se pare că nu le-a pierdut. I le-au furat.

— Glumeşti, a mormăit Othello, care îşi desfăcea pergamentul pentru invocare, pentru ca Solomon să stea pe el.

A infuzat demonul într-o explozie de lumină albă, căci bietul Golem se clătina de oboseală.

— Aş vrea eu, a zis Fletcher.

Apoi a tăcut, căci îşi dăduse seama de consecinţe. Atacatorii ar fi putut folosi magia ori o săgeată de-ale lor. Aleseseră în schimb o muniţie pe care numai Cress ar fi putut să o folosească. Intenţia lor era ca ea să fie socotită vinovată pentru atac.

Era limpede că şi Othello gândea în acelaşi fel.

— Dacă am fi dat peste corpul tău cu chestia asta înfiptă în el, întregul Imperiu ar fi socotit că Cress te-a omorât, a zis gnomul, smulgând proiectilul în cauză din mâna lui Fletcher. Ar putea chiar să creadă că Cress e mână în mână cu Nicovalele.

— Ştiu şi eu… a zis Sylva, cercetând săgeata. Ne pripim cu concluziile. Abia dacă o cunoaştem. Poate chiar lucrează pentru Nicovale.

— Cum să nu, iar eu sunt un goblin deghizat, a

zis Othello în batjocură. Dacă era o trădătoare, aş şti. Comunitatea gnomilor e mică. Abia dacă mai suntem câteva mii. Îi ştiu pe ăia care fac probleme.

Fletcher a privit în jur.

— Că tot vorbim de Cress, ea unde e? a întrebat el.

— Aici sunt, a răsunat o voce din spatele lui.

Cress a apărut din hăţişuri, cu Tosk cocoţat pe umărul ei. Faţa îi era udă de sudoare, iar arbaleta îi atârna în mână.

— Înţeleg că ai prins orcul, a zis ea. Bravo! Am încercat să te prind din urmă, dar m-am rătăcit…

S-a oprit când a văzut aerul uluit de pe feţele celorlalţi.

— De unde ai aia? a întrebat ea când a observat săgeata pe care o strângea Othello în mână.

— Tu să-mi spui, a zis Sylva şi s-a ridicat, privind-o pe Cress printre gene. Cineva tocmai a încercat să îl omoare pe Fletcher cu ea.

Cress nu a zis nimic şi a rămas cu ochii ţintă la săgeată. Sylva a făcut un semn cu bărbia înspre hăţişurile din spatele lui Cress.

— Acolo.

— Eu… m-am rătăcit de ei, s-a bâlbâit Cress, privind peste umăr. Oricine o fi fost, pesemne că le-a furat din tolba mea când eram în tabără, aşa cum v-am mai zis.

— Ce versiune convenabilă, a zis Sylva şi şi-a încrucişat braţele, în timp ce cerceta faţa lui Cress.

— Şi săgeţile tale lipsesc, a ripostat Cress.

Fletcher a simţit o înţepătură şi s-a plesnit

peste ceafă, agasat.

— A fost echipa Isadorei, ştiu sigur, a zis el şi a cuprins-o pe Cress cu braţul pe după umeri.

Dintr-odată, s-a simţit foarte slăbit, aşa că era o uşurare să se sprijine de ea.

— Exact asta şi vor, să ne întoarcă unii împotriva altora. Acum ştim de ce ne urmăreau.

Sylva l-a săgetat cu privirea, apoi a sărit şi s-a plesnit peste coapsă.

— Afurisite insecte, a mârâit ea, culegându-şi ceva de pe picior.

Dar ceea ce ţinea între degete nici vorbă să fie o insectă. Era o săgeată micuţă.

Imaginea proiectilului a început să joace în faţa lui Fletcher şi, dintr-odată, acesta a căzut în genunchi. Pământul părea că se grăbeşte să îi vină în întâmpinare.

Capitolul 32

Temniţa în care se aflau era făcută din crengi împletite, solide – era mai curând un soi de coş sferic decât o cuşcă. Se legăna dintr-o parte în alta, atârnată de o creangă de deasupra, fiind zgâlţâită după cum bătea vântul.

— S-a zis cu noi, a şoptit Jeffrey, încercând să vadă ceva prin spaţiul dintre crengi.

Se treziseră acolo cu o oră în urmă, iar hainele le erau murdare de pământ, căci fuseseră târâţi prin pădure.

Renunţaseră deja la orice gând de evadare, după prima încercare. Othello îşi băgase cu forţa

braţul printre crengi, încercând să facă o gaură prin care să se poată strecura. După câteva secunde, sforăia pe rupte, cu o altă săgeată înfiptă în mână.

Exista, desigur, posibilitatea unui scut, dar rezervele de mana le fuseseră luate. Unde mai pui că ar cădea de la o distanţă bunicică de pământ dacă ar arunca în aer cuşca.

— Ce vezi? l-a întrebat Fletcher.

Stătea înghesuit, într-o poziţie incomodă, între Sariel şi Lysander, iar trupurile masive ale acestora îl striveau pe al lui. Athena îşi găsise locul pe gâtul lui Lysander şi şi-a încolăcit alene coada în jurul ciocului acestuia. Dintre toţi, ea părea a fi cea mai calmă, profitând de ocazie să tragă un pui de somn.

— Tot gremlini. Nici urmă de orci, a murmurat Jeffrey.

Fletcher şi-a răsucit corpul şi a privit prin gaura făcută de Othello.

Erau atârnaţi deasupra unui crâng întins, în adâncul hăţişurilor, iar vegetaţia dimprejur era atât de deasă, încât ar fi putut dura o zi întreagă să o străbaţi. Nişte vizuini adânci, asemănătoare cu unele de vulpi, dar mai mari, erau săpate în pământ, peste tot în jur. Gremlini făceau de strajă, cărând nişte ditamai sarbacanele, aproape de două ori mai lungi decât ei.

— Arată ca nişte goblini în miniatură, a zis Cress, strecurându-se lângă el. Au însă nasul şi urechile mai lungi.

Fletcher a încuviinţat printr-un mormăit, fără

să asculte cu prea mare atenţie. Era nedumerit de gremlinii aceia înarmaţi. Din tot ceea ce învăţase despre ei, ştia că nu erau decât un fel de sclavi, nişte făpturi fricoase, excesiv de obediente. Dar aceştia păreau mult mai agresivi şi îi vedea pe mulţi dintre ei arătând înspre cuşcă, adânciţi în discuţii.

— Îmi dai voie să mă uit şi eu? a zis Cress şi s-a târât mai aproape.

În întuneric, Sylva a tuşit tare.

Cress şi-a fixat privirea prin gaură, iar Fletcher nu s-a putut abţine să se mire cum de a crezut Sylva că aceasta ar fi fost capabilă să încerce să îl omoare. Aşa ceva era cu neputinţă.

De jos a răsunat un ţipăt ca de vultur. Gremlinii s-au oprit din patrulare şi apoi toate sarbacanele au fost îndreptate înspre cuşcă, simultan.

— O!… trag, a şoptit Cress.

Săgeţile au început să se abată asupra cuştii, multe au ricoşat, dar au fost imediat culese de pe jos, pentru a fi folosite din nou. Curând, aproape toţi cei din echipă fuseseră nimeriţi. Fletcher a avut exact timpul necesar pentru a cerceta o săgeată înainte ca otrava să îşi facă efectul. Aveau pene mici, galbene, asemenea celor de peruş, iar vârful era o ţepuşă foarte ascuţită, tăiată dintr-un copac.

De data asta, nu a simţit că îşi pierde cunoştinţa. În schimb, dinspre coapsă, unde fusese nimerit, i s-a răspândit în corp o amorţeală rece. Se simţea cam ca atunci când îl înţepase Rubens, în celulă, numai că efectul nu era la fel de puternic. Încă putea să îşi mişte mâinile şi picioarele, chiar

dacă încet. Câteva doze în plus şi probabil că ar fi rămas complet paralizat, numai că trupurile lui Lysander şi Sariel îl protejaseră de cele mai multe. S-ar putea chiar să fie în stare să execute o formulă magică, dacă ar putea ridica mâna în timp util. Dar nici asta nu ar fi de prea mare folos în situaţia dată.

Ignatius folosise o mare cantitate de mana când îl pârjolise pe orc, dar a descoperit că rezervele Athenei, cu toate că mici şi ele, abia dacă fuseseră atinse. Nivelul lui de mana ar fi trebuit, teoretic, să se dubleze în momentul în care o invocase. Ar fi trebuit să fie suficient pentru un scut rezistent, care i-ar mai putea ţine în viaţă o vreme, dacă gremlinii decid să îi omoare.

Fletcher a simţit o senzaţie de sfârşeală în stomac, apoi s-a auzit un sunet de oase zdruncinate în momentul în care cuşca s-a izbit de pământ. Cei dinăuntru au gemut de durere, iar corpurile li s-au lovit unul de altul. Nişte mâini osoase au apucat crengile şi acestea au fost retezate cu nişte cuţite zimţate ca lama de fierăstrău. Erau făcute din ceea ce păreau a fi dinţi încastraţi în pumnale de lemn, oarecum asemănătoare cu ghioagele pe care le foloseau orcii.

Nu a durat mult până când cuşca s-a despicat în două, ca un ou spart, iar cei dinăuntru au clipit buimaci din pricina luminii puternice.

Ochi ca de broască se holbau la ei pe deasupra sarbacanelor, ale căror guri căscate erau la fel de ameninţătoare precum ţevile de puşcă. În spatele

mulţimii se purta o discuţie aprinsă, în aceeaşi limbă pârâită pe care Fletcher o auzise la gremlinul albastru, în groapa aceea pentru lupte. Fletcher a ridicat încet mâinile, apoi şi-a blestemat în şoaptă prostia. Acum ştiau că nu e paralizat.

— Stai potolit, stai potolit, a cârâit gremlinul aflat cel mai aproape şi l-a lovit pe Fletcher în piept cu piciorul lui ca o labă de ornitorinc.

Nu l-a durut, dar nici nu îndrăznea să respire. În acel moment şi-a dat seama că Ignatius nu fusese atins deloc, iar corpuşorul lui îşi găsise un locşor numai bun între Fletcher şi Cress. Oare era momentul să facă o mişcare?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, un gremlin şi-a făcut loc prin mulţime. Era ceva mai mare decât ceilalţi, îi lipsea o jumătate de ureche şi în privire i se citea o oarecare suspiciune.

— Ceeecăutaaațiaiiici? a întrebat el cu o voce cântată şi s-a lăsat în genunchi, apăsând lama unui pumnal pe pielea sensibilă de pe gâtul lui Fletcher.

Vocea lui, asemănătoare cu a celorlalţi gremlini, i se părea lui Fletcher că e a unei păsări care vorbeşte.

— Ucidem orci, a spus Fletcher cu răsuflarea tăiată, simţind pe gât dinţii ascuţiţi ai pumnalului.

Îi era greu să vorbească, căci limba i se împleticea din pricina substanţei paralizante.

— Om omori gremlin, a şoptit Jumătate de ureche, iar vorbele i-au fost primite cu ţârâituri aprobatoare de către ceilalţi. Om omori mai mult gremlin decât orc.

În acel moment, Fletcher şi-a dat seama că era

adevărat. Când soldaţii făceau incursiuni prin hăţişuri, de multe ori nu dădeau decât peste gremlini. Bietele creaturi erau măcelărite fără milă de soldaţii enervaţi, doritori să ucidă şi ei ceva.

— Eu am salvat viaţa unui gremlin, a zis Fletcher şi a tras aer în piept, căci apăsarea pumnalului crescuse. Am salvat gremlinul albastru.

La aceste cuvinte, s-a făcut linişte. A fost momentul în care Ignatius a ales să acţioneze, sărind dintre trupurile paralizate ale celorlalţi, şi l-a răsturnat pe Jumătate-de-ureche în iarbă. Coada lui cu vârf ascuţit i-a trecut gremlinului pe deasupra ochiului şi apoi demonul a lătrat, provocându-l pe gremlin să îndrăznească să mişte.

Fletcher s-a relaxat şi, aşezându-se, s-a rezemat de spinarea lui Lysander. Grifonul cel isteţ stătea cu ochii închişi ori, poate, căpitanul Lovett deţinea controlul. Dacă ar urma să fie ucişi, de bună seamă că ea nu şi-ar dori să asiste toată lumea.

S-a produs agitaţie undeva, în spate, în rândul gremlinilor îngrămădiţi împrejurul lor. Unul dintre ei şi-a croit drum prin mulţime, până ce a ajuns în faţa lui Ignatius, iar respiraţia întretăiată din pricina efortului îi ridica ritmic pieptul costeliv.

Acest gremlin şchiopăta aproape imperceptibil şi ţinea în mână un harpon din sârmă ghimpată, dar nu asta îl scotea în evidenţă. Ceea ce îl distingea de ceilalţi era vopseaua albastră ale cărei urme stăruiau încă pe spatele şi pe umerii lui – estompate, dar încă vizibile.

Era gremlinul albastru.

Capitolul 33

Albastru nu le-a adresat niciun cuvânt. S-a lăsat în genunchi lângă Jumătate-de-ureche şi a şoptit ceva la urechea teafără a gremlinului. O vreme s-au ciorovăit aprins, dar Ignatius nici măcar n-a tresărit, ci doar îşi muta privirea de la un gremlin la altul.

După o vreme ce a părut un veac, Jumătate-de-ureche a dat semne că se declară învins. A oftat adânc şi a trântit câteva ordine războinicilor din jur. Aceştia s-au oprit, părând nedumeriţi, şi apoi, încet, dar sigur, şi-au lăsat în jos sarbacanele.

Drept răspuns, Fletcher i-a transmis lui Ignatius să se dea jos de pe pieptul lui Jumătate-de-ureche, dar să îşi ţină în continuare coada cu vârful otrăvit deasupra acestuia. Încă erau în mare măsură la mâna gremlinului şi încă nu era dispus să irosească ultima carte pe care o mai avea de jucat.

— Mulţumesc, a spus Fletcher şi şi-a înclinat capul către Albastru.

Acesta l-a ignorat şi de data asta şi şi-a croit drum printre ceilalţi gremlini, afundându-se în hăţişuri. Lucru ciudat, şi ceilalţi gremlini au făcut la fel, dispărând în vizuini. Doar Jumătate-de-ureche a rămas pe loc, ţintuindu-i cu o privire încărcată de ură.

În timp ce aştepta, lui Fletcher i se scurgea sudoarea pe spate, iar el încerca să nu bage în seamă privirile sfredelitoare ale gremlinilor. A observat că soarele era pe cale să apună şi s-a

întrebat cât timp vor fi fost inconştienţi. Dacă fuseseră câteva ore, nu conta prea mult. Dar dacă era vorba de mai mult de o zi, s-ar putea să rateze întâlnirea cu celelalte echipe.

— Deci… ce facem acum? a mormăit Sylva din spatele lui, prima care începea să îşi revină după efectul săgeţilor.

S-a târât mai aproape şi şi-a sprijinit capul de umărul lui, dar Fletcher nu îşi dădea seama dacă din pricina amorţelii, a oboselii ori era vorba despre altceva. Nici nu îi păsa care era motivul. Nu mai fusese atât de aproape de o altă persoană de multă vreme şi se simţea bine.

— Nimic, a răspuns el în şoaptă.

Şi-a sprijinit şi el capul de creştetul ei şi au stat aşa, privind lumina apusului pătrunzând printre frunzele de deasupra. Cu toată situaţia lor dificilă, a simţit că bătăile inimii i se potolesc. Era un moment perfect, umbrit doar de căutătura nemişcată a lui Jumătate-de-ureche.

— Sângerezi, a zis dintr-odată Sylva.

Şi-a ridicat capul, iar Fletcher a constatat că pe tâmpla ei apăruse o pată roşie.

— Obrazul tău, a murmurat ea şi l-a atins delicat cu degetele.

Acolo era crestătura făcută de suliţa goblinului. Rana era adâncă, dar nu îl durea. Un efect secundar al substanţei paralizante de pe săgeţi, pesemne.

— Dă-mi voie, a spus Sylva şi a trasat simbolul inimii pe faţa lui.

Fletcher a simţit nişte furnicături ciudate în

momentul în care mâna ei i-a pătruns în piele. Apoi pulsaţia liniştitoare, răcoritoare a energiei vindecătoare a început să închidă rana.

— Mulţumesc, a zis Fletcher.

Ea i-a studiat chipul, cu gura pe jumătate deschisă din pricina concentrării. Ochii ei mari i-au întâlnit pe ai lui, iar Fletcher a simţit pornirea bruscă de a se apleca înspre ea.

În acel moment, din spatele lor s-a auzit geamătul lui Cress, care se ridicase pe jumătate de la pământ. Coatele însă i-au cedat şi ea s-a prăbuşit, împroşcând cu noroi în jur, cu faţa lipită de dosul lui Othello.

— Of, am şi eu nevoie de puţin ajutor, s-a văicărit ea, iar vocea îi era înăbuşită de pantalonii gnomului.

Cu toate că momentul lui cu Sylva se dusese pe apa sâmbetei, Fletcher nu şi-a putut stăpâni râsul. A apucat-o pe Cress din spate, de tunică, şi a tras-o.

— Drăcia naibii! a zis ea, trăgând în piept aerul curat. Am simţit că mă sufoc cum nu se poate mai groaznic.

Cu toate că primise o lovitură de cap în dos, Othello sforăia şi mai aprig, complet nepăsător faţă de orice.

— Şi cu gremlinul albastru ce e? l-a întrebat Sylva, iar chipul i-a devenit din nou aspru. Ce ne ascunzi?

— Păi... să zicem că am salvat un gremlin dintr-o groapă de lupte de pe linia frontului... a recunoscut Fletcher, ferindu-se să îi întâlnească

privirea. O prefera pe elfă aşa cum fusese cu câteva minute înainte, dar zidul pe care aceasta îl punea între ei doi apăruse din nou.

— Ce vrei să spui prin „salvat”? şi-a continuat Sylva interogatoriul, cu ochii îngustaţi.

— I-am dat drumul. În hăţişuri, a murmurat Fletcher şi a simţit cum i se aprind obrajii, efect al unui amestec bizar de stânjeneală şi ruşine.

— Glumeşti, nu? a zis Cress şi s-a săltat cu un icnet. Eşti complet idiot?

Sylva era şi mai puţin impresionată:

— Ne-am petrecut ultimele două zile încercând să nu fim descoperiţi, iar tu te-ai găsit să le trimiţi naibii un mesager?

— Păi, tocmai ne-a salvat viaţa, deci bănuiesc că a fost bine ce-am făcut! a zis Fletcher, cu braţele încrucişate, îndărătnic.

— Au venit să ne caute tocmai pentru că l-ai lăsat să scape, i-a întors-o Sylva, iar gura i s-a strâmbat de furie. Probabil că erau pe urmele noastre de câteva zile.

Fletcher şi-a înghiţit replica. Ceea ce făcuse era greşit, oricum ai lua-o. Dar urmărind micuţa creatură refuzând cu înverşunare să îşi accepte soarta implacabilă… nu putuse să o lase să moară. Nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată. În acelaşi timp, se întreba dacă ar fi luat aceeaşi hotărâre ştiind că gremlinii pot vorbi.

— Ce-a fost a fost, a zis el, clătinând din cap. Putem vorbi mai târziu despre asta. Acum trebuie să găsim o soluţie pentru ceea ce se întâmplă şi cum putem să…

A surprins privirea lui Jumătate-de-ureche aţintită asupra lor şi a coborât vocea, şoptind:

— … scăpăm de aici.

Înainte să apuce ceilalţi să răspundă, din gaura aflată cel mai aproape de ei, a răsunat o voce:

— Nu trebuie voi să faceţi asta, a rostit vocea.

Avea acelaşi ton cântat ca vocile celorlalţi gremlini, dar o intonaţie mai clară, poate un pic cam pompoasă şi ceremonioasă. Dinăuntru a ieşit la trap un animal bizar, pe al cărui spate fără şa călărea Albastru.

Animalul semăna destul de mult cu un iepure sălbatic, doar că avea botul puţin mai alungit, urechile mai scurte şi nişte picioare agile, lungi. Îi evoca lui Fletcher un iepure cu schelet de antilopă şi picioarele din spate ale unui cangur de deşert.

— Un iepure de Patagonia, a şoptit Jeffrey. Nu am văzut niciodată unul în carne şi oase.

— E un demon? a întrebat Cress, făcând ochii mari la vederea lui.

— Nu, e un animal adevărat, i-a răspuns Jeffrey, tot cu voce joasă. Dar unul rar întâlnit.

Albastru a oprit iepurele trăgând scurt de blana de pe ceafa acestuia.

— Cum de ne vorbeşti limba? a vrut Sylva să ştie, iar în voce i se citea neîncrederea.

Albastru a descălecat şi s-a ghemuit lângă Jumătate-de-ureche. A clătinat trist din cap.

— Mulţi gremlini învăţat de la oameni, când noi prinşi. Mulţi gremlini scăpat din groapă. Prietenul ăsta la mine făcut pe mortul după ce luptat cu un câine. Lăsat să putrezească în groapă cu leşurile.

Înţelege la tine de ce vrea el să omoare gremlinii la voi, şi dacă demonul tău o să omoare la noi.

— Ai învăţat să vorbeşti de la maestrul ăla de manej grosolan? l-a întrebat Fletcher, neîncrezător.

— Nu. Eu învaţă de la altul. O nobilă, care trăieşte într-o cuşcă. Sclavii oameni nu au voie se vorbeşte cu ea, aşa că ea învăţat la mine în secret. Am fost eu care are sarcină să îi ducă la femeie mâncare şi apă şi să îi schimbe paiele.

— O cunoşti pe căpitan Cavendish? a exclamat Sylva.

— Nu ştiu numele ei. Ea nu avut destulă încredere să spună la mine. Dar ea spus la mine despre pământurile voastre. Că urâţi orcii ca şi noi. Eu nu crezut ceilalţi gremlini, că voi omorâţi la noi ca şobolanii.

A rămas tăcut o vreme, iar peste ochii lui enormi a trecut o umbră de tristeţe.

— Ea pierdut minţile în anii din urmă. Aşa că eu fugit şi venit aici. După aia eu fost prins când plecat în recunoaştere. Oamenii răi pus la mine în groapa pentru lupte. Apoi tu salvat la mine.

Erau multe informaţii de analizat. Dar o întrebare frapantă rămăsese fără răspuns:

— Unde naiba suntem? a întrebat Fletcher.

Capitolul 34

Albastru nu a răspuns. A început în schimb să dea o serie de ordine, toate numai păcănituri şi şuierături.

Într-o clipită, gremlinii i-au înconjurat din nou,

ca şi cum ar fi apărut de nicăieri. Mulţi dintre ei îşi mânjiseră pielea cu argilă verde şi maronie, ca să se confunde cu frunzişul. Alţii erau călare pe propriii iepuri de Patagonia şi îşi ţineau sarbacanele aţintite neabătut asupra lui Fletcher şi a celorlalţi. Erau şi mai războinici, având prinse la spate harpoane din os şi mai multe pumnale capabile să facă răni mortale, precum cel care aproape că îi retezase gâtul lui Fletcher.

— Noi ducem la voi în Vizuini, în faţă la căpetenie, a intonat Albastru, în timp ce gremlinii aflaţi mai aproape au păşit în vizuini. Aveţi grijă că de la săgeţile noastre puteţi dormi, îngheţa ori muri. De data asta, când tragem, folosim din alea care omoară. Nu enervaţi la gremlini. Abia aşteaptă să vă omoară, ei urăsc la voi la fel de mult ca ăsta.

Jumătate-de-ureche a mormăit şi s-a ridicat în picioare când Albastru l-a îmboldit cu sarbacana. Privirea plină de ură a gremlinului mutilat nu s-a desprins de faţa lui Fletcher, dar s-a dat înapoi, cu mâinile goale, depărtate larg. Fletcher nu îl putea învinui. După cruzimile la care asistase în acel cort cu numai trei seri în urmă, şi el ar fi simţit la fel.

Othello dormea în continuare, aşa că au fost nevoiţi să îl lase cu Solomon, la fel ca şi pe Athena – care continua să facă de pază deasupra, în copaci. Lysander stătea tot cu ochii închişi, aşa că l-au lăsat şi pe el, iar Sariel era prea mare ca să încapă în vreuna dintre vizuini.

Albastru a coborât în vizuina din care ieşise, cea mai mare dintre toate. Gura acesteia se căsca

întunecată şi sinistră, dar Fletcher a zărit acelaşi tip de ciuperci fosforescente care creşteau şi în Pădurea întinsă.

Cu toate că vizuina era mai mare, Fletcher şi ceilalţi au fost obligaţi să meargă de-a buşilea, în timp ce Ignatius şi Tosk alergau în faţa lor, în permanenţă în alertă faţă de un atac în acel spaţiu strâmt. Spre marea lor uşurare, tunelul a dat apoi într-o încăpere largă, destul de mare cât să încapă cu toţii, dacă se aplecau şi stăteau înghesuiţi unii în alţii Lichenii care răspândeau lumină erau aici şi mai deşi, aşa că erau luminaţi cu toţii de o strălucire verzuie, stranie.

— Sigur e o idee bună? a şoptit Sylva.

— Dacă voiau să ne omoare, am fi deja îngropaţi, i-a răspuns Cress, apoi a aruncat o privire înspre pământul de deasupra capetelor lor şi a râs. Ştii ce vreau să spun, a adăugat ea.

— Fata de gnom vorbeşte adevărul. Nu vă facem nimic rău dacă nu ne daţi motiv, a zis Albastru şi şi-a îmboldit iepurele să intre într-un tunel care cobora şi mai adânc. Pe aici. Mama ne aşteaptă jos.

Au mers mai departe, iar hainele lor şi aşa îmbâcsite erau acum pătate de pământul jilav, închis la culoare. Pe măsură ce se târau mai în adânc, temperatura părea să crească. Au trecut pe lângă camere aflate de o parte şi de alta a cărării pe care o urmau. Înăuntrul acestora, mulţimi blănoase de pui de iepuri de Patagonia sugeau la pântecul mamelor lor, atât de mici că nici nu deschiseseră încă ochii. Grămezi de fructe, de

rădăcini şi de iarbă proaspăt cosită se aflau alături, iar iepurii adulţi mâncau din ele în trecere.

În următoarea încăpere se aflau nişte ouă verzi, sferice, îngrijite de nişte femei-gremlin care au acoperit protector cu propriul corp obiectele de mărimea unui grepfrut, când i-au zărit pe intruşi. Au sâsâit când Fletcher a aruncat o privire înăuntru, iar acesta s-a grăbit să treacă mai departe, şoptindu-i Sylvei:

— Ouă de gremlin.

Au coborât şi mai mult, iar Fletcher a privit în altă cameră, de unde îl făcuse curios un foşgăit de insecte. O vânzoleală de greieri, lăcuste şi viermi de făină invadase pereţii, săltând împrejur cu o energie nebună. În mijlocul încăperii erau îngrămădite coji de fructe şi pleavă, iar nişte gremlini culegeau cu grijă exemplarele mai mari de insecte cu degetele lor agile şi le puneau în coşurile strâns împletite pe care le aveau la şold. De abia când un gremlin a băgat o insectă în gură şi a crănţănit-o şi-a dat seama Fletcher care era rostul acelei încăperi. S-a înfiorat şi a mers mai departe, cu toate că Ignatius se lingea pe bot şi a fost nevoie să fie tras cu forţa de acolo.

— Trăiesc ca iepurii, într-un soi de reţea de vizuini, a şoptit Jeffrey din spate. Îşi ţin ouăle sub pământ, ferite de prădători, şi cresc insecte, cu care se hrănesc. Au pus la punct chiar şi o relaţie simbiotică cu iepurele de Panama. Observaţi că izmenele lor sunt făcute din blana acestui iepure şi îl călăresc aşa cum călărim noi calul, dar animalele sunt protejate şi bine hrănite cu fructe şi iarbă,

care le sunt asigurate.

Fletcher era fascinat, dar nu reuşea să nu simtă că se înăbuşă în spaţiul strâmt al tunelului. Acesta i-a adus în minte celula lui din temniţă, amintire care a făcut să îl treacă fiorii. Ignatius a scâncit cu compasiune şi a încetinit ca să îşi poată freca spatele de braţul lui Fletcher.

— Mulţumesc, micuţule, a şoptit Fletcher.

Au tot mers aşa fără oprire, până când camerele de pe margini s-au terminat şi tunelul a început să coboare într-o pantă atât de bruscă, încât deja nu se mai putea vorbi despre mers de-a buşilea, ci despre alunecare. Pământul părea că se face şi mai dogoritor, iar sudoarea i se scurgea lui Fletcher pe faţă şi îi intra în ochi. Chiar şi lichenii s-au rărit, iar la un moment dat Fletcher a simţit că e înghiţit de o fiară uriaşă şi că alunecă pe gâtul acesteia, până în stomac.

În cele din urmă, o rază de lumină portocalie i-a dat lui Fletcher de înţeles că ajunseseră la capătul drumului. Albastru îi aştepta în uşa camerei luminate şi i-a tras afară din tunel, unul după altul, ca pe nişte bebeluşi abia născuţi.

— Mama e aici, a zis el cu mult respect, odată ce intraseră cu toţii. Vă întâlniţi cu Mama.

Fletcher a clipit din pricina luminii strălucitoare, iar dogoarea era atât de puternică, încât aproape că îi ardea pielea, în faţă curgea un şuvoi de lichid de culoarea portocalie a metalului topit. Lava picura dintr-o spărtură în peretele grotei şi curgea printr-un şanţ adânc, care continua într-un tunel al cărui capăt se pierdea undeva,

departe. La suprafaţă se formau bule care apoi se spărgeau, împroşcând cu picături de un roşu aprins şi scoţând un pleoscăit vâscos. A simţit dinspre Ignatius că tânjeşte să se apropie de şuvoiul de lavă, dar l-a potolit cu un gând – nu era momentul să fie curios.

Stalactite şi stalagmite garniseau podeaua şi tavanul asemenea unor dinţi strâmbi, iar cele care se întâlniseră formau nişte coloane care susţineau plafonul. Îi aminteau lui Fletcher de coloanele unei catedrale imense.

— Gremlinii sălbatici şi-au construit aici Vizuinile datorită lavei.

O voce a răsunat de undeva, din străfundul grotei, unde lumina magmei nu ajungea.

— Datorită ei, temperatura pământului se menţine ridicată, a continuat vocea.

Aceasta nu răsuna limpede, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o gură plină de bile. Părea întrucâtva o voce de femeie, în ciuda tonului gutural. Totodată, persoana care vorbea era în mod sigur în vârstă, căci cuvintele îi tremurau şi îi pârâiau în gât. De un lucru era Fletcher sigur. Nu era un gremlin.

— Au nevoie de căldură pentru ouăle lor, înţelegeţi, a continuat vocea, care acum răsuna mai tare. La fel cum fac şi goblinii. Nu aşa le spun? Goblini? Iscoadele mele v-au auzit spunându-le aşa.

S-a auzit un bocănit uşor al unui baston pe pământ şi la limita întunericului s-a făcut simţită o prezenţă. Fletcher a mijit ochii, dar tot ce distingea era o siluetă estompată.

— Arată-te, i-a cerut Sylva, păşind lângă Fletcher.

— Daţi-mi cuvântul că o să fiţi în continuare paşnici, a spus umbră. Nu vreau să mai văd şi alţi morţi în seara asta.

— Făgăduiesc, i-a răspuns Sylva şi s-a uitat în jur, la ceilalţi, aşteptând să consimtă prin înclinarea capului. La fel şi prietenii mei, a adăugat ea apoi.

— Prea bine!

Silueta a ieşit din penumbră, ţinând strâns în mâinile noduroase un baston din lemn de porumbar. Era gârbovă ca un uliu, căci povara vârstei ei în mod limpede înaintate îi apăsa greu pe umeri. Un păr negru, încâlcit îi atârna pe umeri până la mijloc, acoperindu-i goliciunea, căci nu purta decât o fustă din pene şi un colier lung, făcut din micile oase a zeci de biete animale.

Chipul şi trupul îi erau tatuate cu un desen ce înfăţişa un schelet, iar conturul unui craniu făcea ca ochii ei să pară nişte găvane întunecate, contrastând cu albul lăptos. Dar un lucru sărea mai mult decât orice altceva în ochi, ieşind din buza de jos ca stalagmitele zimţate printre care stătea creatura. Colţi.

Mama era orc.

Capitolul 35

Aceasta a rămas aşa, în tăcere, cu ochii îndreptaţi în gol. Sylva deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat, iar Fletcher nu a reuşit decât

să se bâlbâie. În ciuda faptului că avea un trup mare, nu se simţea ameninţat de prezenţa ei, căci era la fel de fragilă precum bastonul uscat pe care îl ţinea în mână.

— Cine eşti dumneata? a întrebat Cress, pe un ton aproape politicos.

Părea mai curând a arăta respect vârstei înaintate a acesteia decât speriată, chiar dacă, în spatele ei, Jeffrey se fâţâia de pe un picior pe altul, încercând fără succes să se ascundă după umerii ei.

Venerabila mamă-orc a zâmbit, dând la iveală un şir de dinţi crestaţi.

— Îmi puteţi spune Mama, a cârâit ea şi a mai făcut câţiva paşi înspre ei. Nu mi s-a mai spus altfel de o jumătate de veac încoace. Şi nici nu am mai văzut cu ochii mei lumina zilei.

Sylva şi-a dus şovăielnic mâna la spate, ca şi cum ar mai fi avut falxul prins pe umăr. Mama a observat mişcarea, dar nu a făcut decât să scoată un sunet dezaprobator.

— Cu ochii tăi? a întrebat Fletcher.

Bănuielile i-au fost adeverite în momentul în care o Insectă maroniu-verzuie a ieşit bâzâind din părul ei şi s-a aşezat pe bastonul din lemn de porumbar, privindu-i cu nişte ochi ca mărgelele. Demonul era mai mic decât sunt îndeobşte Insectele, aproape de dimensiunile unui gândac obişnuit. Abia atunci a băgat Fletcher de seamă albeaţa lăptoasă a ochilor Mamei, acoperiţi de cataractă. Era oarbă.

— Insectele mele, Apophis şi Ra, îmi ţin loc de

ochi şi de urechi. Nu există limite pentru ceea ce pot să văd. Acum am mai mulţi ochi decât cei cu care m-am născut.

— Eşti un şaman, care vasăzică, a spus Sylva, recăpătându-şi glasul.

— Sunt un invocator, la fel ca tine, a răspuns simplu femeia orc.

Demonul a zbârnâit prin aer, planând pe dinaintea chipurilor lor, pentru ca ea să îi studieze. În mod limpede, avea aceeaşi abilitate ca Lovett, fiind capabilă să străvadă cu mintea, fără ajutorul unui cristal magic.

— Să nu vă supăraţi pe Apophis. Vă urmăreşte de când am aflat că veniţi. O insectă ca oricare alta. Ar trebui să fiţi mai cu băgare de seamă.

A chicotit în sinea ei, cu un râs hârâit, din gât.

— Ce ţi-am spus, a mormăit Sylva şi l-a înghiontit pe Fletcher cu cotul.

Acesta nu a băgat-o în seamă. Pereţii întunecaţi îi trezeau amintiri din temniţă, iar inima i-o luase razna. Era prea mult.

— Unde suntem? a mârâit el. De ce te joci cu noi în felul ăsta?

Femeia-orc şi-a dezgolit dinţii, iar Fletcher a avut nevoie de câteva secunde până să îşi dea seama că zâmbeşte.

— Veniţi cu mine, a gâjâit ea şi s-a întors în beznă.

Mama a aruncat flame magice deasupra capului în timp ce mergea târşâindu-şi picioarele, iar acestea înaintau şerpuind prin labirintul de stâncă şi aruncau pe jos nenumărate umbre

schimbătoare.

Ceilalţi au urmat-o fără entuziasm, supravegheaţi îndeaproape de o trupă de gremlini călare pe mara, care mergeau înaintea lor. Numai Albastru a rămas aproape, iar capul lui se legăna pe lângă ei, în mersul iepurelui, ajungându-i lui Fletcher cu puţin peste talie.

Încăperea acum luminată s-a dovedit a fi vastă şi cavernoasă, tavanul înaintând până când se pierdea într-un spaţiu deschis. Ecoul paşilor lor se îmbina cu curgerea vâscoasă a lavei şi cu picăturile de apă care cădeau din stalactite. Primprejur erau împrăştiate semne de locuire. Podeaua era acoperită cu rogojini făcute din trestie împletită. Într-un colţ erau îngrămădite în neorânduială oale pline cu pulberi, vase, mojare, iar un cazan al cărui conţinut avea o culoare turcoaz, ciudată, fierbea la foc mic deasupra unor tăciuni. Era neîndoielnic vreun soi de leac folosit pentru a vindeca rănile şi beteşugurile gremlinilor.

— Grăbiţi-vă, nu a mai rămas mult timp, a răsunat, din întunericul din faţa lor, glasul tremurat al Mamei. V-a luat mai mult decât credeam să vă treziţi, a adăugat ea.

— Ce-i graba asta? a bombănit Jeffrey, împiedicându-se de un os de animal aruncat pe jos.

Mama s-a oprit, iar flamele magice au ţâşnit înainte, plutind deasupra ei, şi au dat la iveală capătul grotei. Era o privelişte spectaculoasă.

Din stâncă se iveau cristale brute, asemenea unor ţurţuri multicolori. Unele erau de formă dreptunghiulară şi ieşeau în faţă ca o probă de

corabie. Altele păreau nişte inflorescenţe, cu petale ascuţite, care aruncau scânteieri rubinii în lumină. Mama a păşit printre ele sigură pe sine, ghidându-se numai din memorie.

Dar nici măcar acest caleidoscop de culori şi forme nu l-a făcut pe Fletcher să îşi ia ochii de la nestemata încastrată în perete, tocmai în capătul grotei. De formă ovală, fusese şlefuită astfel încât să dobândească o uşoară rotunjime – era asemănătoare cu piatra Oculus de la Vocans, dar de trei ori mai mare, în mijloc se afla imaginea cât se poate de clară a unei frunze mişcate de adierea vântului. Era un cristal magic uriaş.

— Aici le ţin lecţii puilor de gremlin despre hăţişuri, pentru că numai căutătorii de hrană, pescarii şi vânătorii au voie să părăsească Vizuinile, le-a explicat Mama, arătând pe nevăzute înspre piatră. Iar acum, o să vă ţin şi vouă o lecţie. Vă rog să vă aşezaţi.

Era acolo o bucată de stâncă şlefuită de dosurile nenumăratelor generaţii de gremlini. Lucru care l-a făcut pe Fletcher să se întrebe cât de bătrână era Mama-orc.

S-au aşezat, dar cu Ignatius şi Tosk rămaşi în picioare, de strajă, în spatele lor, fără să îi scape din ochi pe războinicii gremlini. Ignatius mai cu seamă era foarte activ, căci se plimba de colo-colo şi şuiera încet.

Imaginea a început să vibreze în momentul în care Insecta din cristal, Ra, şi-a luat zborul. Frunza s-a dat la o parte, dezvăluind lumea din jur cu o claritate surprinzătoare. În această parte a

hăţişurilor, vegetaţia părea cumva şi mai deasă, cu copaci mai bătrâni şi mai răsuciţi, iar pământul era acoperit de o umbră şi mai adâncă.

— Cu multă vreme în urmă, am fost un orc obişnuit. Provin dintr-un trib mic, de undeva din sud, departe. Nici măcar nu ştiam de existenţa oamenilor.

Imaginea s-a schimbat din nou. În depărtare se întindea un sat cu totul diferit de orice văzuse Fletcher până atunci. Colibe făcute din paie şi cărămizi de pământ erau răspândite în jurul unui luminiş. O gaură din frunzişul de deasupra lăsa să pătrundă în luminiş un fuior de lumină, întinat doar de fumul scos de un foc aprins în mijloc. În jurul flăcărilor erau adunate siluete, unele legănându-se într-o parte şi-n alta, într-un dans straniu, altele stând în semicerc, cu picioarele încrucişate.

Orci. Nu mai mult de douăzeci… dar nu erau aşa cum s-ar fi aşteptat Fletcher. Femei orc îşi pieptănau părul cu ajutorul unor piepteni din carapace de ţestoasă, în timp ce altele îşi alăptau pruncii, puşi în nişte eşarfe înfăşurate în jurul pieptului lor. Bătrâni zbârciţi pufăiau din pipe lungi şi făceau cu rândul la pus tutun şi ierburi în găvane. Cei mai mulţi erau ştirbi, multora le lipseau colţii sau mai aveau doar nişte cioturi. Nu erau decât doi bărbaţi printre aceşti membri venerabili.

Carnea era înfăşurată în frunze de bananier şi pusă la aburi, lângă foc. Cei care aveau dinţi o mestecau pentru cei ştirbi şi apoi o scuipau în boluri din nuci de cocos, din care bătrânii lăpăiau

cu poftă.

Departe de a fi scârbit, Fletcher s-a trezit că scena îl face să zâmbească. Aveau grijă unii de alţii – lucru pe care nu prea şi l-ar fi închipuit despre orci. Părea o viaţă tihnită. Idilică. Nevinovată.

Orcii tineri se ţineau de mână şi se învârteau în jurul focului, iar gurile lor se deschideau şi se închideau în acelaşi timp – în mod sigur cântau! Fletcher şi-ar fi dorit să îi audă, într-atât era de fascinat de felul în care îşi mişcau picioarele şi îşi unduiau umerii.

— Am trăit într-un sat exact ca ăsta, a şoptit Mama. Nu mai mult de câteva familii. Cândva am fost cu toţii aşa, cu mii de ani în urmă. Înainte de venirea lor.

Ceva nu era în regulă. Unul dintre orcii bătrâni a văzut ceva. S-a ridicat în picioare şi a ţipat, agitându-şi înnebunit braţele. Orcii mai tineri s-au împrăştiat, iar femeile s-au ghemuit, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Mama a făcut o mişcare bruscă din cap, iar Ra i-a urmat direcţia. În sat au năvălit cu zgomot rinoceri, iar coarnele lor duble, groase, deschideau drumul prin tufişuri. Pe spatele lor călăreau orci mari ca nişte tauri, care roteau pe deasupra capului plase cu plumbi. Alţii învârteau lasouri, în care prindeau picioarele tinerilor şi îi trăgeau după ei, în timp ce aceştia ţipau.

Un orc bătrân a ieşit împleticindu-se din coliba lui, cu mâinile încleştate pe o simplă bâtă. Înainte să apuce să o ridice deasupra capului, o suliţă aruncată la întâmplare de un călăreţ care a trecut

pe lângă el i-a străpuns pieptul.

Spre stupoarea lui Fletcher, restul sătenilor au fost prinşi în plase sau erau mânaţi înapoi înspre foc, chiar şi cei mai tineri, care reuşiseră să ajungă la marginea hăţişurilor. Totul nu a durat mai mult de un minut, cu atâta pricepere fusese organizat atacul. Călăreţii erau foarte experimentaţi.

— Familia asta ne înfăţişează aşa cum eram. Jefuitorii ne arată cum am devenit, a zis Mama, iar vocea îi era un mârâit gutural.

Băieţii orci au fost separaţi de ceilalţi, iar bătrânii şi femeile au fost lăsaţi să jelească şi să plângă lângă foc. Din spinările rinocerilor erau date jos nişte prăjini mari, care aveau de-a lungul lor, din loc în loc, nişte inele din frânghie. Le-au strâns în jurul gâtului băieţilor. Unul era atât de tânăr, încât trebuia să stea pe vârfuri ca să fie la acelaşi nivel cu ceilalţi. De abia îi dăduseră colţii, dar l-au bruscat ca să se aşeze în rând cu restul, fără să ţină seama de asta. Prăjinile au fost legate de crupele rinocerilor. Apoi, fără să le adreseze niciun cuvânt supravieţuitorilor, călăreţii i-au obligat pe prizonieri să părăsească satul mărşăluind şi au dispărut în bezna din hăţişuri.

— De ce? a întrebat simplu Sylva, incapabilă să îşi stăpânească tremurul de mâhnire din glas.

— Soldaţi pentru trupele lor. Îi iau pe băieţi de tineri. Îi bat până ajung cu minţile rătăcite. Îi fac să urască, îi învaţă să ucidă. Ăsta e modul lor.

Vorba Mamei era acum schimbată, gura îi era plină cu salivă. A înghiţit şi a continuat:

— Au început cu gremlinii. I-au făcut să îi

vâneze pentru distracţie. I-au măcelărit pe cei mai mulţi dintre ei, i-au luat sclavi pe alţii şi i-au înmulţit. Apoi i-au obligat pe băieţi să lupte între ei şi astfel i-au eliminat pe cei mai slabi. În cele din urmă, cei rămaşi tânjesc numai după măcel şi stăpânire. Nu mai au conştiinţă, şi-au pierdut inocenţa.

S-a cufundat în tăcere, cu unghiile negre ale degetelor ei strâmbe înfipte în baston. Apophis bâzâia trist lângă obrazul ei, ştergându-i cu picioarele din faţă o lacrimă care se scurgea încet. Aceasta a pătat albul craniului de dedesubt, o fisură neagră pe osul vopsit.

— Şi... cum ţi-ai găsit locul aici? a întrebat Fletcher, frângându-şi stânjenit mâinile.

— Când ne-au atacat satul, i-am urmat. Nu... L-am urmat pe el. Băiatul pe care îl iubeam.

Vorbea sacadat, ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească într-un plâns în toată regula. A clipit repede şi a tras aer în piept. Când a început din nou să vorbească, în voce nu i se mai citea suferinţa, ci mânia.

— Am intrat slujnică la un şaman, în speranţa că, într-o bună zi, o să mă conducă la războinici. Aşa am învăţat să invoc, în secret, furând un pergament de la stăpânul meu. Am sperat că o Insectă o să mă ajute să îmi găsesc iubitul.

A mângâiat carapacea lui Apophis şi gura i s-a arcuit într-un zâmbet ştirb.

— Când am ajuns să îl întâlnesc, un an mai târziu, băiatul pe care îl ştiam eu dispăruse. Devenise o brută nemiloasă. L-am făcut de râs

când am intrat în tabără şi am încercat să îl salvez, de faţă cu tovarăşii lui războinici. M-a bătut până m-a lăsat aproape fără suflare şi a crezut că murisem. Gremlinii m-au găsit şi m-au adus aici.

Totul începea acum să se lege. Sălbăticia fără sens a orcilor, măcelul fără milă pe care îl făceau. Nici măcar jurnalul lui Baker nu pomenea nimic despre faptul că îi înrobeau pe cei din propriul popor.

Fletcher se întreba ce o fi făcând femeia orc, ascunsă în măruntaiele pământului. Şi cine erau gremlinii ăştia, care trăiau separat de orci? Aceasta i-a răspuns înainte să apuce să pună întrebarea.

— Aceştia sunt gremlini sălbatici, care nu au fost niciodată făcuţi sclavi, dar trăiesc cu frica orcilor. Există şi alte vizuini, împrăştiate prin hăţişuri, dar acestea sunt cele mai mari. Speranţa mea este să îi eliberez pe toţi gremlinii din servitute şi, într-o bună zi, să se pună capăt cercului vicios al urii în care e prins poporul meu.

— Eu tot nu înţeleg, a murmurat Cress abia perceptibil.

— Ce anume? a întrebat Mama, care avea un auz extrem de fin.

— Ce rost au toate astea? Soldaţii, trupele? De ce vrei să distrugi Hominum? nu s-a abţinut Cress.

— Eu nu vreau să distrug nimic. Ei se iau după o profeţie scrisă pe pereţii străvechii piramide. Cum că sub conducerea unui orc alb vor cuceri întreaga lume. Acesta vine o dată la o mie de ani. Mai multe nu ştiu. Numai şamanii cunosc ce e scris, căci numai ei pot intra în piramidă.

— Şi goblinii, a adăugat Sylva, ridicând din sprâncene. Se pare că şi ei sunt îngăduiţi acolo, de vreme ce ei şi ouăle lor îşi au sălaşul în reţeaua de grote de dedesubtul ei.

— Despre goblini nu ştiu prea multe, a oftat Mama şi a întins un deget pentru ca Apophis să se aşeze pe el. Cinstit vorbind, nu îndrăznesc să îmi trimit Insectele să vadă ce e în piramidă, căci se zice că e apărată de demoni. S-ar putea să îşi dea seama ce e cu Insectele mele.

— Păi, o să aflăm când ajungem acolo, a zis Jeffrey, apoi s-a oprit şi şi-a coborât privirea. Dacă o să ajungem, a adăugat el.

— Am auzit despre misiunea voastră cu ajutorul lui Apophis şi am să vă ajut. Femeia de viţă nobilă i-a arătat multă bunătate prietenului ăsta al meu şi la fel a făcut şi unul dintre voi, a zis Mama şi a arătat înspre Albastru, care şi-a înclinat solemn capul. Acest gremlin, la rândul lui, m-a învăţat noţiunile de bază despre limba voastră, iar restul l-am deprins când Insectele mele vă urmăreau trupele de pe linia frontului. Aceste cunoştinţe au salvat multe vieţi de gremlini, lucru pentru care sunt recunoscătoare.

— Şi goblinii? Cu ei cum e? a întrebat Sylva.

— Sunt o abominaţie care trebuie ştearsă de pe faţa pământului, a mârâit Mama.

A început brusc să tuşească, horcăind şi gâfâind, până ce a fost obligată să se aşeze, cu spatele încovoiat. Era mai mică decât păruse la început, împuţinată şi sfrijită din pricina vârstei. Vopseaua îi ascundea zbârciturile adânci de pe

faţă, dar acum, când era la acelaşi nivel cu Fletcher, părea fragilă şi neînsemnată.

— Am obosit, a zis Mama respirând greu, cu vocea abia o şoaptă. Să nu uitaţi ce v-am spus... nu suntem toţi nişte monştri. Binecuvântarea mea să vă însoţească. Gremlinii mei o să vă conducă de aici. Nu mai aveţi decât câteva ore.

Capitolul 36

Când au ieşit la lumină din Vizuini, Fletcher s-a prăbuşit pur şi simplu la pământ, cu privirea îndreptată înspre cer, desfătându-se de aerul proaspăt şi de lumina soarelui, care deja apunea, învăluind luminişul într-o scânteiere portocalie, caldă. Nu avea idee unde sunt sau cât de departe se află piramida. Trebuia să pornească la drum cât mai curând, dar nu găsea nici măcar forţa să se ridice.

Gremlinii rămăseseră în Vizuini, în afară de Albastru, care stătea în gura vizuinei şi îi privea prudent de acolo. Alţii priveau afară mânaţi de curiozitate, iar ochii bulbucaţi abia dacă li se zăreau dincolo de buza vizuinilor lor.

Până şi gremlinii micuţi erau de faţă. Unul a făcut un pas în afară, ca să vadă mai bine, dar a fost imediat tras înapoi de mama lui, care l-a certat. Urletele de protest dinăuntru i-au dat de înţeles lui Fletcher că micuţul a primit o scatoalcă sănătoasă.

Fletcher şi-a întors capul într-o parte şi a văzut că Othello era tot întins pe jos, dormind dus, iar

nările îi fremătau la fiecare sforăitură. Gnomul a plescăit din buze şi s-a întors pe cealaltă parte, apucând strâns gheara lui Lysander, de parcă ar fi fost o jucărie de pluş.

— OK, ajunge, a bombănit Cress, în timp ce îşi curăţa uniforma de ţărână şi de noroi. Gata cu somnul.

S-a urcat pe pieptul lui Othello şi l-a tras de mustăţi.

— Mmmm… a bolborosit acesta şi a plesnit-o peste mâini.

— Gata, trezirea, a zis Cress, rânjind. Ai avut destul timp pentru somnul de frumuseţe.

Othello a împins-o la o parte şi s-a ridicat în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Mă simt de parcă aş fi fost lovit cu un pietroi în cap, a gemut el.

Când a băgat de seamă unde se află, a înlemnit.

— Ăăă… ce se petrece aici?

A privit în jur şi a observat privirile scrutătoare ale gremlinilor aţintite asupra lor.

— Haide, l-a îndemnat Cress, trăgându-l în picioare. O să îţi explic pe drum.

— Pe drum? a mormăit Fletcher.

Simţea pământul răcoros sub spate şi deocamdată nu avea niciun chef să se ridice.

— Se pare că pornim, a zis Sylva, lovindu-l uşor peste frunte şi arătând înspre spinarea lui Albastru, care se îndepărta.

Gremlinul şi iepurele lui intrau în hăţişuri, urmând o cărăruie care abia se vedea.

— Strângeţi-vă lucrurile, a oftat Fletcher şi s-a ridicat în picioare. Albastru a pornit-o la drum.

Când au păşit din nou în hăţişuri, Fletcher s-a simţit ca înfăşurat într-o pânză de păianjen, înconjurat pretutindeni de bâzâitul şi fojgăiala insectelor, în timp ce felurite rămurele, frunze şi ţepi i se agăţau de haine şi în păr.

Poteca fusese în mod limpede tăiată pentru gremlini şi iepurii lor – nu pentru făpturi mai mari. Fletcher a vrut să îşi scoată khopeshul ca să îşi deschidă drumul cu el, dar a descoperit teaca goală.

— Ia stai, când o să ne căpătăm armele înapoi? a întrebat el cu voce ridicată, pentru a fi auzit de gremlin.

Albastru nu încetinise, iar Fletcher l-ar fi pierdut din vedere dacă nu ar fi fost dunga albastră, ştearsă, dar încă vizibilă, de pe spinarea gremlinului, ce putea fi zărită legănându-se undeva, în faţă.

— Aşteaptă lângă râu, au răsunat din frunziş trilurile vocii lui Albastru. Răbdare.

Şi-au croit drum mai departe, iar Fletcher se chinuia cel mai mult. Lysander şi Athena săreau prin crengile mai puţin dese de deasupra, în vreme ce Sariel se târa pe burtă prin desiş cu o uşurinţă surprinzătoare. Ignatius şi Tosk alergau înaintea lor, să preîntâmpine un eventual atac. Cei doi se înţelegeau de minune şi au pus la cale un plan de a înainta în zig-zag, reuşind astfel să acopere o zonă vastă.

Apoi lui Fletcher i-a venit o idee.

— Solomon, treci în frunte, a strigat el.

Golemul a început să smulgă vegetaţia deasă în urma lui Albastru, trupul lui pietros nefiind vătămat de ţepi. Mergea greoi în faţa lui Fletcher şi le deschidea o cărare largă datorită staturii lui mătăhăloase.

Cu toată strădania lui Solomon, când, în cele din urmă, au răzbătut de cealaltă parte, antebraţele lui Fletcher erau pline de julituri roşiatice. Ignatius s-a apucat să le lingă, iar rănile s-au închis, dar Fletcher abia dacă a observat. Dăduse cu ochii de canal.

Pârâul era mare, aproape un râu în toată puterea cuvântului, la fel de lat ca şanţul de la Vocans. Apa curgea atât de încet şi de lin, încât aveai impresia că e nemişcată. Singurul indiciu era câte o frunză care trecea plutind.

Vreo jumătate de duzină de gremlini ieşeau din apă. Un peşte cu burta argintie avea un fir tras prin branhii şi îl cărau pe umeri cu ajutorul unei sfori înnodate. Erau echipaţi cu nişte simple harpoane, care trăgeau cu nişte lănci ataşate de nişte cabluri din sfoară strâns răsucită.

Armele erau asemănătoare cu arbaleta lui Cress, doar că erau făcute dintr-un singur băţ, un trăgaci simplu şi o bandă elastică trasă înapoi manual. Nu la fel de puternică precum o coardă de arc, dar părea mai rezistentă şi în mod clar nu se vedea pe sub apă.

— Albastru, trebuie să îmi spui mai multe despre benzile astea de la harpoanele voastre, a zis Jeffrey, minunându-se la vederea armelor, în

timp ce grupul de gremlini-pescari trecea pe lângă ei, fără să îi privească. Bănuiesc că sunt făcute din seva arborelui de cauciuc – un material cu adevărat fascinant.

— Albastru? a zis gremlinul şi şi-a întors iepurele, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Scuze… aşa ţi-a spus Fletcher mai devreme, a zis Jeffrey, fâţâindu-se stânjenit.

— Cum te cheamă de fapt? s-a grăbit Fletcher să îl întrebe.

Albastru a rămas tăcut câteva secunde, cu o expresie uimită pe chip. Apoi şi-a dat capul pe spate şi a slobozit un şuvoi de triluri, păcănituri şi şuierături melodioase. S-au holbat la el perplecşi, iar Albastru le-a adresat un rânjet.

— Eu… cred că aş avea ceva probleme să îţi pronunţ numele, s-a bâlbâit Jeffrey.

Albastru a zâmbit şi a coborât de pe mara.

— E bine Albastru, a zis el râzând.

Şi-a plesnit iepurele peste crupă şi acesta a plecat ţopăind printre copaci. Albastru a rămas în loc câteva clipe, admirând priveliştea şi trăgând adânc aer în piept. Apoi a deschis gura şi a dat drumul unui tril tremurat, prelung. Era ceva între ţipătul unui vultur şi ciripitul de dimineaţă al unei păsări cântătoare.

La acest semnal, vreo douăzeci de gremlini şi-au dat drumul din copacii ale căror ramuri atârnau deasupra pârâului şi au aterizat pe vine printre cei din echipa lui Fletcher. Erau înarmaţi cu o combinaţie ciudată între harpon, sarbacană şi cuţit şi el i-a recunoscut ca fiind gremlinii care îi

împresuraseră înainte, cu corpurile vopsite pentru a se pierde în frunziş. Nici măcar Sariel nu le simţise prezenţa.

— Mergem cu voi la piramidă, a zis Albastru, arătând în josul pârâului. Când voi dă atac, noi atacă orci şi eliberează mulţi gremlin.

— Uau! a exclamat Fletcher. E foarte… generos din partea voastră.

— Ajută la amândoi cauzele noastre, a zis simplu Albastru. Când se dă alarmă, noi ştim că voi este descoperiţi. Şi atunci noi atacă.

Fletcher nu îşi dădea seama dacă era vorba despre oportunism mascat ori despre o alianţă prietenească. În orice caz, o mică armată de gremlini care să le arate drumul era un avantaj pe care nu îl putea rata.

— Din partea mea, e în regulă, a zis Fletcher.

El şi Albastru au dat mâna. Degetele gremlinului erau aspre şi subţiri, încât aveai impresia că apuci un mănunchi de crengi uscate, dar i-a strâns lui Fletcher mâna destul de călduros.

— Luaţi armele, a răsunat o voce.

Era Jumătate-de-ureche – fusese şi el printre gremlinii care aterizaseră în mijlocul lor. Războinicii care îl flancau au aruncat jos două coşuri. Un zăngănit metalic le-a dezvăluit conţinutul, iar echipa lui Fletcher şi-a luat armele fără să piardă timpul. Sylva a ridicat arbaleta lui Cress, încercând să îşi găsească falxul pe fundul coşului. Au fost câteva secunde de tensiune când Cress a întins mâna după armă. Apoi Sylva i-a dat-o, în silă.

Fletcher era uşurat să simtă din nou greutatea

khopeshului pe şold şi şi-a dat seama că, fără el, se simţise aproape dezbrăcat.

De îndată ce au terminat cu armele, gremlinii i-au tras înspre pârâu, nerăbdători să pornească.

— Deci, plutim, a zis Albastru când au ajuns pe mal, arătând înspre apa puţin adâncă.

Ceea ce crezuse Fletcher iniţial că sunt frunze uriaşe de nufăr s-au dovedit a fi de fapt nişte ciudate bărci cu formă de castron, care pluteau pe apă. Războinicii săreau deja în ele, câte patru în fiecare barcă, până ce s-au îmbarcat cu toţii. Au mai rămas câteva bărci, printre care una foarte încăpătoare.

— Oare chestiile alea o să ne poată susţine greutatea? a bombănit Othello. Noi, gnomii, nu suntem cunoscuţi ca buni înotători.

Cress a încuviinţat din cap şi a încercat una dintre bărci cu piciorul.

— Da, a zis Jeffrey cu entuziasm şi a sărit în cea mai apropiată.

Barca s-a clătinat periculos, în timp ce el se legăna pe picioare, şi a luat apă peste margini. Gremlinii ciripeau ca pentru ei înşişi în timp ce el se străduia să împiedice barca să se rotească folosind mica vâslă legată de marginea acesteia. Barca a început să plutească fără probleme, iar el s-a aşezat vesel în balta formată pe fundul ei.

— Bărci din nuiele, a zis Jeffrey cu un aer de cunoscător, lovind în peretele ambarcaţiunii. Oamenii râurilor din partea de apus a Imperiului le folosesc la pescuit. Cadrul e din nuiele de răchită împletite, iar pieile de animale date cu smoală

împiedică apa să pătrundă înăuntru. Datorită faptului că au fundul plat, aproape că nu mişcă apa şi, prin urmare, nu deranjează peştii. Câteodată, ideile cele mai simple sunt şi cele mai bune.

— Atâta vreme cât ne duc la destinaţie până la miezul nopţii, sunt destul de bune pentru mine, a spus Fletcher şi, păşind într-o barcă, s-a lăsat pe fundul acesteia.

Era o poziţie confortabilă, ca şi cum ar fi stat într-un coş mare.

Ceilalţi au făcut şi ei la fel, cu toate că Lysander şi Athena au rămas în vârfurile copacilor, preferând să îşi întindă aripile. Sariel s-a chinuit puţin să ajungă la cea mai mare dintre bărci, împroşcând cu apă în jur, iar apoi s-a rostogolit înăuntru. După mirosul din ea, această barcă era folosită de gremlini ca să îşi depoziteze şi să îşi transporte captura. Lui Sariel nu părea să îi pese, căci amuşina pe fundul bărcii şi lingea cu mare plăcere resturile, acoperindu-şi limba cu solzi lucioşi.

Sylva s-a înfiorat, apoi a izbucnit în râs.

— Habar nu aveţi ce gust bun au pentru ea, a chicotit ea, întinzând mâna să îi ciufulească urechile Canidului. Probabil că ar trebui să o infuzez… pare destul de fericită.

A urmat o perioadă de linişte în timp ce echipa îşi cârmuia bărcile la vale, apoi gremlinii şi-au lăsat vâslele în apă.

— Înainte, a răsunat vocea lălăită a lui Albastru, care se străduia să se îndepărteze de mal, făcând să apară spumă pe suprafaţa apei.

Şi-au împins bărcile până în mijlocul pârâului, unde au fost prinse de curentul blând. Acesta le-a purtat cu o viteză mult mai mare decât s-ar fi aşteptat Fletcher; de fapt, nici nu mai era nevoie să vâslească. Nu trebuia decât să afunde din când în când vâsla în apă, pentru a împiedica barca să se rotească.

— Nu putem înainta mai repede? a strigat Fletcher ca să acopere zgomotul făcut de curgerea apei. Trebuie să ajungem înainte de miezul nopţii. Cât mai avem până acolo?

— E timp destul, i-a răspuns Albastru. Nu trebuie tu făcut griji.

Fletcher a oftat şi s-a străduit să îşi alunge îngrijorarea, deloc încântat că soarta misiunii ajunsese să depindă de cuvântul unui gremlin. Privirea i-a fost atrasă de Sylva şi a văzut că aceasta avea o săgeată pusă în arc. În mod limpede, avea mult mai puţină încredere în gremlini decât el.

A ridicat din umeri şi s-a aşezat la loc, pentru ca şira spinării să i se odihnească, sprijinită de curbura lină a bărcii. Gremlinii sporovăiau între ei în păsărească lor, în timp ce restul echipei lui privea pădurea scurgându-se pe lângă ei, cu ochii pe jumătate închişi. Fusese o zi lungă, iar soarele pe cale să apună îi trăgea deja la somn.

Ignatius l-a atins cu laba pe coapsă şi Fletcher a văzut că demonul se holba la apă. Aceasta era limpede şi liniştită ca o bucată de sticlă; se vedea vegetaţia de pe fund, care se unduia din pricina curentului. Pe când se uita, pe lângă ei a alunecat

un calcan, la fel de mare ca barca în care se afla el. Marginile unduitoare ale corpului îl propulsau cu o viteză mai mare decât a curentului, aşa că, în curând, l-a pierdut din vedere.

— Carne bună, a zis Albastru, care privea din barca lui.

Şi-a trecut degetul peste vârful unui harpon pe care îl avea prins în spate, iar Fletcher a observat că era la fel de ascuţit ca acul calcanului.

— Cozi se folosesc şi ele, a adăugat gremlinul.

Chiar în timp ce vorbea, şi mai mulţi calcani au apărut din ierburile de sub apă, plutind doi câte doi. Acestui şir i s-au adăugat nişte peşti cu înotătoare late şi spate verzui, care înaintau cu uşoare bătăi din coadă.

Ceva a ţâşnit pe lângă ei şi i-a împrăştiat. A apucat un peşte în gură şi s-a ridicat cu o mişcare în spirală, într-un vârtej de bule, dovedindu-se a fi cel care alungase mulţimea de peşti din întunericul pădurii subacvatice.

Un delfin, roz precum o dalie, înota pe dedesubtul lor. Botul lui lung înhăţa prada, apoi bătea apa cu coada, ieşind la suprafaţă, pentru ca după aceea să plonjeze din nou în apă, într-o explozie de stropi.

De jur-împrejur, alţi delfini rozalii săreau din apă şi plonjau la loc, scoţând nişte fluierături şi nişte păcănituri care aduceau a râsete. Gremlinii au bătut voioşi din palme, iar unii chiar le aruncau nişte bucăţele din săculeţele de la brâu, pentru ca delfinii să le prindă. Mulţi răspundeau, potrivind sunetele lor după cele ale delfinilor. Era o privelişte

de o frumuseţe stranie, ca şi cum îşi cântau unii altora.

— Bătrânul râului binecuvântează călătorie, a zis Albastru, râzând fericit, şi a împroşcat apa în urma bărcii, ca să atragă un delfin la suprafaţă. Ăsta semn bun este!

Delfinul şi-a frecat înotătoarea rozalie de degetele lui Albastru, gest care evoca o strângere de mână între cele două specii.

Apoi, ca şi cum ar fi primit un semnal tăcut, delfinii au ţâşnit în susul pârâului, lăsând bărcile să îşi continue singure drumul.

— A fost minunat, a spus Sylva, privind în urma delfinilor. Îi puteţi înţelege? l-a întrebat ea pe Albastru.

— Noi vorbeşte multe cuvinte, dar ei vorbeşte puţine, a zis Albastru, cu un zâmbet până la urechi. Unii zice că, mult timp în urmă, noi învăţat se vorbeşte de la ei. Nu e aceeaşi limbă, dar noi înţelege ce spune ei.

În timp ce vorbea, chipul i s-a întunecat. Fletcher i-a urmărit privirea, încercând să distingă ceva în lumina palidă a apusului.

Pe malul apei, zăcea răsturnată pe o parte o statuie năruită, acoperită de muşchi şi de viţă. Capul statuii era în parte scufundat în apa puţin adâncă, dar nu încăpea îndoială în privinţa creaturii pe care o înfăţişa, cu colţi rupţi şi frunte proeminentă. Intraseră pe teritoriul orcilor.

Capitolul 37

Întunericul adânc al nopţii s-a lăsat repede, astfel că înaintau acum la lumina slabă răspândită de un ciob de lună. Nu îndrăzneau să facă flame magice, căci pârâul se lăţise, apropiindu-se de vărsarea în marele râu pe care îl aveau de trecut şi care curgea undeva în faţa lor, după cum dădea de înţeles zgomotul de apă curgând vijelios. Piramida se afla pe partea cealaltă, iar conturul ei întunecat se distingea pe fundalul cerului presărat cu stele. Era de cel puţin zece ori mai mare decât îşi închipuise Fletcher, mai mare chiar decât vârful Munţilor Dinte-de-Urs. A făcut eforturi să îşi înăbuşe o sudalmă de uimire, în caz că inamicul stătea la pândă prin apropiere.

Ca să îi ţină la un loc, Albastru le aruncase fiecăruia vârful unui harpon, pe care îl prinseseră de marginea bărcilor. Lysander şi Athena o luaseră deja înainte, pentru a iscodi zona unde urmau să tragă la mal, pe cealaltă parte a râului. Până şi Sariel fusese infuzată de Sylva, căci barca se afunda prea mult în apă cu ea înăuntru. Acum mai erau în barcă patru gremlini, care manevrau cu pricepere ambarcaţiunea greoaie, ducând-o în mijlocul celorlalte bărci.

— Vâsliţi cu putere şi iute, a zis Albastru în şoaptă. Dacă ia curentul la voi şi nu poate să ţineţi pasul, noi nu poate salva. Tăiem frânghia la voi.

Fletcher a auzit plescăitul apei şi bărcile au început să se clatine. A fost împroşcat tot în momentul în care au intrat pe cursul agitat al râului şi, simţind că barca este zgâlţâită de apa vijelioasă, a început să o despice cu vâsla pe o

latură, încercând disperat să împingă barca înainte. Curând, a fost înconjurat din toate părţile de icnete de la străduania de a controla bărcile şi totul părea a se reduce la o succesiune de gesturi repetate aparent la nesfârşit: coboară vâsla, împinge, ridic-o; coboară vâsla, împinge, ridic-o.

Cei din jur erau ascunşi în întuneric. Fletcher nu vedea decât piramida care se profila în zare. În măruntaiele ei, mii de ouă de goblin aşteptau să eclozeze, iar un suflet chinuit aştepta să fie salvat. Erau foarte aproape!

Pe măsură ce secundele se scurgeau, a fost cuprins de deznădejde când uriaşul contur al piramidei a trecut de pe dreapta pe stânga, căci curentul îi împingea tot mai departe, în aval.

Braţele îi ardeau de la efort, dar nu îndrăznea să se oprească. A tot vâslit aşa, icnind printre dinţi la fiecare împingere de vâslă. Chiar şi Ignatius încerca să îl ajute, căci îşi făcuse ghearele căuş ca să scoată apa care se adunase pe fundul bărcii şi îi usca lui Fletcher pantalonii.

Apoi, pe neaşteptate, a simţit sub barcă scrâşnet de nisip. Degetele sprintene ale lui Albastru le-au apucat pe ale lui şi l-au tras în apa mică de lângă mal. Gremlinul a tras barca în urma lor, până ce s-au împleticit la marginea hăţişurilor.

— Acum sapi, a şuierat Albastru şi a scos harponul cu o smucitură, apoi i-a împins lui Fletcher mâna în ţărână. Noi ascunde bărcile, i-a explicat el.

Fletcher a săpat orbeşte în pământ cu mâinile goale. Cu toată oboseala, era neaşteptat de uşor

să dai pământul la o parte, căci era uscat şi se desprindea uşor. Athena a coborât în zbor lângă el să îl ajute, ca şi Ignatius. Au lovit cu picioarele în ţărână până când groapa s-a făcut destul de adâncă pentru a acoperi barca mică, pe care au avut grijă să o aşeze cu susul în jos, ca să fie mai uşor de scos când vor avea nevoie de ea la întoarcere. În întuneric, îi auzea pe ceilalţi îngropându-şi la rândul lor bărcile. Îndată ce au terminat, Albastru şi-a făcut din nou apariţia.

— Prieteni, voi este gata, a şoptit acesta şi i-a îndesat lui Fletcher în mână harponul şi colacul lui de sfoară. Voi vine după mine. Ochi la noi vede mai bine.

Fletcher a apucat strâns harponul şi a înaintat încet prin întuneric, cu încălţările lipăind de apă. Din când în când, simţea o uşoară smucitură a sforii harponului şi îşi corecta direcţia. S-a împiedicat de două ori şi şi-a înăbuşit sudălmile, căci îşi julise genunchii de pietrele de pe marginea malului. Nu era singurul care se împiedicase, judecând după bufniturile şi icnetele de durere care se auzeau din când în când în spatele lui.

Fletcher îşi dorea să fi avut inspiraţia de a-şi fixa cristalul magic la ochi, pentru că Athena şi Ignatius vedeau mai bine decât el pe timp de noapte. Îl dosise însă în rucsac, în caz că ar fi căzut în apă, iar acum era prea ocupat ca să mai scotocească prin el în căutarea acestuia. Şi nici magia ochi-de-pisică nu intra în discuţie – lumina ei galbenă le-ar fi dat de gol prezenţa, căci oricum erau expuşi mergând pe malul râului.

Cu toată durerea care îi săgeta genunchii, se bucura că gremlinii erau cu ei să îi ajute. Nu îşi putea închipui cum or reuşi celelalte echipe să traverseze râul, fără să fie purtate vreun kilometru în aval, înainte să ajungă pe celălalt mal. Spera că toate echipele vor reuşi să ajungă la timp.

— Opreşte aici, a şuierat Albastru.

Ajunseseră la baza piramidei, iar acolo pădurea fusese curăţată, pentru a lăsa loc unei poteci vizibile, care ducea înspre baza de piatră a giganticei construcţii. Aceasta se înălţa mult deasupra, ca un uriaş adormit, iar priveliştea spectaculoasă l-a umplut pe Fletcher de groază. A scuturat cu hotărâre din cap şi s-a chinuit să vadă în întuneric. De abia reuşea să distingă intrarea, care se căsca asemenea unei guri de peşteră.

— Aici e unde noi se despărţeşte, a zis Albastru, cu voce scăzută şi imperioasă. Noi ascunde printre fraţii noştri şi atacă mâine.

— Succes! i-a şoptit Fletcher.

— Eu crede că voi are nevoie de asta, i-a răspuns Albastru. Gremlinii locuieşte ceva mai încolo, în josul râului.

A tăcut şi şi-a pus degetele pe palma lui Fletcher.

— Fie ca drumurile la noi să se întâlneşte iar, Fletcher.

Odată aceste cuvinte rostite, harponul i-a fost smuls lui Fletcher din mână, urmat de un lipăit tot mai slab de picioare. A privit în întuneric, sperând să îi mai zărească o dată pe micii şi bravii gremlini, dar aceştia se făcuseră nevăzuţi în noapte. Echipa

lui Fletcher avusese mare noroc să găsească nişte aliaţi atât de redutabili.

Câteva clipe mai târziu, Fletcher şi-a pus-o pe Athena pe umăr şi şi-a scos cristalul magic din rucsac. I-a atins vârful aripii cu cristalul pentru a stabili conexiunea şi l-a legat la ochi ca să exploreze locul.

Ceilalţi stăteau ghemuiţi în ţărână, în jurul lui, privind temători în jur cu ochi mari, dar incapabili să vadă ceva. Până şi Lysander părea agitat, săpând un şănţuleţ în pământ cu ghearele, în timp ce aştepta să vadă care va fi următoarea lor mişcare.

— Nu pot să cred că am reuşit, a zis Fletcher în timp ce se uita la poziţia lunii pe cer. E aproape miezul nopţii. Haideţi să vedem cine mai e aici.

— Nu se poate să fim doar noi, a şoptit Cress.

Fletcher s-a ghemuit la pământ şi a pornit înspre piramidă, cu Ignatius ţopăind în faţa lui şi amuşinând pământul, în timp ce Athena supraveghea locul de sus.

În timp ce se apropiau, Fletcher a studiat clădirea uriaşă. În ciuda ameninţării reprezentate de marginea rău-prevestitoare a pădurii de o parte şi de alta, nu a putut să nu se concentreze asupra imaginii construcţiei pe care i-o furniza Athena.

Era mai mare decât orice alt lucru pe care îl văzuse vreodată, chiar şi decât Vocans. Era alcătuită dintr-o serie de niveluri perfect suprapuse, care se îngustau tot mai mult înspre vârf. Vederea nocturnă a Athenei a dezvăluit că lespezile de piatră din care era făcută erau de un

galben şters şi că era acoperită pe dinafară de o încâlceală de plante agăţătoare.

Apoi au ajuns în umbra piramidei şi, dintr-odată, şi-au dat seama că nu mai sunt singuri.

— Tu eşti, Fletcher? a răsunat dinspre intrarea în piramidă vocea lui Seraph, însoţită de păcănitul pe care îl face piedica unui pistol atunci când e ridicată.

— Pune chestia aia la o parte, a şuierat Malik şi s-a auzit un zăngănit în momentul în care arma s-a lovit de podea.

Cei doi conducători de echipă stăteau pe vine la intrare. Erau amândoi uzi leoarcă, iar laţele de păr negru li se lipiseră pe frunte. Arătau jalnic, îngroziţi şi la capătul puterilor.

— Noi suntem, nu e nevoie să te apuci să tragi pe aici, a zis Othello şi, ridicând arma, i-a întins-o lui Seraph. Oricum chestia asta nu ar fi tras, se pare că pulberea e udă.

— Păi, asta păţeşti când era aproape să te îneci în râu, a bombănit Seraph, storcându-şi părul între degete. Ceilalţi îşi usucă hainele în încăperea de la intrare. Nu-ţi face griji, focul nu se vede de afară.

— S-ar putea să fie acolo demoni care păzesc locul, a comentat Cress, încercând să zărească ceva dincolo de intrare.

Un coridor gol se pierdea în întuneric, iar în stânga era o mică încăpere. Fletcher a observat că dinăuntru răzbătea slab strălucirea focului, dar nu şi-a făcut griji prea mari. Demonii paznici s-ar afla, cel mai probabil, în adâncurile piramidei, asta dacă

erau vreunii. Chiar şi aşa, Seraph a început să tremure şi s-a îndepărtat greoi de intrare.

— De ce sunteţi uzi? l-a întrebat Fletcher pe Malik, când şi-a amintit traseul pe care ar fi trebuit să-l urmeze echipa acestuia.

— Ne-am răzgândit, a bâiguit Malik. Când echipa Isadorei şi-a schimbat traseul pe aceeaşi parte a râului ca şi voi, ne-am închipuit că ştiau ceva ce noi nu ştiam, aşa că ne-am luat după ei. Ne-am întâlnit cu echipa lui Seraph chiar înainte să traversăm râul.

Fletcher a înlemnit. Aşadar, şi echipa lui Malik fusese de aceeaşi parte a râului ca şi ei. Să fi fost unul dintre ei cel care încercase să îl omoare?

— Că veni vorba, ai văzut cumva echipa Isadorei? a intervenit Seraph, scoţându-l pe Fletcher din gândurile lui. Timpul care ne mai rămâne pentru atac se termină în opt ore.

— Încă nu au ajuns? a exclamat Cress. Avem nevoie de ei!

— Ce facem acum? a întrebat Fletcher, iar inima îi bătea nebuneşte.

Nu se gândise serios ce aveau de făcut dacă una dintre echipe întârzie.

— Eu aş zice să aşteptăm echipa Isadorei, a zis Malik şi a căscat. Dacă atacăm acum, şansele lor de salvare sunt mult mai mici.

Sylva a izbucnit în râs, ca şi cum Malik ar fi spus o glumă.

— Nu mi-ar părea deloc rău, a murmurat ea în şoaptă.

— Eu zic să ne adăpostim aici şi să sperăm că

o să apară şi ei, a continuat Malik, îndreptându-se deja înspre încăperea luminată de foc. Orcii nu se aşteaptă la nimic.

— Diviziile Celeste sunt în aşteptare în momentul ăsta, a avertizat Seraph, cu privirea ridicată înspre cerul nopţii. Fiecare minut pe care îl irosim înseamnă un minut în care spaţiul aerian al Imperiului este lipsit de apărare.

— Fie ce-o fi, suntem istoviţi peste măsură, a răspuns Malik. Putem foarte bine să aşteptăm până dimineaţă.

Fletcher era frânt de oboseală… dar nu mai aveau decât opt ore să ducă la bun sfârşit misiunea. Cine ştie de cât timp vor avea nevoie pentru a localiza obiectivul în labirintul de tuneluri care li se deschidea în faţă?

— Poate că ar trebui să atacăm acum, a susţinut el. Ne gândim să mergem la culcare în locul cel mai sacru din întreg ţinutul orcilor, când singura apărare aeriană a Imperiului e la sol, aşteptându-ne pe noi. Nu vi se pare o nebunie?

Dar Malik a primit sprijin de unde nu ar fi fost de aşteptat. Seraph se răzgândise.

— Ascultaţi, suntem cu o echipă mai puţin în momentul ăsta, a oftat el. Ştiu că aveţi probleme cu trupa Isadorei – ce naiba, doar şi eu am –, dar fie că ne place ori ba, avem mai multe şanse de reuşită dacă sunt alături de noi în luptă. Echipa lui Malik şi echipa mea şi-au folosit o mare parte din resursele de mana la traversarea râului, am fost nevoiţi să recurgem la telekinezie ca să facem faţă curenţilor de apă. Avem nevoie de odihnă.

Malik a intervenit:

— Ne putem pripi să pornim acum, nepregătiţi, ori aşteptăm câteva ore, ca să facem lucrurile cum trebuie. Nu uitaţi că avem o singură încercare. Haideţi să nu o irosim.

— Ţie îţi e uşor să vorbeşti, s-a auzit mormăitul lui Rufus dinăuntrul piramidei. Dar s-ar putea ca mama să nu mai supravieţuiască încă o noapte.

Malik a tresărit, dar a ignorat izbucnirea lui Rufus şi le-a făcut semn celor din echipa lui Fletcher să îl urmeze în piramidă.

— Orcii nu folosesc locul ăsta decât pentru ritualuri, le-a spus el peste umăr. Mason spune că şamanii sunt singurii care au voie să pătrundă în piramidă. Suntem mai în siguranţă dacă ne adăpostim aici, decât dacă rămânem afară, în hăţişuri.

În timp ce erau întâmpinaţi cu saluturi şoptite, Fletcher şi-a privit echipa prin cristalul magic, căci ochii Athenei vedeau în beznă. Erau toţi muraţi şi istoviţi de pe urma călătoriei făcute pe râu, iar cei mai mulţi nu prea mai apucaseră să închidă ochii din noaptea în care dăduseră peste echipa Isadorei – asta dacă nu puneau la socoteală timpul cât zăcuseră fără cunoştinţă din pricina otrăvii. Othello şi Atilla aţipiseră deja, unul în braţele celuilalt. Ce-i drept, o noapte de odihnă le-ar face bine tuturor, dar era oare decizia corectă? Sute, dacă nu mii de oameni ar putea muri în acea noapte, într-un eventual atac al călăreţilor de Dragoni asupra Imperiului.

— În regulă, infuzaţi-vă demonii şi trageţi un

pui de somn, le-a spus el, cedând şi trântindu-se pe jos. Presimt că o să avem nevoie de asta.

Capitolul 38

Fletcher s-a trezit în zgomot de tobe. Acestea bubuiau într-un ritm necontenit, vibrând adânc, iar sunetul reverbera asurzitor înăuntrul piramidei.

Nu era singurul care se trezise. Mason, sclavul fugar, îl urmărea cu ochii pe jumătate deschişi. Băiatul nu a zis nimic, dar l-a înghiontit pe Malik cu piciorul până când tânărul nobil a mormăit ceva. Câteva secunde mai târziu, era la fel de treaz ca Fletcher, iar zgomotul ritmic a alungat urmele somnului.

Încăperea era un cub gol, slab luminat, cu trupuri adormite împrejurul unui foc din care mai rămăsese doar cenuşa. Lumina răsăritului se strecura înăuntru dinspre coridor. Dormiseră toată noaptea. A privit în jur şi a văzut că Malik ţinea în mână un ceas de buzunar. S-a uitat la el. Le mai rămâneau două ore... oare aveau destul timp?

— Ce naiba e zgomotul ăla? a bombănit Jeffrey din spatele lui Fletcher.

Când s-a întors, Fletcher a constatat că în mare parte cei din echipa lui erau treji, la fel şi Lysander, Sacharissa şi Caliban, care stătuseră toată noaptea de veghe, ca să îi trezească la timp şi să îi anunţe dacă sosea echipa Isadorei. Era clar că nu sosise.

— Trebuie să aflăm ce-i asta, a zis Sylva, aruncând pe furiş o privire afară din încăpere.

Şi-a tras imediat capul înapoi, cu ochii mari de

groază.

— Sunt orci afară, a şoptit ea. Aduc apă de la râu. Nu putem risca să ieşim.

— Oricum nu aveam de gând, a zis Malik dezaprobator. Ăsta e cel mai sigur loc pentru noi. Dar, într-adevăr, trebuie să aflăm ce e cu sunetul ăla. Ar putea fi vreo ceremonie, caz în care e vorba şi de piramidă.

— Nu-mi pasă ce e, a zis Fletcher. Am aşteptat destul – protectorii ar fi trebuit să ne trezească mai devreme. Trebuie să pornim atacul. Acum!

— Ştiu ce-i, a deschis Mason gura pentru prima dată, iar mâinile îi tremurau aproape imperceptibil şi ţinea ochii închişi. E gata pregătirea orcilor, a continuat el şi a tras adânc şi sacadat aer în piept. Unde îi separă p-ăi slabi d-ăi puternici. Se-ntâmplă-n fiece an. Am nimerit al naibii dă prost – zona are să fie plină dă orci.

— O să intre în piramidă? a vrut Fletcher să ştie.

— S-ar putea, a răspuns Mason, tot cu ochii închişi. Azi şamanii o să-i testeze p-ăi tineri să vază care are darul invocării, la fel cum fac inchizitorii emperiului. Dacă îs vreunii care-l au, îi duc în piramidă. Intră pân’ spate şi ies pân’ faţă. Asta-i tot ce ştiu.

— Şi nici noi n-o să ştim mai multe, dacă nu ieşim să vedem.

Verity era cea care vorbise. Stătea într-un colţ, uitându-se cum i se plimbă demonul ei Insectă pe mână. Era negru şi mic pentru un Scarabeu, la fel de mic precum Apophis.

— Nimeni n-o să o observe pe Ebony a mea dacă zboară afară, să arunce o privire.

În timp ce vorbea, a scotocit prin rucsac, de unde a scos afară o bucată de cristal netedă, dreptunghiulară, de mărimea unui şervet de masă. Muchiile îi erau acoperite cu o bandă de oţel, pentru a o proteja să nu se ciobească, cu toate că pe una dintre margini începuse deja să se crape.

— Un cadou de la bunica, a zis Verity, ridicând cristalul în mână, să îl poată vedea toţi.

Ebony s-a aşezat pe el, iar Fletcher era uimit de limpezimea imaginii în momentul în care vederea Insectei s-a focalizat. Nici măcar Oculus, de la Vocans, nu era atât de limpede.

— Mă bucur că o să fie de folos, a continuat Verity, scuturându-şi părul. L-am cărat după mine tot drumul până acum, fără să îl pun deloc la treabă. Aş prefera să am unul ca al tău, Fletcher.

Şi-a aţintit asupra lui ochii ei mari, căprui, iar complimentul l-a făcut pe Fletcher să zâmbească. Sylva şi-a dat ochii peste cap.

Ebony a ţâşnit pe deasupra capului lui Fletcher, lovindu-i uşor cu piciorul ei filiform lentila legată la ochi. A apărut imaginea a ceea ce vedea Insecta, iar Fletcher a simţit că ameţeşte, căci aceasta zbura bâzâind împrejurul încăperii. Imaginea pe care o transmitea Athena era mult mai stabilă şi cu mai puţine viraje strânse.

— Are cineva obiecţii? a întrebat Verity.

— Nimeni, a răspuns Malik, în timp ce admira cristalul magic al acesteia.

S-a întors către Fletcher, căci Seraph dormea

încă pe podea, lângă Othello şi Atilla, iar sforăitul lui se adăuga corului de başi. Toţi ceilalţi se treziseră deja.

— Lasă-i să doarmă, a zis Malik, rânjind. Fletcher, tu ce zici?

Fletcher a rămas tăcut câteva clipe, ascultând bubuitul sinistru al tobelor.

— Trebuie să ştim când e drumul liber, ca să găsim în piramidă un loc mai bun în care să ne ascundem, a zis Fletcher, lovindu-şi bărbia cu degetul. Aici suntem o pradă uşoară. Nu strică să facem nişte investigaţii.

Nici nu terminase bine de vorbit, că Ebony a şi zburat, bâzâind, afară din încăpere şi a ieşit la lumină, iar imaginea s-a înceţoşat, căci demonul o lua când într-o parte, când în cealaltă. S-a ridicat tot mai sus, iar în cristalul lui Fletcher a apărut imaginea unui cer albastru, senin, pe care strălucea un soare dogoritor. Apoi, pe când ceilalţi începeau să se agite, Ebony s-a întors şi a privit înspre pământ.

Dincolo de piramidă, mai jos, se întindea un oraş mare, în plină forfotă. Nici vorbă de colibele de paie pe care şi le imaginase Fletcher, ci nişte clădiri solide, scunde, din plăci de gresie, cu mici zigurate şi obeliscuri, împrejmuiau o piaţă publică. Oraşul era construit în întregime în jurul marii piramide, în afară de o fâşie îngustă de plajă aflată între intrarea din spate a piramidei şi râu – pe care o străbătuseră ei cu o seară în urmă.

— Măi să fie! a şoptit Cress. Mulţi mai sunt!

Mii de orci mişunau prin acea piaţă, ţinând în

mână steaguri şi pancarte din pânză întinsă, pene de pasăre şi piei de animale. Tatuajele făcute cu vopsea în culori vii împărţeau mulţimea într-un mozaic de triburi. Chiar şi tunsorile le aveau diferite, un amestec bizar de porţiuni complet rase, moţuri şi clăi tunse în formă de castron.

Dar nu erau singuri. Nişte orci mai mici stăteau pe lângă fiecare grup, purtând juguri grele de lemn în jurul gâtului, asemenea boilor. Fuseseră mânjiţi cu pământ albastru de fier din cap până în picioare, iar pardoseala de piatră era plină de urmele tălpilor lor.

— Ăşia-s ăi molâi, aleşi dintre prizonieri după un an dă-ndoctrinare, a zis Mason, bătând cu degetul în placa de cristal, acolo unde se vedeau peticele albastre. O să ia parte la jocuri pentr-un loc pântre războinicii ăi mai buni.

Pe latura piramidei era o scară mare, care cobora până în piaţă, iar Fletcher a observat că balustradele care o mărgineau erau cioplite în chip de şerpi împletiţi în vârful plat se afla un paralelipiped masiv, cu un bazin nu prea adânc săpat în piatră şi o gaură întunecată în mijloc.

Mason s-a aplecat asupra cristalului şi a privit atent.

— Acolo, a zis el, îndemnând demonul să o ia la dreapta. Du-te acolo.

Imaginea s-a mărit când Ebony s-a apropiat în zbor, dar era tremurată, căci demonul se clătina din pricina vântului. În cele din urmă, Insecta s-a aşezat în vârful unui obelisc înalt, ca să urmărească cele ce se petreceau dedesubt.

— Jocul cu mingea numit pitz, a murmurat Jeffrey. Am auzit despre asta.

Şi Fletcher auzise, căci jurnalul lui Baker cuprindea ceva nu prea clar pe această temă.

Între două tribune în pantă, săpate în piatră, pline cu spectatori care ovaţionau, două echipe de orci albaştri săreau şi plonjau pe un teren lung, acoperit cu nisip. La fiecare capăt al acestuia, era încastrat în perete câte un inel de piatră, la o înălţime de aproape patru metri. Inelul era aşezat oblic, ca o ureche perfect rotundă, iar Fletcher ştia că scopul fiecărei echipe era să bage mingea prin inelul echipei adverse, pentru a câştiga jocul.

Văzuse multe desene cu astfel de terenuri în cercetarea lui Baker asupra satelor de orci, dar nu ştia nimic despre felul în care se desfăşura jocul în sine şi nici că mai mult de cincizeci de jucători se întrec pe un asemenea teren.

Lucrul cel mai fascinant era însă mingea: o sferă grea de cauciuc, acelaşi material pe care îl foloseau gremlinii pentru harpoanele lor. Orcii şi-o aruncau unul altuia lovind-o cu nişte bâte de lemn, pe care le foloseau deopotrivă pentru a-şi doborî adversarii. Nisipul era mânjit cu vopsea albastră şi sânge roşu, cele două culori amestecându-se la fel ca pe gâtul unui cazuar.

— E un joc brutal, a şoptit Sylva când o lovitură de bâtă a smuls un colţ din gura unui orc, împroşcând în jur cu sânge.

Mulţimea a sărit în picioare, iar vuietul a ajuns până în încăperea în care se aflau ei.

— Nţ, a zis Mason, arătând înspre terenul

învecinat. Egzistă lucruri mul mai rele ca jocul de pitz. Uite-acolo. Vânătoarea.

Ebony şi-a îndreptat privirea către terenul următor, unde pe nisip se vedea mult mai mult roşu decât albastru, iar publicul era mult mai numeros. Trei orci erau înlănţuiți împreună de glezne, împresuraţi de o haită de hiene. La mică distanţă, un al patrulea, trântit la pământ, era atacat cu sălbăticie. Erau înarmaţi doar cu nişte suliţe, pe care le roteau în mână şi încercau să le înfigă în fiarele urlătoare.

În colţul terenului, o grămadă de trupuri albastre fuseseră lăsate la bunul plac al vulturilor. Printre ele, se puteau vedea leşuri de animale, cum ar fi feline de talie mare precum jaguari, tigri şi lei. Cele mai numeroase însă păreau a fi hiene şi câinii sălbatici, iar ici şi colo se iţeau crocodili şi babuini.

— Jocul de pitz e-n cinstea zeului vântului. Vânătoarea e-n cinstea zeilor animalelor. Şi mai e şi lupta cu odgonul, pentru zeul focului şi luminii.

A arătat înspre următorul teren, iar Ebony şi-a mutat din nou privirea.

Trebuie că se aflau cam o sută de orci pe acest teren, dar nu se vedea nicio picătură de sânge. În centrul lui însă se afla o groapă mare, în care ardea un foc aprig, despărţind în două grupul de orci. O funie mare, făcută din piei de animal înnodate, era întinsă pe deasupra focului, iar cele două echipe de orci trăgeau cu forţă, alunecau şi se clătinau pe nisip, într-o disperată luptă cu odgonul.

— Doar nu o să… a şoptit Jeffrey în momentul

în care primul rând al uneia dintre cele două părţi s-a împiedicat, iar picioarele lor încercau cu disperare să se proptească în marginea gropii.

— E pentru zeii lor, a zis Mason indiferent, întorcând privirea.

Unul după altul, orcii învinşi au fost târâţi înspre flăcări şi au căzut în groapă, până când tot ce s-a mai văzut din acea parte era o funie de piele înnegrită.

Alte şi alte terenuri se întindeau în depărtare, pe care se desfăşurau alte jocuri. Cel mai apropiat era un bazin plin cu apă, în care orci în nişte canoe se băteau între ei cu ramele.

Aveau pietroaie legate de glezne, astfel încât cei care pierdeau să se înece în caz că ar cădea în apă. Şi ca şi cum nu ar fi fost suficient, bazinul era înţesat de trupuri întunecate de crocodili, iar apa avea deja o nuanţă roşiatică în jurul a ceea ce mai rămăsese dintr-o canoe răsturnată.

— Îi zice naumahie. E în cinstea zeului apei, a şoptit Mason.

— Cine are nevoie să fie ucişi orci? a zis Sylva, clătinând din cap cu un amestec de mirare şi repulsie. Fac treaba în locul nostru.

Prin zidurile încăperii au pătruns ovaţii, iar privirea lui Ebony s-a întors din nou înspre terenul de pitz. Una dintre echipe reuşise să înscrie. Orcii învingători se prăbuşiseră în genunchi, plini de recunoştinţă, gâfâind din pricina efortului. Mulţi se îmbrăţişau între ei, în timp ce alţii zăceau pur şi simplu pe spate, iar lacrimile le şiroiau pe obraji. Învinşii fuseseră imediat strânşi la un loc de

mulţime şi părăseau terenul, în direcţia pieţei. Orcii care priveau asmuţeau asupra lor, când treceau pe lângă ei, hiene ţinute în lesă, până când animalele mai să se sugrume mortal în timp ce se aruncau să atace.

— Ai zice că au pierdut mai mult decât un simplu joc, dacă te uiţi la felul în care merg unii dintre băieţii ăştia, a remarcat Verity, căci orcii învinşi suspinau amarnic, în timp ce erau împinşi către baza scării. Se pare că nu sunt chiar aşa de duri, a adăugat ea.

— Da’ chiar au pierdut mai mult, a murmurat Mason, clătinând din cap. O să vedeţi. Acum o s-aflăm dacă-s vreunii anu’ ăsta care au darul invocării. Să sperăm că…

S-a oprit. Strigătele şi tobele amuţiseră. Cristalul magic arăta că mulţimea nu mai mişuna de colo-colo. Au început să se dea la o parte, asemenea unei cortine multicolore, în timp ce, dintr-un zigurat aflat în faţa piramidei, a intrat în piaţă un convoi.

— Iată că vin, i-a anunţat Mason.

O turmă de rinoceri căra pe sus o lectică masivă, iar capetele mari ale animalelor se mişcau ritmic în timp ce acestea se opinteau sub povară. Semăna cu o trăsură fără roţi şi i se dăduse forma unui craniu uriaş de orc. Exteriorul era vopsit în auriu, astfel că strălucea orbitor sub razele dogoritoare ale soarelui. Ajungea aproape la înălţimea obeliscului pe care se cocoţase Ebony, dar înăuntru nu se putea zări nimic altceva decât întuneric.

Era înconjurată de o escortă de orci, nişte exemplare mai mari decât cele pe care le văzuse Fletcher până acum. Pielea le era stropită cu vopsea roşie, iar pe piept şi pe faţă aveau dungi galbene. Erau înarmaţi toţi cu câte o ghioagă şi purtau pe spate o tolbă cu suliţe. Aveau pieptul, coatele şi genunchii protejaţi de platoşe de jad, iar această armură de ceremonie răspândea o puternică strălucire verzuie în lumina soarelui.

— Probabil că sunt gărzile de corp ale orcului albinos, a şoptit Fletcher. Pesemne că el e înăuntrul trăsurii.

— Dacă Lovett l-a trimis pe Lysander să îl elimine… a zis Cress, apucându-l pe Fletcher de braţ.

— Nici să nu te gândeşti, a mormăit Mason. Dacă legiunile de orci din jurul nostru nu-ţi taie avântu', uită-te în spatele lor.

În capătul convoiului venea o altă trupă de orci, care purtau nişte paruri enorme, din pene ţipătoare. Nu erau acoperiri decât de nişte podoabe din oase, iar părţile ruşinoase le erau ascunse de o centură din ţeste de om. Cei mai mulţi aveau tatuaje ritualice pe corp şi pe faţă, în timp ce alţii aveau dopuri groase înfipte în nas şi în urechi. În ciuda înfăţişării lor fioroase, nu asta era ceea ce îi deosebea de restul.

— Sunt şamani, a spus Sylva în şoaptă.

Alături de aceşti orci păşeau demoni, nişte creaturi monstruoase, de toate felurile. Pe unele lui Fletcher i-a fost uşor să le recunoască: Felide, Licaoni şi chiar un Minotaur. Dar pe alţii îi ştia doar

din lecţiile de la Vocans sau din desenele din jurnalul lui Baker.

Cei mai fioroşi erau cei doi Nanaue. La fel ca Felidele, mergeau târşâindu-şi picioarele şi semănau la postură cu o maimuţă, dar asemănarea se mărginea la atât. Specia lor era tot atât de apropiată de rechini precum erau Minotaurii de tauri, având nişte guri care se deschideau larg, cu dinţi foarte ascuţiţi, cu câte o înotătoare pe şira spinării şi cozi ca o cârmă, care spintecă apa.

— Sunt de nivel nouă, a şoptit Jeffrey, urmărindu-le conturul cu degetul. Nu m-ar deranja să pot face disecţie pe unul.

Trei Oni înaintau greoi pe lângă şamani, de aceeaşi statură şi înfăţişare ca aceştia. Fletcher i-ar fi putut confunda cu orcii, dacă din frunte nu le-ar fi ieşit nişte coarne imense şi nu ar fi umblat cocoşaţi. Pielea lor era de un roşu rubiniu şi se repezeau cu sălbăticie la cei din mulţime cu colţii lor supradimensionaţi. Fletcher ştia că erau sub nivelul mediu de inteligenţă al Insectelor.

Cel mai mare dintre toţi era un Fantaur, un elefant uriaş, cu două picioare, înalt de aproape trei metri, cu nişte urechi clăpăuge, mari, o trompă lacomă şi colţi zimţaţi, la fel de lungi ca braţele lor puternice. Demoni mai mici alergau de colo-colo printre picioarele Fantaurului, bâzâind, dar distanţa era prea mare pentru ca Fletcher să îi poată identifica.

— Nimeni nu a capturat niciodată un Fantaur până să ştim ce nivel au, dar bănuiesc eu că

monstrul este cel puţin la nivelul douăzeci, şi-a dat cu părerea Jeffrey.

— S-a cam zis cu ideea că demonii orcilor sunt mai slabi, s-a cutremurat Rory, ţinându-l aproape pe Malahi, pentru ca Insecta să poată vedea. Pesemne că ţin demonii puternici deoparte şi trimit doar exemplarele cu niveluri mici împotriva noastră. Ia gândiţi-vă, jumătate din Imperiu urmăreşte asta. Nimeni nu o să se mai înroleze voluntar după ce vede aşa ceva!

— Că veni vorba, trebe să ieşim d-aci înainte să vie ei, a şuierat Mason, apropiindu-se de-a buşilea de uşă şi scoţând capul afară. Deocamdată drumu-i liber, i-a anunţat el.

— Adu-o pe Ebony înapoi înainte să o recunoască vreun şaman, i-a ordonat Malik lui Verity, înhăţându-şi rucsacul. Trebuie să ne găsim o ascunzătoare mai în adâncul piramidei. Hăţişurile nu sunt un loc sigur şi nici încăperea asta.

— De acord, a zis Fletcher şi i-a înghiontit pe Othello şi pe Atilla, să îi trezească. Dar Ebony să rămână afară. Trebuie să putem vedea ce se întâmplă.

Othello s-a întins şi a căscat, apoi a înlemnit când a văzut placa de cristal a lui Verity şi convoiul etalat pe suprafaţa ei.

— Ce-am pierdut? a mormăit el.

Capitolul 39

Au coborât în beznă de îndată ce şi-au strâns lucrurile, iar ecoul paşilor lor răsuna uşor în jur.

Dreptunghiul mic de lumină care venea dinspre intrarea din spate se îngusta pe măsură ce înaintau în măruntaiele piramidei, până ce a rămas abia un licăr. Ignatius şi Tosk deschideau drumul, în timp ce Athena stătea pe umărul lui Fletcher, dându-i posibilitatea să vadă în întuneric. În acelaşi timp, Caliban, Lysander şi Sacharissa veneau în urma lor, ca să observe o eventuală mişcare la intrarea din spate.

Din faţă au răsunat o bufnitură şi un geamăt.

— Au! a zis Seraph, iar Fletcher a văzut că se prăbuşise la pământ, în faţa lui. E un perete aici.

Ignatius l-a lins pe Seraph pe faţă cu simpatie, ceea ce a stârnit încă un vaiet.

— La naiba! a zis Verity şi a produs o flamă magică. Dacă sunt demoni care păzesc locul ăsta, o să ne audă, cu sau fără lumină. Măcar aşa îi putem vedea venind.

Au ţâşnit şi alte flame magice, iar pereţii au fost luminaţi de o strălucire albăstruie, diafană. Când întunericul s-a retras, Fletcher a văzut că Seraph se lovise de zidul din capătul coridorului. Două cărări identice se deschideau de o parte şi de alta, mai înguste şi mai prăfoase.

— Trebuie să ne despărţim, a declarat Malik şi a trimis o pereche de flame magice de-a lungul fiecărui coridor.

Drumul cotea înspre centrul piramidei şi se pierdea din vedere.

— Verity, Mason şi cu mine o să o luăm la stânga, cu tine, Fletcher, a spus încet Malik, păşind în coridorul dinspre răsărit. Penelope şi Rufus,

mergeţi cu echipa lui Seraph pe coridorul din dreapta.

— Cine a zis că tu faci regulile? a mârâit Atilla şi şi-a pus braţul pe după umerii lui Othello. Aş prefera să rămânem împreună.

— Practic gândind, nu avem cum să găsim o ascunzătoare pentru noi toţi într-un singur loc, a răspuns Malik, ridicând mâinile împăciuitor. E obligatoriu să ne împărţim în două grupuri.

— Malik are dreptate, a zis Fletcher. Potrivit hărţii, există o cale către grote pe aici pe undeva – nu-i aşa, Mason? Ştii unde e?

— Eu doar am auzit, a răspuns Mason, scărpinându-se în cap. Nu am avut niciodată voie aci-năuntru, numa-n grote. Am văzut doar că există o cale de la grote către piramidă, da’ nu ştiu unde iese.

— Avem mai multe şanse să o găsim dacă ne împrăştiem, a zis Seraph, împingându-l pe Atilla înspre coridorul din dreapta. Ţineţi minte că nu piramida e ţinta, ci grotele de sub ea.

— Ne vedem de cealaltă parte, a zis Genevieve, dându-i drumul Azurei în aer, ca să meargă înainte în recunoaştere. Haide, Rory!

Sacharissa a scâncit şi l-a înghiontit pe Fletcher în braţ, obligată să meargă cu grupul lui Seraph.

— Am reuşit, Arcturus, a şoptit Fletcher.

Canidul l-a lovit în joacă pe Fletcher cu capul în piept, apoi a pornit lipăind în urma echipei.

Rufus s-a oprit lângă Fletcher, înainte să o urmeze pe Penelope de-a lungul celuilalt coridor.

— Fletcher, a zis nobilul, apucându-l de

încheietură. Dacă ajungeţi la grote înaintea noastră, salveaz-o mai întâi pe mama. Te rog.

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă, i-a răspuns Fletcher, dar evitându-i privirea.

Nutrea compasiune pentru Lady Cavendish, dar, după părerea lui, ouăle de goblin erau adevărata ameninţare. Fiecare ou distrus însemna un goblin mai puţin trimis să lupte împotriva Imperiului.

— Mulţumesc, a şoptit Rufus. O să îţi rămân veşnic îndatorat.

Apoi a plecat alergând în urma celorlalţi.

Chiar în momentul când a pornit din loc, Fletcher a fost izbit de perete. În goana lui, Caliban îl împinsese într-o parte, aplecându-se ca să nu zgârie tavanul cu coarnele.

— Se pare că Rook nu-ţi duce dorul, i-a făcut Othello cu ochiul, urmându-l.

Noul coridor era la fel de lung precum cel de dinainte, dar nu se termina la fel de brusc. După câteva minute de mers, acesta s-a lărgit, dând într-o antecameră la fel de mare precum camera pentru invocare de la Vocans.

Lucru şi mai ciudat, locul era plin de saci, dintre care unii erau crăpaţi şi din ei se împrăştiaseră alandala prin încăpere petalele unor flori galbene, proaspăt culese. Acestea se aşternuseră peste un strat gros de praf care acoperea podeaua, răscolit doar pe margini, pe unde păşise cel care adusese sacii.

— Ce-i locul ăsta? a întrebat Othello.

Gnomul a trimis nişte flame magice prin

încăpere, direcţionându-le înspre colţuri, până când lumina a dezvăluit întregul spaţiu. Au putut astfel vedea că pe pereţi erau gravate hieroglife şi diferite scene, toate cu vopsea care începuse să se şteargă.

— Poţi descifra chestiile astea? l-a întrebat Fletcher pe Jeffrey, care le copia deja într-un carnet.

— Nu, a răspuns acesta în şoaptă, urmărind cu degetul conturul simbolurilor. Cred că nici măcar orcii nu pot. Chestiile astea sunt foarte vechi. Provin de la o civilizaţie mai veche cu o mie de ani decât a lor.

— Vrei să spui că nu orcii au construit locul ăsta? a zis Verity, fără să ridice privirea din placa de cristal.

— Habar nu am, i-a răspuns Jeffrey, în timp ce mişca grăbit creionul pe pagina carnetului. Sunt desene cu orci pe pereţi, aşa că s-ar spune că ei l-au construit. Dar hieroglifele astea sunt într-o limbă cu totul diferită. Orice civilizaţie o fi construit piramida, a dispărut cu multă vreme în urmă. Asta explică mărimea şi stilurile diferite ale ziguratelor din jurul piramidei. Nu-i de mirare că aceasta e atât de importantă pentru orci, pun rămăşag că ei cred că locul a fost construit de strămoşii lor zei.

Fletcher a cercetat hieroglifele aflate în apropierea lui. Simbolurile înfăţişau animale şi plante din hăţişuri, un soi de alfabet având la bază natura. Nu se asemănau deloc cu runele orcilor pe care le văzuse pe sulul de invocare al lui Ignatius, alcătuite din linii zimţate şi din puncte.

Era cu neputinţă să le descifreze semnificaţia, aşa că şi-a îndreptat atenţia către sacii cu petale de la picioarele lui. Având în minte ceea ce îi învăţase Jeffrey despre plantele din hăţişuri, a evitat să le atingă, dar le-a mirosit cu atenţie şi a constatat că au o aromă asemănătoare cu cea de tutun, cu un uşor iz de alcool. Ce căutau petalele unei asemenea plante înăuntrul piramidei era un mister.

— Băieţi, cred că ar trebui să aruncaţi o privire la asta, a auzit-o pe Verity, care ridicase nişte ochi mari din placa de cristal. Au ajuns la piramidă.

Ajunseseră. În cristal se vedea cum era lăsat jos palanchinul în formă de craniu, iar rinocerii îngenuncheaseră dinaintea scării celei mari. Fletcher a mai observat şi că tobele începuseră să bată din nou – chiar şi aici, în adâncul piramidei, răzbătea bubuitul lor surd, ca şi cum străvechea construcţie avea o vibraţie a ei.

Acesta a fost momentul în care Fletcher l-a văzut. Orcul albinos a coborât dintr-un salt, din lectică direct pe scară, iar corpul lui era viguros şi atletic deopotrivă. Apariţia lui a stârnit ovaţiile mulţimii, însoţite de bătăi din picior, iar fervoarea lor făcea să se cutremure pământul.

Era adevărat că albinosul era mai înalt decât toţi ceilalţi orci, căci trebuie că atingea doi metri şi jumătate. Nu avea pe el decât o fustanelă scurtă, iar pielea lui unsă strălucea asemenea fildeşului şlefuit. Spre deosebire de varietatea de tunsori ale orcilor din jurul lui, chica lui cenuşie îi cădea liberă pe umeri, la fel de lungă şi deasă precum pletele

Sylvei. Nu era atât de mătăhălos ca orcii care îl înconjurau, musculatura lui suplă fiind mai potrivită pentru viteză decât pentru forţă.

Şi-a ridicat braţele, în semn că primeşte ovaţiile publicului. A dat din cap şi a zâmbit printre colţii lui feroce, apoi a urcat treptele cu mişcări de dansator, cu paşi mlădioşi şi siguri. Era flancat de doi şamani, ai căror demoni Nanaue săreau plini de însufleţire de colo-colo, de-a lungul treptelor.

Înainte să ajungă în vârful scării, ovaţiile mulţimii s-au transformat într-o scandare, un singur cuvânt, repetat iar şi iar, care ajungea la ei înăbuşit de zidurile piramidei. Toboşarii punctau scandarea cu o bătaie de tobă, făcând mari eforturi să ţină ritmul cu mulţimea.

— Ce spun, Verity? a întrebat Fletcher, încercând să distingă cuvântul.

— Khan, a zis Verity, închizând ochii ca să se poată concentra. Aşa sună – Khan.

— E numele lui, le-a spus Mason, cutremurându-se. Aşa îi spun.

Cei trei orci ajunseseră deja pe treapta din vârf şi Fletcher a văzut cum Khan a scos un cuţit zimţat, din obsidian, dintr-o teacă pe care o avea la brâu.

Mulţimea parcă îşi ieşise din minţi, căci urla şi ţipa cu o fervoare pătimaşă. Numai cei douăzeci de orci albaştri care fuseseră învinşi la jocul de pitz rămăseseră tăcuţi, îngenuncheaţi la baza treptelor. Apoi, unul câte unul au fost îmbrânciţi să urce mulţimea de trepte, până în vârf.

— E cât se poate de ciudat, a murmurat Cress.

Nu e nimic acolo, sus. Ce fac?

— O să vedeţi, a zis sumbru Mason şi s-a îndepărtat cu mers greoi. Da’ io-aş prefera să nu mă uit, dacă vă e totuna.

Primul orc albastru a ajuns pe vârful plat al piramidei. Chiar dacă Ebony era mult deasupra lui, Fletcher a observat că acestuia îi tremurau mâinile. Şi-a târşâit picioarele mai departe, până când Khan l-a urcat dintr-o smucitură pe un altar. Orcul albastru zăcea întins, cu braţele desfăcute, în timp ce albinosul a ridicat cuţitul. Fletcher şi-a întors privirea exact la timp.

Verity a icnit şi i-a dat placa de cristal Sylvei, apoi a fugit într-un colţ, să vomite. Ceilalţi priveau cuprinşi de groază. Jeffrey era singurul care fusese scutit de acea scenă, căci era prea fascinat de simbolurile gravate pe pereţi ca să mai acorde vreo atenţie cristalului magic.

— Sacrificii pentru vechii zei, zeii uitaţi, a murmurat Mason. Orcilor le e frică dă ei, cred că sălăşluiesc aci-n templu’ ăsta. Aşa că le dau cât mai mult sânge – mai mult dăcât la oricare-alt zeu.

Cadavrul orcului albastru a fost azvârlit pe trepte şi s-a rostogolit pe lângă victimele rămase, până în mijlocul mulţimii de jos. Privitorii au slobozit un nou val de strigăte, s-au năpustit asupra leşului şi apoi l-au ridicat deasupra capetelor, trecându-l celor din spate, într-un soi de ritual macabru.

Pe altar zăcea un alt sacrificiu, iar pieptul i se umfla de la respiraţia terifiată. Cuţitul s-a ridicat şi s-a abătut din nou. Khan a apucat de gleznă corpul

care încă zvâcnea, iar sângele care ţâşnea din rana căscată în piept împroşca altarul.

Cei din piramidă au rămas aşa o vreme, privind cum curge sângele, cu o fascinaţie sinistră. Până când a răsunat vocea lui Jeffrey:

— Băieţi! N-o să vă vină să credeţi.

Capitolul 40

Au privit către peretele pe care li-l arăta Jeffrey şi nu le venea să-şi creadă ochilor. Malik a stins flacăra magică aflată în apropiere şi a înlocuit-o cu un glob de foc, care a aruncat o lumină albăstrie asupra culorilor şterse de pe perete.

Un orc în alb era înfăţişat acolo, care semăna leit cu Khan, în spatele lui stăteau războinici orci, desenaţi în roşu şi galben, culorile gărzilor de corp de afară. Dar ceea ce surprindea erau oamenii din partea opusă a desenului. Erau înfăţişaţi grosolan, dar trăsăturile şi corpurile lor nu lăsau loc de îndoială. Erau comandaţi de o siluetă care avea aceeaşi postură ca orcul albinos.

— O dată la o mie de ani, a murmurat Fletcher. Pun pariu că asta spun hieroglifele. Un salvator însemnat, trimis să îi învingă pe oameni. Cel puţin aşa mi-a spus cândva un soldat bătrân.

— Mai curând o mutaţie naturală, care apare la toate speciile… a zis Malik în şoaptă. O fi adevărat că orcii albinoşi sunt mai mari şi au ca invocatori un nivel superior celorlalţi, ceea ce îi face conducători înnăscuţi. Restul însă e superstiţie, nimic altceva.

— Oricum ar sta lucrurile, nu asta e partea ciudată, a zis Sylva, privindu-i ca şi cum ar fi fost orbi cu toţii. E vorba de oameni. Nu au de ce să fie desenaţi aici.

— De ce nu? a întrebat Cress.

— Pentru că oamenii au sosit aici acum două mii de ani, când strămoşii voştri au traversat Deşertul Akhad, a explicat Sylva. Piramida asta a fost construită cu mult înainte ca oamenii să pună piciorul prin locurile astea. Texte elfice vechi de cinci mii de ani pomenesc de locul ăsta.

— Mai e ceva, a zis Jeffrey, ştergând cu mâneca un strat de praf.

Conturul unui demon încă se mai vedea între orci şi oameni, căci vopseaua cu care fusese acoperit se descojise de mult.

— O Salamandră, a şoptit Fletcher.

Ignatius a ciripit entuziast şi a lovit cu laba peretele de dedesubt.

Sub acest tablou erau înfăţişate două scene separate. Una în care orcii stăteau victorioşi deasupra leşurilor însângerate ale oamenilor, iar alta în care învingători erau oamenii.

Fletcher şi-a amintit de primul lui vis sub infuzare. Ştia de acolo că sulul de invocare al lui Ignatius fusese iniţial destinat unui orc albinos, cu mai bine de o mie de ani în urmă. Poate că orcii care făcuseră aceste desene încercaseră să recreeze această profeţie. Ceea ce vedea acum limpede era faptul că, potrivit atât desenelor, cât şi visului lui, orcii credeau că o Salamandră era cheia pentru victoria lor… sau pentru dezastru.

— Trebuie să copiem toate astea, a zis el, arătând înspre perete. Poate că o să reuşim să le tălmăcim mai târziu.

— Am făcut-o deja, l-a liniştit Jeffrey, arătându-i blocul de desen.

— Băieţi, i-a întrerupt Sylva, ridicând placa de cristal. Trebuie să pornim, în momentul ăsta. Sacrificiile s-au sfârşit şi Khan se îndreaptă înspre intrarea din spate. E însoţit de un grup de şamani, plus unul de tineri orci. Probabil cei care au darul invocării.

— Fir-ar să fie! a bombănit Malik. Aici nu avem unde să ne ascundem – trebuie să plecăm. Veniți după mine!

A stins globul de foc şi a pornit în grabă înspre celălalt capăt al antecamerei, de unde se continua coridorul. Fletcher şi ceilalţi nu au avut de ales şi l-au urmat.

— Se pare că am aşteptat destul, a şoptit Othello, încercând fără succes să îşi ascundă zâmbetul. Echipa Isadorei nu s-a încadrat în timp.

Au alergat până când coridorul s-a bifurcat din nou. Nu aveau timp să decidă care încotro să o ia; în graba lor, Fletcher a luat-o la dreapta, împreună cu Othello, Sylva şi Lysander. De data aceasta, podeaua urca brusc. Păreau că se îndreaptă înspre centrul piramidei.

— Ia staţi, a zis Fletcher cu răsuflarea tăiată, în timp ce zgomotul paşilor lor răsuna puternic de-a lungul coridorului. I-am lăsat în urmă pe Cress şi pe Jeffrey.

— O să ne regrupăm mai încolo, a răspuns

Sylva, în timp ce lumina drumul cu un deget al cărui vârf strălucea. Orcii o să ajungă aici dintr-o clipă în...

Sylva nu şi-a mai terminat vorba, căci coridorul se termina brusc, dând într-o încăpere enormă. Bolta îi era susţinută de nişte grinzi masive din metal ruginit, iar o reţea de ţevi cobora din tavan şi intra în pereţi.

O groapă se adâncea în beznă, împrejurul unei platforme, atât de adâncă şi de imensă, încât părea că nu are capăt. În mijloc se afla un soclu lat, pe care era gravată adânc o pentagramă. Chiar în centru era o gaură, deşi Fletcher nu îşi putea da seama cât e de adâncă.

Singura cale de a ajunge la el erau patru poduri de piatră care se intersectau, pornind de la cele patru intrări în încăpere.

— Unde naiba o să ne ascundem? a întrebat Othello, în timp ce cerceta cu privirea încăperea. Aici nu e nimic!

— Uitaţi-vă – scări! a zis Sylva, arătând înspre soclu.

Era susţinut de un stâlp gros, care avea o lăţime egală dedesubt. În jurul coloanei înainta în spirală o scară cioplită grosolan, dintr-o piatră alba ca laptele, ca şi cum ar fi fost de curând tăiată.

Fletcher a lansat o flamă magică, care a coborât învârtindu-se în adâncul gropii. Aceasta era adâncă, aproape cât jumătate din înălţimea piramidei. Dar, chiar pe fundul ei, Fletcher a observat un tunel care ducea în măruntaiele pământului.

Lucrul cel mai straniu, se putea vedea un cuibar cu câteva sute de ouă, îngrămădite într-un şanţ, care înconjura baza stâlpului. Erau verzi şi perfect sferice, având mărimea şi aspectul unei portocale necoapte.

— Probabil că sunt ouă de gremlini, a presupus Fletcher, recunoscându-le datorită celor văzute în Vizuini. Ouăle de goblini trebuie să fie mult mai mari, pentru că Mason zicea că goblinii ies din ou direct ca adulţi complet dezvoltaţi.

— Nu vreau să ştiu ce caută chestiile alea aici, a zis Othello. Dar cred că o să aflăm foarte curând – tunelul ăla e ascunzişul nostru. S-ar putea chiar să ducă la grote.

— Cine ştie unde duce, a răspuns Fletcher, cu privirea aţintită în adâncul gropii. Dar sunt sigur că încoace vin Khan şi şamanii lui, coborând scările alea. Dacă e o fundătură, o să fim blocaţi acolo împotriva a… câţi orci?

— Zece, a zis Sylva, numărând şamanii şi pe cei cu darul invocării cu ajutorul cristalului magic al lui Verity. Şi-au infuzat însă demonii. Am face bine să ne grăbim – chiar acum pătrund prin intrarea din spate.

Fletcher îşi storcea creierii: ar putea-o lua pe unul dintre celelalte trei coridoare care dădeau în încăpere, dar nu puteau fi siguri că şamanii n-o să vină chiar pe acolo. De coborât nici nu putea fi vorba… în mintea lui a început să prindă contur o idee.

— Lysander, ne poţi duce în zbor până pe grinzile alea? l-a întrebat el pe Grifon, privind

înspre tavanul boltit. Sunt destul de late ca să nu fim văzuţi.

Lysander a scos un cârâit aprobator, apoi i-a făcut lui Fletcher cu ochiul, aşadar, căpitanul Lovett deţinea controlul. Fletcher a răspuns printr-un zâmbet larg, căci susţinerea ei îi întărea hotărârea.

— Eşti sigur? l-a întrebat Othello, cercetând grinzile cu privirea. Arată mai ruginite decât găleata unui pescar.

— Ori facem asta, ori ne încercăm norocul ascunzându-ne în grote, i-a răspuns Fletcher şi, după ce şi l-a aşezat pe Ignatius pe umăr, a încălecat pe Lysander.

Othello şi Sylva s-au înghesuit în spatele lui, iar Fletcher a simţit cum mâinile Sylvei îi cuprind mijlocul. La rândul lui, s-a ţinut strâns de gâtul lui Lysander. Cum nu avea şa, Fletcher şedea direct pe muşchii în permanentă mişcare de pe spatele creaturii robuste şi simţea prin pantaloni penele alunecoase ale Grifonului.

Înainte să apuce Fletcher să dea ordinul, Lysander şi-a luat zborul de pe pod cu o singură bătaie viguroasă din aripi. Pentru o clipă în care a avut senzaţia că îi stă inima în loc, s-au prăbuşit ca un pietroi, apoi a simţit că stomacul îi e tras în jos în momentul în care s-au năpustit în sus, descriind un arc care i-a azvârlit până la căpriori.

Lysander a străbătut în grabă una dintre grinzile late, iar ghearele lui au scrâşnit pe metalul ruginit, până când s-au oprit. Fletcher a tras adânc aer în piept ca să se liniştească, cu faţa îngropată

în penele de pe gâtul Grifonului. Apoi i-a simţit pe ceilalţi descălecând şi le-a urmat exemplul, atent să se plaseze exact în mijlocul bârnei.

De aici, putea distinge destul de clar ouăle de pe fundul gropii, precum şi platforma de dedesubt. Cea mai largă ţeavă era chiar lângă capul lui şi dinăuntru se auzea cum curge prin ea un lichid. S-a înfiorat şi şi-a stins flama magică, iar încăperea s-a cufundat în beznă. Exact la timp, căci deja zărea o lumină venind dinspre intrarea pe care o folosiseră ei.

Apoi, strângând în mână o torţă care ardea trosnind, Khan s-a aplecat ca să intre în încăpere. De aproape, statura lui ieşea şi mai izbitor în evidenţă printre şamanii care îl urmau. Nu avea fruntea atât de proeminentă, iar colţii îi erau ceva mai mici decât ai celor mai mulţi orci. Dar nu asta i-a atras în primul rând atenţia lui Fletcher, ci demonul cocoţat pe umărul lui, care cerceta încăperea cu ochii lui chihlimbarii.

Khan avea cu el o Salamandră.

Capitolul 41

Salamandra era neagră ca smoala şi de două ori mai mare decât Ignatius. Avea chiar şi nişte cioturi de aripi la spate, acolo unde se aflau la Ignatius oasele umerilor. Dar, în ciuda acestor anomalii, era neîndoielnic o Salamandră, căci avea un ac în vârful cozii, iar botul i se termina printr-un cioc fără dinţi.

Şi Ignatius părea să creadă la fel, căci a scos

un ciripit abia perceptibil în timp ce urmărea demonul, care îşi făcea toaleta pe umărul lui Khan. Fletcher i-a transmis în gând să se potolească şi a urmărit suita de şamani care traversa podul în urma orcului albinos. Unul dintre ei ducea un sac cu petale galbene din antecameră.

Niciunul nu era însoţit de demonul lui şi nici nu aveau suluri de invocare, dar, chiar şi de acolo de sus, de pe grindă, Fletcher a observat că toţi aveau tatuate pe mâini pentagrame şi alte simboluri, exact ca el. Până şi noii învăţăcei cu darul invocării aveau asemenea tatuaje, însă unii dintre ei îşi ţineau cu mare băgare de seamă mâinile, ca şi cum ar fi fost tatuaţi de puţină vreme.

De sus, Fletcher a observat că aceştia din urmă erau mai mici decât ceilalţi orci, iar din buza de jos le ieşeau colţi nu pe deplin dezvoltaţi. Erau îmbrăcaţi doar în nişte fustanele din iarbă, însă corpul le fusese pudrat cu o pulbere albă, poate pentru a imita pielea albinosului.

Un strigăt al lui Khan l-a făcut pe Fletcher să tresară. Dădea ordine cu nişte lătrături guturale, arătând înspre cele cinci colţuri ale pentagramei. Şamanii care îl însoţeau s-au aşezat fiecare în câte unul, în timp ce învăţăceii au îngenuncheat în spatele lor, privind cu atenţie.

Au urmat şi alte lucruri spuse în limba orcilor, iar apoi şamanii au început, toţi în acelaşi timp, să traseze simboluri complicate, care se intersectau în aer, deasupra pentagramei. Era un spectacol fascinant. Fără să ştie de ce, Fletcher îşi imaginase întotdeauna că şamanii orci sunt nişte invocatori

primitivi, incapabili să controleze altceva în afara unui demon de nivel scăzut.

Trebuise să-şi aducă aminte că orcii practicaseră invocarea cu mult înaintea oamenilor şi, cu toate că nu a îndrăznit să îi împărtăşească această idee Sylvei, posibil şi înaintea elfilor.

Khan a lătrat un alt ordin, odată terminată gravarea simbolurilor. Un inel straniu, în formă de spirală dublă, atârna în aer deasupra pentagramei, iar mâinile şamanilor răspândeau o strălucire albastră în timp ce pompau mana în acest simbol. Curând după aceea, inelul s-a transformat într-un disc rotitor de lumină albastră, care se mişca atât de repede, încât Fletcher nu reuşea să îl urmărească.

Şamanii orci au început o incantaţie tânguită, ridicând vocea ca să acopere vuietul făcut de disc. În timp ce vocile li s-au unit într-un crescendo, Khan a îngenuncheat pe podea şi a apăsat un mic mâner de pe platformă. Acesta s-a afundat în piatră şi o bubuitură a răsunat în întreaga piramidă. Din tavan, chiar de deasupra capului lui Fletcher, s-au auzit zăngănitul şi scrâşnetul unui mecanism. Khan a ridicat o secundă privirea la auzul zgomotului, iar Fletcher s-a ascuns după grindă, cu inima zbătându-i-se în piept ca o pasăre în colivie.

De abia când a auzit lichidul curgând prin ţeava de lângă el, curiozitatea l-a împins să arunce din nou o privire. Ceea ce a văzut era respingător.

Din ţeavă a ţâşnit un şuvoi de sânge care s-a scurs pulsând în gaura din mijlocul pentagramei,

ca dintr-o arteră retezată. În timp ce lichidul trecea prin inel făcea spume şi sfârâia, dobândind o consistenţă vâscoasă, iar culoarea i s-a înnegrit. Dedesubt, la distanţă, lichidul s-a coagulat deasupra ouălor de gremlin, scurgându-se prin nişte găuri de la baza stâlpului, în şanţ. Apoi, ouăle au început să palpite în apă, începând să crească, şi s-au revărsat din şanţ, umplând groapa până sus.

O sudalmă rostită în şoaptă undeva, în întunericul din spatele lui, i-a dat de înţeles că nu era singurul care văzuse scena. Curând, sângele din ţeavă abia mai picura. Inelul a început să pâlpâie şi să pălească, iar şamanii s-au prăbuşit la pământ de extenuare. Lui Fletcher i-au asudat palmele în timp ce privea înfiorătorul ritual. Până la urmă, sângele orcilor albaştri folosea la ceva.

Khan a mormăit aprobator şi, ducând mâna la un săculeţ de la brâu, a dat drumul unei bucăţi de carne în gura Salamandrei. Aceasta a înfulecat-o cu lăcomie, înghiţind-o cu două smucituri ale capului, ca o pasăre.

Orcul albinos a mârâit un nou ordin, iar învăţăceii s-au îngrămădit să se aşeze în rând în spatele lui, înşirându-se de-a lungul podului. Au luat toţi câte un pumn de petale galbene din sac, inclusiv Khan. Împreună, şi le-au îndesat în gură, apoi le-au mestecat şi le-au înghiţit plescăind zgomotos. Orcii tineri s-au strâmbat din pricina gustului, iar unul chiar a icnit înainte să reuşească să le dea pe gât cu ajutorul unei guri de apă dintr-o butelcă ce îi atârna la şold.

Fletcher se întreba dacă o fi vreun soi de drog ori de otravă, care să le amorţească trupurile sau să le adoarmă simţurile. Era limpede că se clătinau pe picioare, cu toate că nu îşi putea da seama dacă de teamă ori era efectul substanţei stimulante.

După o scurtă pauză, Khan a vorbit din nou, iar vorbele lui aspre i-au făcut pe şamani să îngenuncheze. Şi-au înclinat capetele în semn de supunere, evitând privirea lui Khan. Şi-au înmuiat toţi degetele în sângele de pe pentagramă, cu o mână pe codul corespunzător punctului lor din pentagramă, iar cu cealaltă pe steaua însăşi.

— Codurile orcilor! a şoptit Sylva, doar cât să o poată auzi Fletcher.

Lui Fletcher i-a sărit inima şi a trebuit să îşi acopere gura ca să îşi înăbuşe un strigăt. Dedesubt erau expuse, la vedere, coordonatele părţii din eter care le aparţinea orcilor – secretul lor cel mai straşnic fusese dezvăluit! Nu observase decât în momentul în care gravurile se umpluseră de sânge.

I-a făcut înnebunit lui Lysander semne cu mâna, până când a reuşit să îi capteze atenţia. A arătat în jos, mimând simbolurile, iar Grifonul s-a aplecat în faţă din locul unde stătea cocoţat, asumându-şi un risc enorm pentru a reuşi să vadă cât mai bine ceea ce se petrecea jos.

Fletcher ştia că, peste tot în Imperiu, oamenii o să le copieze cu grijă. Chiar dacă misiunea lor ar eşua, măcar nu va fi fost în zadar. Vor fi izbândit un lucru la care Imperiul renunţase de mult să mai

spere.

Având coordonatele părţilor din eter care le aparţin orcilor, invocatorii din Hominum vor avea acces la un ecosistem total diferit, putând să captureze noi specii de demoni. Asta va întoarce definitiv soarta războiului în favoarea lor, lucru care se va fi datorat echipei lui Fletcher.

Simbolurile cu pricina au început să răspândească o strălucire albastră, la fel ca pentagrama, iar sângele din ea a început să sfârâie şi să păcăne sub efectul fluxului de mana. Curând după aceea, o sferă strălucitoare a prins să crească în aer, un portal rotitor către eter. Globul era imens, mult mai mare decât văzuse Fletcher vreodată. În timp ce privea cum se roteşte, un zgomot înfundat a făcut să vibreze încăperea, micşorându-se şi crescând cu fiecare rotaţie a sferei.

Khan a scuipat o pastă galbenă şi a ridicat torţa în mână, apoi s-a îndreptat înspre portal, oprindu-se la doar câţiva centimetri. Le-a aruncat o privire încruntată învăţăceilor, iar ochii lui roşiatici au trecut de la unul la altul. Apoi, fără cea mai mică ezitare, s-a făcut nevăzut prin portal.

Fletcher a auzit-o pe Sylva scoţând o exclamaţie de uimire în momentul în care, unul câte unul, învăţăceii l-au urmat, dispărând într-un alt plan al existenţei. Şamanii rămaşi în loc rosteau cu voce joasă o incantaţie, în timp ce direcţionau un şuvoi constant de lumină albastră în canalele pline de sânge ale pentagramei.

La adăpostul întunericului, Fletcher urmărea

totul de sus, nevenindu-i să creadă, în timp ce minutele se scurgeau unul câte unul. Învăţaseră că atmosfera din eter e otrăvitoare, cauzând paralizie şi adesea chiar moartea. Invocatorii erau nevoiţi să intre echipaţi cu un costum ermetic – casca lui Lovett abia se crăpase puţin, atunci când aceasta intrase în eter, cu aproape doi ani în urmă, şi cu toate astea rămăsese paralizată din pricina otrăvii.

Secundele se scurgeau chinuitor de încet; singura schimbare care intervenise în tabloul de jos era pojghiţa subţire de sudoare care acoperea treptat spinarea şamanilor. Echipa de sus era obligată să rămână ascunsă, în tăcere, abia îndrăznind să respire.

Fletcher a văzut că Sylva se chinuia să îşi înăbuşe un strănut, iar ochii i s-au umezit în timp ce îşi astupa nările cu degetele. I-a sărit inima din piept când aceasta a icnit, înghiţindu-şi strănutul, iar umerii i-au tresăltat din pricina efortului.

A trecut aproape o jumătate de oră până când orcul albinos a ieşit din portal, cu Salamandra lui neagră stându-i dreaptă pe umăr. Învăţăceii au apărut câteva clipe mai târziu, mulţi dintre ei dând buzna, de parcă ar fi fost în mare grabă. Albinosul a izbucnit în hohote de râs când aceştia s-au îngrămădit fiecare în spatele şamanului pe lângă care uceniceau.

De îndată ce a ieşit şi ultimul învăţăcel, şamanii au lăsat să se închidă portalul, iar încăperea s-a cufundat în întuneric. Singura sursă de lumină rămăsese torţa lui Khan, care rezistase călătoriei în eter.

Albinosul a lătrat un ultim ordin şi i-a condus pe ceilalţi orci peste pentagramă, către coridorul din cealaltă parte. Sleiţi de puteri, şamanii s-au împleticit în urma lui, gâfâind greu din pricina efortului.

Chiar şi după ce în încăpere s-a făcut beznă, Fletcher şi ceilalţi au rămas tăcuţi, căci nu puteau şti sigur dacă nu cumva orcii aveau să se întoarcă. De abia când ovaţiile mulţimii de afară au pătruns prin pereţii de piatră, au înţeles că se pot mişca în siguranţă.

— Ce naiba a fost asta? a mormăit Othello, târându-şi picioarele înspre Fletcher şi Sylva. Orcii sunt imuni la atmosfera toxică din eter?

— Aşa se pare, a şoptit Sylva şi a trimis o lumină magică în spaţiul gol de sub ei. Dar acum le ştim codurile. Şi echipa noastră e cea care a reuşit să le afle – un gnom, un elf şi un om.

Radia de mândrie, iar lui Fletcher i s-a părut că acel zâmbet a răspândit în întreaga încăpere o lumină mai strălucitoare decât orice flamă magică. Pentru o clipă, şi-a îngăduit să se bucure din plin de realizarea lor. Codurile orcilor erau păzite cu atâta străşnicie, încât descoperirea lor nici măcar nu fusese luată în calcul în privinţa obiectivului misiunii. Echipa lui întrecuse cu mult orice aşteptări.

În minutele care au urmat, Lysander i-a coborât unul câte unul şi, pentru prima dată, au stat pe platformă.

— Priveşte bine fiecare cod, Lysander, a zis Fletcher, arătând înspre simbolurile însângerate de

pe podea.

A aruncat o privire peste marginea platformei şi a trimis o flamă magică înspre fundul gropii. Ouăle erau tot acolo, dar crescuseră toate, atingând mărimea unui butoiaş de bere. Palpitau şi vibrau de parcă ar fi fost însufleţite, iar coaja gelatinoasă era acoperită cu o secreţie alunecoasă.

Othello s-a lăsat pe vine ca să cerceteze pentagrama. Între marginile ei rămăseseră nişte urme negre, care scoteau încă aburi de la mana care cursese prin ele. Gnomul a strâmbat din nas şi s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se de o ieşitură din stânca de lângă el.

De deasupra pentagramei s-a auzit un pleoscăit şi Othello a ridicat privirea, moment în care a fost împroşcat de sângele care curgea din ţevi.

— Nu pot să cred, s-a văitat el şi, dându-se câţiva paşi în lături, a început să îşi şteargă înnebunit faţa cu mâneca.

— Material organic pentru pentagrame, a zis Sylva, lăsându-se pe vine ca să îl examineze, în timp ce sângele a continuat să se scurgă din ţevi, strângându-se între marginile pentagramei. La fel ca pergamentele noastre pentru invocare şi ca mâna lui Fletcher. Probabil că există o ţeavă care vine de la baza altarului.

— Nu mai spune, a zis Othello sarcastic, stropindu-şi obrajii cu apă din butelca de la brâu.

Fletcher nu s-a putut stăpâni şi a râs pe înfundate de bietul gnom.

Încăperea arăta altfel acum: descoperiseră atât

de multe, dar tot rămăseseră o groază de întrebări fără răspuns.

— Deci ce-a fost asta, un soi de ceremonie de iniţiere a învăţăceilor? a zis Sylva, păşind în jurul pentagramei. Primul contact cu eterul, poate?

— Probabil, a oftat Othello. Măcar acum ştim cum se obţin ouăle de goblin.

— Da, o magie oribilă care amestecă sângele de orc cu ouăle de gremlin, a mormăit Fletcher.

Cu degetul de la picior, a încercat prima treaptă care cobora în groapă, ameţind la vederea spiralei care înconjura stâlpul platformei.

— Că tot veni vorba… hai să mergem să vedem cu ce avem de-a face.

Treapta părea destul de solidă, aşa că a coborât mai departe, până când capul lui a ajuns la acelaşi nivel cu platforma.

— Oare nu ar trebui să îi căutăm pe ceilalţi înainte să coborâm acolo? a sugerat Othello, uitându-se cu groază la scară.

— Dacă există o intrare în grotele goblinilor, atunci asta e. Ceilalţi o să ni se alăture în curând, protectorii lor vor fi văzut graţie cristalului magic al lui Lysander că drumul e liber şi o să îi conducă la noi cu ajutorul demonilor lor.

Fletcher şi-a continuat încet coborârea, trecându-şi degetele de-a lungul pietrei aspre, ca şi cum aceasta i-ar fi putut oferi ceva de care să se prindă ca să nu cadă, căci până jos distanţa era mare. Pereţii îi dădeau o senzaţie de claustrofobie şi şi-a amintit de scările pe care îl dusese Didric în drum spre tribunal. A simţit cum îi pătrunde frica

prin piele şi cum îl furnică picăturile de sudoare rece. Pe scări erau vulnerabili, căci nu aveau unde să se ascundă în caz că duşmanul şi-ar face apariţia dedesubt… ori deasupra.

Singurul lucru care i-a întărit hotărârea a fost senzaţia pe care i-o dădea pielea caldă a lui Ignatius, lipită de ceafa lui, chiar când cobora în burta fiarei.

Şanţul care împrejmuia capătul scărilor era plin cu ouă, precum şi cu un strat subţire de sânge închegat. Fletcher nu a avut de ales şi a înaintat prin el, mormăind cu silă. Când a ajuns de cealaltă parte, pantalonii îi erau complet mânjiţi.

Sylva şi Othello au avut buna inspiraţie să sară de pe o treaptă aflată ceva mai sus şi abia dacă au atins cu picioarele lichidul la marginea şanţului. Lysander a coborât în zbor fără nicio problemă, iar Fletcher şi-a dat seama că demonul ar fi putut să îl ducă în spate. De data asta, a fost rândul lui Othello să chicotească în timp ce Fletcher încerca să îşi cureţe pantalonii de scârboasa substanţă gelatinoasă cu partea boantă a sabiei.

— Se pare că adaugă la rezervă câteva sute de noi ouă de fiecare dată când ţin ceremonia, a zis Sylva. Mă întreb cum de am aflat abia anul ăsta de goblini. Probabil că şi-au construit în secret o armată.

Şi-a scos falxul şi a împuns în mijloc oul aflat cel mai aproape de ea. Dinăuntru a ţâşnit un jet de lichid opac, iar ovulul verde s-a dezumflat, rămânând un sac încreţit. S-a răspândit o duhoare cumplită, de cloacă fetidă.

— Mulţumesc, a zis Othello, ţinându-se cât mai departe de ou. Acum trebuie să aşteptăm aici, în putoarea asta.

Sylva şi-a dat ochii peste cap.

— Păi, de unde era să…

O săgeată de arbaletă a străpuns cu o bufnitură umărul lui Fletcher. S-a holbat la ea, la pana albastră care ieşea din el de parcă ar fi fost un mădular nou şi ciudat. O alta l-a lovit în coapsă şi Fletcher s-a prăbuşit în genunchi. Nu simţea durere, ci numai o amorţeală surdă provocată de şoc, în timp ce braţul îi atârna inutil pe lângă corp. Khopeshul i-a alunecat din mână.

Sylva a scos un strigăt şi a trimis un fulger în sus, înspre platformă, de unde venise atacul. Acesta a lovit acoperişul piramidei, provocând un nor de praf şi de zidărie.

Othello era deja în spinarea lui Lysander, iar Grifonul s-a năpustit în sus bătând furios din aripi. Ecoul de paşi care se îndepărtau l-a făcut pe Fletcher să înţeleagă că era inutil. Asasinul plecase deja.

— Nu, nu, nu, a şoptit Sylva, prinzându-l pe Fletcher în braţe când acesta a căzut pe spate.

Atunci a început durerea. Se simţea ca şi cum ar fi fost rupt în bucăţi. Prima săgeată îl străpunsese oblic, prin spate, până în partea de sus a pieptului. Avea dureri la respiraţie.

— Scoate-o! a spus Fletcher cu voce răguşită.

Simţea pe buze gustul metalic al sângelui şi şi-a dat seama că îi fuseseră străpunşi plămânii.

— Trebuie să vindecăm…

A ţipat în momentul în care Sylva a rupt între degete vârful de oţel al săgeţii şi a scos-o dintr-o singură mişcare fluidă. Apoi Fletcher s-a înecat în timp ce plămânii i se umpleau cu sânge.

Sylva a repetat procedeul pentru săgeata din coapsă, împingând-o mai întâi puţin mai adânc, pentru a putea apuca vârful de oţel.

În timp ce Fletcher gâlgâia, Sylva a trasat în aer simbolul magiei pentru vindecare, iar firişoarele albe de lumină au licărit în jurul rănilor. Ignatius a pus şi el umărul şi a început să lingă rana, încercând disperat să oprească şuvoiul de sânge.

Totul se petrecea mult prea încet, iar sângele rubiniu din coapsa lui Fletcher şiroia pe pământ. Îi fusese atinsă artera.

Urmărea totul într-o tăcere gravă. Nu voia să moară în groapa asta fetidă, privit de toată lumea. Ar fi fost un eşec şi un simbol al lipsei de unitate a Imperiului. Un martir pentru o cauză pe care o detesta.

În acel moment şi-a adus aminte. Poţiunile Electrei, pe care le avea legate de piept.

Incapabil să vorbească, Fletcher a tras un flacon din locaşul lui şi i-a scos dopul cu un bobârnac al degetului mare. L-a dat pe gât şi a simţit un gust la fel de metalic precum al sângelui care îi mânjea dinţii. Câteva secunde nu a simţit nimic, ci doar cum i se scurge viaţa din trup. Apoi…

— Uau! a exclamat Sylva, iar simbolul magiei pentru vindecare a dispărut din aer.

Fletcher a simţit o răceală care i se răspândea

în corp. Durerea încetase aproape instantaneu. Şi-a privit piciorul şi nu a mai văzut decât un petec de piele pătată de sânge, dată la iveală de gaura din pantaloni. La piept lucrurile stăteau la fel.

Ignatius i-a sărit pe umăr şi i s-a înfăşurat în jurul gâtului. Sub pielea demonului speriat, Fletcher auzea bătăile înnebunite ale inimii acestuia.

— Linişteşte-te, amice, a murmurat el. Sunt aici.

— Credeam că te-am pierdut, a şoptit Sylva şi şi-a lipit fruntea de a lui, respirând greu din pricina emoţiilor.

Doar pentru o clipă, atât de repede încât nici nu putea fi sigur că se întâmplase cu adevărat, Fletcher a simţit buzele catifelate ale elfei atingându-le pe ale lui.

Apoi Othello a aterizat lângă ei cu o bufnitură şi s-au trezit înlănţuiţi în îmbrăţişarea lui de urs.

— A fost cât pe ce, a suspinat gnomul şi i-a strâns atât de tare în braţe, încât lui Fletcher i s-a părut că îi pârâie coastele. Să nu îmi mai faci niciodată aşa ceva! a mai zis Othello.

Capitolul 42

S-au ghemuit la adăpostul peretelui gropii, unde nu mai puteau fi luaţi la ţintă. Numai Lysander a rămas să se ascundă printre grinzi, în caz că asasinul s-ar întoarce.

— Fie echipa Isadorei e aici, fie e Cress, a susţinut Sylva, cu braţele încrucişate sfidător. Nu e

ciudat că a lipsit în ambele dăţi când s-a tras în tine?

— Nu, nu pot să cred asta, a zis Othello, la fel de încăpăţânat. Nu ne-ar face aşa ceva. Şi nici lui Fletcher. La drept vorbind, cred că are o slăbiciune pentru el.

La aceste cuvinte, Sylva s-a înroşit, dar şi-a încleştat fălcile şi l-a pironit pe Othello cu privirea.

— Ar putea fi o fanatică. Poate că vrea război, iar faptul că nu poartă văl e doar o acoperire. Poate că e aşa cum era Atilla înainte, a zis Sylva cu o privire sălbatică. Era cât pe ce să îl pierd… pierdem!

Era altfel decât fata pe care o ştia el. Stătea încă lipită strâns de el, iar Fletcher nu putea să nu se întrebe dacă se schimbase ceva între ei, în acel moment efemer petrecut împreună.

Sylva chiar o invocase pe Sariel, care privea cu atenţie tunelul întunecat. Elfa şi-a trecut absentă mâna prin blana Canidului şi atunci demonul a schelălăit jalnic.

— Lysander a văzut când s-a tras în mine, a şoptit Fletcher, cu spatele sprijinit de perete.

— Dacă, atunci când s-a produs atacul, Cress nu era în câmpul vizual al lui Caliban ori al Sacharissei… întregul Imperiu o să creadă că ea a fost, a continuat Fletcher. Săgeata de arbaletă are pană albastră.

— Probabil că a fost ea! a exclamat Sylva, exasperată. De câte ori mai trebuie să îţi spun? Nu putem avea încredere în ea.

— Nu pricepi? Nu-mi pasă dacă a fost ea ori ba,

a zis Fletcher cu voce joasă. Toată bunăvoinţa pe care am câştigat-o descoperind codurile orcilor s-a dus pe apa sâmbetei.

— Lysander abia dacă a văzut, a spus Othello cu mărinimie, iar noi doi am plecat în mare grabă. În plus, din unghiul lui, nu se poate vedea culoarea săgeţii.

— Poate… a murmurat Fletcher mohorât. Dar ideea că un gnom a încercat să asasineze un om o să stârnească o adevărată furtună în întregul Hominum.

— Nu un simplu om… acum eşti un nobil, a zis Othello oftând, apoi s-a întors din nou către Sylva. Oricum, lucrurile nu sunt aşa de simple. Echipa lui Malik a mai şi fost tot timpul pe acelaşi mal al râului ca şi noi. Poate că îţi poartă pică de când l-ai învins în Turneu. Verity e în echipa lui: poate că e în slujba Triumviratului – bunica ei e unul dintre membri, la urma urmei.

— Chiar crezi că ar putea fi Verity? a întrebat Fletcher, încercând să îşi imagineze ochii aceia mari pândind din spatele unei arbalete îndreptate către el.

— De ce nu? Doar pentru că e drăguţă? i-a răspuns Sylva, săgetându-l cu privirea.

— Ar putea fi Rory, sau Genevieve, de supărare că aproape l-ai omorât pe Malahi anul trecut, a continuat Othello. Nu uita că şi echipa lui Seraph s-a aflat prin apropiere.

Fletcher se întreba cum de şi-o fi făcut atâţia duşmani. Se părea că jumătate dintre cei de la Vocans aveau motiv să îl omoare.

— Dacă eşti atât de orb şi nu vezi, eu nu am de gând să mă cert cu tine, s-a răstit la el Sylva, clătinând din cap. Nu o să zic nimic atunci când apare. Dar o să fiu cu ochii pe ea.

În timp ce se aşternea o tăcere tensionată, de sus s-a auzit un cârâit. Cei din echipă au fost instantaneu gata – Fletcher şi Sylva aveau arcurile pregătite, iar Othello trasase simbolul magic pentru foc. Au aşteptat, cu răsuflarea tăiată şi ţintind în sus, înspre platformă.

Peste marginea acesteia s-a iţit capul lui Didric.

— V-am zis eu că miroase a baligă pe aici, a zis el, bine dispus. Priveşte, Tarquin, am găsit sursa.

Othello a şoptit din colţul buzelor:

— Vezi?

Sylva s-a încruntat fără să spună nimic, cu arcul îndreptat fără şovăire direct înspre faţa lui Didric.

A apărut şi capul lui Tarquin, care a încruntat din sprâncene când i-a văzut.

— Ia te uită, a zis el cu glas tărăgănat, ridicând mâinile ca pentru a se preda, în bătaie de joc. Până la urmă aţi reuşit. Cred că numai noi suntem de vină, după ce v-am salvat de patrula aia.

— Voi ne-aţi salvat pe noi? s-a răstit la ei Othello, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dacă nu ne-am fi întors după voi, acum nu aţi mai fi decât o pată maronie pe fundul unei haznale a orcilor!

— Vezi să nu, astea nu-s decât aiureli, a răsunat până jos vocea Isadorei. Dragă Grindle, fii

bun şi adu-ni-l pe Atlas jos. Arată exact ca un cadavru.

O umbră a trecut peste ei, apoi Fletcher l-a văzut pe Wendigo, Hannibal coborând primul pe scări, iar silueta lui masivă şi greoaie se descurca greu pe scările înguste. În spatele lui a apărut Grindle, care îl purta pe Atlas pe umăr. A rânjit către ceilalţi, urmat de Isadora, care cobora scările cu sărituri graţioase. Uniforma ei părea, nu se ştie cum, la fel de curată ca în ziua în care sosiseră în hăţişuri.

Fletcher şi ceilalţi au fost obligaţi să lase armele în jos, în timp ce Wendigo cobora, cu ochii lui negri aţintiţi asupra lor.

Tarquin şi Didric îi urmau îndeaproape. Când au ajuns pe fundul gropii, s-au luat după Grindle şi au sărit peste şanţ aşa cum făcuseră Othello şi Sylva, în timp ce Wendigo a luat-o prin şanţ şi a ridicat-o pe Isadora peste apă. Fletcher şi-a dat ochii peste cap. Un adevărat gentleman…

— Ce a păţit Atlas? a întrebat el, cu ochii la băiatul care aproape că-şi pierduse cunoştinţa.

— A mâncat ieri nişte fructe sau ceva ce nu i-a picat bine, după ce am trecut râul, a zis Isadora, în timp ce îşi studia unghiile. Bulgărele ăsta de grăsime a halit tot ce a găsit. Mă îndoiesc că o să reuşească. Degeaba l-am luat cu noi – tot drumul nu a făcut decât să ne încetinească. Dar Tarquin pare să considere că n-ar da bine dacă îl abandonăm.

Fletcher s-a lăsat în genunchi lângă băiatul care se simţea rău. Era de o paloare cadaverică,

iar respiraţia îi era superficială şi neregulată.

— De cât timp sunteţi aici? a întrebat Fletcher, trăgând un alt flacon cu elixir tămăduitor din locaşul din bandulieră. V-am aşteptat la intrarea din spate.

— Tocmai am sosit, a croncănit Didric cu vocea lui obosită, în timp ce împungea, absent, un ou cu floreta. Ne-a luat o veşnicie, a trebuit să îl cărăm pe idiotul ăsta cea mai mare parte a drumului. Şansa noastră a fost că orcii sunt, aproape toţi, de cealaltă parte a piramidei.

— Noi v-am aşteptat, a mormăit Othello. Am merita măcar un mulţumesc.

— Nu v-a cerut nimeni, i-a replicat Tarquin, ridicând din umeri.

Fletcher nu i-a băgat în seamă, ocupat să studieze flaconul. Nu-i mai rămăseseră decât două, iar celălalt îi salvase lui viaţa. Oare chiar ar fi capabil să îl sacrifice pe acesta ca să salveze viaţa băiatului ăsta trădător? A fost nevoie de o privire dojenitoare din partea lui Lysander pentru a se hotărî. Întreaga lume privea.

A scos dopul şi a turnat o parte din lichid în gura lui Atlas. Băiatul şi-a lins buzele uscate şi a înghiţit.

— Îţi pierzi timpul cu el – am încercat cu magia pentru vindecare. E terminat, asta-i sigur, a zis Grindle.

S-a întors către Sylva şi i-a făcut cu ochiul, apoi a adăugat:

— Îmi pare bine să văd că fata elfă a reuşit. Ar fi păcat să îmi răpească un orc plăcerea de a o

ucide eu însumi.

Sylva şi-a strâns degetele pe falx, atât de tare încât acesta a tremurat pe lângă corpul ei. Cu toate acestea, a răspuns fixându-l cu o privire rece.

— Încearcă numai. Plăcerea va fi a mea.

În momentul în care şi ultima picătură de leac s-a scurs din flacon, lui Atlas a început să îi apară din nou culoarea în obraji. A tuşit şi s-a ridicat în capul oaselor, privind buimac în jur.

— Magia pentru vindecare nu a avut niciun efect, a zis Isadora, nevenindu-i să creadă ce vedea. Am irosit o groază de mana încercând.

— Se pare că elixirul e eficient şi împotriva veninului, a zis Fletcher, în timp ce îşi cerceta banduliera.

Nu mai avea decât un flacon roşu cu elixir, dar mai erau încă trei fiole dintre cele cu mana albastră. Ar putea fi utile la distrugerea ouălor.

Atlas a îndreptat înspre Fletcher o privire nedumerită. A început să vorbească, apoi a ezitat când l-a auzit pe Tarquin că îşi drege glasul. S-a întors în direcţia zgomotului şi, după o scurtă pauză, s-a săltat în picioare şi a pornit resemnat înspre ceilalţi.

— Cu plăcere, a zis Fletcher, sarcastic.

Lysander a scos încă un cârâit, care anunţa sosirea celorlalţi. Ochii lui Fletcher s-au oprit asupra lui Cress şi, câteva clipe, s-a gândit dacă suspiciunile Sylvei ar putea fi întemeiate. Dar o singură privire înspre chipul zâmbitor al lui Cress l-a convins că e nevinovată. Şi-a alungat bănuielile din minte şi a privit în lungul coridorului întunecat.

O pală de aer fetid, fierbinte se simţea venind dinspre coridor, pentru a fi trasă imediat înapoi, ca răsuflarea unui uriaş adormit. Acesta era momentul. Toate riscurile pe care şi le asumaseră, toate încercările prin care trecuseră îi conduseseră până aici. Ajunseseră la grotele goblinilor având jumătate de oră în plus şi erau pe cale să dea atacul.

Capitolul 43

Echipele s-au lăsat în genunchi în gura coridorului ca să studieze harta grosolană a grotelor pe care o schiţase Mason. Demonii lor s-au îngrămădit în tunel, pândind o eventuală mişcare.

— Habar nu am cum duce tunelul ăsta la grote, da’ o să ştiu dăstul dă bine când o să intrăm, a zis Mason şi, cu sabia, a arătat o încăpere întinsă, aflată în mijloc. Asta e grota principală. N-am fost acolo dăcât o dată, da’ ştiu c-acolo ţin ouăle dă goblin. Pereţii îs din magmă, aşa că ţin ouăle la căldură. Din ce-am văzut, seria a mai veche scoate ezact când e adusă aia nouă, aşa că tre’ s-avem grijă.

A privit prudent peste umăr, înăuntrul tunelului, apoi la ouăle umflate din şanţ.

— S-ar putea să vie nişte goblini să le-adune la un moment dat, aşa că mai bine o luăm din loc.

— Şi cu prizonierii cum e? Unde sunt ţinuţi? a întrebat Cress, ghemuindu-se lângă el.

În timp ce vorbea Cress, Sylva îi urmărea cu atenţie chipul, cu mâna pe mânerul falxului.

Mason a indicat o încăpere legată de grota principală printr-un tunel lung şi îngust, care mai avea o ramificaţie ce ducea la suprafaţă.

— Aci ţin uneori prizonierii. Nu-ş dacă tovarăşii mei o să fie-acolo la ora-asta.

— Acolo e mama? a întrebat Rufus, cu ochii mari.

— Da. O ţineau într-o cuşcă. N-au lăsat-o niciodat-afară, nici pă noi să vorbim cu ea, a zis Mason, clătinând din cap. Nu puteam nici măcar între noi să vorbim acolo – erau tot timpul goblini în încăpere, ăi mai mulţi dântr-ei acolo dorm, mai ales când e zi dă sărbătoare, ca azi. La ora asta-s deja beţi morţi, da' tot o să fie al naibii dă greu s-o scoatem d-acolo fără să fim văzuţi.

La vorbele astea, Rufus şi-a scos sabia şi s-a dus lângă demonul lui, o Vidră, la capătul tunelului. Fletcher ştia ce simte băiatul. Şi el ar fi dat orice numai să mai aibă şansa să-şi vadă mama încă o dată.

Isadora a bătut din palme şi toţi au tresărit.

— Perfect, iată cum o să procedăm, a zis ea, arătând înspre tunel. Scoatem în linişte ouăle din grota principală, până când suntem descoperiți şi se dă alarma. În momentul ăla, trebuie să distrugem cât mai multe. Praf de puşcă, globuri de foc, fulgere, nu contează cât zgomot facem, trebuie să le distrugem rezerva de ouă şi să ieşim în siguranţă. Are cineva vreo obiecţie?

Fletcher a clătinat din cap. Cu toate reţinerile lui, nu putea să ignore că ordinele Isadorei erau corecte. Şi el tot aşa ar fi procedat. Isadora a vorbit

din nou, fără să fie tulburată de tăcerea celorlalţi:

— De îndată ce o să vadă că am ajuns la ouă, Diviziile Celeste vor porni în zbor înspre locul de întâlnire din spatele piramidei, ceea ce înseamnă că avem cam douăzeci de minute să ne îndeplinim obiectivul. Când se apropie Diviziile, demonii o să ne anunţe că e timpul să plecăm. Din momentul ăla, o să mai avem încă zece minute ca să ne întoarcem la locul de unde o să fim preluaţi, în spatele piramidei. Cine ajunge mai târziu e pe cont propriu.

— Şi cum o să ne putem întoarce, cu jumătate din forţele orcilor înarmate până în dinţi, strânse în faţa piramidei? a zis Verity şi a luat placa de cristal din mâna Sylvei, ridicând-o ca s-o vadă ceilalţi.

Aceasta arăta imaginea a mii de orci care mergeau de colo-colo pe afară, căci diferitele jocuri continuau în lumina apusului.

— Nu contează, a zis Mason în timp ce privea atent cristalul. N-o să vină toţi aci-năuntru. Numa' orcii cu darul invocării pot intra-n piramidă, aşa că n-o s-avem d-a face dăcât cu goblini, şamani şi demonii lor când ne-ntoarcem în punctu-ăsta. Da' cred c-o să trebuiască să ne mişcăm repejor când o să sune-alarma. Grotele o să s-umple dă orci dăstul dă repede.

— Perfect, a zis Fletcher şi şi-a desfăcut tocul pistolului. Acum, dacă nu mai sunt întrebări, haideţi să pornim.

— Suntem cam arţăgos azi? a zis Didric, zâmbindu-i strâmb. Uiţi că e o serie de ouă chiar aici. Ce-ar fi să rămâi să te ocupi de ele şi să-i laşi

pe băieţii mari să facă treaba serioasă?

Fletcher nu l-a băgat în seamă, dar cuvintele lui Didric i-au oferit un răgaz. S-a întors către Jeffrey, care îşi ţinea sabia scurtă în faţă ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos.

— Jeffrey, tu rămâi aici să distrugi ouăle, i-a spus el şi a arătat înspre mulţimea de globuri lipicioase dimprejurul lor. Cineva trebuie să o facă. Aş prefera să rămâi în groapă, unde nu poţi fi văzut, şi să stai de pază. Ne poţi avertiza dacă se întoarce vreun şaman. Poţi face asta?

Jeffrey a încuviinţat recunoscător din cap.

— Sincer, doar v-aş încetini. O să examinez mai atent ouăle astea proaspăt fertilizate, să văd ce pot descoperi.

Cu o mişcare aprigă, a spintecat un ou aflat aproape de el. Duhoarea a devenit şi mai înfiorătoare, provocând un geamăt colectiv din partea celorlalţi.

— Idiotule! a zis Didric. În regulă, haideţi să plecăm de aici.

Şi uite aşa a început misiunea.

Demonii deschideau calea, ajutaţi de o singură flamă magică, care arunca împrejur o lumină ternă. Pereţii şi tavanul erau făcuţi dintr-un amestec ciudat de pământ, argilă şi rădăcini, care lui Fletcher i se părea la fel de instabil ca un scaun cu trei picioare. Din când în când, în cap le cădea praful pe care îl desprinsese trecerea unui grup atât de numeros.

— Ţineţi, a zis Fletcher şi le-a dat câte un flacon cu mană Sylvei, lui Cress şi lui Othello,

păstrând asupra lui singurul flacon cu elixir tămăduitor rămas.

După două încercări de asasinare, nu mai voia să-şi asume niciun risc.

Când i-a dat flaconul lui Cress, Sylva s-a strâmbat, încă suspicioasă faţă de tânăra gnomă. Dar acum lui Fletcher puţin îi păsa de asta. Tot ce îl interesa era să apere Imperiul şi nu îşi permitea să se lase distras de altceva. În ciuda atâtor minciuni şi şmecherii, duşmanii lui nu ar îndrăzni să facă nimic sub privirile celor patru demoni ai protectorilor, ca să vadă toată lumea.

Cu toţi demonii lor de faţă, Fletcher s-a simţit, dintr-odată, încrezător în şansele lor. Aveau cel puţin doisprezece demoni cu totul, de mărimi diferite, de la Hidra lui Tarquin, Trebius, la Insecta cu cochilie galbenă a lui Rory.

L-a putut observa şi pe cel de-al treilea demon al lui Verity, umblând de colo-colo, chiar pe dedesubtul Libelulei, care zbura cu aripile întinse. Fletcher a început să îl studieze, ceea ce l-a ajutat să se liniştească.

Era un Elfild, un văr îndepărtat al Vulpidului. Era mai mic, doar cât un câine mare, dar cu cap de vulpe, labele din faţă ca de vultur, pieptul îngust al unui ogar şi partea din spate a corpului ca a unui lup. Ghearele din faţă îi erau periculos de ascuţite, iar blana roşie din partea din faţă a corpului şi cea cenuşie de pe partea posterioară erau împestriţate cu pene maronii. Un demon elegant din toate punctele de vedere – la fel ca stăpâna lui, s-a gândit Fletcher.

La capătul tunelului era o lumină care răspândea o strălucire roşie-portocalie, temă, care îi amintea lui Fletcher de grota de sub Vizuini. Mason, care mergea chiar în urma demonilor, a ridicat pumnul strâns. Invocatorii s-au oprit în loc, iar Mason a păşit înspre lumină uşor ghemuit.

A rămas acolo câteva secunde, apoi s-a întors, cu ochii cât cepele.

— Am dat lovitura, a şoptit el. Sunt cu miile, unele peste altele, la grămadă.

— Sunt şi goblini? a întrebat Tarquin.

— Nici picior, a răspuns Mason cu un rânjet pe faţă. O s-avem câteva minute până să fim deranjaţi. Parc-am pescui într-un butoi.

— Haideţi să terminăm cu asta, a mormăit Othello, ridicându-şi toporul. Salvatorii trebuie că au pornit deja. Douăzeci de minute – înăuntru şi afară.

Acestea fiind spuse, cele patru echipe au dat năvală înspre lumină.

Capitolul 44

Au intrat în goană într-o grotă imensă, mai mare chiar şi decât atriumul de la Vocans. Chiar în mijloc se afla un bazin cu lavă, care bulbucea şi clocotea ca un ceaun care fierbe. Patru şuvoaie de rocă topită pornite din lacul în flăcări se scurgeau pătrunzând în pereţi şi împărţeau încăperea în patru sferturi de rocă solidă. Fiecare sfert avea propriul tunel către celelalte încăperi, iar porţiunile de teren solid erau toate conectate prin nişte

poduri şubrede, făcute din pietre cu forme ciudate, legate între ele grosolan, cu un mortar sfărâmicios.

Şi acolo se aflau ouă. Nu sute, ci mii şi mii de ouă, unele adunate în mormane atât de înalte, încât aproape că atingeau tavanul. Multe erau acoperite de praf şi de pânze de păianjen, în timp ce cele aflate mai aproape de ei păreau mai proaspete. Cojile uscate ale celor care deja eclozaseră erau împrăştiate pe jos. Erau aproape la fel de multe ca şi ouăle.

— Trebuie să fi ieşit deja din ou o legiune de goblini, a murmurat Fletcher, împungând o coajă aflată aproape de el cu khopeshul. S-ar putea să fie deja prea târziu.

— Ultima dată am fost aci cu trei ani în urmă, a zis Mason, iar gura deschisă i se mişca la fel ca a unui peşte pe uscat. Pe vremea aia nu erau nici pe jumătate din câţi sunt acu'.

— Nu avem acum timp să ne facem griji pentru asta, a zis Isadora şi şi-a înfipt sabia într-un ou. Lăsaţi grămezile mari – o să le dăm foc la urmă, în caz că o să scoată prea mult fum.

Felida ei, Tamil, deja despica ouăle din preajma ei, sâsâind din pricina conţinutului acestora, care i se lipea de gheare. Ceilalţi demoni i-au urmat exemplul, cu excepţia Insectelor, care erau prea mici pentru a izbândi ceva. Aşa că acestea zburau pe lângă celelalte trei intrări ale grotei, pândind o eventuală patrulă a goblinilor.

— Haideţi să ne punem pe spart ouă, a zis Fletcher şi şi-a ridicat khopeshul.

În câteva secunde, încăperea s-a umplut de un

miros înţepător de carne stricată, o duhoare atât de puternică, încât Fletcher aproape că îi simţea gustul.

Apoi a avut, dintr-odată, o senzaţie de linişte şi satisfacţie care l-a făcut să tresară. I-au trebuit câteva clipe să-şi dea seama că aceasta venea de la Ignatius.

Salamandra înota înspre mijlocul bazinului cu lavă, acolo unde roca topită era incandescentă. Ignatius nu simţea durere, ci numai dorinţă şi motivaţie şi chiar... familiaritate. Fletcher se întreba dacă nu cumva locul îi amintea micului demon de căminul lui din eter, oriunde va fi fost acesta.

— Ce naiba face Ignatius? a bombănit Othello, trimiţând cu o lovitură de picior două ouă în lavă. Acestea au sfârâit şi s-au înnegrit, scoţând un miros de păr ars.

— Habar n-am, i-a răspuns Fletcher.

Când îndărătnicul demon a ajuns în centrul lacului, Fletcher a simţit un şoc de energie. Ceva se schimba.

Secundele se scurgeau şi, în ciuda schimbărilor pe care le percepea în conştiinţa lui, Fletcher continua să ciopârţească ouăle, fără să-l scape din ochi pe Ignatius, care înota în cerc în jurul punctului central al lacului. În tot acest timp, pulsaţii de mana ieşeau din corpul demonului, fără un motiv aparent. Era ca un robinet care picură, iar lui Fletcher îi părea rău că nu păstrase un flacon de mana pentru el.

Era sigur că avea legătură cu lava. A încercat

să îl cheme pe Ignatius înapoi, dar controlul lui asupra demonului părea că nu funcţionează, iar mica Salamandră aproape că nici nu era conştientă de prezenţa lui. Fletcher nu putea decât să spere că, atunci când va fi timpul să plece, Ignatius o să îi asculte chemarea. S-a concentrat pe distrugerea ouălor, fără să mai bage în seamă şocul de energie care venea dinspre demon.

Chiar dacă au muncit fără întrerupere, după cinci minute nu reuşiseră să distrugă mai mult de câteva sute de ouă. Unele dintre ouă aveau înăuntru goblini dezvoltaţi pe jumătate, pe care erau nevoiţi să îi omoare imediat ce aceste biete creaturi diforme ieşeau la lumină.

Fletcher a analizat situaţia şi a constatat că echipele abia reuşiseră să cureţe o pătrime din suprafaţă, fără să mai socotească grămada mare din mijloc, căreia urma să i se dea foc.

— Cum rămâne cu prizonierii? a întrebat Rufus cu răsuflarea tăiată, privindu-l implorator pe Malik. Cu mama?

— Trebuie să terminăm cu astea mai întâi, i-a răspuns Malik şi a icnit în momentul în care a despicat un ou cu iataganul.

— Fă-ţi treaba, Rufus. E nevoie de toţi ca să distrugem ouăle astea la timp, a mârâit Didric şi l-a împins pe Rufus înspre cel mai apropiat ou.

Acesta s-a împiedicat, apoi s-a întors cu umerii crispaţi de furie. În ochi i se citea ceva ce Fletcher nu mai văzuse până atunci. Băiatul cu păr castaniu era timid şi rezervat de cele mai multe ori, însă acum era stăpânit de o hotărâre neclintită.

— Mă duc după mama. Să fiu al naibii dacă o să îngădui unui neică nimeni care se crede mai mult decât e să mă împiedice.

Rufus a scuipat înspre ghetele lui Didric, iar Fletcher nu şi-a putut stăpâni un rânjet în momentul în care lui Didric i-a picat faţa când s-a văzut astfel insultat.

Înainte să îl poată cineva opri, Rufus a luat-o la fugă spre cel mai apropiat pod, făcând slalom printre ouă, înspre tunelul aflat mai aproape. Fără să stea pe gânduri, Fletcher s-a repezit în urma lui, iar Mason l-a urmat îndeaproape.

— Rufus, stai! a zis acesta cu o voce între strigăt şi şoaptă. O să ne dai de gol!

Dar Rufus era rapid şi avea un avans. Când a trecut Fletcher podul şi a ajuns la tunel, tânărul nobil se făcuse deja nevăzut în întuneric.

— Bine măcar că idiotu' naibii a luat-o în direcţia a bună, a mormăit Mason, ajungându-l din urmă. Ălelalte tuneluri duc la suprafaţă.

— Ar trebui să mergem după el, a zis Fletcher, încercând să surprindă vreun zgomot în tunel. Nu o să reuşească de unul singur.

Mason şi-a ridicat sabia, o armă masivă, asemănătoare cu un satâr, numită macetă. Arăta destul de comic alături de faţa uscăţivă a băiatului, care era deja împovărat de o arbaletă mare. Încă era costeliv de pe urma timpului îndelungat cât fusese prizonier, dar mânuia destul de bine sabia. La urma urmei, băiatul făcuse parte, cândva, din Furiile Forsyth, un regiment de temut în toate privinţele.

— Să mergem atunci, a zis Mason şi a pornit în faţă.

Fletcher a rămas pe loc. Ştia cât de dureros e să îţi pierzi un părinte, iar inima lui era alături de tânărul nobil costeliv.

Dar oare chiar avea Imperiul nevoie de asta? Mai erau mii de ouă care trebuiau distruse. Oare salvarea unei bătrâne nobile cu minţile rătăcite ar schimba soarta războiului?

Cu toate astea, nu îl putea lăsa pe Rufus să se pună orbeşte în pericol, fie şi numai pentru că ar putea declanşa alarma.

Cuprins de îndoieli, a lăsat-o pe Athena să distrugă în continuare ouăle. A păşit în tunel şi, punându-şi khopeshul în teacă, şi-a pregătit arcul şi o săgeată, gata pentru un atac prin surprindere.

— Ne întoarcem în cincisprezece minute, a murmurat Fletcher ca pentru sine. Cu sau fără ei.

Tunelul înainta într-o pantă atât de abruptă, încât Fletcher a început să răsufle greu din pricina efortului de a urca. În lumina palidă, de abia îl distingea pe Mason mergând în faţa lui. Băiatul înainta tiptil, ţinându-se în umbră şi evitând lumina care venea dinspre ieşirea de la capăt. Aceasta răspândea o strălucire diferită – naturală. Probabil că erau aproape de suprafaţă.

După o ultimă pantă, tunelul s-a deschis, blocându-le vederea asupra grotei de dincolo. Mason s-a târât către buza tunelului, iar Fletcher a făcut la fel, având grijă să rămână strâns lipit de pământ. Pieptul îi era ud leoarcă din pricina solului jilav în momentul în care a ajuns în vârf, dar a uitat

pe dată de această neplăcere când a dat cu ochii de scena dinăuntru.

— Măi să fie! a şoptit el.

Capitolul 45

Erau cu miile, întinşi pe pământul pietros precum jucăriile în camera de joacă a unui copil răsfăţat. Goblini, dormind în umbra caldă a grotei. Erau atât de mulţi, încât se vedea mai mult pielea lor cenuşie decât pământul, iar mâinile şi picioarele le erau întinse în lături, unii peste alţii, ca şi cum ar fi căzut seceraţi acolo unde se aflau.

Sus, lumina se infiltra printre orificiile dintre nişte grinzi mari, tăind întunericul ca nişte sloiuri mari de gheaţă. Paznici nu se vedeau pe nicăieri, lucru bun şi acesta. Rufus era în mişcare.

— Ţicnitu' naibii, a bombănit Mason, privind cum tânărul nobil îşi croia drum printre goblinii adormiți. Norocu' lui că s-au îmbătat criţă cu lapte dă cocos fermentat în timpu' festivalului.

Fletcher a urmat direcţia lui Rufus şi a dat peste ceea ce căuta. Era o cuşcă din bambus, lăsată acolo, lipită de peretele încăperii, ca un fel de adăugire. Înăuntru, Fletcher putea distinge o siluetă răvăşită, ghemuită într-un colţ.

Altceva i-a atras lui Fletcher privirea. În cealaltă parte a grotei moţăiau o duzină de bărbaţi tineri, precum şi câţiva gremlin! Băieţii nu purtau decât nişte cârpe în jurul mijlocului la fel ca gremlinii, şi erau toţi legaţi unul de altul cu nişte curele aspre de piele.

— Prietenii tăi? a întrebat el, arătând înspre grup cu o mişcare din cap.

Mason s-a cutremurat când i-a văzut şi i-a pierit culoarea din obraji.

— Trei an am petrecut aci, a zis el cu voce tremurândă.

Mâinile îi tremurau în timp ce şi-a dat jos arbaleta şi tolba cu săgeţi, pe care le-a aşezat pe podea.

— Mă duc după ei, a bolborosit el.

S-a ridicat în picioare şi s-a clătinat mai să-şi piardă echilibrul, cu răsuflarea sacadată. Avea un atac de panică.

— Nu, merg eu, a zis Fletcher şi şi-a scos banduliera.

O singură poticnire a lui Mason şi ar fi fost pierduţi cu toţii.

— Am să te acopăr, i-a spus băiatul, pe al cărui chip se citea uşurarea.

Fletcher şi-a lăsat arcul, pistoalele, tolba şi teaca, luând cu el doar sabia, ca să poată tăia legăturile prizonierilor.

Rufus înainta încet, căci calea îi era blocată de o zonă cu foarte mulţi goblini întinşi pe jos. Fletcher a văzut că acesta a fost nevoit să se întoarcă şi să apuce o cale mai ocolită.

Sperând să nu facă aceeaşi greşeală, Fletcher a încercat să găsească traseul cel mai bun printre goblinii adormiți.

Aşa că a păşit printre ei, potrivindu-şi piciorul în îndoiturile de coate şi genunchi, cu khopeshul ţinut jos şi îndreptat înainte, ca să se echilibreze.

Tocmai când trecea peste el, un goblin a horcăit în somn, iar Fletcher, aflat la atât de mică distanţă, a simţit pe gleznă aerul expirat de acesta. A înlemnit, cu sufletul la gură. Câteva secunde, nasul goblinului a stat lipit de pielea goală a piciorului lui, umed şi rece ca un peşte mort. Fletcher simţea cum, la fiecare răsuflare, mucii gâlgâie pe piciorul lui.

După o vreme care lui i s-a părut o veşnicie, goblinul a înghiţit şi s-a întors pe cealaltă parte, iar cotul acestuia s-a atins puţin de piciorul lui Fletcher. Goblinul turmentat nici n-a observat. Ajunsese acum să stea întins peste corpul altui goblin. Dormeau duşi amândoi.

Prinzând curaj, Fletcher a început să înainteze mai repede, sărind din piatră în piatră, cu grijă, dar iute. Ştia că ar fi fost de ajuns ca un singur goblin să deschidă ochii şi să îl vadă – şi s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ. Trebuia să treacă repede printre ei.

Când a ridicat privirea ca să vadă cât înaintase, a observat că unul dintre băieţi se trezise. Era slab ca un schelet, avea pielea la fel de închisă la culoare ca a Electrei şi, pe cap, o încâlceală de nedescris de zulufi negri, deşi. Cu ochii pe jumătate deschişi, l-a urmărit pe Fletcher făcând ultimii paşi peste trupurile goblinilor, prea obosit să aibă vreo reacţie faţă de silueta care se apropia de el. Îşi închipuia, poate, că visează.

De abia când Fletcher a tăiat legăturile care îl înlănţuiau de perete s-a mişcat, privind în sus, înspre el, cu uimire.

— Ce-ce… a fost tot ce a putut rosti.

Fletcher şi-a dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă, apoi a trecut la următorul prizonier. În scurt timp i-a eliberat pe toţi, iar mulţi se grăbeau să se depărteze de el, de parcă ar fi fost vreo stafie. Gremlinii nici nu s-au mişcat. Ochii lor erau morţi şi mulţi aveau braţele şi picioarele îndoite, semn că oasele le fuseseră rupte şi prost puse la loc. Fletcher l-a cules pe unul de pe jos şi l-a îndesat în mâinile băiatului cu păr încâlcit. A arătat înspre ceilalţi şi, în curând, toţi erau instalaţi comod în braţele câte unui băiat sclav.

Din cealaltă parte a încăperii a răsunat un hârşâit. Fletcher a ridicat privirea şi a văzut că Rufus ajunsese lângă cuşcă şi sabia lui scurtă tăia repede în bambusul vechi. Construcţia nu avea nicio uşă. Fapt îngrijorător, orcii o construiseră în jurul femeii nobile, fără intenţia de a o mai scoate vreodată afară.

Mason i-a făcut băiatului semn cu mâna şi, împreună, au început periculosul drum către intrarea tunelului. Fletcher a rămas pe loc, urmărind progresele lui Rufus. Tânărul nobil reuşise să taie două dintre barele cuştii, suficient pentru ca mama lui să se poată strecura afară. Dar aceasta rămăsese ghemuită în colţul ei.

Scrâşnind enervat din dinţi, Fletcher şi-a croit drum înspre cealaltă latură a grotei. Lumina de afară era mai slabă, cu nuanţe de portocaliu, semn că soarele apunea. Timpul le era acum măsurat în secunde şi în fiecare secundă puteau fi distruse alte şi alte ouă. Pe suprafaţa cristalului magic,

imaginea s-a schimbat în timp ce Ebony zbura de colo-colo afară din piramidă, ceea ce făcea şi mai dificilă strădania lui de a păşi în întuneric. Tresărea la fiecare pas. Iar faptul că pulsaţiile de mană dinspre Ignatius deveneau tot mai dese nu era de ajutor.

A urmat un moment de mare panică atunci când, lângă intrare, un goblin s-a ridicat în picioare. Acesta a ieşit împleticindu-se la lumină, ţinându-se de burtă şi lălăind. Fletcher a rămas nemişcat ca o statuie. Şi-a ţinut respiraţia şi a scrâşnit din dinţi. Apoi goblinul a dispărut.

Leoarcă de sudoare rece, Fletcher şi-a continuat drumul, mişcându-şi picioarele cât de repede îndrăznea. Când a ajuns lângă cuşcă, Rufus se resemnase să şuşotească disperat, cu braţul întins înspre silueta ghemuită înăuntru.

— Mamă... mamă, eu sunt. Apucă-mă de mână. Apuc-o, la naiba!

Hohotea, iar lacrimile lăsau urme pe faţa lui murdară. Umerii i se cutremurau violent la fiecare respiraţie, iar mâinile îi tremurau, încercând să o apuce.

Dar femeia refuza să se mişte. Privea prin el, cu ochi goi. Albastru nu minţise când spusese că aceasta îşi pierduse minţile.

— O aduc eu, Rufus. Tu întoarce-te. Nu îi eşti de niciun ajutor în felul ăsta, a zis Fletcher şi şi-a aşezat mâna pe umărul lui, ca să-l liniştească.

Tânărul nobil a tras aer în piept şi s-a ridicat în picioare, dându-se la o parte, dar a scuturat din cap în momentul în care Fletcher l-a împins uşor

înapoi, către tunel.

Nu era timp să se dondănească, aşa că Fletcher s-a strecurat în cuşcă, iar marginile ascuţite ale bambusului rupt i-au făcut jalituri adânci în abdomen când s-a vârât prin spărtură, înăuntru spaţiul părea şi mai mic.

Era pe jumătate cât fosta lui celulă – nu ar fi avut loc să se întindă decât pe diagonală, cu capul într-un colţ şi picioarele în celălalt.

Femeia a rămas nemişcată, chiar şi atunci când Fletcher s-a târât înspre ea. Existau semne vechi, care arătau că înainte fusese lucidă. Crestături făcute pe bara de deasupra ei, mai mult de o duzină. Un pieptăn grosolon, făcut dintr-o carapace de ţestoasă, pe care îl ţinea strâns în mână. Chiar şi hainele ei jerpelite fuseseră îngrijit cusute şi peticite – un os cioplit, tendoane şi piele uscată de animal, folosite pe post de ac, aţă şi petice, erau cu grijă aranjate în colţul opus.

Gura îi era murdară de sânge uscat, iar scândurile de sub el adevereau ceea ce dădeau de înţeles grămezile de oase şi de măruntaie. Nu se deranjaseră să îi dea mâncare gătită ori să cureţe împrejur. Fletcher şi-a acoperit nasul cu mâneca din pricina mirosului, care duhnea şi mai tare înăuntrul cuştii. Duhoarea semăna cu cea de ou de goblin stricat, iar stomacul i s-a întors pe dos de repulsie, dar şi de milă.

Doamna purta o uniformă pe care Fletcher nu a recunoscut-o, cu toate că puţin mai rămăsese din ea, aşa cum fusese la început. S-ar fi putut să fi fost albă cândva, dar acum era de un galben

murdar. Părul şi chipul îi erau atât de jegoase, încât o făceau de nerecunoscut. Numai ochii se distingeau din toată acea murdărie, căci albul le era curat, iar irisul, de un albastru deschis. Brusc, şi i-a fixat asupra chipului lui Fletcher.

Acesta a tresărit şi şi-a înăbuşit un strigăt. Femeia s-a holbat la el, apoi a întins o mână, cu palma în sus, ca un cerşetor care cere pomană. Fletcher i-a luat-o uşor, căci încheietura ei era atât de slabă, încât i se părea că s-ar putea rupe la cea mai mică apăsare. S-a chinuit să se ridice în picioare, fiind nevoită să stea aplecată din pricina acoperişului cuştii. Fletcher a observat la timp că o lasă genunchii şi a prins-o exact când să cadă. I se părea că ţine în braţe un mănunchi de oase, căci corpul îi era lipsit de consistenţă şi de greutate.

— Dă-mi-o mie, a zis Rufus.

Vorbea prea tare, dar era clar că puţin îi păsa. Fletcher a scos-o pe femeie prin spărtură, iar capul ei stătea rezemat de umărul lui. Era atât de descărcată, încât era la fel de uşor de ridicat precum o păpuşă.

Rufus i-a smuls-o din mâini şi a plecat fără să spună nimic. A alergat printre trupurile adormite fără să se uite pe unde calcă, făcând, în graba lui, paşi mari şi salturi, strângându-şi mama la piept de parcă era un prunc cu mâinile şi picioarele lungi. Numai o minune a făcut să nu trezească niciun goblin în goana lui nebună înspre tunel.

În faţa lui, deja nu se mai vedeau sclavii direcţionaţi mai înainte înspre grota principală. Numai Mason rămăsese şi cerceta încăperea să

surprindă o eventuală mişcare. Rufus nici nu l-a privit când a trecut poticnindu-se pe lângă el, cu povara lui în braţe.

De îndată ce i-a văzut pe cei doi în siguranţă, Fletcher a pornit în urma lui Rufus, strecurându-se cu grijă printre goblini, iar inima îi bătea tot mai tare cu fiecare pas. Dar goblinii dormeau mai departe duşi, beţi criţă.

De abia când a ajuns la mijlocul distanţei a observat. Mason. Care îşi îndreptase cu băgare de seamă arbaleta înspre el, ţintind exact la cap.

Fletcher s-a oprit, simţind că i se taie picioarele. Şi-a mişcat repede mâna ca să facă un scut, dar nu s-a întâmplat nimic. I-a îngheţat sângele în vene când şi-a dat seama – nu mai avea mana. Ignatius o luase pe toată.

Mason a ochit în lungul patului arbaletei, cu vârful limbii scos printre buze. Fletcher nu putea face altceva decât să stea acolo, aşteptând sfârşitul. Nu avea de gând să primejduiască misiunea făcând un salt într-o parte, chiar dacă asta însemna moartea lui. Cât de prost fusese să se încreadă în băiat. Odată ce ai făcut parte din Furiile Forsyth, rămâi pe viaţă unul de-ai lor.

Mason a tras, iar Fletcher a auzit vibraţia surdă a săgeţii, care a trecut pe lângă el. În spate au răsunat o bufnitură şi un schelălăit.

Fletcher s-a întors exact în momentul în care un goblin s-a prăbuşit la pământ, căci săgeata i se înfipsese în gât. Acesta îşi ducea panicat mâinile la gât, cuprins de convulsii, iar singurul sunet pe care reuşea să îl scoată era un uşor gâlgâit.

— Să ne grăbim, a şuierat Mason, făcându-i un semn cu mâna. Înainte să se mai trezească vreunu'!

Capitolul 46

Când au ajuns în grota principală, i-a întâmpinat un zvon de sfadă. Fletcher a fost şocat să vadă că Didric se suise cu picioarele pe sclavul cu păr încâlcit şi îşi apăsa vârful sabiei în pieptul scuturat de respiraţia agitată a acestuia, atât de tare, încât băiatului care încă strângea în braţe gremlinul rănit îi dăduse sângele. Ceilalţi se opriseră din căsăpit ouăle ca să privească. De abia fusese curăţată o jumătate din încăpere.

— Nu e loc pentru tine! a mârâit Didric.

Paingul lui, care arăta aşa cum îi spune şi numele, i-a zbughit-o printre picioare, iar ochii lui s-au întors către Fletcher în momentul în care acesta a năvălit la locul faptei.

Paingul legase gleznele băiatului cu o pânză lucioasă, iar firele albe ieşeau dintr-o gaură de sub acul lui redutabil. Fără să piardă timpul, Fletcher le-a retezat cu khopeshul.

— Ce crezi că faci? l-a întrebat pe Didric, ridicându-l pe sclav în picioare. Sunt de partea noastră!

Gremlinul din braţele sclavului a chiţăit nervos, iar băiatul l-a legănat, aşa cum se face pentru a linişti un prunc.

— Ai făcut-o de data asta, Fletcher, tâmpitule! a exclamat Didric, clătinând cu stupoare din cap.

Sunt o duzină de sclavi aici. Cum crezi că o să poată Diviziile Celeste să ne preia pe toţi în condiţiile astea?

Lui Fletcher i s-a frânt inima când a înţeles care e situaţia. S-ar fi putut ca Didric să aibă dreptate. Echipa de salvare probabil că pornise deja şi nu mai era timp să aducă întăriri.

Didric l-a împins pe sclav în tunelul din partea opusă, unde Rufus încă îşi legăna mama în braţe. Ceilalţi l-au urmat, ferindu-se când Didric le trăgea câte una.

— O să fie destui demoni să îi care, a zis Fletcher, mai degrabă cu speranţă decât cu certitudine.

— O să fie trei la un demon, dacă nu mă înşel, s-a zburlit Didric. Cum ar putea să zboare mai repede decât Dragonii cu o asemenea greutate în cârcă? Îţi spun de pe acum că eu n-o să iau pe niciunul cu mine.

— O să ne ocupăm mai târziu de asta, a zis cu un ton ferm Malik, aflat în cealaltă parte a încăperii. Diviziile Celeste sosesc în cinci minute. Înapoi la treabă!

— Mă întorc la treabă când vreau eu şi... a început Didric, dar s-a oprit când ceva de lângă intrare i-a atras privirea.

Fletcher s-a întors şi a văzut un trunchi cenuşiu ieşind cu mişcări şerpuitoare dintr-un ou şi sfâşiind cu ghearele sacul transparent care îl acoperea. Alături, un alt ou a căzut pe o parte, apoi un pumn cenuşiu a găurit stratul exterior şi a început să bâjbâie pe jos.

Ochii goblinului nou-născut s-au îndreptat către ei, nişte globi alburii, care se mişcau în toate direcţiile. A deschis gura şi a scos un ţipăt asurzitor, care a răsunat prin grotă şi în tunel. Cress i-a străpuns ţeasta cu o săgeată.

Şi mai multe ouă au început să se clatine şi să crape, cu sutele, împrăştiate pe jos, în jurul lor. Din tunel a răsunat un strigăt de răspuns – un vacarm de ţipete care au făcut ca lui Fletcher să i se strepezească dinţii. Goblinii adormiţi se treziseră.

— Daţi-le foc! Daţi-le foc la toate! a răcnit Othello.

A dezlănţuit un vârtej de flame care au cuprins cea mai apropiată grămadă de ouă. Le-au aprins ca şi cum ar fi fost din hârtie, făcându-le să se zbârcească şi să ardă până când au rămas doar nişte saci negri, încreţiţi.

Ceilalţi din echipă au făcut la fel. Fulgerele trosneau prin grotă, ouăle explodau în toate părţile şi împroşcau în aer conţinutul lor stâlcit.

— Sylva, flaconul tău – am rămas fără mană! a strigat Fletcher în momentul în care primul goblin a dat buzna din tunel, agitând o ghioagă prin aer.

Din cealaltă parte a încăperii, Sylva a azvârlit flaconul şi Fletcher l-a prins în vârful degetelor. În aceeaşi clipă, a parat lovitura de ghioagă a goblinului.

Athena s-a năpustit şi şi-a înfipt ghearele în capul goblinului. Acesta s-a îndepărtat răsucindu-se şi schelălăind, ceea ce i-a dat lui Fletcher răgazul să dea flaconul pe gât. Avea un gust greţos de dulce, ca apa cu miere de lavandă.

Mana s-a revărsat din adâncul lui ca o undă de lumină albă şi i s-a împrăştiat prin vene şi prin conexiunea cu Athena şi Ignatius. Supraîncărcat, Fletcher a detonat un glob de foc în pieptul goblinului.

Aproape imediat, pulsaţiile de mana au început să se simtă dinspre Ignatius, dar Fletcher se săturase de Salamandra neascultătoare.

— Ajunge! Ieşi de acolo.

A aruncat un lasou cinetic în lac şi a tras demonul afară, făcându-l să se rostogolească prin aer şi să aterizeze pe pământul acoperit de aburi de la picioarele lui.

Ignatius şi-a scuturat capul, ca pentru a alunga un gând nedorit. Demonul părea că se făcuse mai mare, dar nu era timp să îl examineze amănunţit. Din tunel au năvălit şi mai mulţi goblini, ţipându-şi strigătele războinice, iar în spatele lor răsunau răgetele groase ale orcilor.

— Înapoi în piramidă! a ordonat Fletcher şi a trimis un mănunchi de fulgere împotriva celor care au dat primii buzna.

Când s-a întors, un goblin nou-născut l-a apucat de gleznă şi l-a trântit pe jos. Cu o lovitură de gheare, Ignatius i-a sfâşiat acestuia faţa până la os, făcându-l să o ia la goană, schelălăind.

Apoi au pornit. Pe când se apropia de intrare, Fletcher i-a văzut pe ceilalţi mult înainte, în timp ce Othello şi Sylva le asigurau spatele.

Un glob cinetic i-a trecut pe lângă umăr, iar urletul goblinului doborât a răsunat în spatele lui, primejdios de aproape. Othello a mai trimis unul pe

deasupra capului lui Fletcher, iar suflul exploziei l-a împroşcat cu ţărână şi ţipete. A aruncat o privire înapoi şi a văzut că primul val de goblini era într-o totală debandadă, mulţi dintre aceştia urlând în agonie în timp ce erau arşi de lava în care fuseseră aruncaţi.

— Haide! a strigat Sylva când Fletcher a trecut în fugă pe lângă ea.

Cei trei goneau cu toată viteza prin tunel, iar Ignatius şi Athena alergau în urma lor. În faţă, Sariel şi Solomon aşteptau la baza stâlpului. Ceilalţi urcau deja scările, inclusiv Jeffrey.

— Sus, sus! le-a strigat Fletcher şi au luat-o în goană pe scări. N-o să dureze mult până se regrupează goblinii.

Solomon era primul, căci era cel mai greoi, iar picioarele lui bondoace se chinuiau să urce treptele. Fletcher şi Sylva acopereau retragerea, în timp ce Othello şi-a scos tromblonul din toc şi l-a îndreptat înspre intrarea tunelului.

— Ce vezi, Fletcher? l-a întrebat Sylva cu răsuflarea tăiată, în timp ce urcau scările cu spatele. Ne aşteaptă sus un comitet de primire?

Fletcher a privit în cristalul magic de la ochi, în care apărea în continuare imaginea a ceea ce vedea Ebony.

— Orcii nu intră în piramidă, iar şamanii sunt prea departe, a răspuns el cu uşurare. Se pare că Mason a avut dreptate.

— Ei bine, goblinii nu au scrupule din astea, a zis Sylva, în timp ce, în tunel, răsunau urlete pline de ură. Ai grijă, vin!

Goblinii s-au bulucit afară din tunel, agitând în mâini suliţe, lănci şi ghioage. Primul proiectil a şuierat printre picioarele lui Fletcher, care a produs pe bâjbâite un scut magic. Exact la timp, căci imediat o duzină de alte proiectile s-au lovit zăngănind de el.

Primul grup de goblini a început să urce treptele, călcându-se în picioare, în setea lor de sânge. Un veteran care mârâia conducea atacul, cu o cicatrice pe umăr, de la o veche rană de glonţ. Ignatius l-a doborât cu un glob de foc bine ţintit, iar acesta s-a prăbuşit peste cei care veneau în spate, într-o învălmăşeală de mâini şi de picioare.

Obligat să ţină scutul în loc cu încheietura stângă, Fletcher mânuia khopeshul cu o singură mână. Sylva îi apăra spatele cu lovituri largi de falx, care sfârtecau goblinii şi îi făceau să se rostogolească în groapa de dedesubt.

— Foc! a răcnit Othello, iar Fletcher s-a ghemuit instinctiv.

S-a auzit o bubuitură de trăsnet, urmată de o pală de fum cu miros sulfuros. Alicele s-au împrăştiat în hoarda aflată mai jos, iar o brazdă de morţi s-a prăbuşit la pământ, izbiţi parcă de pumnul unui uriaş invizibil.

— Încarc! a strigat Othello, în timp ce rândurile s-au strâns şi tot mai mulţi goblini au năvălit din tunel să ia locul celor căzuţi.

O săgeată albastră de arbaletă a intrat între goblinii care mai erau pe scări şi i-a străpuns unuia umărul. Acesta s-a prăbuşit, urlând şi zbătându-se, până când a lovit masa urlătoare de dedesubt cu o

bufnitură sinistră. A urmat încă o săgeată, care a doborât un alt goblin de pe treapta pe care ajunsese.

— Mai aveţi puţin, le-a strigat de sus Cress. Vă acopăr eu!

Fletcher a profitat de scurtul răgaz pentru a privi în sus, să vadă cât mai aveau. Othello îşi reîncărca înnebunit arma, iar mâinile îi tremurau când încerca să toarne praful de puşcă pe ţeavă. Cress îngenunchease pe pod, chiar deasupra lor, şi îşi trimitea săgeţile cu o precizie mortală. Lysander rămăsese lângă ea, neputând să ia parte la luptă. Era prea mare ca să se poată feri de suliţele aruncate în continuare înspre ei de jos.

— Ai grijă! a strigat Sylva.

Fletcher s-a întors la timp şi şi-a tras burta pentru a se feri de o lovitură de lance care i-ar fi scos maţele. A izbit-o cu latul sabiei, trântind-o la pământ, şi apoi a atacat cu mânerul. L-a nimerit pe goblinul în cauză drept în faţă, iar acesta s-a învârtit clătinându-se pe marginea scării. Cu un ţipăt furios, Athena s-a năpustit şi l-a împins în gol.

O durere uşoară de-a latul abdomenului i-a dat lui Fletcher de înţeles că lancea îi lăsase urme. Goblinii au prins curaj şi au mai atacat o dată în jurul stâlpului, răsucindu-şi ghioagele deasupra capetelor.

— Foc! a răcnit din nou Othello.

De data asta, a tras direct în josul scărilor, iar fumul acru s-a vălătucit între faţa Sylvei şi a lui Fletcher. Forţa distructivă era concentrată într-un con tot mai mare de şrapnel, care a lăsat în urmă

măcel. Rămăşiţele scăldate în sânge l-au oripilat până şi pe Fletcher, iar pe supravieţuitori i-au făcut să se retragă în josul scării, ţipând şi luptându-se să treacă de goblinii mai înverşunaţi din spatele lor.

În pauza care a urmat, echipa a urcat împleticindu-se ultimele trepte şi a ajuns pe platformă, în timp ce Cress a ţinut liberă partea de sus a scărilor cu ajutorul arbaletei.

— La naiba cu asta, a zis ea brusc şi şi-a aruncat cât colo arma.

A scos dopul flaconului cu mana şi l-a dat pe gât.

Cuprinsă de tremur în timp ce mana îi inunda corpul, şi-a îndreptat mănuşa de luptă înspre scară. Din ea a ţâşnit un mănunchi de flăcări, care au coborât învârtejindu-se scara, măturând mulţimea de goblini. Era un spectacol dur, de parcă un val ar fi luat cu el şobolanii de pe resturile unei epave. Pe fundul gropii se formase un adevărat infern, care curgea şi se învolbura ca focul lichid. Cei care nu s-au năpustit înapoi în tunel au fost arşi de vii, iar ţipetele lor de durere îl asurzeau pe Fletcher.

S-a aşternut liniştea, tulburată doar de sfârâitul corpurilor care se coceau dedesubt.

— Am terminat rezervele de mană, a zis Cress, cercetând cu privirea priveliştea de dedesubt, care a făcut-o să tresară. Dar ei nu ştiu asta.

— Şi eu, a mărturisit Sylva în timp ce îşi curăţa falxul de sânge frecându-l de marginea platformei. Am folosit-o pe toată ca să ard ouăle alea.

Rezervele lui Fletcher erau scăzute, dar a absorbit scutul prin degete, pentru a le reface. Mai avea acum suficient pentru câteva magii.

— Eu mi-am păstrat flaconul, a zis Othello, în timp ce îşi încărca din nou, agitat, tromblonul. Şi mai am şi nişte mană rămasă. Nivelul de mană al lui Solomonn a crescut odată cu mărimea lui.

Când şi-a auzit numele, Golemul a mormăit, iar pe faţă i s-a lăţit un zâmbet strâmb.

Apoi, în timp ce primii goblini au început să se aventureze din nou în groapă, în încăpere a răsunat un urlet. Venea dinspre coridorul din partea cealaltă a platformei. Fletcher a privit în cristalul magic şi a văzut că Ebony plana pe deasupra piramidei. Sub ea, zeci de creaturi ţâşneau dinspre orcii care aşteptau şi năvăleau prin intrarea din faţă.

— Demoni, a şoptit Fletcher, cu ochii mari de groază.

Capitolul 47

S-au retras prin coridor, în timp ce răgetele demonilor răsunau tot mai puternic.

— Echipa de salvare a ajuns, a zis Fletcher, privind în cristalul magic. Ne aşteaptă la intrarea din spate.

Vedea cum hoardele de orci atacă Diviziile Celeste, care îi aşteptau pe ei, însă mulţi zăceau morţi în porţiunea de pământ dintre râu şi piramidă. Arcturus şi câţiva alţi călăreţi erau singurii care mai luptau, căci cei mai mulţi dintre

salvatori dispăruseră deja în zare, cu celelalte echipe. Fletcher a văzut nori de fum şi globuri de foc spintecând aerul, în timp ce se luptau să-şi menţină poziţia. Chiar în timp ce el privea, Ebony şi-a luat zborul, urmându-şi stăpâna înapoi, în lumea civilizată.

Echipa ajunsese deja la jumătatea coridorului şi, drept în faţa lor, se afla antecamera cu hieroglife. Vaietele goblinilor s-au adăugat vacarmului şi, când a aruncat o privire înapoi, Fletcher i-a văzut pe primii care porniseră în urmărirea lor, prin tunel.

A slobozit un glob de flame, care a răspândit lumină în coridorul întunecat. L-a lovit pe primul goblin în piept, dându-l de-a berbeleacul. Cei care veneau după el l-au călcat pur şi simplu în picioare, cu strigăte de luptă.

Echipa a fugit mai departe, iar Lysander a intrat în goană în încăperea din faţa lor, în timp ce mersul greoi al lui Solomon îi încetinea. Câteva clipe mai târziu, au dat buzna în antecameră.

Flacăra pâlpâitoare a unei torţe de pe peretele îndepărtat era singura sursă de lumină, pe care o aprinseseră Khan şi orcii lui când intraseră. Rufus zăcea în colţ, ţinându-se cu mâinile de burtă, iar împrejurul corpului lui, sângele scurs formase încet o baltă. Vidra lui zăcea alături, cu capul pe jumătate retezat. Jeffrey îl legăna pe băiat în braţe, în timp ce Lady Cavendish stătea ghemuită în colţ, legănându-se înainte şi înapoi.

— Ajută-mă, a implorat Jeffrey, ridicând mâinile.

Acestea erau pline de sânge până la coate, căci încercase să oprească hemoragia.

— E prea târziu, a zis Othello, îngenunchind lângă băiatul rănit. Nu mai putem face nimic pentru el.

Lysander a gemut, apoi s-a prăbuşit la pământ.

— Ce naiba! a strigat Cress, mergând în fugă lângă demon.

Acesta nu avea răni, dar zăcea fără cunoştinţă, iar ciocul îi era larg deschis, ca al unui pui cu gâtul răsucit.

— Solomon, ridică-l, i-a poruncit Othello demonului său, arătând înspre Grifonul care zăcea nemişcat. Eu o aduc pe Lady Cavendish.

— Capul sus, avem musafiri, a strigat Sylva şi a slobozit o săgeată în coridor.

Zgomotul puternic de paşi răsuna tot mai aproape şi primii goblini şi-au făcut apariţia în goană din întuneric.

— Ţine-o pe Bess, a strigat Othello şi a aruncat tromblonul înspre cealaltă parte a camerei.

Fletcher l-a prins şi a tras de la nivelul şoldului, iar forţa detunăturii l-a făcut să se clatine, în timp ce o jumătate de livră de şrapnel a ricoşat în coridor. Măcelul a fost instantaneu, iar goblinii au căzut seceraţi, precum grâul în faţa secerătorului. Cei care au scăpat de prima salvă se buluceau să se întoarcă pe unde veniseră.

Dar goblinii nu erau singuri. Doi demoni Nanaue alergau mai repede decât ei, sărind de pe podea pe perete şi pe tavan, iar ghearele lor se înfigeau în piatră la fel de uşor ca în scoarţa de

copac.

Fletcher a rezistat impulsului de a-i lovi cu ultimele rezerve de mana, ştiind că magia nu avea efect împotriva demonilor. Şi-a scos în schimb pistolul, Vâlvătaie, iar ţeava lungă a tremurat când a ochit. Chiar când l-a luat pe unul la ţintă, o săgeată trasă de Sylva i-a străpuns acestuia umărul, trimiţându-l la pământ.

Fletcher a schimbat ţinta şi a tras, apucând să vadă cum glonţul de muschetă îl loveşte pe celălalt demon în piept înainte ca norul de fum să acopere totul. Creatura a alunecat şi, în elanul ei, s-a rostogolit pe pământ, corpul ei lovindu-l pe Fletcher în fluierul piciorului. I s-a părut că vede în ochii ei negri, umezi privirea tulbure de dinaintea morţii, dar nu avea timp să fie sigur.

Demonul rănit din spate şi-a smuls săgeata din umăr, iar prin gura lui larg deschisă ieşeau răgete în timp ce şi-a continuat atacul. Zece metri. Cinci metri.

Fletcher a scos celălalt pistol, Viforniţă, şi a descărcat ambele ţevi, una după alta. Primul glonţ l-a nimerit în genunchi, astfel că Nanaue a continuat să se apropie şchiopătând. Cel de al doilea glonţ a ratat ţinta, provocând doar un nor de praf şi desprinzând bucăţi de zidărie din tavan.

Apoi Fletcher a fost trântit la pământ, iar pistoalele i-au zburat zăngănind din mână. S-a precipitat împărţind lovituri în toate părţile, dar în gol. Când s-a ridicat, a văzut-o pe Sylva luptându-se cu demonul, ale cărui şiruri de dinţi erau vârâte în pieptul elfei. Aceasta a ţipat de durere, chiar în

momentul în care Solomon s-a năpustit asupra demonului cu pumnii lui pietroşi.

Fletcher a privit disperat în jur, căutând o armă, dar a văzut-o pe Cress zăcând pe jos, lângă el, cu ochi care priveau în gol. Tosk era întins lângă ea, iar zvâcnirile cozii erau singurul semn că e viu.

Atunci în scenă a intrat Sariel, care a prins în gheare botul demonului şi l-a deschis. Sylva s-a contorsionat şi a reuşit să se elibereze, iar Sariel a azvârlit creatura înapoi în coridor, apoi s-a adâncit şi ea în întuneric, în urma acesteia, mârâind cu ură.

Pe când cei doi demoni se sfâşiau pe coridor, Othello s-a apropiat împleticindu-se de Sylva, ca să trimită asupra ei energie de vindecare. Rândul de răni sângerânde făcute de muşcătură a început să se închidă încet, iar Fletcher a adăugat şi el magia de vindecare, dând tot ce putea, în timp ce Sylva gâfâia de durere.

— Ea te-a îmbrâncit din faţa demonului, a zis Othello cu voce încordată.

Rănile erau doar pe jumătate vindecate, dar simbolul magic pentru vindecare al gnomului a prins să pâlpâie şi apoi a dispărut. Acesta a ridicat nedumerit din sprâncene.

— Ceva nu-i în regulă, a murmurat el, cu capul atârnându-i pe piept, ca al unui om beat. Şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit.

— Solomon, am nevoie de ajutorul tău, a strigat Fletcher şi a tras-o pe Sylva în picioare. Scoate-i de aici.

Golemul a scos un urlet din pricina stângăciei

mâinilor lui grosolane, în timp ce se străduia să o ridice pe Cress de pe jos. Ignatius şi Athena îl trăgeau pe Othello de braţe.

— Jeffrey, mişcă-te! i-a strigat Fletcher, dar alchimistul nu a fost capabil decât să se facă mic în colţ, alături de Lady Cavendish.

Sylva a arătat înspre coridor şi a scos un strigăt. În spatele lui Sariel, hoarde de demoni năvăleau asupra lor, iar siluetele lor adumbrite era luminate de făptura de foc din mijloc – un Ifrit, un demon de foc umanoid, care ardea cu vâlvătăi.

Sariel i-a privit în ochi. Adversarul ei era mort, dar bravul Canid plătise scump pentru asta. Sângele picura dintr-o rană înfiorătoare din piciorul din spate, sfâşiat până la os. Şi-a plecat capul şi a scos un lătrat răguşit, iar ochii blânzi îi erau plini de lacrimi. Ignatius s-a apucat să îi lingă rana, dar Canidul a împins uşor Salamandra la o parte.

— Nu, Sariel, a hohotit Sylva, simţind intenţia demonului.

Canidul s-a întors şi s-a avântat în întuneric, adresând un urlet provocator demonilor care se apropiau. Le oferea timp în plus.

Fletcher a ridicat mâna în momentul în care Sariel s-a năpustit între demoni, lovind în dreapta şi în stânga cu ghearele. Când Ifritul a apucat-o pe Sariel de gât şi a azvârlit-o într-o parte, Fletcher a răcnit şi a aruncat o detunătură cinetică puternică în tavanul coridorului. Praful a ieşit învârtejindu-se şi piatra s-a făcut ţăndări, împrăştiind cioburi ascuţite. A urmat o avalanşă de moloz, îngropând coridorul şi pe cei dinăuntru cu un huruit asurzitor.

În acel moment a simţit. Ignatius şi Athena erau cuprinşi de frică. S-a întors şi le-a văzut trupurile zăcând pe podea, cu membrele depărtate, incapabili să se mişte. Fiecare avea o săgeată înfiptă în spate, care le injecta în vene substanţe paralizante. Sylva a scos un ţipăt când a fost lovită, iar capul i-a căzut în piept când otrava a început să îşi facă efectul.

În timp ce Fletcher îl căuta înnebunit pe făptaş, a simţit o durere ascuţită în umăr şi a smuls încă o săgeată. A simţit instantaneu senzaţia rece de paralizie răspândindu-i-se prin organism, iar mâna i-a rămas atârnată fără vlagă pe lângă corp. Abia a avut timp să smulgă flaconul roşu din bandulieră înainte să îi amorţească şi celălalt braţ, dar nu a mai apucat să îl ducă la buzele Sylvei. Bufnitura produsă de corpul lui Solomon în momentul în care a izbit podeaua i-a dat de înţeles că şi Golemul căzuse. Zăcea acolo, cu ochii rotindu-i-se prin încăpere în căutarea duşmanului ascuns. Nu a avut mult de aşteptat.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de mult am aşteptat momentul ăsta, a chicotit Jeffrey, păşind în lumină.

A verificat dacă ochii lui Lysander erau închişi, apoi s-a ghemuit lângă Fletcher şi i-a fluturat o sarbacană prin faţa ochilor.

— Foarte folositoare otrăvurile astea, a zis el. Din curara, dacă nu ştiai. Am luat sarbacana şi săgeţile de la Albastru, fie binecuvântat. Mult prea încrezători, voi amândoi.

— De ce? a reuşit Fletcher să exclame.

Îi era tot mai greu să respire, căci otrava i se răspândea prin piept.

— Sunt patriot, Fletcher, atâta tot, a zis Jeffrey. Îmi iubesc ţara şi seminţia – mai mult decât propria viaţă. Dar uită-te şi tu ce se întâmplă cu Hominum. Gnomi şi elfi se amestecă cu oamenii, încrucişări care ne alterează sângele. Regele îi ridică la statutul de a ne fi egali, îngăduindu-le să intre în măreaţa noastră armată. Mi se face rău numai când mă gândesc.

A scuipat înspre trupul înlemnit al lui Othello, renunţând la masca servitorului speriat. De sub ea apăruse chipul unui fanatic nebun.

— Imediat ce te-ai împrietenit cu gnomul, am ştiut că eşti o belea. Mare păcat, ne înţelegeam aşa de bine! Nu ţi-ai pus întrebarea de ce te ocoleam? Sau m-ai uitat aşa de repede?

Ce-i drept, Fletcher nu prea se mai gândise la Jeffrey după prima săptămână petrecută la Vocans, cu toate câte se întâmplaseră. Aproape că nu îl mai zărise pe băiat în restul anului.

I-a aruncat o privire Sylvei şi a constatat cu uşurare că rănile ei aproape dispăruseră. Avea să supravieţuiască, deocamdată. Jeffrey i-a apucat faţa şi i-a întors-o din nou înspre el.

— Trebuie să spun că n-a fost uşor. Să mă alătur Nicovalelor, să mă amestec cu iubitorii de gnomi, să le câştig încrederea, să le beau berea oribilă. Nu m-aş fi descurcat fără alde Forsyth – la urma urmei, a fost ideea lor. Lucram împreună de câţiva ani, chiar de când le-am spus ceea ce se întâmplase să aud despre consiliul de război al

gnomilor. Nu te-ai întrebat niciodată cum de au ştiut unde şi când avea să se ţină?

Fletcher era preocupat să respire, iar limba îi era prea amorţită ca să poată răspunde. A încercat o magie, dar nu şi-a putut activa mana. Otrava nu îi afectase doar muşchii. Nu mai putea să îşi controleze nimic, în afară de picioare şi de mâna în care ţinea sabia, într-o oarecare măsură – reuşea încă să simtă cu degetele netezimea flaconului. Acest lucru i-a dat o idee... Trebuia doar să aibă răbdare.

— Îmi place la nebunie să le înscenez gnomilor diverse chestii, ca să pice ei de vinovaţi, a zis Jeffrey, zâmbind la aceste amintiri. E foarte uşor, toţi îi urăsc deja. Oamenii au nevoie doar de un pretext, pe care eu sunt bucuros să li-l ofer. Ai fi uimit să afli cât de uşor e să faci o bombă şi nimănui să nu i se pară suspect un butoi uitat pe marginea drumului. A fost floare la ureche să-i răpesc pe conducătorii Nicovalelor, cu puţin ajutor din partea Inchiziţiei, desigur. Chiar ei au plasat bomba la procesul băiatului gnom – Regele Alfric şi Triumviratul sunt de aceeaşi părere când vine vorba de rasele inferioare.

Jeffrey fusese cel care le propusese să meargă pe linia frontului, ba chiar şi să intre în cortul pentru jocuri de noroc. Tot el făcuse presiuni asupra Electrei, să îşi obţină intrarea în echipă. Jeffrey, care stătuse în expectativă în timpul ambuscadei, pândind momentul să lovească. Cum de nu îşi dăduse seama?

Apoi o umbră a apărut pe faţa lui Jeffrey şi şi-a

îndreptat privirea către Fletcher, cu buzele strânse.

— Era cât pe ce să distrugi totul când ai fugit înapoi în cort după ce aprinsesem fitilul, chiar dacă am dat totul din mine. Nu sosise încă momentul să mori, mieluşelul meu de jertfă. Nu înainte ca toată lumea să îţi vadă cadavrul cu săgeata de la arbaleta lui Cress înfiptă în burtă. Sau de la arcul Sylvei. Ori toporul lui Atilla înfipt în spatele lui Seraph, dacă ai fi refuzat propunerea Electrei.

A izbucnit în râs, în timp ce Fletcher se înăbuşea şi tuşea de furie.

— A doua oară eram sigur că ţi-am făcut felul. Numai de nu ţi-ar fi dat Electra flacoanele alea! Tare naivă femeie! O să o rezolv eu însă: echipa care cuprinde toate cele trei seminţii o să aibă parte de un sfârşit jalnic la ultimul obstacol. Lumea o să se convingă că trebuie să ne vedem fiecare de ale noastre.

Fletcher a încercat să îl scuipe pe Jeffrey, dar tot ce a reuşit a fost să i se scurgă un firicel de salivă pe la colţul gurii. Jeffrey i l-a şters uşor cu mâneca, gângurind ironic către Fletcher, ca şi cum ar fi fost un prunc.

— Erai atât de îngrijorat pentru sărmanul, bolnăviciosul Jeffrey! Nu e greu să tragi cu arbaleta, Fletcher, ori să ascunzi una într-un rucsac, a continuat el. Nu pot să cred că ai bănuit echipa Isadorei. Ei nu şi-ar asuma în veci un asemenea risc, când atâta lume priveşte. Nu, am luat responsabilitatea asta pe umerii mei.

Alchimistul a aruncat o privire către cadavrul lui Rufus şi a clătinat trist din cap.

— Păcat că a trebuit să îl ucid pe băiat, dar aveam nevoie de ceva ca să îţi distrag atenţia. Are un frate mai mare, care o să ducă neamul mai departe, aşa că nu e mare pagubă.

În momentul în care Jeffrey s-a întors cu spatele, Fletcher a deschis flaconul cu degetul mare, tresărind la sunetul făcut de rostogolirea dopului pe podea. Jeffrey însă nu părea a fi băgat de seamă.

— Acum chiar trebuie să plec, a zis acesta şi a privit peste umăr, căci zgomotul de împuşcături care venea dinspre coridorul din spate crescuse. Nu o să mă mai aştepte mult.

Pe faţă i-a apărut o expresie de frică prefăcută şi s-a gheboşat.

— A fost un accident groaznic, Arcturus, a strigat el în bătaie de joc. S-a produs o surpare! Au murit toţi – trebuie să plecăm imediat de aici!

A izbucnit din nou în râs şi l-a plesnit pe Fletcher peste faţă, doar aşa, pentru că putea.

— O să îi las pe orci să termine ce am început.

Jeffrey s-a întors şi a luat-o la fugă înspre ieşire. Acum era momentul! Cu un efort uriaş, Fletcher a ridicat flaconul şi şi-a vărsat conţinutul peste buze. Un firişor a ajuns în gură şi l-a înghiţit cât de repede a putut.

Nu era de ajuns. Senzaţia de paralizie a slăbit oarecum, dar abia putea să îşi mişte puţin degetele mâinii tatuate. Disperat, a încercat să lingă lichidul împrăştiat pe faţă, adunându-l cu limba.

Paralizia era tot mai slabă cu fiecare secundă,

până când a reuşit din nou să îşi îndoaie degetele. Scrâşnind din dinţi, Fletcher a gemut şi şi-a ridicat mâna, îndreptând-o înspre spatele băiatului, care se îndepărta. Nu avea nicio ezitare. Jeffrey merita o moarte de trădător.

Un trăsnet a spintecat spinarea lui Jeffrey şi l-a azvârlit în coridor, izbindu-l de perete. Băiatul zăcea schimonosit pe jos, cu ochii privind în gol, şi avea gura larg deschisă, ca într-o parodiere macabră a şocului. Moartea nu îi venea bine.

Fletcher s-a forţat să se ridice şi a privit trupurile împietrite ale celor din jur. Erau atât de aproape! Arcturus şi echipa lui erau la o aruncătură de băţ, imediat după cotul coridorului.

S-a ridicat cu greu în genunchi şi a început să se târască. Secundele treceau una după alta, iar el se târa cu greu înspre ieşirea din încăpere, căci picioarele încă nu îi puteau susţine greutatea. Dar se mişca încet. Prea încet.

A mârâit printre dinţi şi a reuşit să înainteze împleticit câţiva paşi, apoi s-a prăbuşit din nou la pământ. Coridorul era chiar în faţa lui... numai de ar reuşi să ajungă la intrarea din spate şi Arcturus o să îl ajute să îi scoată afară pe ceilalţi.

Dar în acel moment au reînceput urletele. Demonii găsiseră o altă cale să străbată piramida. Chiar atunci l-a văzut pe primul apărând de după colţ. Era un Oni, iar pielea lui roşie scânteia în lumina tremurătoare a torţelor. A apucat capul lui Jeffrey atât de uşor de parcă ar fi fost un grepfrut şi i-a ridicat corpul ca pe o carcasă agăţată la uscat.

Un alt demon a patinat în spatele primului, o

Felidă cu pete de leopard. Fletcher nu avea cum să treacă de ei. Nu mai avea decât o singură variantă.

Cu ultimele rezerve de mană, a produs un glob sfârâitor de energie cinetică, pe care l-a ascuns la spate. A aşteptat ca şi mai mulţi demoni să năvălească în coridor. Aceştia nu se grăbeau, ştiindu-l prins în cursă. Erau însă şovăielnici, căci îşi aminteau de tovarăşii lor îngropări în celălalt tunel.

— Haideţi! le-a strigat Fletcher, făcându-le semn să se apropie.

Un Kamaitachi a sâsâit şi s-a îndreptat zăngănind înspre el – era un demon cu înfăţişare de nevăstuică, care avea colţi şi nişte lame de os zimţate în loc de labe. Doi Canizi tărcaţi s-au înghesuit să intre primii în antecameră, muşcându-se şi mârâind unul la altul. Picăturile de sudoare îi intrau lui Fletcher în ochi. Nu încă. Nu sosise încă momentul.

Apoi l-a văzut. Strălucirea Ifritului, care îşi croia drum printre creaturile care se întreceau între ele. În noua lumină răspândită de trupul de foc al acestuia, Fletcher a observat că alte zeci de demoni veneau în urma lui, de la obişnuitele Insecte până la monstruozităţi cu tentacule. Sosise momentul.

A azvârlit globul de energie cinetică în tavanul coridorului, lovind piatra cu ultimele urme de mană pe care le mai avea. Suflul exploziei l-a aruncat înapoi, proiectându-l cu picioarele în sus. A văzut stele verzi şi s-a izbit cu capul de podea.

A zăcut aşa, înăbuşindu-se din pricina aerului

plin de praf care îi umplea plămânii. În lumina palidă, a văzut că nu mai exista coridorul, în locul căruia se aflau o grămadă de moloz şi bucăţi de zidărie. Ţipetele demonilor prinşi sub dărâmături răsunau în antecameră, iar Fletcher a zâmbit trist. Îi luase pe cei mai mulţi cu el.

În timp ce asculta strigătele tot mai slabe, şi-a dat seama că, afară, împuşcăturile încetaseră. A privit în cristalul magic şi a văzut că e negru – Verity întrerupsese conexiunea.

Trista acceptare a faptului că îl abandonaseră s-a transformat în disperare în momentul în care torţa a început să sfârâie din pricina prafului iscat de explozie, apoi s-a stins. I-a învăluit un întuneric beznă.

Prinşi în capcană.

Capitolul 48

Fletcher zăcea în beznă, iar ceafa îi era lipicioasă din cauza sângelui. Se terminase. Auzea deja goblinii în coridor, săpând printre dărâmături şi ţipând unul la altul. Ar putea răzbate înăuntru în câteva minute ori în câteva zile.

Se întreba absent dacă să mori de sete era de preferat captivităţii. Nu că ar fi avut posibilitatea să aleagă. A închis ochii şi a aşteptat să vină moartea.

*

Orele s-au scurs.

Othello a fost primul care s-a mişcat, forţându-

se să facă să apară o mică flamă magică din degetele lui înţepenite. Aceasta s-a mişcat încontinuu prin încăpere, trecând pe la fiecare, căci gnomul voia să verifice dacă erau întregi cu toţii.

Un geamăt al lui Cress a anunţat că începea încet să îşi revină. A încercat să vorbească, dar nu a reuşit decât să bolborosească ceva, cu limba împleticindu-i-se. S-a făcut din nou linişte, în timp ce echipa aştepta, răbdătoare, să treacă efectele paraliziei.

Timpul se scurgea şi încet, dar sigur, ceilalţi şi-au recăpătat treptat simţurile. Othello a vorbit primul, rostind cuvintele încet şi atent:

— Bravo! a zis el. Date fiind condiţiile, lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

— Mult mai rău? a bombănit Cress, cu limba împleticită, dar înflăcărându-se repede pe acest subiect. Suntem îngropaţi de vii, încercuiţi de probabil, întreaga armată a orcilor şi a goblinilor, la sute de kilometri în interiorul teritoriului inamic şi cu întreg Imperiul crezându-ne, mai mult ca sigur, morţi. Avem tot atât de multe şanse să ieşim de aici ca un om cu un singur picior într-un concurs de tras şuturi în fund.

Fletcher nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs. Atunci au auzit-o pe Sylva suspinând.

— Hei… eşti bine? a întrebat-o Fletcher, târându-se înspre ea.

A aprins o flamă magică în vârful degetului şi a văzut că umărul ei pe jumătate vindecat şi partea de sus a pieptului mai aveau urme ale muşcăturilor de Nanaue, o cicatrice în formă de semicerc

zimţat. Şi-a pus mâna pe braţul ei, dar ea s-a smucit.

— Nu mă atinge, a şuierat elfa.

— Sylva… îmi pare rău pentru Sariel, a murmurat Fletcher.

— Ai ucis-o, a şoptit Sylva, cu ochii ei albaştri plini de lacrimi. Eu te-am salvat, iar apoi tu ai ucis-o. Am simţit cum cad pietrele peste ea, cum îi rup şira spinării. A durat ore întregi până a murit – ştiai asta, Fletcher? Cu corpul zdrobit, abia mai respirând? Singură, în întuneric.

— Şi-a dat viaţa ca să o salveze pe a ta, a zis Fletcher, cu toate că relatarea Sylvei îi făcuse foarte rău. Ştia că e singura cale, a adăugat el.

— Nu era alegerea ta! a ţipat Sylva, împingându-l de lângă ea.

— Ai dreptate, Sylva. A fost alegerea lui Sariel, a zis, simplu, Fletcher.

Fără să răspundă, Sylva s-a făcut ghem, cu mâinile pe cap. Suspinele mute îi scuturau umerii.

Ignatius, Athena! Ei unde erau? Fletcher a privit disperat împrejur, până ce le-a văzut trupurile nemişcate pe pământul rece. Ignatius zăcea încă ţeapăn pe jos – dar, spre uşurarea lui Fletcher, ochii lui chihlimbarii se mişcau dintr-o parte în alta şi nu simţea nicio durere dinspre demonul paralizat. Athenei îi era mai bine, cu toate că de abia reuşise să se rostogolească stângaci pe partea din faţă.

Othello s-a ridicat clătinându-se în picioare şi s-a apropiat cu mers împleticit de Cress şi de Lysander, făcându-i semn cu mâna lui Fletcher să

vină şi el. Acesta s-a târât până în cealaltă parte a încăperii, încă prea ameţit să se ţină pe picioare. Un sac cu petale galbene îi stătea în cale, iar el l-a împins într-o parte, astfel încât conţinutul s-a împrăştiat pe podea.

Othello i-a dat o mână de ajutor şi l-a tras pe ultima porţiune, apoi s-au sprijinit amândoi cu spatele de trupul Grifonului, căci efortul de a se ridica fusese prea mare pentru ei.

— Mai bine o laşi în pace, i-a spus Othello în şoaptă. Aş fi o epavă dacă l-aş pierde pe Solomon.

— Da, a răspuns Cress. Nu-ţi face griji, ştie că ai făcut ce trebuia. Dar acum are nevoie să dea vina pe cineva, iar tu eşti la îndemână.

L-a îmboldit pe Tosk cu mănuşa. Creatura era încă pe deplin ţeapănă, ca Ignatius şi Athena. Solomon era singurul care părea capabil să se mişte şi mergea împleticindu-se prin încăpere.

— Pesemne că pielea lui Solomon a împiedicat săgeata să pătrundă prea adânc, şi-a dat Othello cu părerea, în timp ce Cress l-a tras pe demonul ei, Raiju, în poală. În plus, e mai mare decât ceilalţi.

— La fel e şi Lysander, a gândit Fletcher cu voce tare, cu ochii la Grifonul care zăcea cu mâinile şi picioarele în lături.

Era nemişcat ca un cadavru, singurul semn că e viu fiind praful pe care îl răscolea uşor răsuflarea lui.

După câteva clipe de gândire, Fletcher şi-a trecut braţul de-a lungul corpului lui Lysander, de unde au căzut pe podea mai multe săgeţi. Vârful acestora era încă acoperit de o substanţă neagră.

— Se pare că a primit o doză mare, fiind primul care a pătruns în încăpere şi tot restul, a zis Fletcher, ridicând laba demonului neputincios.

I-a dat drumul şi aceasta a căzut moale pe podea.

— Mă întreb dacă Lovett poate măcar să ne audă, a adăugat el.

Demonul a rămas fără nicio reacţie. De fapt, când şi-a pus capul pe pieptul lui, Fletcher abia dacă a auzit un puls slab. A căutat şi alte săgeţi în blana şi penele acestuia, dar nu a mai găsit.

— Şi cu ea ce facem? a murmurat Othello, trimiţându-şi flama magică înspre Lady Cavendish.

Aceasta era tot ghemuită în colţ, legănându-se nebuneşte în faţă şi în spate. Împrejurul cadavrului fiului ei se întinsese un cerc de sânge, iar pe Fletcher l-au trecut fiori la această privelişte.

— Merg să o iau din colţul ăla, a zis Fletcher.

Cu paşi nesiguri, a ocolit corpul abandonat al lui Rufus. A ridicat-o de unde stătea şi a fost surprins când femeia s-a oprit din legănat şi şi-a pus braţul pe după gâtul lui. A aşezat-o lângă Cress şi s-a prăbuşit din nou la locul lui.

— Eşti în ultimul hal, a zis Cress, văzând pentru prima dată cât de mizerabilă era înfăţişarea femeii.

Şi-a înmuiat mâneca în puţină apă din butelca de pe şold şi i-a tamponat faţa. Lady Cavendish a închis ochii, primind fără o vorbă îngrijirile fetei gnom.

— Suntem terminaţi, nu-i aşa? a şoptit Othello, făcând un semn din cap înspre ieşire.

De acolo s-a auzit o bubuitură provocată de

mişcarea pietrelor, iar un goblin a ţipat de durere. Apoi, în partea cealaltă a răsunat o bufnitură, iar din tavan a început să cadă praf şi încăperea s-a cutremurat. Orcii dădeau molozul la o parte prin explozii.

— Când pătrund aici, omoram cât de mulţi putem, a zis Fletcher şi a închis ochii. Până atunci ar trebui să avem ceva mai multă mană – eu deja am recuperat suficientă pentru câteva globuri de foc.

— Da, şi mai e şi ultimul flacon cu elixir. O înghiţitură pentru fiecare, a spus Othello în timp ce îşi flexa degetele amorţite. Să sperăm că îşi revin şi demonii până atunci.

Fletcher a încuviinţat din cap, prea obosit să răspundă. Şi-a plimbat vârful degetelor prin praful de pe jos. Era fin la atingere, dar pe sub această pulbere măruntă şerpuia o adâncitură ciudată. A măturat zona cu mâneca şi a produs o flamă magică, să poată vedea.

Stăteau pe conturul unei pentagrame, asemenea celei de pe platforma din mijlocul coridorului. Era mai mică, depăşind nu cu mult roata unei trăsuri, însă nu mai puţin funcţională. Înăuntrul ei se vedeau încă urmele înnegrite de sânge vechi de secole, iar codurile orcilor erau imprimate în fiecare colţ al stelei.

— Ia te uită, a zis Othello, privind curios pentagrama.

A aruncat o privire în sus şi a văzut o ţeavă scurtă, neagră încastrată deasupra, în tavan, ceea ce l-a făcut să se tragă agitat într-o parte.

— Dacă am fi orci, am putea intra în eter, a zis Fletcher, nostalgic. Nu că ar fi mult mai bine decât aici.

— Nu aş fi crezut să te aud vreodată dorindu-ţi să fii orc, a chicotit Othello. Dar ai şi tu dreptate. Mai bine decât să murim aici ori să fim capturaţi.

— Poate că, în partea lor de eter, aerul nu e toxic, şi-a dat cu părerea Cress, ridicând privirea de la ceea ce făcea. Poate că nu sunt imuni, până la urmă.

Pe sub stratul de murdărie, chipul lui Lady Cavendish se arăta a fi unul drăguţ, cu toate că descărcat şi hămesit. Părea cam de vârsta lui Arcturus, în jur de treizeci şi cinci de ani, iar la colţul ochilor începeau să îi apară riduri. Ce vârstă ar fi trebuit deci să aibă? Era în mod clar ceva familiar la ea, ca şi cum ar mai fi văzut-o nu cu mult timp în urmă. Ochii care îl aţinteau erau ai lui Rufus?

Cress a pocnit din degete.

— Alo? Am zis că, poate, partea lor de eter nu e toxică, a repetat ea.

— Nu ai decât să îl testezi, i-a zis sec Othello. Dacă vrei să fii cobaiul nostru, eşti invitata mea. În ce mă priveşte, eu aş prefera să iau câţiva orci cu mine.

Cress a ridicat din umeri şi s-a întors la Lady Cavendish, ca să îi descâlcească nodurile din păr cu un pieptăn.

Un alt bubuit a zguduit grota, iar din grămada de dărâmături care astupa coridorul s-a desprins un bolovan, rostogolindu-se pe pământ.

— Sunt nerăbdători, a remarcat Fletcher.

— Mă întreb dacă o să ne lege de copacul morţii, a dat Othello glas curiozităţii lui morbide. Doare mai rău decât să fii ars de viu, nu a zis aşa Jeffrey?

— De parcă te poţi încrede în ce a spus trădătorul ăla, a răsunat din întuneric vocea Sylvei.

Fletcher s-a bucurat să o audă. Se ridicase în capul oaselor, cu o expresie rece, furioasă pe chip. Sylva îşi canalizase acum furia înspre cine trebuia.

— Poate că ar trebui să mestecăm nişte chestii din astea, să amorţim durerea, a zis Cress şi a cules una dintre petalele împrăştiate pe jos, curăţând-o de praf.

A băgat-o în gură şi a început să o mestece, gânditoare.

— Să ştiţi că nu e deloc rea, a mormăit ea. Mă furnică în gură.

— Eşti sigură că e o idee bună? a întrebat-o Othello, culegând la rândul lui o petală şi adulmecând-o.

A strâmbat din nas şi a aruncat-o cât colo.

— Oricum o să mor, a zis Cress şi a ridicat din umeri.

A tăcut şi a ridicat din sprâncene.

— Hmmm, a mormăit ea gânditoare, clătinând uşor din cap. Provoacă ceva. Nu ştiu însă ce.

Fletcher s-a încruntat. Mai auzise înainte pe cineva spunând asta. Pe Electra.

— Ia staţi, a zis el, cu ochii la petale.

Erau galbene, la fel ca flacoanele pe care i le arătase Electra, în mintea lui s-a produs un declic.

— Petalele astea sunt din eter, a continuat el, ţinând o petală ridicată în lumină. Pun prinsoare pe o sută de ludovici că asta e în flacoanele alea galbene pe care ni le-a arătat Electra. Alea care păreau că nu au niciun efect.

— Şi? a întrebat Cress, molfăind încă o petală.

Othello i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Ce-i? a zis ea, rânjind. Îmi place cum mă gâdilă.

Din coridor a răsunat încă o bubuitură, atât de puternică încât s-a zguduit pământul. Fletcher auzea vocile groase ale orcilor, care strigau nişte ordine guturale. A ridicat tonul:

— Înseamnă că nu sunt un simplu drog pe care îl folosesc orcii să se matolească – dacă e să ne luăm după reacţia lui Cress. Poate că doar îl fac pe cel care le foloseşte imun la otrava din eter?

Othello s-a holbat la el câteva clipe, iar sprânceana i s-a ridicat pe măsură ce întorcea pe toate părţile cuvintele lui Fletcher. Apoi a scos un chiot şi şi-a apucat prietenul de umeri.

— Eşti un geniu! a exclamat el, scuturându-l. Asta trebuie să fie!

— Cred că ai dreptate, Fletcher, a zis Sylva, fără tragere de inimă.

Şi-a târât picioarele mai aproape de ei şi a început să examineze pentagrama.

— Acum trebuie doar să umplem şănţuleţele pentagramei cu o materie organică, ca să putem s-o folosim. Vreo idee? Că eu nu văd pe aici niciun orc albastru aşteptând să fie sacrificat.

Fletcher a cercetat încăperea cu privirea. S-a

oprit câteva clipe la balta formată de sângele lui Rufus, dar a scuturat din cap, oripilat de idee. Aşa ceva nu. Niciodată.

— Khan a apăsat, parcă, un doi de buton, a zis Cress şi a început să mătură cu mâna stratul gros de praf.

Cu un zâmbet, a arătat înspre o mică ieşitură din pământ, aflată în faţa ei.

— Bine că n-am călcat pe ea mai devreme, căci Othello ar mai fi avut parte de o baie de sânge.

— În regulă, toată lumea să mănânce, a zis Fletcher şi şi-a îndesat în gură o mână de petale.

Aveau un gust uşor amărui, dar nu complet neplăcut. Îi aduceau aminte de whisky-ul acru.

A urmărit-o pe Cress în timp ce încerca cu blândeţe să o convingă pe femeia de viţă nobilă să mănânce o petală. Era atât de hămesită, încât a înghiţit-o ca un animal turbat, aproape fără să o mestece.

— Bravo, Cress! a zis el şi a zâmbit.

O detunătură foarte puternică a vibrat în încăpere. Prin dărâmăturile care blocau intrarea din spate se zărea o dâră de lumină de la torţele goblinilor de afară. Vocile orcilor se auzeau deja desluşit, iar vorbirea lor monosilabică, aspră, răsuna atât de tare, de parcă ar fi fost în aceeaşi încăpere.

— Ar trebui să ne grăbim, a zis Fletcher şi, împreună cu Othello, s-a îndepărtat puţin de pentagramă. Tu prima, Cress.

Fata a apăsat butonul, şuierând printre dinţi

din pricina efortului, până ce acesta a intrat în podea. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Apoi, chiar când începea să îi cuprindă panica, o primă picătură de sânge a căzut pe pentagramă.

Picăturile s-au transformat într-un şiroi, iar lichidul era de un roşu atât de închis, încât părea negru. Se răspândea încet, desfăcându-se în mai multe firişoare, care apoi se reuneau, până când au umplut complet conturul stelei şi al codurilor de pe suprafaţa ei.

— Othello, dă-mi flaconul cu mana, i-a cerut Fletcher, ridicând mâna. Sau vrei tu s-o faci?

— Desigur, a răspuns gnomul şi i-a întins flaconul. Aproape că nu mai eşti paralizat, datorită poţiunii pentru vindecare. Nu cred că eu ori Cress am putea s-o facem, în starea în care suntem.

Fletcher a încuviinţat din cap şi a dat pe gât lichidul lipicios. O clipă mai târziu, se delecta simţind cum îi pulsează din nou mana în corp.

— Ascultaţi-mă, a zis el, în timp ce îşi înmuia degetele în sânge.

Era cald încă, iar Fletcher şi-a oprit un fior involuntar.

— Sylva, a continuat el, vreau să arunci înăuntru cât de multe petale poţi – nu ştim cât durează efectul.

Sylva a închis ochii şi a dat din cap.

— Perfect. Cress, tu strânge ce a mai rămas din provizii, inclusiv pistoalele mele, rucsacul lui Rufus şi pe cel al lui Jeffrey, orice e de folos. O să avem nevoie de toate. Le bagi prin portal, apoi o iei pe Lady Cavendish şi treceţi amândouă, se pare

că în tine are cea mai mare încredere. Solomon o să-l care pe Lysander în eter, iar Othello, pe Tosk, Ignatius şi Athena.

Femeia de viţă nobilă s-a foit, ridicând privirea.

— Lady Cavendish, doreşti ceva? a întrebat Fletcher, sperând să obţină o reacţie.

Aceasta privea din nou în gol, aşa că Fletcher a oftat şi a continuat:

— O să am câteva secunde, din momentul în care degetele mele nu mai sunt în contact cu sângele, să sar prin portal, înainte să se închidă, aşa că eu o să fiu ultimul. Daţi-i drumul!

Cu aceste cuvinte, Fletcher a început să pompeze mana în pentagramă, iar lichidul răspândea o strălucire violetă, intensă. A scrâşnit din dinţi şi şi-a intensificat efortul în momentul în care a apărut primul punct al portalului, care apoi a crescut până la mărimea unui grepfrut.

— Nu îi pot căra pe toţi, dar cred că Athena aproape şi-a revenit, a strigat Othello.

— Nu acum, Othello, s-a răstit Fletcher şi a direcţionat înspre pentagramă o nouă descărcare de mana.

Portalul creştea şi se rotea, până ce a ajuns să atârne în aer, ca un soare în miniatură, iar încăperea s-a umplut de un vuiet monoton.

— Athena, a repetat Lady Cavendish, atât de încet, încât Fletcher a crezut că i s-a părut.

Sylva a început să arunce sacii cu petale prin portal, iar ceilalţi se luptau să îşi îndeplinească propriile sarcini. Au urmat rucsacurile, iar cel al lui Rufus s-a deschis după ce a fost aruncat, din

pricina răsucirii.

Solomon a fost primul la portal, clătinându-se sub greutatea lui Lysander. S-a aruncat cu capul înainte în lumină şi a dispărut într-o clipită.

Sylva a pornit împleticindu-se pe urmele lui, cu alţi saci de petale în braţe.

— Sper să meargă, a murmurat ea, apoi a sărit în sfera strălucitoare.

S-a făcut nevăzută chiar în momentul în care o altă detunătură a răsunat în încăpere. De data asta, au fost împroşcaţi de o ploaie de pietricele, iar grămada de moloz a început să se prăbuşească.

— Othello, du-te! i-a strigat Fletcher.

Gnomul a năvălit prin portal, cu Tosk şi Ignatius ţinuţi strâns la piept. Athena a zburat după el, încă nesigură pe mişcări din pricina paraliziei. Pentru o secundă, Lady Cavendish a ridicat mâna, vrând parcă să atingă Grifobuha.

— Cress, ia-o pe Lady Cavendish, acum! a strigat Fletcher, în timp ce încă o explozie a zguduit încăperea.

Un prim goblin şi-a făcut apariţia, vârându-şi capul printr-o spărtură din grămada de dărâmături care bloca trecerea. A ţipat în momentul în care a încercat să treacă prin spărtură, înfigându-şi ghearele în piatră.

Cress a apucat-o pe Lady Cavendish de mână, dar, dintr-odată, aceasta a reacţionat din nou. Se zbătea să scape din strânsoarea lui Cress, încercând să o împingă.

— Athena, a strigat ea cu voce dogită. Unde e Athena? Copilaşul meu!

În clipa aceea, Fletcher şi-a dat seama. Femeia semăna întocmai la faţă cu Lady Forsyth, pe care o văzuse la proces. O văzuse în vis, mai tânără, aplecată asupra pătuţului lui.

— Mama, a şoptit Fletcher, iar inima îi bătea nebuneşte în piept. Alice Raleigh.

Auzindu-şi numele, aceasta a renunţat să se mai zbată. Şi-a aţintit privirea asupra lui Fletcher.

— Mergi după Athena, a zis el, zâmbind printre lacrimi. Cress o să te ducă la ea.

Apoi a rămas el singur, căci Cress o târâse pe mama lui prin portal.

O ultimă detunătură a dărâmat grămada de moloz, iar unda de şoc s-a abătut asupra lui asemenea unei furtuni. A aruncat o ultimă privire în jur.

Şi a făcut saltul în eter.

O poveste familiară, cu un ritm alert și cu puternice ecouri din Tolkien, Pullman și Pokemon.

Kirkus

Demoni, magie și aventuri epice – astfel pot fi caracterizate cărțile din seria „Invocatorul", incluse în lista ***New York Times*** a celor mai vândute cărți.

Fletcher nu este decât un biet ucenic fierar, dar întâmplarea face să descopere că este înzestrat cu darul de a invoca demoni de pe alt tărâm.

Obligat să-și părăsească satul din cauza unei crime pentru care nu e vinovat, pribegește împreună cu demonul lui și ajunge la Academia Vocans, locul în care sunt pregătiți cei înzestrați cu darul invocării demonilor.

STORIA BOOKS | FANTASY

storiabooks.ro

Inchiziția, cartea a II-a din „Invocatorul”, o trilogie epica fantasy, prezintă aventurile palpitante ale unui băiat înzestrat – sau blestemat – cu o putere ieşită din comun şi înfricoşătoare...

A trecut un an de la Turneu. Fletcher şi Ignatius sunt întemnițați tocmai în Pelt, iar acum trebuie să treacă printr-un proces pus la cale de Inchiziție, o instituție puternică, controlată de persoane care s-ar bucura de prăbuşirea lui Fletcher.
Procesul e bântuit de fantomele trecutului şi aduce dezvăluiri şocante despre obârşia lui Fletcher, dar acesta nu are prea mult timp să se gândească la ele; absolvenții de la Vocans urmează să fie trimişi într-o misiune primejdioasă, în numele regelui şi al consiliului acestuia. Dacă dau greş, trupele orcilor vor deveni mai puternice decât orice a văzut vreodată Imperiul.
Alături de prietenii lui credincioşi, Othello şi Sylva, Fletcher trebuie să îşi croiască drum înspre inima ținutului orcilor şi să salveze Imperiul de la distrugere... sau să moară încercând.

STORIA BOOKS | FANTASY

ISBN 978-606-94622-5-6

storiabooks.ro